

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

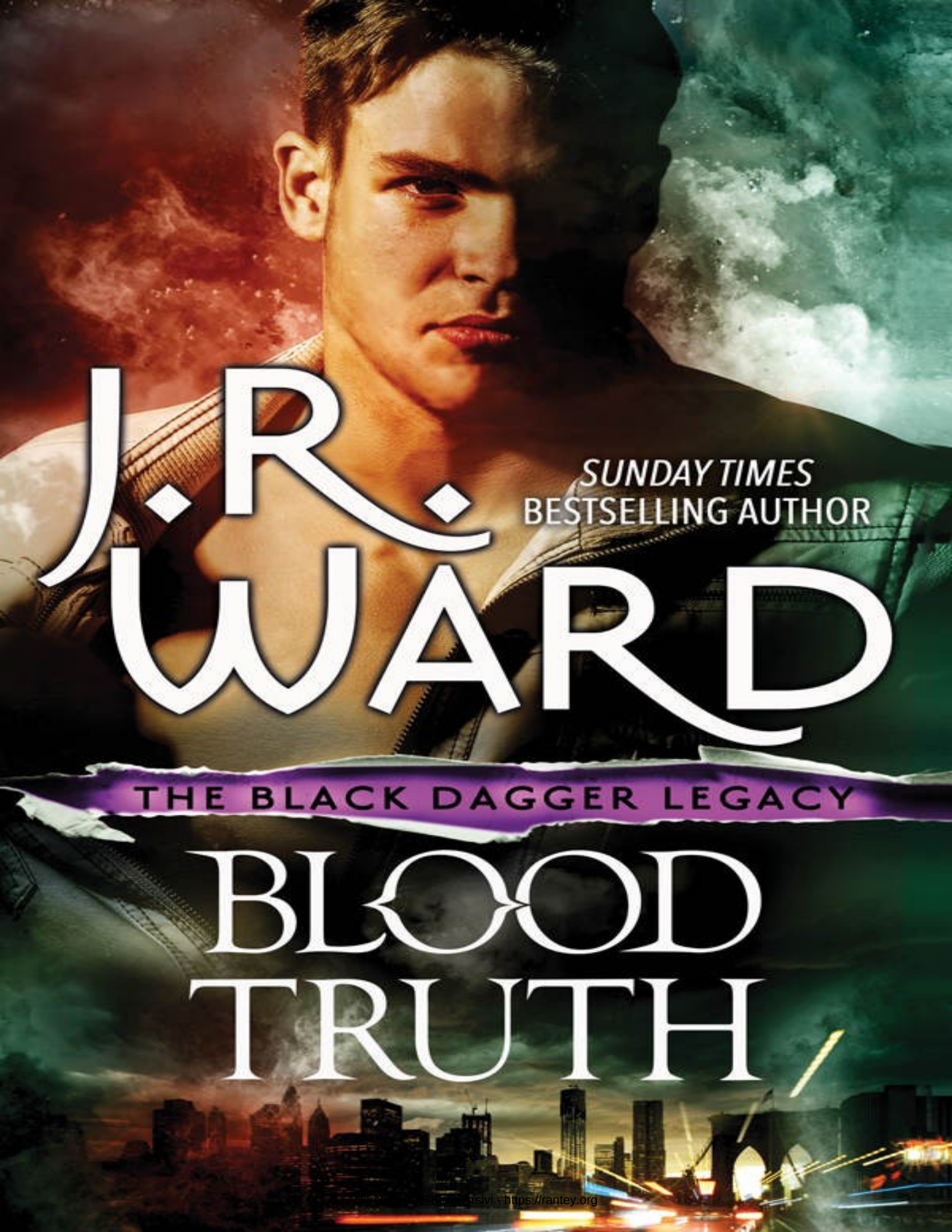
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SUNDAY TIMES
BESTSELLING AUTHOR

J.R.
WARD

THE BLACK DAGGER LEGACY

BLOOD
TRUTH

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

J. R. Ward'ın Black Dagger Brotherhood serisi için övgüler

'İşte bir kıza nasıl iyi vakit geçirteceğini
bilen bir grup kardeş'

New York Times çok satan yazarı, Lisa Gardner

'Vampir efsanesine yeni bir yorum getirmek kolay değil
ama Ward
güzel bir şekilde başarıyor. Bu karanlık ve zorlayıcı dünya
hem baştan çıkarıcı bir romantizm hem de tehlikeli bir
macera'

Romantik Zamanlar

'Bu vampirler çok ateşli ve seri gittikçe daha da ateşli bir
hal alıyor... o kadar ateşli ki tüylerim diken diken oldu'
Vampir Türü

'Ward, bu tür için mükemmel bir ses tonuna sahip.

İlginç,

adrenalin pompalayan ... L. A. Banks, Laurell K.

Hamilton

ve Sherrilyn Kenyon, Ward'ı okunması gerekenler listesine
ekleyecek'

Kitap Listesi

'Bu erotik paranormaller buna değer ve korkutucu bir
şekilde

bağımlılık yapıyor. Her şey harika, sayfa çevirme etkisi
yaratıyor ... [ve]

Ward'a Anne Rice tarzı bir takipçi kitlesi kazandırdı ve
bunu hak etti'

Publishers Weekly

'[Tehlikeli karakterler ve büyüleyici bir gece yarısı
kasırgası

erotik romantizm. Kara Hançer Kardeşliği artık bana ait.
Karanlık fantezi severler, az önce hizmet aldınız'
Evermore'un USA Today çoksatan yazarı Lynn Viehl

J. R. Ward, inanılmaz derecede destekleyici kocası ve sevgili golden retriever'ıyla birlikte Güney'de yaşamaktadır. Hukuk fakültesinden mezun olduktan sonra Boston'da sağlık sektöründe çalışmaya başlamış ve uzun yıllar ülkenin önde gelen akademik tıp merkezlerinden birinde personel şefi olarak görev yapmıştır.

J. R. Ward'ı çevrimiçi

ziyaret edin:

www.jrward.com

www.facebook.com/JRWardBooks

@jrward1

J. R. Ward tarafından

Anne Ashburn serisi:

Cehennemden Gelen

Düğün: Prova Akşam

Yemeği* Cehennemden

Gelen Düğün:

Resepsiyon*

Tüketildi

Kara Hançer Kardeşliği serisi: Karanlık

Aşık

Aşık Ebedi Aşık

İfşa Edilmiş Aşık

Uyandırılmış

Aşık

Bağlanmamış

Aşık

Kutsallaştırılmış

Aşık İntikamı

Alınmış Aşık

Benim Aşık

Serbest

Bırakılmış Aşık

Yeniden Doğmuş

Aşık Sonunda

Kral

Gölgeler

Canavar

Seçilmiş

Sevgili Ivie*

Hırsız

Gece Mahkumu*

Kurtarıcı

Kara Hançer Kardeşliği: İçeriden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://fantasy.org>

Birinin Rehberi

Black Dagger Legacy serisi:

Kan
Öpücüğü
Kan Yemini
Kan Öfkesi
Kan
Gerçeği

Düşmüş Melekler serisi:

Covet
Crave
Envy
Rapture Sahip
Olma Ölümsüz

Bourbon Kralları serisi:

Bourbon Kralları
Meleklerin Payı Şeytan
Kesimi

Tek başına:

Karşı Konulmaz Bir
Bekar Unutulmaz Bir
Kadın

*kitap romanı

J.R.
WARD

B U B L A C K D A G G E R L E G A C Y

BLOOD
T%UTH

piotkus

PIATKUS

İlk olarak ABD'de 2019 yılında Simon & Schuster,
Inc. şirketinin bir baskısı olan Gallery Books
tarafından yayımlanmıştır.

İlk olarak 2019 yılında Piatkus tarafından Büyük

Britanya'da yayımlanmıştır Telif Hakkı © 2019 Love

Conquers All, Inc.

Davina Mock-Maniscalco tarafından iç tasarım

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür.

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar
dışında, hayal ürünüdür ve her türlü benzerlik
gerçek kişilerle, yaşayan ya da ölmüş, tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü çoğaltılamaz, başka bir yerde saklanamaz
olmadan, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilebilir.
Yayıncının yazılı ön iznini almadan, yayımlandığı cilt veya kapak dışında
herhangi bir şekilde dağıtılamaz
ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki
alıcıya uygulanmadan.

Bu kitap için British Library'den bir
CIP katalog kaydı temin edilebilir.

ISBN 978-0-34942-064-6

Piatkus
Little, Brown Book
Group'un bir baskısı
Carmelite Evi
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

Bir Hachette UK Şirketi
www.hachette.co.uk

www.littlebrown.co.uk

Jennifer Lynn Armentrout'a,
sevgi ve saygılarımla. "Senden
gerçekten hoşlanıyorum."

İçindekiler

Terimler ve Özel İsimler Sözlüğü Önsöz

Bir İki

Üç

Dört

Beş

Altı

Yedi

Sekiz

Dokuz

On

On bir On

iki On üç

On Dört On

Beş

On altı
On yedi On
sekiz On
dokuz Yirmi
Yirmi bir
Yirmi iki
Yirmi üç
Yirmi dört
Yirmi beş
Yirmi altı
Yirmi yedi
Yirmi sekiz
Yirmi dokuz
Otuz
Otuz bir
Otuz iki
Otuz üç
Otuz dört
Otuz beş
Otuz altı

Otuz yedi
Otuz sekiz
Otuz dokuz
Kırk
Kırk bir
Sonsöz
Teşekkür

GLOSSARY OF TERMS AND PROPER NOUNS

ahstrux nohtrum (n.) Görevi Kral tarafından verilen, öldürme yetkisine sahip özel muhafız.

ahvenge (v.) Genellikle sevilen bir erkek tarafından gerçekleştirilen ölümcül intikam eylemi.

Kara Hançer Kardeşliği (ç.n.) Türlerini Azalan Topluluğa karşı koruyan yüksek eğitilmiş vampir savaşçılar. Irk içindeki seçici üremenin bir sonucu olarak, Kardeşler muazzam fiziksel ve zihinsel özelliklere sahiptir. gücünün yanı sıra hızlı iyileşme yetenekleri de vardır. Çoğunlukla kardeş değildirler ve Kardeşler tarafından aday gösterildikten sonra Kardeşliğe dahil edilirler. Doğaları gereği saldırgan, kendine güvenen ve gizemli olan bu vampirler, vampir dünyasında efsanelerin konusu ve saygı nesneleridir. Sadece en ciddi yaralarla öldürülebilirler, örneğin silahla vurularak ya da kalbinden bıçaklanarak vs.

kan kölesi (n.) Başka birinin kan ihtiyacını karşılamak üzere boyun eğdirilmiş erkek veya dişi vampir. Kan kölesi tutma uygulaması yasaklanmıştır.

Seçilmişler (ç.n.) Kâtip Bakire'ye hizmet etmek üzere yetiştirilmiş dişi vampirler. Geçmişte, tempo-ralli odaklı olmaktan ziyade ruhani odaklıydılar, ancak bu durum son Primale'nin yükselişiyle değişti ve onları Sığınak. Kâtip Bakire'nin rolünü bırakmasıyla birlikte tamamen özerk hale gelirler ve yeryüzünde yaşamayı öğrenirler. Devam ediyorlar Kardeşliğin çiftleşmemiş üyelerinin yanı sıra shellanlarından beslenemeyen Kardeşlerin veya yaralı savaşçıların kan ihtiyacını karşılar.

chrih (n.) Eski dilde onurlu ölümün simgesi.

kohnteht (n.) Bir dişinin eşi olma hakkı için yarışan iki erkek arasındaki çatışma.

Dhunhd (pr. n.) Cehennem.

doggen (n.) Vampir dünyasında hizmetçi sınıfının üyesi. Doggen Üstlerine hizmet konusunda eski, muhafazakar geleneklere sahiptirler, resmi bir kıyafet ve davranış kuralını takip ederler. Gün içinde dışarı çıkabilirler, ancak nispeten çabuk yaşlanırlar. Ortalama yaşam süresi yaklaşık beş yüz yıldır.

ehros (n.) Cinsel sanatlar konusunda eğitilmiş bir Seçilmiş.

exhile dhoble (n.) Kötü veya lanetli ikiz, ikinci doğan.

Solgunluk (ç.n.) Ölümlerin sevdikleriyle yeniden bir araya geldiği ve sonsuzluğa geçtiği zamansız alem.

Birinci Aile (ç.n.) Vampirlerin Kral ve Kraliçesi ve sahip olabilecekleri çocuklar.

ghardian (n.) Bir bireyin vasisi. Çeşitli dereceleri vardır
ghardianlar, en güçlüsü ise sehcluded bir dişidir.

glymera (n.) Aristokrasinin sosyal çekirdeği, kabaca Regency İngiltere'sinin tonuna eşdeğer.

hellren (n.) Bir dişiyle çiftleşmiş erkek vampir. Erkekler birden fazla dişiyi eş olarak alabilir.

hyslop (n. veya v.) Tipik olarak bir aracın mekanik işlemlerinin tehlikeye atılmasıyla veya başka bir şekilde sonuçlanan bir muhakeme hatasına atıfta bulunan terim
bir tür motorlu taşıt. Örneğin, bir kişinin arabasının anahtarlarını gece boyunca aile evinin dışında park halinde bırakması ve bunun üzerine söz konusu aracın çalınması.

leahdyre (n.) Güç ve nüfuz sahibi kişi.

leelan (adj. veya n.) "En sevgili" olarak gevşekçe tercüme edilen bir sevgi terimi.

Lessening Topluluğu (ç.n.) Vampir türünü ortadan kaldırmak amacıyla Omega tarafından bir araya getirilen avcılar topluluğu.

Lesser (n.) Lessening Society'nin bir üyesi olarak vampirleri yok etmek için hedef alan ruhsuz insan. Lesser'ların öldürülmesi için göğüslerinden bıçaklanmaları gerekir; aksi takdirde yaşlanmazlar. Yemezler, içmezler ve iktidarsızdırlar. Zamanla saçları, derileri ve gözbebekleri pigmentasyonunu kaybeder.

sarışın, allıksız ve soluk gözlüdürler. Bebek pudrası gibi kokarlar.

Omega tarafından cemiyete kabul edilen bu kişiler, daha sonra kalplerinin çıkarıldıktan sonra içine yerleştirildiği seramik bir kavanozu muhafaza ederler.

lewlhen (n.) Hediye.

lheage (n.) Bir cinsel itaatkar tarafından dominantlarına atıfta bulunmak için kullanılan bir saygı terimi.

Lhenihan (pr. n.) Cinsel cesaretiyle ünlü efsanevi bir canavar. Modern argoda, doğaüstü büyüklükte ve cinsel dayanıklılıkta bir erkeği ifade eder.

lys (n.) Gözleri çıkarmak için kullanılan işkence aleti.

mahmen (n.) Anne. Hem bir tanımlayıcı hem de bir sevgi terimi olarak kullanılır.

mhis (n.) Belirli bir fiziksel ortamın maskelenmesi; bir yanılısama alanının yaratılması.

nalla (n., f.) veya nallum (n., m.) Sevgili.

ihtiyaç dönemi (n.) Dişi vampirin genellikle iki gün süren ve yoğun cinsel isteklerin eşlik ettiği doğurganlık **dönemi**. Bir dişinin geçişinden yaklaşık beş yıl sonra ve daha sonra on yılda bir meydana gelir. İhtiyacı olan bir dişinin etrafındaki tüm erkekler bir dereceye kadar tepki verir. Özellikle dişi çiftleşmemişse, rekabet halindeki erkekler arasında çatışma ve kavgaların patlak verdiği tehlikeli bir dönem olabilir.

newling (n.) Bir bakire.

Omega (pr. n.) Kâtip Bakire'ye duyduğu kızgınlık nedeniyle vampirlerin yok olmasını hedefleyen kötü niyetli, mistik figür. Zamansız bir âlemde yaşar ve yaratma gücü olmasa da kapsamlı güçlere sahiptir.

fearsom (adj.) Bir erkeğin cinsel organlarının gücünü ifade eden terim.

Kelimesi kelimesine tercüme edildiğinde "bir dışının içine girmeye layık" anlamına gelmektedir.

Princeps (pr. n.) Vampir aristokrasisinin en üst seviyesi, Birinci Aile üyeleri veya Kâtip Bakire'nin Seçilmişleri'nden sonra ikinci sırada. Bu unvana sahip olmak için doğmak gerekir; unvan verilemez.

pirokant (n.) Bir bireydeki kritik bir zayıflığı ifade eder. Bu zayıflık bağımlılık gibi içsel ya da sevgili gibi dışsal olabilir.

rahlman (n.) Kurtarıcı.

rythe (n.) Bir başkasını rahatsız eden biri tarafından verilen ritüel onur gösterme şekli. Eğer kabul edilirse, kırılan kişi bir silah seçer ve kendisini savunmasız bir şekilde sunan saldırgana vurur.

Kâtip Bakire (ç.n.) Daha önce Kral'ın danışmanlığını yapan, aynı zamanda vampir arşivlerinin koruyucusu ve ayrıcalıkların dağıtıcısı olan mistik güç. Zamandışı bir alemde var olmuş ve geniş yetkilere sahip olmuştur, ancak yakın zamanda görevinden ayrılmış ve yerini bir başkasına bırakmıştır. Tek bir

Vampirleri var etmek için harcadığı yaratma eylemi. **sehclusion (n.)**

Aristokrasiden bir kadına, kadının ailesi tarafından yapılan bir dilekçe sonucunda Kral tarafından verilen statü. Kadını Kral'ın himayesi altına sokar. ghardian'ının, tipik olarak evdeki en yaşlı erkeğin tek yönetimidir. Onun ghardian daha sonra hayatının her şeklini belirleme ve dünyayla olan tüm etkileşimlerini istediği gibi kısıtlama konusunda yasal hakka sahip olur.

shellan (n.) Bir erkekle çiftleşmiş dişi vampir. Bağlanmış erkeklerin son derece bölgesel doğası nedeniyle dişiler genellikle birden fazla eş almazlar.

symphath (n.) Vampir ırkı içinde, diğer özelliklerinin yanı sıra başkalarının duygularını manipüle etme (enerji alışverişi amacıyla) yeteneği ve arzusuyla karakterize edilen alt tür. Tarihsel olarak ayrımcılığa uğramışlardır ve bazı dönemlerde vampirler tarafından avlandılar. Soyları tükenmek üzeredir.

talhman (n.) Bir bireyin kötü tarafı. Ruh üzerinde bulunan ve uygun bir şekilde temizlenmediği takdirde ifade edilmesi gereken kara bir leke.

Mezar (ç.n.) Kara Hançer Kardeşliği'nin kutsal mahzeni. Olarak kullanılır tören alanının yanı sıra kiracıların kavanozları için bir depolama tesisidir. Burada yapılan törenler arasında göreve kabuller, cenaze törenleri ve Kardeşlere karşı disiplin işlemleri yer alır. Kardeşlik üyeleri dışında kimse giremez.

Kâtip Bakire ya da adaylar.

trahyner (n.) Erkekler arasında karşılıklı saygı ve sevgi için kullanılan sözcük. "Sevgili arkadaş" olarak çevrilebilir.

geçiş (n.) Bir vampirin hayatında bir yetişkine dönuştüğü kritik an. Bundan sonra hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmesi gerekir ve güneş ışığına dayanamaz. Genellikle yirmili yaşların ortalarında ortaya çıkar. Bazı vampirler, özellikle de erkekler, dönuşümlerinden sağ çıkamazlar. Geçişlerinden önce vampirler fiziksel olarak zayıftır, cinsel olarak bilinçsiz ve tepkisizdir ve maddesizleşemezler.

vampir (n.) Homo sapiens'ten ayrı bir türün üyesi.

Vampirler hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmek zorundadır. İnsan kanı onları hayatta tutar, ancak güçleri uzun sürmez. Yirmili yaşlarının ortalarında gerçekleşen geçişlerinin ardından güneş ışığına çıkamazlar ve düzenli olarak damardan beslenmeleri gerekir. Vampirler "dönüşemez" Nadir durumlarda diğer türlerle üreyebilseler de, ısırık veya kan transferi yoluyla insanlar. Vampirler istedikleri zaman maddesizleşebilirler. Bunu yapmak için kendilerini sakinleştirebilmeli ve konsantre olabilmelidirler ve yanlarında ağır bir şey taşımamalıdır. İnsanların anılarını, bu anıların kısa süreli olması koşuluyla, soyabilirler. Bazı vampirler zihin okuyabilir. Beklenen yaşam süresi bin yıl veya bazı durumlarda daha da uzundur.

wahlker (n.) Ölmüş ve Solgunluktan yaşayanlara geri dönmüş bir birey.

Onlara büyük saygı gösterilir ve yolculukları için hürmet edilir.

whard (n.) Bir birey için vaftiz babası veya vaftiz annesine eşdeğer.

BLOOD TRUTH

PROLOGUE

Bir yıl önce ...

Rexboone, Altamere'nin kanlı oğlu,
Windsor düğümü ile ipek kravatı gözü kapalı
bağlayabilirdi.

Bu, geliştirmek için yola çıktığı bir beceri değil, daha ziyade hayattaki koşulları nedeniyle alıştığı bir beceriydi. Bu bakımdan, Domaine Coche-Dury şarabı, Shakespeare'in oyunları ve Audemars Piguet saatleri hakkındaki bilgisi gibiydi. Bu bilgileri nereden ve nasıl edindiğinin farkında bile olmadan, bir John Frederick Kensett ile bir Frederic Edwin Church arasındaki farkı biliyordu. Rolls-Royce Bentley'i satın aldığı (Kasım 1931). İkisi tekrar ayrıldığında (31 Aralık 2002). Bir kadına vals nasıl yaptırılır. En iyi Savile Row takım elbisesi nereden alınır.

Henry Poole & Co bunun cevabıydı. "Lanet olsun."

Monogramlı gömleğinin patlamış yakasındaki düğümü çözdü ve düğüm olayını tekrar denedi. Belki gözleri bağlı olsaydı daha iyi olurdu. Belli ki gözbebekleri pek yardımcı olmuyordu.

Bu not üzerine göz kapaklarını kapattı.

Sorun şu ki avuçları terlemişti ve nefes almakta zorlanıyordu. Hermès'in en iyi ipeğinden bir parça bile olsa boğazını sıkmak sersemliğini azaltmıyordu.

Sorun duygulardı. Ve bu bir sürpriz değildi.

Vampir ırkının aristokrasisi olan glymera'nın bir üyesi olarak, duygular için sadece iki seçenek vardı. Ya ılımlı, yerinden edilmiş bir onay ya da tepeden bakan, kaş kemeri temelli bir onaylamama duygusuna sahiptiniz.

Harika bir çeşitlilik var. Balmumu heykelcik ile plastik manken arasında seçim yapmak gibi.

Peki, eğer bir şeye ya da birine gerçekten üzülüyseniz - çim adamınızın sarmaşıkları kötü bir şekilde düzeltmesi ya da bir piyanonun (Steinway, elbette) lanet olası ayağınızın üzerine düşmesi gibi- buz gibi bir tonda, söz konusu bahçıvanı ya da kuyruklu konser piyanosunun sahibini o kadar acımasızca eleştiren bir düzeltme yazısı sunabilirdiniz ki, kamu hizmeti olarak intihar etmek zorunda hissederlerdi kendilerini.

Şu anda bu seçeneklerin hiçbiri ona cazip gelmiyordu. Hiçbirini istemediğinden değil.

Düğümü boynuna kadar çeken bir çekişle ve ardından iki kuyruğu aşağı doğru yumuşak bir çekişle gözlerini açtı.

Pekala. Ne biliyorsun ki? Yapmıştı.

Yaka şeritlerini aşağı doğru çevirerek ısmarlama takım elbise ceketini maun soyunma sehpasından çıkardı, ince kumaşı omuzladı ve kollarına geçirdi ve mercan mavisi ipekten bir kareyi göğüs cebine sokarak şık sunumunu tamamladı.

"Gitme zamanı," dedi yansımasına.

Yine de geri adım atmadı. Boy aynasına baktığında, kendisine bakan siyah saçlı erkeği tanıyamadı. Aristokratlara özgü klasik yüz hatları yoktu. Ne geniş göğüs, ki öyle değildi. Ne uzun bacaklar ne de damarlı eller.

Kendinizi net bir şekilde görebilmelisiniz. Özellikle de kendi evinizde, kendi yatak odanızdaki gömme dolabınızda, ışıklar açıkken ve dikkatinizi dağıtacak hiçbir şey yokken.

Daha da rahatsız edici olanı, üzerindeki kıyafetin her bir parçasını inceleyebiliyor ve hepsini nereden aldığını en ince ayrıntısına kadar hatırlayabiliyordu: gömleği, ceket ve pantolonu kimin yaptığını, onları nasıl seçtiğini, ne zaman giydiğini. Aynı şey arkasındaki arka plan için de geçerliydi; mevsime ve renk tonuna göre düzenlenmiş pirinç çubuklardan sarkan sıra sıra takım elbiseler, balık sürüleri gibi bir araya getirilmiş renkli düğmeli önlükler, yürüyen bir ordu gibi mükemmel cilalanmış, el yapımı deri elbise ayakkabıları ... hepsi kendi seçtiği parçalar.

Peki bu kıskanılacak gardırobun neresindeydi?

Buna bir cevap gelmeyeceği için soyunma odasından çıkıp yatak odasına ve oturma alanına doğru ilerledi. Koridorda, demilune masaların üzerindeki çiçek aranjmanlarının, yağlıboya tablolardan oluşan bir galerinin ve ardından kanlı mahmeninin eski oda süitinin kapalı kapılarının önünden geçti. Anladığı kadarıyla odalar, dişi yirmi yıl önce öldüğünde olduğu gibi bırakılmış, kilit son bir kez çevrilmiş ve bir daha açılmamıştı.

Ama anladığına göre, efendisinin yaşı yüzünden değil.

Bu daha çok iş bitmiş ve tozlanmış bir durumdu. Babasının bir sonraki shellanı, sadece altı ay sonra bir tablo gibi, ona tanınan tüm hak ve ayrıcalıklarla birlikte yerleştirilmişti. Buna Boone'un mahremi olarak anılma beklentisi de dahildi.

Dişinin adım düzeyinde bile olsa bu rolü oynamadığı gerçeği asla dikkate alınmadı ve aynı şey Boone'un onu doğuran kişinin kaybıyla ilgili duyguları için de geçerliydi. Yine de Altamere duygulara hiç yer verilmesine inanmıyordu ve bu şüpheli nezaketi yeni eşine de gösterdi. Çiftleşme törenleri bittiğinde

Boone onları sosyal etkinlikler dışında hiç birlikte görmemiş.

Kadın soğuk mesafeden pek de rahatsız olmuşa benzemiyordu. Aslına bakılırsa, cehennemlikten Altamere'den daha fazla hoşnut görünmüyordu ama Chanel, Dior ve Hermès'den gelen düzenli teslimatlara bakılırsa, bu düzenleme kesinlikle onun dolabına uygundu.

Onun odası Boone'un kanlı adamlarınının yanındaydı. Peki ya Fade'e çağrılırsa? Boone iki odadan birinin temizleneceğine, yeniden dekore edileceğine ve kadın ruhlu başka birine verileceğine bahse girmeye hazırdı. Sanki bu malikânenin, babasının bu hayatının bir parçası, otomatikleştirilmesi için bir shellan bileşenine ihtiyaç duyuyormuş ve Tanrı'ya şükür ki eskisinin şarjı bittiğinde Amazon Prime'dan hemen bir tane alabiliyormuşsunuz gibi, bitmiş pilleri atıp yenileriyle değiştirmeye benziyordu.

Boone aşağıda kendisini neyin beklediğini düşünürken, yargılamak için acele etmemesi gerektiğine karar verdi.

Bu arada, sırada babasının süiti vardı.

Boone'un oraya girmesine hiç izin verilmemişti, bu yüzden dekor hakkında öyle ya da böyle bir yorum yapamazdı. Ama karaciğerinin üçte ikisi ve bir böbreğinin tamamı üzerine bahse girerdi ki hiçbir şey düzensiz değildi ve çoğu lacivertti.

Altamere muhtemelen anne karnından lacivert bir spor ceket, gri fanila ve kulüp kravatıyla çıkmıştı.

Boone yoluna devam edip kıvrımlı merdivenlere ulaştığında, pelüş kırmızı yollukların altındaki ince gıcırta o kadar tanıdık geliyordu ki, başka bir yerde yaşamamanın nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyordu. Evi -babasının evi- hiçbir zaman keyif aldığı bir yer olmamıştı ama "zevkli" olduğu düşünülen her şeyde sinsi bir uzmanlığa sahip olduğu gibi

Doğru olanı yapma ihtiyacı, bu tür kısıtlayıcılar bildiği tek şeydi ve bu nedenle kim olduğunun belirleyici bir parçasıydı.

Seçilmemiş, ama inkar edilemez.

Kendini içinde bulduğu bu anlaşmalı çiftleşme gibi.

Birinci kata indiğinde, sağdaki oturma odasına gitti. Kadın onu kapalı kapılar ardında bekliyordu.

"Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

Boone durdu. Sözler, doğru tercüme edildiği varsayılırsa, bir soruydu. Tavır ve ses tonu bir suçlamaydı.

Etrafında döndü. Evin uşağı Marquist bir köpek değil, sivil bir vampirdi. Bu tipik olmayan durum dışında, erkek büyük bir malikânenin baş hizmetkârına tam olarak uyuyordu: Buckingham Sarayı'ndan çıkma bir üniforma giymiş olan adamın saçları cilalı, gözleri şüpheli ve üst dudağı o kadar sertti ki ağzını her açtığında kağıt kesiği oluşabilirdi.

Ayrıca onu istemediğiniz yerde ortaya çıkma gibi esrarengiz bir yeteneği vardı.

Boone parmak uçlarıyla kravatının düğümünü kontrol etti.

"Bir ziyaretçim var."

"Evet. Onu içeri alan ve sizi çağıran bendim."

Boone kendisine dönen bakışları karşılamaya devam etti.

"Ve?"

"Baban burada değil."

"Bunun farkındayım."

"O zaman onunla yalnız kalacaksın."

"Güvenlik kameraları olan bir kabul salonundayız. Onların yayınlarını izleyeceğinizden çok eminim. Neredeyse tek başımızayız."

"Babanı arayacağım." "Her zaman ararsın."

Boone erkeğe sırtını döndü ve salona girmek istedi. Ama elleri pirinç kulpları kavradığı için kıpırdayamadı. Bu sırada arkasından bir oflama sesi geldi ve ardından Marquist züppe züppe uzaklaştı, cilalı ayakkabılarının sert tabanları cila bezleri, masa düzenleri ve sıkı kıçlı bakışlarla dolu inine çekilirken küfür gibi kırpışıyordu.

Boone'un tereddüdü uşakla ilgili değildi ama Marquist'in gitmesini sağlaması da işin cabasıydı.

"Kahretsin," diye fısıldadı.

Vücudu hareket etmeyi reddediyordu ve bunun nedeni de tam olarak bilinmiyordu. Aralarından seçim yapabileceği çok şey vardı. Sonunda, derin bir nefes almak için gözlerini kapattı ve olan oldu. Kravatı düğümlerken olduğu gibi, göremediği sürece, gitmeye hazırды.

Çift kapıyı açtığında, göz kapakları yukarı kalktı.

Kadın, malikânenin ön tarafına bakan tavandan tabana pencerelerden birinde duruyordu, sırtı ona dönüktü, sarı saçlarını ve pembe-siyah Chanel takımını ortaya çıkaran ahududu şam perdesinin düşüşü. Cam bölmelerdeki ciddi yansıması, geçmişten gelen güzel bir kadının portresi gibiydi; profil, artık yaşayanlar arasında olmayan bir şeyin uzak ama sadık bir temsili gibiydi.

Urdeme'nin kanlı kızı Rochelle, onları içeri kapatırken omzunun üzerinden baktı ve gözleri buluştuğu anda anladı.

Ve rahatlamıştı.

"Boone," dedi kabaca.

Son bir aydır tuttuğunun farkında olmadığı bir nefes verdi. "Sorun değil. Neden geldiğini biliyorum."

"Öyle mi?"

"Uygun kanallardan geçmek yerine doğrudan beni aradığınızda, bunun bu anlaşmadan çıkmak istediğiniz için olduğunu biliyordum. Ve dediğim gibi, sorun yok."

Şaşırmış görünüyordu, sanki kendini açıklamak zorunda kalmayı bekliyormuş gibiydi. Sanki zor bir konuşma bekliyormuş gibi. Sanki kendini onun öfkesine ve kızgınlığına hazırlamıştı.

"Hayır, her şey yolunda değil." "Evet, sorun var. Buraya gel."

Adam elini uzattığında kadın ona doğru yürüdü ama avuç içleri temas etmedi. Adam, kız ona yaklaşmadan kolunu indirmeye dikkat etti ve resmi odanın karşısındaki yolu göstererek onu kanepeye çekti. İkisi de yumuşak minderlere oturduklarında, aklının bir köşesinde onların ebeveynlerinin kartondan kesilmiş halleri olduğunu düşündü. O ve Rochelle, geçişlerinin üzerinden yaklaşık elli yıl geçmiş olmasına rağmen, sanki üç ya da dört yüz yaşındaymış gibi giyiniyor ve davranıyorlardı: Takım elbiseler ve saray ayakkabıları. Kadında gizli mücevherler, erkekte cep mendilleri. Mükemmel tavırlar.

İçten içe bunun doğru olmadığını biliyordu. Bunların hiçbirisi doğru değildi, sadece ayarlanmış çiftleşme de değil. Bu hanenin, içine doğduğu bu soyun hiçbirisi olması gerektiği gibi değildi ve kendisi için yanlış olduğunu bildiği bir bağlılığa ömür boyu devam etmeye hazırlandığı gerçeğini düşünürken aniden öfkeye kapıldı.

Bakire Kâtip Rochelle sağ olsun ondan daha cesurdu.

"Çok özür dilerim," dedi kısık bir sesle.

Yer değiştirdi ve iç cebinden mendilini çıkardı. "Al."

"Ne karmaşa ama." Önerdiği şeyi alan Rochelle gözlerini dikkatle sildi. "Her şeyi ne kadar berbat ediyorum."

Onun için daha fazla gözyaşı döktü ve rahatlatmak için omuzlarına dostça bir kol koyabilmeyi diledi. Ama henüz ona hiçbir şekilde dokunmamıştı ve şimdi başlamak için pek de uygun bir zaman değildi.

"Bunu yapmamayı seçebiliriz."

"Ama istiyorum. Gerçekten istiyorum." Burnunun bir tarafının altına bastırdı ve ona baktı. "İnanılmazsın. İstemem gereken her şey sensin, ama ben-oh, Tanrım. Bunu söylememeliydim."

Boone gülümsedi. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." "Ciddiyim. Keşke seni sevebilseydim."

"Biliyorum."

Aniden başını tekrar tekrar salladı, sarı saçları kalın dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. "Hayır, hayır, devam etmeliyiz. Buraya neden geldiğimi bilmiyorum. Bundan kaçış yok, Boone. Düzenlenmiş çiftleşmeler bozulamaz."

"Yapamazlar. Onlara beni kabul edilebilir bulmadığınızı söyleyin. Bu sizin hakkınız. Bu işi böyle halledeceğiz."

"Ama bu senin için adil değil." Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Senin hakkında her türlü yargıya varılacak ve-"

"Ben
hallederim."

"Nasıl
halledeceksin?"

"

O da bilmiyordu. Ama emin olduğu bir şey vardı ki, glymera'nın üst sınıflardan biri için bir hellren olarak istenmediğine inanmasını sağlamak, bu çiftleşmeyi zorlamaktan daha iyi bir yol gibi görünüyordu. Rochelle'den hoşlanmadığından ya da onu itici bulduğundan değildi. Zeki ve komikti ve klasik anlamda güzeldi. Zamanla aralarında bir şeyler gelişme ihtimali vardı ama aslında birbirlerine yabancıydılar.

Ve burada ilk kez baş başa oturduklarında, ilk gecedan beri kendine sorduğu soru nihayet cevaplanmıştı: Bu beklenti yoluna girmesinin tek nedeni, belki de babasının yaptığından daha iyi yapabileceğini düşünmesiydi. Aslında, glymera'nın beklentilerini karşılayarak ve yine de özgün bir hayat yaşayarak efendisinin başarısız olduğu yerde başarılı olmaya kararlıydı.

Ancak bu tür bir yarış kazanmak ona sadece içi boş bir ödöl kazandırırđı, öyle değil mi? Aşık olmadığı bir dişile çiftleşmek gibi... Sırf "normal "in dışındaki nüansları fark etmeyeceğı şüphesiz olan bir erkeğı bir şey kanıtlayabilmek için.

"Her şey yoluna girecek," diye tekrarladı.

Rochelle derin bir nefes aldı. "Seni aramakta aceleci davrandığımı düşünmeni istemiyorum. Ya da düşüncesizce davrandığımı."

Düşüncesizce mi? diye düşündü. Yedi yüz yıllık bir çiftleşmeye, genç olma ihtimaline ve ölümün kesin durağına imza atmak gibi mi, üstelik ikisi sadece iki gözetimli selamlama çayını, gerekli ebeveyn yemeğini ve duyuru kokteylini paylaşmış olmalarına rağmen? Toplamda, Rochelle'in yanında belki beş saat geçirmişti ve şimdiye kadar bunların hepsine tanık olmuştu.

"Boone, açıklamak istiyorum. Ben başka birine aşığım."

Gülümserken, bu tür bir bağı nasıl bir his olduğunu merak etti.

"Senin adına çok mutluyum. Aşk bir lütuftur."

Rochelle gözlerini kaçırdı, yüzü bir soğukkanlılık maskesine dönüştü. "Teşekkür ederim."

Boone erkek hakkında sorular sormak istedi. Ama yine de, teknik olarak nişanlı olsalar da

İnsanlar, onların aslında yabancı olduklarını ve tüm bunları bu kadar çılgınca yapan şeyin de bu olduğunu söylüyorlardı.

Nişanı bozmanın zor olduğunu mu düşünüyordu? Bir de tam gelişmiş bir çiftleşmeyi bitirmeyi dene.

"Sadece onlara buna layık olmadığımı söyle," diye ısrar etti. "Sonra da diğer erkeklerle çiftleşmekte özgürsün."

Rochelle'in gözleri ona geri döndüğünde, kendi gözleriyle aynı mavi renkte olduklarını fark etti ve nedense bu onu rahatsız etti. Onda yanlış bir şey olduğundan değil; sadece ... bu kadar soy sop meselesi yeterdi. Koyu renk saçları dışında renkleri o kadar benziyordu ki, kardeş bile olabilirlerdi ve bu ne kadar ürkütücüydü.

Rochelle ona verdiği mendili kucağında düzleştirdi, karesini düzeltti ve parmak ucunu ortasındaki tuğranın üzerinde gezdirdi.

"Yani sen. . . sen de bunu yapmak istemiyor musun?"

"Bence birbirimizi tanısak daha iyi olur"

-"ve biz bunu seçiyorduk. Bizim türümüzün çiftleşme olayını böyle yapmadığını biliyorum ama neden? Efendim ve doğduğum mahmen birbirlerinden hiç memnun değillerdi ve anlaşmalı bir çiftleşme yaptılar. O öldükten sonra babam gidip her şeyi yeniden yaptı ve sonuç yine aynı oldu. Bir parçam ona bunun nasıl doğru yapıldığını gösterebileceğimi düşündü, ama dürüst olmak gerekirse? Özellikle de başka birine aşıkсан? Sonsuza dek mutlu olma şansımızın ne kadar yüksek olduğunu bir kenara bırakalım, neden zahmet edelim ki?"

"Seni tüm bu sosyal damgalarla baş başa bırakamam. Bu adil değil." "Kendini kandırma. Eğer bunu herhangi bir sebepten dolayı bitirirsek

benim kabul edilemez olmamın ötesinde, sosyal açıdan size olan etkisi düpedüz acımasız olacak. Şu sevdiğin erkek var ya? Seninle çiftleşmesine izin verilmeyecek. Mahvolmuş sayılacaksın ve hayatının geri kalanında uygun bir hellren için uygun olmayacaksın.

Bunun da ötesinde, tüm soyunuz utanç içinde kalacak ve tüm suçu sizin üzerinize atacaklar. Bu sonuçtan hoşlanmayı tercih edeceğini mi söylüyorsun?"

Rochelle yüzünü buruşturdu. "Yine de bir dereceye kadar dışlanacaksınız."

"Glymera'nın sana yapacaklarının yanında bu hiçbir şey. Senin ve erkeğinin hayatını mahvettiğimi bilmektense bir yıl boyunca partilerde konuşulmayı ve on yıl boyunca yan gözle bakılmayı tercih ederim."

Rochelle başını salladı. "Bu işin kötü tarafı sende. Bunu neden başkası için yapasın ki?"

"Bilmiyorum. Sanırım aşk, uğruna fedakarlık yapmaya değer."

Bana ait olmasa bile."

"Sen çok değerli bir erkeksin," diye fısıldadı. "Ve çok cesursun."

Gerçekten de öyle miydi? Belki glymera bağlamında öyleydi ama içindeki gerçekçi kişi, gerçek cesaretin mağrur bakışların ve onaylamayan yorumların sapan ve oklarına maruz kalmamak olduğunu biliyordu. Baskınlardan sonra, Lessening Topluluğu evlerinde o kadar çok masumu öldürdükten sonra, keyfi toplumsal adetlerin her şeyin başı ve sonu olduğunu kim iddia edebilirdi ki? Ya da onları iyi bir nedenle engellemenin size Mor Kalp'in vampir eşdeğerini kazandırması gerektiğini?

Rochelle bu baskıyı kaldırıp kaldıramayacağını anlamaya çalışırcasına onun yüzünü inceledi. "Senin hakkında ne düşündüklerini gerçekten umursamıyorsun, değil mi?"

Boone omuz silkti. "Hiçbir zaman sosyal ortamların büyük bir hayranı olmadım. Caldwell'de Altamere'in bir oğlu olduğundan bile haberi olmayan insanlar var ve ben bundan memnunum. Babam biraz kızacak, ama sizi temin ederim, hayatım boyunca beni nasıl reddettiğinden sonra, ben tamamen

onun sorunları hakkında endişelenmeme konusunda rahat ol. Ve lütfen kendini suçlu hissetme. Bu ikimiz için de en iyisi."

Rochelle taze gözyaşlarını sildi. "Keşke ben de senin gibi olsaydım.

Ben bir korkağım."

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Burada cesur davranıyorsun. Beni de kahraman yapma." Acı acı gülümsedi.

"Bir s ü r ü hatam var. Efendime sorman yeter. Sana araba yolundan daha uzun bir liste verecektir."

Sustuğunda, gözlerine geri gelen hüznün ona sarılma isteği uyandırdı. Ama Marquist kapalı devreden onu izliyordu ve daha da önemlisi, Rochelle'i teselli etmek ona düşmezdi.

Anlaşmayı iptal etmek yapılacak en doğru şeydi.

-

"Hayır." o dedi içinde a daha güçlü ses. "I olacak al

bunun için sorumluluk. Sana izin vermeyeceğim-" "Rochelle.

Erkeğinin kim olduğunu bilmiyorum, ama eğer Sınıfımız mı? İlişkiyi bitiren sen olamazsın. Eğer bu anlaşmayı yerine getirmeyi reddedersen, ailesi ikinizin birlikte olmasına asla izin vermez.

Bunu biliyorsun. Lekeleneceksin ve bu hayatının sonuna kadar peşini bırakmayacak. Bırak ben üstleneyim."

"Bunu benim için neden yaptığını hâlâ anlamıyorum."

"Seveceğim biri olsaydı, onunla birlikte olmak isterdim. Ama yok." Kaşlarını çattı ve tanıdığı ya da tanıştığı tüm kadınları düşündü. Hepsi de aristokrattı. "Ve dürüst olmak gerekirse, benim için gerçek aşk gibi bir şeyin nereden geleceğini göremiyorum. Bu yüzden ikinize de yardım etmek istiyorum."

Rochelle mendiliyle tekrar yüzünü sildi. "Seni sevebilmeyi gerçekten isterdim. Sen gerçekten değerli bir erkeksin. Ama hayır, sana izin veremem-"

Çifte kapılar patlayarak açıldı, ağır paneller Marquist tarafından genişçe fırlatıldı.

Boone'un efendisi Altamere içeri girdi, kanat uçları halıya çarpıp susturulana kadar mermerin üzerinde gezindi. Erkeğin koyu renk saçları ince kemikli yüzünden geriye doğru taranmıştı ve soluk gözleri öfke anında çelik rengini almıştı. Boone dalgın dalgın babasının üzerindeki takım elbisenin kendisinininkiyle aynı ince yünden yapılmış olduğunu fark etti. Arduvaz mavisi rengi, funda ve soluk gri ipliklerle beneklenmişti; bu benekler o kadar inceydi ki, insan burnunu yakalara bastırmadan fark edemiyordu.

Ancak ceket ve pantolonun kesimi aynı değildi. Boone her zaman mahmuduna çekmişti, omuzları geniş, kolları kalın, bacakları uzun ve kaslıydı. Babasının fiziğini onaylamadığının her zaman farkındaydı ve geçişinden sonra efendisinin nefesinin altında Boone'un bir işçinin vücuduna sahip olduğuna dair yapılan sessiz bir yorumu hatırlayabiliyordu. Sanki bu doğuştan gelen bir kusurmuş gibi.

Ya da belki Shellan'ının sadakatinden şüphe etmesine neden olan bir şey.

Boone bunu hep merak etmişti. "Ne yapıyorsun," diye sordu Altamere.

O sert bakış Boone'a kilitlendiğinde, erkeğin Rochelle'i görmezden gelmesi sürpriz değildi. Ona göre kadınlar arka plandan başka bir şey değildi, çevrede hoş bir şeydi, kişinin hayatında aktif bir katılımcıdan ziyade bir aksesuardı.

Boone ayağa kalktı. "Rochelle bana anlaşılmamıza layık olmadığını söylemek için geldi. Beni reddetti ve onurlu biri olduğu için bunu şahsen yapmak istedi. Şimdi buradan ayrılıyor."

Rochelle'in kendisine şok içinde baktığını hissedebiliyordu ama ortaya koyduklarını inkâr etmek için yapabileceği her türlü girişimi boşa çıkarmaya hazırdı. Bu arada, Altamere'nin üzerinde

omuz, Marquist dikkatli bir varlıktı, her şeyi çeken canlı, nefes alan bir kameraydı.

"Beni bu şekilde utandıramazsın," diye tısladı Altamere. "Buna izin vermeyeceğim."

Sanki daha derin bir hikaye olduğunu hissetmiş gibi.

Boone'un göğsünde kabaran öfke, ruhunun derinliklerinde daha fazla yer buldu. "Seçim yapmak sana düşmez."

"Sen benim oğlumsun. Başka kimsenin değil-"

"Saçmalık." Efendisi bu küfür karşısında yüzünü buruştururken Boone'un sesi daha da yükseldi. "Seni memnun etmeye çalışmamla işimiz bitti. Zaten bu konuda hiçbir zaman çok iyi olmadım - en azından sana göre ve artık kendimi savunmamın zamanı geldi de geçiyor."

Aklının bir köşesinde, efendisinin ihmali ve küçümsemesinin çetelesi, elektrik sayacının sapıtması gibi, stratosfere doğru spiral çizerek yükseliyordu: Boone'un vücut tipi. Boone'un sosyal olmak yerine okuma arzusu. Boone'un mahreminin ölümünün görmezden gelinmesi. Boone'un üvey erkekleri soğuk bir hava akımı gibi eve giriyor. Standartlar ne olursa olsun Boone'un asla yeterli olamaması.

Altamere Boone'a doğru bir parmak salladı. "Size son bir şans veriyorum. İkinizin bu saçmalıkla ne yaptığınızı bilmiyorum ama burada bitiyor. Çiftleşme devam edecek ya da glymera'nın sizi nasıl dışladığını, benim sizi dışlamak için yapacaklarımın yanında hiç kaldığını göreceksiniz."

Rochelle ayağa fırladı. "Ona layık olmayan benim _."

Boone net bir ifadeyle, "Senden korkmuyorum," diye araya girdi. "Ve haklısınız efendim, burada işler değişecek."

Altamere gözlerini kıstı. "Sana ne oldu böyle?"

Boone yavaşça başını salladı. "Bu uzun zamandır geliyordu. Şu sık sık alıntı yaptığınız ekonomi teorisi nedir? Devam edemeyen devam etmez. Yalanlarla yaşamaktan bıktım."

Sözde efendisi olan erkeğin gözlerinin içine bakarken, Altamere'ye onu zorlamaya devam etmesi için meydan okudu. Ve en azından psişik olarak, bu gerçekleşirse, düşünülemez olanın tepesini patlatacağını açıkça belirtti.

Yani, babalığıyla ilgili şüpheler.
Tanıkların önünde.

Utançtan mı bahsetmek istiyorsun? Glymera genellikle katı ve küçümseyici tavrını kadınlara saklıyordu, ama boynuzlanmış bir erkek? Bunu düşünmeye bile değmezdi, değil mi? Öyle ki Altamere babalık testi fikrini hiç gündeme getirmemişti bile çünkü sonuçları sosyal açıdan çok tehlikeliydi. Bunun yerine, Boone'un babasının bir başkası olduğu yönündeki cevaplanmamış olasılık, "oğlu" nereye giderse gitsin onu takip eden bir sadakatsizlik hayaleti olarak evin etrafında dolanıyordu.

Kendisine ait olmayan şüpheli bir günah yüzünden mahkum edilmişti.

Ama bu gece sona erdi.

Uzun ve gergin bir sessizlikten sonra Boone'un efendisi nihayet Rochelle'e baktı. "Bu seçim için seni suçlamıyorum."

Altamere arkasını dönüp dışarı çıktı, Marquist de arkasından geldi ve ikisi çalışma odasında gözden kayboldu.

Ayrılmanın ardından Boone kravatının düğümüne uzandı ve çözdü. Nefes almak harika bir histi.

"Bunu neden yaptın!" Rochelle söyledi.

Babasının kendisi hakkında söylediği her şeyi düşündü.
"Ben değersizim. Bu bir yalan değil."

"Bunların hepsi benim suçum," diye inledi Rochelle kanepeye yığılırken.

Boone Windsor düğümünü tamamen sökerken, onu gözleri kapalı bağlamak zorunda kaldığı gerçeğini düşündü. Bu salona göz kapakları kapalı girmişti. Yaşamıştı

. . . tüm hayatı boyunca . . . sadece bir seçim değil, bir hayatta kalma meselesi olan bir körlük içinde yaşadı.

Bilinçaltında, çok yakından bakarsa -ya da hiç bakmazsa- devam edemeyeceğini biliyordu. Farkında olmadan içine çektiği o kadar çok şey vardı ki... Sanki aristokrasinin zehirli havası, soluduğu ve zehirlendiği gerçek bir gazmış gibi. Ama bu, şu anki durumu durduruyordu.

Rochelle aşkı için ayağa kalkabilirse, kendi hayatının dizginlerini eline alabilir ve kim olmak istediğine karar verebilirdi. Nereye gitmek istediğine. Ne öğrenmek istediğine. Özür dilemeden.

Onun cesareti kendi cesaretine ilham vermişti.

Rochelle kederle, "Çok üzgünüm," dedi.

Boone başını salladı. "Bundan sonra ne olursa olsun, ben değilim."

ONE

29th and Market
Streets Caldwell,
New York

Boone'un bok tekmeleri sokağın ortasındaki donmuş lastik izlerini parçaladı, güçlü vücudu çalkalandı kirli şehir karında, hava ciğerlerine soğuk bir şekilde emiliyor ve bir lokomotifin bacasından çıkan buhar gibi sıcak bir şekilde dışarı atılıyordu. Sağ elinde on iki inçlik tırtıklı bir av bıçağı vardı. Sol elinde ise uzun bir zincir.

İleride, yaklaşık otuz adım ötede, daha küçük bir adam sanki

Ölümsüz yaşamı, o şeyin çektiği Usain Bolt'a bağlıydı. Boone'un hassas burnunun yedi blok önce fark ettiği, düşmanın hastalıklı ve tatlı kokusu peşinden geliyordu. Avcının ayakları dikkatsiz, elleri gevşekti ve kokusunun ne kadar doygun olduğuna bakılırsa, Boone onun zaten yaralı olup olmadığını merak etti.

Kara Hançer Kardeşliği'nin komutanı, Hharm'ın oğlu Tohrment, Kardeşler ve savaşçılar için gece bölgelerini belirliyor, şehir merkezini düşmana karşı takip edilecek bölgelere ayırıyordu. Boone gibi stajyerler, özellikle de sokaklarda yeni bir tehdit varken, güvenlik açısından ya Kardeşler ya da Piçler Çetesi'nin üyeleri olan daha deneyimli kişilerle eşleştiriliyordu.

Gölge varlıklar. Masum vampir sivilleri öldürüyorlardı.

Boone omzunun üzerinden baktı. Bu gece Zypher ile çalışıyordu. Piç harika bir ortaktı, iri yarı, acımasız bir erkekti ama yine de bir öğretmen sabrına ve sürekli gelişime açık bir göze sahipti.

Syn olması gerekiyordu. Ve olmadığında rahatlardım.

Syn farklıydı.

Boone'un birlikte çalışmayı en çok sevdiği kişi Rhage'di. Ama Kardeşlik bu gece başka işlerle meşguldü. Her biri.

Ve Boone, onları ölümle sonuçlanmamasını umduğu ve dua ettiği bir göreve atayan kişiydi.

Özellikle de babasının.

Aralarındaki anlaşmanın bozulmasından bu yana geçen on iki ay içinde o ve Altamere huzursuz bir uzlaşmaya varmışlardı. Sonunda bir kabadayıya itişip kakışmalarını söylediğinizde olan şey buydu. İlişkilerinin her zaman ne kadar nişastalı ve yüzeysel olduğu düşünüldüğünde bu hiç de zor değildi, ama Boone bir çizgi çekmişti ve karşılığında tehdit edilen tepkiler yerine düşmanca bir geri çekilme almıştı.

Muhtemelen taşınmalıydı ama ne kadar önemsiz olsa da, üstünlüğü ele geçirmek ve elinde tutmak hoşuna gitmişti. Özellikle de Kardeşlik'in eğitim programına katıldıktan sonra, ki babasının bunu onaylamadığını çok iyi biliyordu. Altamere'nin "oğlu" bir asker mi? Savaşta mı savaşıyordu? Ne kadar vahşice. Bu hareket Boone'un on yıllarca kitap okumuş halini iyi bir iskambil kağıdı gibi göstermişti.

Ama meydan okumayı seviyordu ve işinde çok iyiydi - ve yeni bir tür hayat ve ritim başlamıştı,

O ve efendisi birbirlerini nadiren görüyorlardı.

Ancak o zaman davetiye geldi: Babasının ve üvey annesinin bu akşam bir aristokratın evinde ağırlanması isteniyordu. Sadece davetiyeye bakılırsa, glymera'nın diğer üyelerinin de davetli listesinde yer aldığı anlaşıyordu.

Sosyal toplantı mı? Belki de. Gazap'ın Konsey'in bir araya gelmesini yasaklamasının haince ihlali mi? Daha muhtemel.

Boone bir yıldır ilk kez efendisiyle önemli bir şey hakkında konuşmuştu. Yine de erkeği evde kalmaya nasıl teşvik edemezdi? Aristokratlardan oluşan o engerek çukuru zaten Wrath'ın tahtını devirmeye çalışmıştı ve eğer başka bir girişim planlıyorlarsa?

Eğitim merkezi ona, Kardeşlerin kendilerine karşı gelen birine neler yapabileceklerini tüm ayrıntılarıyla öğretmişti. Babasından hoşlanmıyor olabilirdi ama mesele de buydu. İhanet konusunda alarm zilleri çalarken, en azından erkeği o partiden uzak tutmaya çalışmazsa, Altamere'i kendisi öldürmüş gibi hissedecekti.

Ve bu, zaman zaman yapmak istediği şeye çok yakındı ve kimin bu suçluluk duygusuyla yaşamaya ihtiyacı vardı?

Tahmin edilebileceği gibi, babası bu akıllıca tavsiyeyi reddetmişti. Bu yüzden Boone doğrudan Kardeşler'e gitmişti ve bu güzel, kristal soğukluğundaki kış akşamında Piçler Çetesi'nin bir üyesiyle eşleşmesinin nedeni de buydu.

Avına yeniden odaklanarak bacaklarına biraz daha hız verdi, kalçaları yanmaya başladı, baldırları sıkılaştı, serseri ayak bileği pek çok şikâyetten ilkinin dile getirdi. Tüm bunlar kolayca göz ardı edilebilecek, tamamen unutulabilecek arka plan gevezelikleriydi.

Sadece nefes al, dedi kendi kendine. Ne kadar çok oksijen alabilirse ciğerlerine ne kadar çok girerse, kanına da o kadar çok giriyordu, kasları için yakıt, vücudu için hız.

Güç.

Ve ne biliyorsun, mesafeyi kapatıyordu. Sorun neydi? Üç blok ötede -şimdi dört blok ötede- kendi avcısıyla dans etmekte olan Zypher'dan gittikçe uzaklaşıyordu.

Bunu yapmanın zamanı geldi.

Protokol gereği, diğer ekiplere çatışmaya girmek üzere olduğunu bildirmek için omzundaki yer belirleme işaretine bastı. Ve sonra gözlerini kapattı.

Maddesizleşmek vampirlerin normalde başarmak için konsantre olmaları ve kendilerini sakinleştirmeleri gereken bir şeydi. Ancak Boone, düşmanın peşinde tam gaz koşarken bile o içsel denge yerini bulmak için kendini eğitmişti. Ve tüm bu alıştırmaları sayesinde, fiziksel formu bir molekül dağılımına dönüştü ve ileriye doğru fırlayarak daha küçük olanı geçti.

Düşmanın önünde yeniden şekillendi, botları dikilmiş, bıçağı yukarıda ve zinciri aşağıda, partiye hazırды.

Avcı yuvarlanışını yavaşlatmak için elinden geleni yaptı; kolları savruluyor, ayakkabıları kara çarpıyor ve buzun üzerinde durmaya çalışırken kayıyordu. Momentum onun dostu değildi. Bazı cılız acemi askerlerin aksine, bu avcının bir futbolcunun kalın boynuna ve fıçı göğsüne sahipti ve tüm bu vücut ağırlığı bir dağın yamacından aşağı seken bir kaya gibiydi.

Eğitimini aldığı gibi, Boone'un çevresel görüşü sokağın dış hatlarını ve olası siper fırsatlarını belirledi. Beyni de yangın merdivenlerini, çatıları, kapıları ve pencereleri kataloglayarak tehdit potansiyelini yıldırım hızıyla değerlendirdi, tüm içgüdüleri kendi güvenliğini hesaplarken bilgi sağladı. Fiziksel açıdan, vücudu temas için hazırlandı.

Ve zincirin uzunluğu sallanmaya başladı.

Boone eline ve koluna böyle bir komut verdiğinin farkında değildi ama son bir aydır sahada böyle şeyler olmaya başlamıştı. Kara Hançer Kardeş Vishous'a göre beceri gelişiminin dört seviyesi vardı: bilinçsizce vasıfsız, yani ne kadarını bilmediğinizi ve yapamadığınızı bilmiyordunuz; bilinçli olarak vasıfsız, ne kadar geliştirmeniz gerektiğinin farkında olmaya başladığınızı seviyeydi; bilinçli olarak vasıflı, kendinizi eğittiğiniz şeyleri kullanmaya başladığınızı seviyeydi; ve son olarak bilinçsizce vasıflı.

Beyniniz saldırının her molekülünü mikro düzeyde yönetmek zorunda kalmadan bedeniniz hareket ettiğinde olan şey buydu. Eğitiminiz, kim olduğunuza ve belirli bir durumda ne yaptığınıza o kadar içkin bir eylem temeli oluşturduğunda, herhangi bir bilişin gerçekleştiğinin farkında değildiniz. Rahip Rhage'in deyiimiyle "Bölge "ye girdiğinizde.

Boone şimdi o tatlı noktadaydı.

Yanında dönüp duran zincir halkalarının çıkardığı vınlama sesi yumuşak ama tehditkârdı, tıpkı büyük bir canavarın rahat nefes alış veriş gibi ydi ve Boone avcının hareket edeceğini anladı çünkü omuzlarından biri kalkmış ve kalçaları hafifçe eğilmişti.

Küçük olanın elinde tuttuğu bıçak uçarak geldi. Boone'un bilinçaltının her şeyi tam olarak düşünmediğinin kanıtı. Ama refleksleri iş başındaydı, gövdesini bir tarafa doğru salladı, içinden akan saldırgan enerji dalgası o kadar keskin, o kadar zevkliydi ki neredeyse cinseldi.

Karşı saldırısı zincirle başladı. Zincirin halkalarını yalayarak avcının boynuna doladı.

genişçe sallanan ve kendi üzerinde ikiye katlanan bir kuyruğu olan metal. Sıkı bir ilmekle kilitlendiğinde, tüm vücuduyla çekti.

Avcı öne, yüzüstü karın içine yuvarlandı.

İşte o zaman Boone kendi av bıçağını omzunun üzerinden kaldırdı.

* * *

Pyre's Revyval
Club 33. ve Market
Caddeleri

Vampir gibi davranan insanlar arasında bir vampir.

Ve o tek değildi.

Eski bir gömlek fabrikasının loş, lazerle delinmiş mağarasında çalkalanıp duran iki yüz kadar beden arasında, kandırılmış bir mitolojinin uydurma karakterleri yerine gerçek biyolojik örnekler olan yalnızca dört ya da beş kişi vardı. Ancak olduklarından başka bir şeymiş gibi görünmek için çırpınan kostümlü ve maskeli kadın ve erkeklerin aksine, erkek ve onun türü DNA statülerini hiçbir şekilde ilan etmedi. Onlar sadece diğerlerinin arasındaydı, aralarına karışıyor, gözlemliyor ... bazen de katılıyorlardı.

Erkek, terk edilmiş binanın açık göbeğinde karabasan gibi dolaşan adamlardan omuz omuza daha uzun boyluydu ve vücudundaki güç ve üst çenesinden aşağı düşebilen jilet gibi keskin dişleriyle asla şiddet kullanmadan duramazdı. Geleneksel silahlara rağmen.

Kenarda dururken, koyu renkli güneş gözlüklerinin ardından bir amaç için baktığının farkındaydı ve bu onu yoruyordu. Diğer tarafından yorulmuştu. Ama talhmanını, kötülüğünü birazcık bile olsa kullanamazsa,

buraya gelmek zaman kaybıydı. Bir canavarın kafesinin demir parmaklıklarının hemen dışında sallanan et gibi.

Ve mesele de buydu. Hâlâ kendini kontrol edebildiğinden emin olması gerekiyordu. Uzun zamandır kendini dizginleyememişti ve uzun zamandır dürtülerini kontrol edememesinin sonuçlarını önemsememişti. Ancak işler değişmişti.

Artık Yeni Dünya'daydı.

Artık Kral'la aynı hizadaydı.

Bu yüzden kendini burada test etti. Çünkü ya kendini kaybederse? Canavarının dizginleri zihninin elinden kurtulursa ve ... bir şeyler ... meydana gelirse? O zaman bu kulüpte risk altında olan sadece insanlar ya da rastgele vampirler olurdu. İçlerinden birkaçının onun kötü yanından nasibini alması kimin umurundaydı ki? Asıl önemli olan, bu kolay hedefler arasında yer alabileceği ve kendisini rahatsız eden düşüncelere karşı koyabileceği konusunda kendini tanımasıydı. Günaha girmektense zihnen daha güçlü olmak. Öldürme açlığını dizginlemek.

Peki ya kendi kulvarında kalamazsa? Bazen bütünün geri kalanının nispeten huzur içinde devam edebilmesi için bir yerdeki baskının azaltılması gerekirdi. Ve yine, burada bir sorun olması Caldwell'in başka bir yerinde olmasından daha iyiydi-

Sağ tarafta, sanki vücutlar hücrelerden oluşuyormuş ve sağlıklı dokular arasında kendiliğinden bir tümör filizleniyormuş gibi kalabalık kalınlaşıyordu. Bir tür tartışmaydı bu; loş ışık, siyah kostümler ve itişip kakışmalar saldırganın kim olduğunu, kavganın ne hakkında olduğunu, yumrukların atılıp atılmadığını ya da bunun bir başka insan müsveddesi vakası olup olmadığını anlamayı imkânsız kılıyordu.

En azından beyninin kaydettiği bilgi buydu. Diğer yandan, talhman'ı da

Öfkenin fiziksel ifadesi, yaralardan kan akması ve damlaması olasılığıyla kıskırtılmış, avını takip etme ve alt etme olasılığıyla tutuşturulmuş.

"Bizim için değil," diye mırıldandı erkek.

Yukarı uzanarak başındaki siyah takkeyi aşağı çekti. Bu hareket refleksle yapılmıştı ve ne yaptığını ancak daha sonra fark etti.

İçeri girmeye hazırlanıyordu. Bir şey almaya. Ve kimliğinin bilinmesini istemiyordu.

Anlaşıldığı üzere, test alanı onu buldu.

İnsanların kaotik düğümünden bir dişi kurtuldu ve onu kendi türünden biri olarak tanıdığına ilk düşüncesi, kuyruksuz bir grup fareye bulaşarak ne halt ettiğiydi? Ama sonra onunla ilgili hiçbir şeyin önemi kalmadı, aynı zamanda tüm parçaları önemli hale geldi.

Etrafına bakınırken telaşlı görünüyordu, siyah saçları gözlerini ve yüzünün yarısını kapatan maskeye dolanmıştı, ruju bulaşmıştı, elbisesi asimetrikti, bir göğsü dışarı fırlamak üzereydi.

Gözleri buluştuğunda aurasındaki uyumsuz dağılım anında değişti. Ayakları üzerinde duramayan bedeni kendini toparladı ve hareketsizleşti. Nefes alıp vermesi durdu ve sonra daha sakın bir hızla devam etti. Elleri büstiyeri yeniden uygun pozisyona getirdi.

Düşüncelerinin de kafatasının altında aynı şeyi yaptığa, idrakinin kendini düzelttiğine bahse girmeye hazırdı.

Ve ona odaklanıyorum.

Çıktığı arbedeyi toz duman içinde bırakarak ona doğru yürüdü, kabarık saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve çenesini yukarı kaldırdı.

Bu, ister alçak boyundan onun gözlerine bakabilmek için olsun, isterse bağımsızlık ve saldırganlık gösterisi olsun,

söyleyemedi. Ve aslında umurunda da değildi. "Ben Nightingale," diye açıkladı.

Sanki bunun bana bir şey ifade etmesi mi gerekiyor? diye düşündü.

Karşılık olarak, gözlerinin koyu renk lenslerinin arkasından kadının vücudunun kıvrımlarında gezinmesine izin verdi. Siyah saçları uzundu, hem de çok uzundu, omuzlarına dökülüyor ve kalçalarına kadar iniyordu; lazerlerin yanıp sönen mavisini yakalayıp tutan sarmal buklelerden oluşan bir nehirdi bu. Siyah büstiyeri belini sarıyor ve göğüslerini yukarı doğru iterek pırıltılı bir şeyle pudraladığı kremsi küreler yaratıyordu. Dudakları kan kırmızısıydı ... boğazı solgun ve güzeldi.

"Adın ne senin?" diye sordu hafif bir ses tonuyla.

Erkek burnunu çekerek kadının kokusunu aldı. Tahrik olmuştu, cinsel uyarımı açtı ve ona yönelmişti, çözmesini istediği bir denklem, onu taşımasına karar verdiği bir mesafe, tatmin etmesi için onu seçtiği bir fantezi.

Kanı kabarmıştı. Ve kendi uyarılmışlığının altında, talhman'ı sinsice ilerledi. Adamın gerçekte nasıl biri olduğunu bilseydi, onu kalabalığın arasından seçemezdi. Ama bu gibi yerlerin sunduğu tehlike ve heyecan buydu, değil mi: kendi fantezilerinizle duvar kâğıdı yapabileceğiniz yabancılarla anonim seks, her iki taraf da açıkça ifade edilmiş veya edilmemiş ihtiyaçları karşılıyor, gerçekten ne aldığınızı bilmediğiniz gerçeği her şeye bir sınır katıyor.

Gerçek çekiciliğin eksikliğini kapatan bir kenar, gerçekliğin çatısından uçan kiremitlerin bıraktığı delikleri örten uydurma bir muşamba.

İntikam, diye karar verdi. Kızın gözlerindeki cehennem ateşini ve kalabalığa nasıl ters ters baktığını ölçerken

Kulüpteki biri onun yüzüne vurmuştu, bir saldırıya misilleme olarak biraz sıcak ve ağır arayış içinde olduğuna bahse girmeye istekliydi.

Buhar atmaktan bahsediyoruz.

Erkek elini uzattı ve işaret parmağının ucunu kızın köprücük kemikleri arasındaki yumuşak noktaya, iskelet yapısı tarafından savunulmayan etindeki o çukura, boğazının o savunmasız, yumuşak deliğine yerleştirdi. Adam bastırıp hava akışını birazcık kısıtladığında, kızın nefesi kesildi.

Ve sonra bacaklarının arasında lezzetli bir ağrı varmış gibi inledi.

Erkek tekrar bastırdı, bu sefer daha sertti ... böylece kadının boğazının baskıya karşı çalıştığını hissetti.

Bu mücadele onu tamamen sertleştirdi, ereksiyonu düğmeli fermuarının arkasında kalınlaştı.

Erkek bundan sonra ne olacağını biliyordu. Karanlık bir köşe bulacaklar ya da belki de burada, maskeli insanların arasında kalacaklardı. Elleri kızın beline dolanacak ve kışına gömülecekti. Onu kendine doğru çekecek ve kalçalarını çevirecekti, böylece uyarılmışlığı ona değecekti; boyu çok daha kısa olduğundan, yukarı doğru itilmiş göğüslerinin hemen altında olacaktı.

Titreyecek ve kendini ona gevşek, istekli ve açık bir şekilde sunacaktı.

Talhman yüzünden titrerdi, ama kadın bunun onun uyarılmasından kaynaklandığını düşünürdü.

Ve o uzun eteğin altından kalktığında, kalın, sert seksi onun içine doğru ittiğinde, boşalacaktı ve Fransızların dediği gibi o küçük ölümde, gerçek ölümüne ne kadar yakın olduğunu asla bilemeyecekti.

Orgazm olmazdı. Hiç
olmadı.

Ve kendini kontrol edebildiği sürece, onu seçmekle ne kadar hata ettiğini asla bilemeyecekti. Peki ya kendini kontrol etmeyi başaramazsa? O zaman önemli bir ders alacaktı, tabii ki sadece bir kez. Çünkü ölümlerin sadece anlatacak hikâyeleri yoktu, onlar için artık eğitim de yoktu.

"Bana adının ne olduğunu söyle," diye nefes aldı.

Heceler parmağının ucunda titreşti ve ısınan kanı, öldürme içgüdüsü, kadının maskesinin içindeki görüntüsünü, kafasındaki her bir saç telini ve şah damarının her pompasını görebilene kadar güçlendirdi.

Erkek onun dudaklarına odaklandı.

Kocaman avucunu kadının ensesine doğru kaydırarak onu kendine doğru çekti, vücudu bir vazodan dökülen su gibi onu takip etti. Ama onu öpmedi. Kadın başını adamın tutuşuna yaslayıp vücudunun alt kısmını adamın kine doğru eğerek adamın ağzını kabul etmeye hazırlanırken, adam daha temas etmeden durdu.

Boştaki eliyle bileğini yukarı çekti. Onunla göz temasını sürdürerek tısladı ve dişlerini gösterdi.

Ona attığı çentik küçüktü ama doğru yerdeydi, kan kabarıyor ve kolunun iç kısmındaki soluk, yumuşak deriden aşağı akıyordu.

Göğüsleri o dar büstiyerin içinde dalgalanıyor, ısıltılı pudrası ışığı yakalıyordu. "Şimdi ne yapacaksın?" diye nefes aldı.

Elini kavrayışını değiştirerek dilini uzattı ve yarattığı akıntıda gezdirdi, damarından kaçanları yaladı, koyu şarabı yuttu. Tadı kabul edilebilirdi, standartları yüksek olduğundan değil, bu yüzden yaptığı bıçak benzeri kesiğe ulaştığında, ağzıyla etrafına sıcak bir mühür kapattı.

Emiyor.

Yalama.

Tam olarak ne zaman orgazm olduğunu biliyordu. Gözleri sıkıca kapandı ve alt dudağını ısırды, sert, beyaz köpek dişleri yumuşak, kırmızı boyalı etin boyun eğerek dolgunlaşmasını sağladı. Kalçaları ona doğru bastırıyor ve sonra dönüyordu ve onun çekirdeğini kavrayan tatlı acı darbelerin tatmin edici olmaktan çok kışkırtıcı olduğunu hayal etti.

"Beni aşağıya götür," diye inledi.

Yeraltı katında çok özel. Meraklı gözler yok.

Çok az yaya trafiği var ve yoldan geçenler de uyuşturulmuş ve kendilerinden başka hiçbir şeyle ilgilenmiyorlar.

Daha büyük bir meydan okuma.

Erkek onu kucağına aldı, kalçalarını gövdesine doladı, göğüsleri göğsüne bastırды. Tek kolunu kullanarak onu taşıdı. Çok ağır değildi.

Onlar ayrılırken kadın kalabalığa bakma zahmetine girmedі. Şu anda aklındaki tek şey oydu.

Alt kata inen yol kolaylıkla bulunabiliyordu ve adam kalabalığın arasından o yöne doğru ilerlerken kız da adamın boynuna sokulup gövdesini onun gövdesine yasladı. Üzerinde "ÇIKIŞ" yazan çelik kapıya geldiğinde, kapıyı çekerek açtı. Merdiven boşluğu betondu, alkali kir ve soğuk küf kokuyordu ve yayılan bedenlerden ve açık alanda yürürlükte olan ısı sisteminden uzaklaştıkça sıcaklık hızla düşüyordu.

"Adın ne senin?" dedi kadın kulağına.

Aşağı, aşağı, aşağı, ağır botlarının ve daha ağır bedeninin yankıları etrafta yankılanıyordu. En alt sahanlıkta çelik kapının kilidini zihniyle açtı, iradesi kapıyı ardına kadar açtı. Koridorun ötesi, paslı ve eskimiş yuvalarında titreyen eski tavan lambalarıyla aydınlatılmıştı,

Yukarıdan sızan donuk aydınlık, gölgelerin şeytani bir valsle dans etmesine neden oluyordu. Soğuk ve bayat havadaki kokular, birçok kişinin koridoru kadının niyetiyle aynı amaç için kullandığını gösteriyordu-

Erkeğin talhman'ı pençeli iradesini onun altına uzattı. derisi, taze saldırganlık tüm vücudunda çiçek açıyor ve bu geceki kontrolünün onu başarısızlığa uğratıp uğratmayacağını merak etmesine neden oluyor-

Baygınlık geldiğinde, sadece gidişiyle kendini duyurdu, dünya erkeğe bir duyum telaşıyla geri döndü, farkındalık kaybı ondan her şeyi çalmıştı: görme, duyma, dokunma ve tat alma.

Ama hâlâ kadınla birlikteydi ve kadın hayattaydı.

Onu kapı aralığına doğru itmişti ve elleri eteğinin altından bir yol bulmaya çalışıyordu.

Bir tanesi öyleydi. Diğer kapıyı açmak için mandalı arıyordu.

Geçmiş deneyimlerinden, birçok eski ahşap portalın her birinin arkasında, atılmış üretim ekipmanları, çürüyen ahşap kasalar ve nemli, karanlık mağaraları evleri haline getiren sıçan kolonileriyle dolu depolama alanları olduğunu biliyordu.

İçeride ona daha da fazlasını yapabilirdi.

Bu düşünce aklına geldiğinde, hangi tarafının konuştuğundan emin olamadı. Cinsel dürtü mü ... yoksa canavar mı? İkisi aynı şey değildi ama zaman zaman aradaki farkı anlamakta zorlanıyordu.

"Adın," diye sordu kendini ona sürtünürken. "Senin adın ne ..."

"Syn," diye hırladı boğazına doğru. "Ben Syn'im."

— TWO —

In Pyre'ın Revyval'inin batısındaki yaklaşık on beş blok ötedeki ara sokakta, Boone kılıcının ucuyla önden giderek

Yerçekimi ve tüm ağırlığıyla iki vücut darbesi indirdi. Çelik hançer ölümsüzün göz çukuruna girdi ve gözbebeği ile sklerayı yararak optik sinir yolu üzerinden beyne girerken, bilişsel defterine zihinsel bir not düştü.

Bu bir eğitim ihlaliydi.

Stajyerler için kural şuydu: İster çiftler halinde ister tek başınıza çalışıyor olun -özellikle de ikincisiyse- göğsünüze net bir darbe aldığınız anda düşmanı Omega'ya geri göndermeniz gerekiyordu. Lesser'lar, vampirlerin kökünü kazımaya kararlı bu hastalıklı tatlı kokulu, ruhu alınmış insanlar, Ölüm Kadına Yakışır türünden bir şekilde ölümsüzdü: Vücutlarına ne kadar zarar verirsiniz verin, hala idrak ve hareket kabiliyetleri vardı. Kafalarını kesebilir, gövdelerinden uzuvlarını koparabilir, bağırsaklarını deşebilir, yok edebilir, parçalayabilirdiniz ve bir çingiraklı yılan gibi canlı kalırlardı.

Onları "öldürmenin" tek yolu vardı: boş kalp boşluğuna çelik bir şey saplamak. Sonra pat, pat, fıs, fıs, rahatlama, vs.

Şeytani yaratıcılarına geri döndüler.

Yeni eğitim almış biri olarak Boone, diğer savaşçıların ve Kardeşlerin sahip olduğu deneyim zenginliğine sahip değildi. Yani onun gibi bir asker için risk almaması gerekiyordu. Omega'ya hızlı bir şekilde geri dönmek en güvenli yoldu ve sahada çalıştığı ilk birkaç hafta boyunca bu talimata uyduğundan emin olmuştu. Ancak bir süre sonra ...

Fırsatını bulduğunda öldürme işini uzatmaya başladı.

Güvenlik protokolünden ilk kez saptığı anı hâlâ hatırlıyordu. Bir avcıyı göğsünden vurmak istemişti ama avcı beklenmedik bir şekilde yana yuvarlanmıştı ve o da avcının göğüs kafesini kesmişti. Hortlak ayağa kalkmaya çalışırken Boone bıçağını eline alamamış ve paniğe kapılarak her şeye saplamaya başlamıştı.

Siyah kan beneklenmiş, sıçramış ve akmıştı. Acı, daha küçük olanın çığlık atmasına neden olmuştu. Boone'un kolu bir hareket bulanıklığı içinde bir aşağı bir yukarı gidip gelen bir kırıcıya dönüşmüştü.

Her şey tam bir keşif gibiydi.

Beyni yeni ve tuhaf bir şekilde aydınlanmış, zihninin daha önce karanlık olan bölümleri onu şok eden bir heyecan ve cinsel olmayan bir uyarılma ışığıyla aydınlanmıştı. Bu heyecan o kadar keskin ve beklenmedikti ki, bunun bir anormallik olması gerektiğini düşünmüştü.

Bu varsayımın yanlış olduğu ortaya çıktı.

Son anı ikinci kez ertelediğinde de aynı şey olmuştu: Tüm dünyanın sesini yükselten, ne yaptığının, avcının nasıl tepki verdiğinin, başlangıcın, ortanın ve sonun nasıl bir şey olduğunun her nüansını zihnine kazıyan içgüdüsel bir deneyim. Üçüncü örnek mi? Çalışma prensibini bir tür yasaya dönüştürdü.

O zamandan beri, yakalanmamaya dikkat ederek bu anları arıyordu.

Masum hayatlarını bu ruhsuz canavarlara kaptıran tüm öldürölmüş vampirler? Yok edilen tüm aileler? Irkının bu katillerin elinde çektiğı acılar?

Küçüklerin canı cehenneme.

Yeniden odaklanan Boone, ölümsüzün boğazının ön tarafını sıkıca kavradı ve sonra avcının soluk beyaz yüzüne baktı. Hançer hâlâ koyduğu yerdeydi, yörünge yatağından dışarı çıkmış, sapı sapladığı darbenin kavisini yansıtacak şekilde eğilmişti. Parlak ve berbat kokulu siyah kan, deliğın dış köşesinden gözyaşı gibi damlıyor, şakaktan aşağı kayıyor, kulakta birikiyordu.

Boone birdenbire banyoda sırtüstü yatan bir genç olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladı, su kulak kanallarına giriyor, bir şeyleri tamponluyordu. Küçük olanın yaşadığı da bu muydu?

Avcının ağzı bir balıginki gibi açılırken ve kolları çok uygunsuz bir zamanda kar melekleri yapmaya çalışıyormuş gibi dönerken, Boone daha da sert sıkarak nefes borusunu ezdi.

Küçük kızın dudaklarından yükselen hırıltılı nefesler Daha fazlasını yapmak istiyor. Bunu saatlerce sürdürebilirsin. Gövdesini kes-

Aklının bir köşesinde bir uyarı zili çaldı. Yarışın acısının küçük bir kısmını bu avcıdan çıkarmak bir şeydi. Boone'un beyninin şu anda ona önerdiği şey .

. . başka bir şeydi. Bu bir işkenceydi. Yine de, bir tanesini öldürmek için dişlerini kullanmanın nasıl bir şey olacağını merak ederken içindeki alarmı görmezden geldi. Bunu Kardeşler'e açıklamak daha zor olsa da, ne kadar iyi hissettireceğini hayal etti. Ne kadar tatmin edici. Ne kadar içgüdüsel.

Baştan çıkarma duygusu çenesini gıdıkladı, ağzı açıldı, köpek dişleri aşağı indi.

Tek istediği bu orospu çocuğunu incitmekti. Ve incitmeye devam etmek.

Boştaki eliyle hançerinin kabzasına uzandı ve avucunu konturlu kabzaya sabitledi. Bıçağı yavaşça ileri geri çevirdi, dndke, dndke, dndke kemiğin taşının aşındığını hissetti-

"Ne halt ediyorsun sen?"

Boone şok içinde başını kaldırdı. Zypher tam önünde duruyordu, Piç'ın deri dövüş kıyafeti çatışmaya girdiği avcının siyah kanıyla beneklenmişti, silahı kalçasının yanında, gümüş hançeri kullanmaya hazırmış gibi havadaydı.

Boone bıçağını geri çekerken, "Sadece işi bitiriyorum," dedi.

Gövdesinin üzerinde geriye doğru kayarak hançerini göğsünün ortasına gömdü ve sonra gözlerini kr edici parıltıdan korumak için n kollarını yukarı kaldırdı. Patlama sesi bir silahın patlamasına benziyordu, sokakta yankılandı ve ışık patlaması kaybolurken Boone ayağa kalktı. Zypher'a bakmak yoktu. Gözlerini kardaki erimiş deliğe dikmişti, yanık izinin etrafındaki siyah kenarın bir kısmı patlamadan, bir kısmı da düşmanın kanından kaynaklanıyordu.

Bir şey söyle, dedi Boone kendi kendine.

"Benimkini arayacağım." İletişim cihazını almaya gitti. "Ve sonra devriyeye geri dönmeye hazırım-"

"Sen ne sikimsin. Yaralısın."

Belinden bükülen vücuduna baktı. "Nerede-oh."

Daha küçük olanın fırlattığı bıçak hâlâ omzunun etine saplanmıştı ve sapı tıpkı onun göz çukurundan çıktığı gibi omzundan dışarı çıkıyordu. Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Bu bıçak gömülüydü

Doğruca ona doğru. Gözündeki otuz ... belki de kırk ... derecelik bir açıya sahipti.

Belli belirsiz, bunun dikkate alınması gereken tuhaf bir şey olduğuna karar verdi. Sonra tekrar, her şey tuhaf hissettiriyordu. Diğer dövüşçünün varlığı kaydedildiği andan itibaren, sanki iki varlığa bölünmüş gibiydi; biri bıçaklamayı yapan ve şu anda kardaki yanık izinin yanında botlarıyla dimdik duran ... diğeri ise sokağın karşısından kendisini gözlemleyen, tarafsız, bağımsız bir varlıktı.

Aynadaki bir yansıma gibi, aynı ama gerçek değil.

Nedense aklına Rochelle geldi. Bunu yapmayalı uzun zaman olduğu için bu garipti.

İçinden bir küfür savurarak uzandı ve küçük adamın bıçağını çekti. Bıçak etinden ayrılırken bir şey hissetmiş olmalıydı. Öyle değil mi?

Acı dolu bir alev. Bir sızı. Bir parlama.

Deri ceketinin altında sıcak bir telaş dışında hiçbir şey yoktu. Kanı. Atletik gömleğinin içine akıyordu.

Zypher deri ceketinin yakasına t a k ı l ı iletişim cihazını çalıştırdı. "Bir doktora ihtiyacım var. ACİL."

Boone başını salladı. "Önemli değil. Savaşmaya devam etmeye hazırım-"

"Benim gözetimimde olmayacak."

* * *

415 Summit Lane
Caldwell's Millionaires' Row

Hharm'ın oğlu Tohrment, bir bar kavgasına ev sahipliği yapmış gibi darmadağın edilmiş şık bir salona girdi. Antika mobilyalar

ve ipek kanepeler devrildi, yerlerinden itildi, yırtıldı. Porselen tabaklar paramparça olmuştu. Lambalar Doğu'daydı, gölgelikleri mahvolmuş, ampulleri kırılmış, gövdeleri çatlamıştı.

Bok tekmelerini nereye koyduğuna dikkat ediyordu. Harabeye eklemeye gerek yok.

Taze vampir kanı kokusu havada yoğun bir şekilde hissediliyordu.

Ve hepsi bu değildi.

Bir buket çiçeğin resmedildiği büyük bir yağlı boya tablonun önünde durdu. Hollandaca. On sekizinci yüzyıl. Yaprakların üzerindeki çiyn sert bir odakla tasvir edildiği, mamut vazosunun özenle detaylandırıldığı ve renkli, başını bir yana eğmiş papağanıyla natürmort, ünlü tarzın en iyi örneklerinden biriydi.

Ama sanatçının uzmanlığını pek göremiyordunuz. Tuvalin üzerinde siyah bir sıçrama vardı, tüm o eski boya ve zamansız yetenek, yapışkan ve parlak ama terli Ağustos çöpü gibi kokmayan bir maddeyle kaplanmıştı.

Yani daha az temelli değildi. Ama bunu zaten biliyorlardı.

Gölgeler. Trez ve iAm'deki gibi Gölgeler değil, küçük s harfiyle yazılan gölgeler: Caldwell'de birdenbire ortaya çıkan, Omega ve Azaltma Topluluğu ile bağlantılı görünmeyen ve bu örnekte glymera türlerinden oluşan bir topluluğa saldıran varlıklar.

Ölümcül sonuçlarla.

Kardeşlik konukları kurtarmaya çalışmıştı. Ancak çoğunlukla başarılı olmuşlardı.

Kurşun delikleriyle delik deşik olmuş bir koltuğun üzerinden geçerek, yaklaşık üç yüz yaşlarında bir erkeğe ait cesedin yanına gitti. Merhumun üzerindeki smokin ceket açıktı, iki yarısı yana düşerek dar bir saten yeleği, inci düğmeli pilili bir smokin gömleği ve boğazın ön kısmında saatçi hassasiyetiyle düğümlemiş bir papyonu ortaya çıkardı.

Kan, gömleğin parlak beyazını artık çapı büyümeyen bir boğa gözü şeklinde lekeliyordu. Kalp atışı durduğunda ve dolaşım durduğunda olan şey buydu. Artık sızıntı yok.

Mantık ve standart operasyon prosedürleri burada sona eriyordu. Yaraya ve kıpkırmızı izine rağmen, giysilerin hiçbirini yırtık ya da sökük değildi: Sandalyenin aksine, cekette, yelekte, gömlekte kurşun deliği yoktu. Bıçaklanmadan kaynaklanan yırtık ya da delici delikler de yoktu.

"Hiç mantıklı değil," diye mırıldandı Tohr.

Yeleği açsa, incilerin düğmelerini çözse ve gömleği açsa ne olurdu? Bir şekilde giysileri koruyan ve altındaki ete zarar veren hasarı görecekti. Kardeşlerin bu işin nasıl yürüdüğüne dair hiçbir fikri yoktu. Acımasızca saldıran bu yeni düşman bir muammaydı; daha önce hiç görülmemiş güçlere sahipti, kökeni belirlenemiyordu ve Omega'nınkiyle bağlantılı gibi görünen ama doğrulanamayan bir gündemi vardı.

Tohr kalçalarının üzerine çöktüğünde her iki dizi de patladı.

Cesedin yüzü soluk griydi ve her geçen dakika daha da ağdalı bir hal alıyordu. Aristokrasinin tipik özelliği olan kemik yapısı simetrik ve zarifti, yüz hatları olağanüstü değildi ama kesinlikle çekiciydi, çünkü bütünün herhangi bir parçasında yanlış bir şey yoktu: Burun orantılıydı. Çene, boğazdaki yarığın üzerinde oldukça sağlamdı. Kaşların kavisi kasıtlı olarak hauteur için tasarlanmış gibiydi.

Dudakları, sanki erkek ölüm şeklini onaylamıyormuş gibi büzülmüştü.

Ve bu konuda onu kim suçlayabilir ki?

Aslında onu öldüren şey göğsündeki o tuhaf yara değildi.

Alnının ortasındaki kurşun deliği pek çok açıdan yersizdi; küçük, derli toplu yuvarlak deliğin dış kenarı yanıktı - tetiğin tam isabetle çekilmesiyle olan şey buydu. Ateş eden Vishous'tu ve bu olay gölgelerin ölümcül saldırısından sonra, John Matthew ve Murhder'ın bu yeni düşmandan ikisini havaya uçurmasından sonra gerçekleşmiş ve Jackson Pollock'un o eski tabloyu ve bir sürü pahalı antikayı kaplamasına neden olmuştu.

Ortaya çıkan kaos nedeniyle ayrıntıları takip etmek imkânsızdı, ancak Tohr önümüzdeki birkaç saat içinde tüm olaylar dizisini ve olay yerini yeniden yapılandıracaktı.

V'nin bu cesedin yeniden canlanmasını ve kendi başına bir saldırıya geçmesini önlemek için ön lobundan vurmak zorunda kaldığı kısım da dahil.

Ölümcül bir gölge saldırısının yan etkisi olduğunu hepsi öğrenmişti.

Tohr odaya tekrar baktı ve gölgeler konağın içinde bir yerden salona girdiğinde aristokratların dağıldığını hatırladı. Partinin devam ettiği haberini alan Kardeşlik, pencereleri kırarak içeri girmiş ve konukları kurtarmaya çalışmıştı.

İhanetin kokusunu almak için araziye gelmişlerdi. Ancak, savaşta pek çok gece ve glymera ile yapılan anlaşmaların çoğunda olduğu gibi, kapı ödülü beklenmedik bir şeydi.

Ve iyi anlamda değil.

"Yerinde mi kalıyor?"

Tohr omzunun üzerinden kuru mırıltılara baktı. Vishous her zaman olduğu gibiydi: siyah deri giymişti,

Silahlara bürünmüştü ve aptal biri az önce saçma bir şey yapmış gibi bir ifade takınıyordu.

V'nin özlü suratı, dinlenen kaltak suratını ilham verici bir postere aitmiş gibi gösterdi.

"Saygılı olalım, tamam mı?" Tohr söyledi.

"Her neyse, o adam bir hain." V keçi sakalını sıvazladı. "Öldüğü için üzgün değilim ve öyle kalacağı için de mutluyum. Bu lanet gölgeler ve onların TKO cesetleri."

En azından bu konuda hemfikir olabilirlerdi. Bir gölge kurbanın uyanıp etrafındaki her şeye saldırmasını engellemenin tek yolu, alnındaki iki arabalık garaja Kâtip Bakire'nin çeşmesinden akan suyla dolu bir mermi koymaktı.

Her şeyde o kadar çok doğa ihlali vardı ki, saymak bile zordu.

Tohr ayağa kalktı ve bir kenarda kurulmuş olan bara baktı. Keten kaplı masanın üzerinde kristal bardaklar, sıra sıra içkiler, gümüş bir kovada eriyen buzlar ve dilimlenebilir limon ve misket limonlarından oluşan bir koloni duruyordu. Sahnenin solundaki konumu sayesinde, masanın düzeni en kötü tahribattan kurtulmuştu; sadece birkaç şarap sapı kırılmış, bir şişe chardonnay yan yatmış ve iki limon masa örtüsünün altından sanki oraya sığınmışlar gibi dışarı bakıyordu.

Bir glymera üyesi için oldukça sıra dışı bir durumdu. Bu kadar büyük bir evde böyle bir self-servis hizmetin olması normaldi ama olanları düşününce? Sosyal adaba uygunluktan çok daha fazla endişelenecek şey vardı. Toplantı için yirmi dört konuk gelmişti ve erkeklerin hepsi Konsey'in eski üyeleri idi; davet, Wrath'ın tahtına talip olan Piçler Çetesi'nin kovulmuş bir teğmeni tarafından önerilmişti.

Yani, evet, V her zamanki gibi haklıydı. Partideki herkes haindi ve gece sosyal bir nitelik taşımıyordu - ki bu da yasaların ihlaliydi. Dahası, içlerinden biri olmasaydı Kardeşlik'in bundan asla haberi olmayacak, diğerlerini kurtarmak için sahada olmayacak, son anda müdahale edemeyecekti. Cesur bir ruh sayesinde, gölgeler içeri girdiğinde anında karşılık verebilmişlerdi.

"Yaralı sayımız ne durumda?" Tohr sordu.

Bic çakmağı ateşlenirken bir şşşt sesi duyuldu ve ardından Türk tütününün kokusu yayıldı.

"Ameliyatta bir kadın var," diye bildirdi V. "Sadece ayak bileği burkulmasıyla kurtulduğumuzu sanıyorduk ama sonra yere yığıldı. İç kanaması var. Sanırım o da gölgelerin kurbanı olmuş."

"Kim o?"

"Görünüşe göre bu adam Shellan."

"Kasıtlı olarak hedef alınmış olma ihtimalleri var mı?"

"Şu anda bunu söylemek zor. Ama olay sırasında her şey rastgele gelişiyor gibiydi."

"Ve kimse Throe'nun ne saçını ne de sakalını gördü." "Hayır. En çok kişiye sahip olan ev sahibi hâlâ kayıp."

Tohr başını salladı. "Gölgeler toplantının yapılacağını nereden biliyordu?"

"Belki de davet edilmişlerdir." Tohr ters ters bakınca V omuz silkti. "Sence de saldırı sırasında tüm bu aristokratların etrafta olması biraz fazla tesadüfi değil mi? Tıpkı sahada bu varlıklardan kaynaklanan sivil ölümlerin hepsinin glymera ile bağlantılı olmasının biraz fazla tesadüfi olması gibi?"

Tartışma dürtüsü neredeyse karşı konulmazdı. Ancak bu dürtü Vishous'un mantığındaki herhangi bir hatadan ziyade aç ve yorgun olmasından kaynaklanıyordu. Kardeşi haklıydı. Gölgeler

aristokratları hedef alıyor gibi görünüyordu, ancak kesin bir şey söylemek zordu çünkü kimse yeni tehdidin arkasında kimin olduğunu ya da amaçlarının ne olduğunu bilmiyordu.

Tohr cesede bakmaya devam ederken, "Gidip aileyle konuşmam gerek," dedi. "Dışının hayatta kalacağını düşünüyor muyuz?"

"Bunu bilmek zor, ama ameliyata girdiğinde hayati belirtileri zayıftı." V omzunun üzerinden mavi bir duman çıkararak nefes verdi. "Ben de seninle geleceğim."

"Senin tarzın değil, değil mi?"

"Bu değersiz erkeğin oğlu saldırganlığa değer."

Tohr cesede bakarak başını salladı. "En azından bu konuda hemfikiriz."

THREE

HEyrn'in kanlı kızı Elania, siyah pelerininin kapüşonunun yukarıda kalmasını sağladı. canlı aksiyon rol oyuncularının kalabalığı. LARP'çılar sadece insanlardan oluşmasa da ezici bir çoğunlukta idi. Pyre's Revyval oyunundaki karakterleri oynama kisvesi altında Drakula kılığına girmiş, çeşitli türden uyuşturucularla kafayı bulmuş ve her türden yabancından seks isteyen iki ya da üç yüz kişi arasında kendisinin yanı sıra en az üç vampir daha vardı.

Taze kan kokusu o kadar zayıftı ki, burnunun bunu gerçekten algıladığından emin olamadı.

Ama emin olmak zorundaydı.

İnsan kalabalığı arasında ilerlerken, eller uzanıp kollarını ... omuzlarını ... okşuyordu ve bundan nefret ediyordu. Ancak son birkaç aydır fiziksel müdahalelere alışmıştı. Kendilerinden başka biri olmaya çalışan insanların kendi sınırlarını korumaları gerekmiyordu ve maskelerinin arkasından, bu terk edilmiş, cereyanlı eski gömlek fabrikasının çatısı altında bulunma nedenlerinin kendileriyle aynı olduğunu düşünüyorlardı.

Durum hiç de öyle değil.

Mor lazerlerin ve dönen bedenlerin arasından, hedefi olan sağlam çıkışa odaklandı. Ve çelik kapıya yaklaştığında, korku karnını yumrukladı. Kan

Havadaki koku giderek yoğunlaşıyordu - herhangi bir insan burnunun algılayabileceği kadar değildi ama vampir duyuları için bu, ortamdaki gürültüyü delip geçen bir çığlık gibiydi.

İnkâr edilemez bir şey. Acil. Dehşet verici.

Ağır metal paneli çekerek açtı, paslı menteşeler protesto edercesine sızlanırken irkildi. Alt kata inen merdiven boşluğu kötü aydınlatılmıştı, havası soğuk ve nemliydi, küf kokuyordu. Bütün bunları görmezden geldi. Önemli olan tek şey, alt kattan gelen kötü bir rüzgârla yükselen bakırımsı kan rengiydi.

Kapı aralığından geçerek pis beton merdivenlerden aşağı fısıldadı. O aşağı indikçe sıcaklık hissedilir derecede düştü ve en altta ikinci bir kapı vardı. Bu çelik panel üsttekinden çok daha zor bir yaşam sürmüştü, dikdörtgen gövdesi öyle bir darbe almıştı ki menteşelerinden sarkıyor ve pervazlarına tam oturmuyordu.

Hırpalanmış ağırlığı yavaşça açtı, sıcak eli soğuk kolun üzerindeydi ve sinir sisteminde kimyasal bir yangın gibi ilerleyen bir şok yarattı.

Etrafına bakarken kalbi küt küt atmaya başladı. Ötedeki koridor bir cadde kadar genişti, alçak tavanı kemerliydi ve eski bir kanalizasyon borusunun içi gibi lekeliydi. Altmışlı yılların floresan ışıkları tepedeki armatürlerden titreşiyor, spastik aydınlatmaları sonsuzluk hissi veren bir dizi kapı aralığını canlandırıyor.

Kan kokusu artık çok açıktı.

Helania pelerininin, kapüşonunun altında dişleri takırdayacak kadar titriyordu ve nefesi beyaz puflar halinde çıkarken bile soğuğu hissetmiyordu.

Üzerini örten kıvrımların içinde, belinde kılıfında taşıdığı silahı aradı. Yaklaşık sekiz ay önce ateş etmeyi öğrenmişti ve bu konuda pek de iyi olduğunu söyleyemezdi.

silahı üzerinde taşımanın rahatlığını yaşıyordu. Onu kullanacak cesareti olduğundan bile emin değildi ama aptallık etmemeye çalışıyordu. Korunmasız. Bir kurban.

Kız kardeşinin olduğu gibi.

Koridora adım atarken, boyası dökülmüş, küf bulaşmış duvarlara sürtünmeden bir kenara çekildi. Ne kadar sessiz olmaya çalışsa da, yumuşak ayak sesleri gök gürültüsü gibi yankılanıyor gibiydi ve damarlarında çelikten toynaklarla çarpan korku, üst kattakilerin müzikten duyup duyamayacağını merak ettiği bir şeydi.

Helania'nın bedeni, beyni komutu vermeden önce durdu.

Kapı girişi tıpkı diğerleri gibiydi, yatay destekler üzerine birbirine yakın çivilenmiş ahşap panellerden yapılmıştı, kemerli üst kısmı, şık olmak için bir bıçak gibi namlulu tavaninkini yansıtıyordu.

Etrafına bakındı. Yalnızdı ama bunun ne kadar süreceğini bilmenin bir yolu yoktu. Ya da kapalı kapıların sayısı göz önüne alındığında bunun doğru olup olmadığını.

Öne doğru uzanan eli buz gibi mandalın etrafında kıvrıldı. Bir kilidin devreye girmesini bekliyordu. Eşyalar hafif bir baskı altında yol verdiğinde nefesi kesildi. Omzuyla ittiğinde dirençle karşılaştı ve daha fazla güç uyguladı, yerdeki bir şey yolundan çekildi. Ama sonra durmak zorunda kaldı. Ortaya çıkan yoğun karanlığın içinden taze kan ağır bir perde gibi burnuna çarptı ve yüzüne sürtündü.

Bir anda sekiz ay öncesine geri çekildi, tanımadığı bir kadın gözyaşları içinde apartmanının kapısında, yabancının ona söylediği dört kelime kayıtlara geçmemişti.

Kız kardeşin öldü.

Helania daha sert itti. Depo alanının içi zifiri karanlıktı ve koridordan gelen ışık

arkası çok uzağa nüfuz etmedi.

Telefonunu çıkardı. Eli o kadar çok titriyordu ki, el fenerini tetiklemek birkaç deneme gerektirdi-

Ağzından çıkan inilti bir hayvanınkine benziyordu, önündeki dehşet zihninin kavrayamayacağı kadar büyüktü, duyuları öyle bir istila etmişti ki görüşü dama tahtasına dönmüş ve dünya kontrolden çıkarak etrafında dönmeye başlamıştı.

* * *

Kara Hançer Kardeşliği, Boone'un aristokrat geçmişini bile gölgede bırakacak kaynaklara sahipti. Bu savaşçıların yaptıkları her şey ve sahip oldukları her şey, tesislerinden silahlarına, oyuncaklarından ciddi teçhizatlarına kadar, en üst düzeyde ve son teknolojiydi.

Örneğin bu mobil cerrahi ünitesini ele alalım. Karavanın bir ameliyathane ile donatılması ve taşınabilir bir röntgen ve ultrason makinesi de dahil olmak üzere her türlü teşhis ekipmanı ile donatılması çok etkileyiciydi.

Ne yazık ki onun hatırı sayılır yeteneklerinin yanı sıra ustasının zamanı ve yetenekleri de onun için boşa gidecekti.

Boone ağır bedenini arka tedavi bölümüne çekerken başını salladı. "Dr. Manello, buna gerek yok."

Önlüklü ve beyaz önlüklü adam gülümsedi ve bir insanın kısa köpek dişlerini andıran inci gibi beyaz dişlerini gösterdi. Yakışıklı bir adamdı, siyah saçları ve maun kahverengi gözleri seksenli yılların tıp dizilerinde görebileceğiniz türdendi. Payne'in eşi olan cerrah çok saygı görüyordu ve bunun sebebi sadece içte ve dışta her türlü yırtık ve söküğü dikebilmesinden kaynaklanmıyordu: Tüm bu teknik becerilere ek olarak, erkek türevli herhangi birinden etkilenmek zorundaydınız.

Vishous'un kız kardeşine bu kadar yakın olmak ve hala heydadı-annelerinin yapısal bütünlüğünü korumak.

İnsan arka kapıyı kapattı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "O yaraya ne olduğuna benim karar vermeme ne dersin?"

"Sadece iyi hissettiğimi söylüyorum ve-"

"Hey, sana bir şey gösterebilir miyim?" Dr. Manello öne doğru eğildi ve beyaz önlüğünün yakasına dokundu. "Nedir bu?"

Boone siyah el yazısıyla yazılmış harflere odaklandı. "Adınız."

"Hayır, bu
kısım." "'M.D.'"

"İsminizden sonra böyle noktalı harfler var mı? Yok mu? O zaman bu görüşmeyi Tıp Doktorunun yapmasına izin verelim. Eğer söylediğiniz kadar iyiyseniz, bir New York dakikası içinde buradan çıkarsınız."

Dr. Manello'nun geniş gülümsemesi her zamanki gibi açık ve önyargısızdı. Yine de her şeyi duyduğunu tahmin etmeliydiniz çünkü o sadece stajyerleri tedavi etmiyordu. Kardeşlik'in özel tıbbi ekibinin bir parçasıydı, bu yüzden akan veya kırık bir Zsadist gibilerle yüzleşmek zorundaydı, Tanrı aşkına.

Ve bu teoride bile kanınızı dondurmaya yetmedi mi?

Boone muayene masasına doğru ilerlerken, "Sadece bir delik yarası," diye homurdandı.

Zıplayarak ayağa kalktığı anda, ceketini çıkarmaya çalışırken omzunun kendisiyle konuşmaya başladığını görünce şaşırdı. Acı, iyi bilinen bir ev misafiri, onun yüzünü buruşturmasına neden olmuştu. Bu da pek çok açıdan berbat bir durumdu.

"Dur sana yardım edeyim."

Dr. Manello nazikti ve deri-dış giyim-ektomisi konusunda acele etmedi ama Boone adamın ceketi yırtıp atmasını tercih ederdi. Dikkatini belirli bir yöne çekecek bir şey olmadan bırakıldığında... bütün gece kaçınmaya çalıştığı şeyler zihnine hücum etti, karşı karşıya oldukları bariyeri aşan bir kalabalık, kafatasının sınırları içinde dönen bir kaos.

"Acıdı mı?"

Boone doktora baktı. "Ne oldu?"

"Nefesiniz daraldı."

Yara yüzünden değil. "Ben iyiyim."

Ceketini çıkaran Boone kendine baktı. Siyah Under Armour gömleğinin ince dokumasına kan sızmıştı, kırmızı kahverengi leke omzunun çukurunda yer alıyordu.

Nem emici, gerçekten.

Boone doktorun yardımıyla göğsündeki hançer kılıfını çıkardı ve ardından naylon gömleği kesti. Tamam. Gördün mü? O kadar da kötü değil. Sadece küçük bir delik, yaklaşık bir buçuk santim uzunluğunda ve bir kalem çizgisi kadar ince. Ve düzgün beslendiği için vücudu çoktan iyileşmeye başlamıştı, deri kendini kapatıyor, yeniden örülüyor, yarayı kapatıyordu.

"Sana söylemiştim," dedi Boone.

Dr. Manello cevap vermeyince insana baktı. Adam sırtını malzeme raflarına yaslamış, Boone'un çıplak gövdesine bakıyordu.

"Ne?" Boone sordu. "Bir şeyi yok."

"Katılıyorum, yara o kadar da kötü değil."

"Kusura bakmayın ama sorun nedir?" "Kurşun geçirmez yeleğin nerede, evlat?"

Boone'unağız açıldı içinCevap o bir-ama kelimeleri çıkmadan önce durdurdu. Ne

olmuştu

Bir stajyer olarak sahada giymek zorunda olduğu Kevlar yeleğinin deri ceketiyle birlikte tam şurada durduğunu söylemek üzereydi. Yaralı olmayan tarafındaki kolu bile kalkmıştı, böylece hem yeleğinin hem de ceketinin küçük lavabonun yanında yattığı yeri yardımcı bir şekilde işaret edebiliyordu.

Ama orada bir kurşunu durduracak hiçbir şey yoktu.

Aslında, evinde giyinirken teçhizatının bir kısmını unutmuştu. Ve kontrol noktasındaki görev çağrısına katıldığında ceketini üzerindeydi, bu yüzden ne o ne de başkası hatasını fark etti.

Birdenbire Phury Kardeş'in sesini duydu: Hazırlık sırasında dikkatin dağılması ölümcüldür.

"Dinleyin," dedi Dr. Manello, "Oyunbozan ya da ispiyoncu olmak istemiyorum. Ama bunu rapor edemem."

Boone bunun "sadece bir kez" olduğunu ve "bir daha asla böyle bir hata yapmayacağını" savunmaya çalışacaktı. Ama birdenbire sergilediği savunmacı tavra prim vermek onu sadece profesyonel olmayan bir ahmak gibi gösterecekti.

Kritik bir güvenlik gerekliliğini unuttuğunu düşünürsek? Babasının o partide neyin peşinde olduğunu merak ettiği için bu gece beceriksiz bayrağını çoktan ele geçirmişti, değil mi?

"Misafirimiz var, bekleyin." Dr. Manello arka kapıya gitti ve bekledi. Panellere vurulduğunda kilidi açtı ve kapıyı açtı. "Merhaba çocuklar. Mütevazı evime hoş geldiniz."

Öne doğru eğilen Boone körfezden dışarı baktı. Karavanın arka ışıklarının kırmızı parıltısı içinde, Steven Seagal film setindeki sis gibi etraflarında sıcak egzoz dalgaları uçuşurken, Hharm'ın oğlu Tohrment ve Vishous'un oğlu

Bloodletter, Boone'un olmak istediği her şeydi: Dövüş konusunda uzmanlar ve gerektiğinde doğrudan katiller. Bu ikili aynı zamanda kendilerine sadık ve yanlarında savaşan herkes için kendilerini feda etmeye hazır, dik duran erkeklerdi.

Başka bir kardeş de olsa. Ya da bir asker. Ya da hayatına mal olabilecek bir hata yapan aptal bir stajyer.

Boone bir an için onların da arazide yaralanmış olabileceklerini düşündü. Ama ona ve sadece ona baktıklarında neden burada olduklarını anladı.

"Öldü mü?" Boone kendi söylediğini duydu. "Babam ... öldü mü?"

Tohrment mobil cerrahi ünitesine adımını attı, aracın süspansiyonu onun heybetli ağırlığına uyum sağlamak için eğildi. Vishous Kardeş'in de onunla birlikte içeri girmesi Boone'un kusma isteği uyandırdı. İnsanların etlerini sadece kelimelerle yüzebilme yeteneğiyle tanınan elmas gözlü savaşçı bile durgun görünüyordu.

Arka panelin kapanması bir çarpma sesi kadar gürültülüydü ya da öyle görünüyordu. Boone işitme duyusunun acı verecek kadar keskinleştiğinin, doktor bıçak yarasını temizlemek için malzemeleri çıkarırken steril paketlerin hışırtısının bir kanyondaki silah sesleri gibi olduğunun farkındaydı.

Tohr'un eli bir örs gibi ağır bir şekilde Boone'un omzuna indi. "Gerçekten üzgünüm evlat. Baban ..."

Boone gözlerini kapattı. Kardeş'in konuşmaya devam ettiğini biliyordu ama kelimeleri takip edemiyordu.

"Haklıymışım, değil mi?" diye araya girdi. Kimse cevap vermeyince göz kapaklarını açtı ve Tohrment'e odaklandı. "Haklıydım, Wrath'a karşı komplo kuruyorlardı."

Ağabey onu tutmak için biraz baskı uyguladı. "Neden buraya oturmuyorsun?"

"Öyle olduğumu sanıyordum?" Boone yere baktı ve ayakta olduğunu görünce şaşırdı. "Sanırım değil."

Hiçbir uyarı olmadan, dünya onun merkezinde olduğu bir dönüşe geçti -ya da belki de galaksinin dışında kanat çırpıp içeri bakıyordu- ve sonra her şey karardı ve sessizleşti . . .

Ancak işler bu şekilde kalmadı. Bir de baktı ki, muayene masasında yatıyor, diğer erkekler de etrafında dikilmiş bedeninin üzerinden konuşuyor.

Hah. Artık bir cesedin nasıl hissettirdiğini biliyordu.

Kendi aralarında konuşurlarken onlara bakarak ağızlarının nasıl hareket ettiğine dikkat etti ve gözlerinin konuşma sırasında nasıl yer değiştirdiğini izledi. Bir ya da iki baş sallama oldu. Bir baş sallama. Bu arada Boone hiçbir şey duymamaya devam ediyordu. Sonra tekrar, babanın öldürüldüğünü öğrendiğinde? Dolaylı yoldan olsa bile mi? Kafanızın içine çekilmenize izin verildi.

Özellikle de zaman zaman ve iyi bir nedenle tam da bu an için dua etmişseniz.

Görev tamamlandı, diye düşündü üzüntüyle.

Ama başka ne yapabilirdi ki? Babasına o aristokratın evindeki toplantıya gitmemesini söylemişti. Ve efendisi mantığını dinlemeyi reddettiğinde -erkek Boone'un bırakın siyasi meseleleri, bir tatlı yemeği hakkındaki fikirlerini bile pek umursamamıştı- doğru olanı yapmak zorunda olduğunu anlamıştı. Kardeşliğe gitmek zorundaydı: Bir sivil olarak, aristokrat olsun ya da olmasın, haince davranışları Kral'a bildirmekle yükümlüydü. Yine de randevuyu alması uykusuz üç gününü almıştı çünkü bunu Altamere'ye karşı bir misilleme olarak değil, doğru nedenle yaptığından emin olması gerekiyordu-

"Nasıl oldu bu?" diye ağzından kaçırdı.

Bütün erkekler ona baktı. Sonra Dr. Manello ve Vishous Tohr'a bakarak sorumluluğu üstlendiler.

Yani kötüydü, değil mi?

"Bir gölge tarafından saldırıya uğradı." Boone doğrulduğunda, Kardeş elini tekrar Boone'un omzuna koydu. "Hayır, yerde kal evlat. Hâlâ un rengindesin-"

"Ne oldu?"

Sadece babasının değil, üvey annesinin de öldüğünü anlaması için hikayenin iki kez, sonra da üçüncü kez tekrarlanması gerekti.

Sonuncusu Dr. Manello için de sürpriz olmuştu. Hastasının ameliyat sırasında kan pıhtılaşması nedeniyle ölmesi değil - elbette bunu hatırlıyordu - ama söz konusu dışının Boone ile çiftleşme yoluyla akraba olması.

"Çok üzgünüm evlat," dedi iyi kalpli doktor. "Lütfen onu kurtarmak için elimden gelen her şeyi yaptığımı bil."

Boone başını salladı. "Eminim öyledir. Ve gerçekten konuşacak bir ilişkimiz yoktu. Onun kötülüğünü istemedim, ama ... bekle, bana yine efendimden mi bahsediyorsun?"

Bu kez, hikâyenin bütünlüğü nihayet kafasına dank etti: Gölge varlıklar gelip kalabalığı pusuya düşürdüğünde babası toplantıdaki diğer aristokratların arasında duruyordu. Kardeşler karşı saldırıya geçmişti ama Altamere ölümcül yaralar almadan önce değil.

Boone yüzünü ovuşturdu. Sorması gereken bir soru vardı ama heceler bir türlü çıkmıyordu. Tek yapabildiği çaresizce Tohr'un lacivert gözlerine bakmaktı.

Kardeş cevap vermeden önce uzun bir süre geçti. "Herhangi bir yeniden canlandırma olmadan önce babanızın bedeninin uygun şekilde muhafaza edildiğinden emin olduk."

"Tanrı'ya şükür," diye nefes aldı Boone.

Babası söz konusu olduğunda, "yakın" duygusal bağdan ziyade aralarındaki fiziksel yakınlığın bir ölçütü olmuştu. "Yakın", ikisinin aynı evi paylaşmasının, lüks koridorlarda birbirlerinin yanından geçmelerinin, ara sıra yemekte aynı zarif odada oturmalarının bir işleviydi. Ve yine de ebeveyninizden ne kadar uzak olursanız olun . . . onların ölümü söz konusu olduğunda, yatıyor olsanız bile ayaklarınızın altındaki zemin sarsılırdı.

"Seni eve geri götüreceğiz," dedi Tohr. "Manny'nin buradaki işi bittikten ve sen beslendikten sonra."

Boone omzuna baktı ve bıçak yarasının yarısının dikilmiş olduğunu görünce şaşırdı.

"Damara ihtiyacım yok," diye mırıldandı. "Daha geçen hafta bir tane aldım."

"Böyle bir seçenek yok," dedi Manny. "Ve Seçilmiş de yolda."

Bir şey çalmaya başlayınca Vishous kaşlarını çattı ve aramayı cevaplamak için telefonunu çıkardı. "Evet." Kardeş kaşlarını çattı, şakağındaki dövmelemin şekli bozuldu. "Nereye?"

Vishous arkasını döndü ve sesini alçalttı, sözleri o kadar yumuşak çıkıyordu ki Boone onları takip edemedi.

Tohr konuştu. "Dinle evlat, tüm bu stres ve yaralanma yüzünden beslenmeye ihtiyacın var. Ve biter bitmez seni eve götüreceğim."

Boone, Kardeş'in kasvetli yüzüne baktı. "Bunu çok yaptın, değil mi?"

"Ne yaptın?"

"İnsanlara kötü haber vermek."

"Evet evlat, öyle." Kardeş uzun ve yavaş bir nefes verdi. "Ve ben de bundan nasibimi aldım."

FOUR

A Her şey düşünöldüğünde, çağrılmak muhtemelen en iyisiydi.

V, Boone'un tedavi gördüğü yerden on blok ötede formuna geri döndüğünde, soğukta soluklanmak için bir dakikasını ayırdı. Aslında hiç de zor nefes almıyordu. Ve gideceğı yere aceleyle gitmesi gerekiyordu. Ama . . . lanet olsun. O çocuğun babasının ve üvey annesinin neden ve nasıl öldüğünü öğrenmesini görmek mi? Toplantıyı Kardeşliğe dönüştüren kişi o olduktan sonra mı?

Çocuk kendini sorumlu hissetti. Bunu yüzünden anlayabilirdiniz.

Yürek parçalayıcıydı. V gibi kalp zarı yerine et dolabına sahip olmakla övünen biri için bile.

Elindeki sarma sigarayı çıkarıp yaktı ve karla dolu kaldırımında ilerlemeye başladı. Nefes verirken duman, sırtına vuran rüzgârla ileriye doğru savruldu, soğukta parlak beyaz bir bulut. İki kez daha çektikten sonra daha iyi ayarlanmıştı. Zamanlaması da iyiydi. Aradığı yer sadece üç yüz metre uzağındaydı. Ve bekleme sırasındaki insan sayısı düşünöldüğünde? Kendine düzgün bir nikotin almak lanet olası bir kamu hizmetiydi.

Yine de bu "ayak işine" gönderilmek Boone'u çocuğun evine geri götürmekten çok daha iyiydi. V sempati konusunda berbattı. Ne diyordu o? Sözlükte "bok" ile "frengi" arasında bir kelimeydi.

Tamam, iyi, o kadar da kötü değildi.

Ama evet, o genç erkek? V onun için çok üzölmüştü. Ayrıca, hadi ama, o stajyerin Wrath'a olan sadakatini göstermesi bir yana, V boktan babalardan tanıyordu. Bloodletter, merhaba.

Her neyse, insanlarla takılmanın zamanı geldi, diye düşündü V, elindeki sigaranın yanan ucunu yalayıp kütüğünü derisinin kış cebine koyarken.

Titreyen, tepinen, oflayan insanlardan oluşan sıraya yaklaştığında, kadın ve erkekler yerlerinden kıpırdamıyor, gözleri maskelerinin ardından ona kilitleniyor, kadınların vücutları tahrikle ısınıyor, erkeklerse dikkatini çekmek istemiyormuş gibi geri çekiliyordu. Tüm o paltoların ve ceketlerin altında, kostümlerini yeterince görebiliyordu. Neo-Viktoryen. Siyah, sanki renklere alerjileri varmış gibi. Erkeklerde bile bir sürü yüksek topuklu ayakkabı vardı.

Kapıdaki fedai, Vishous'a içeri girmesine izin verilmediğini söylemek için sabırsızlanıyormuş gibi iri göğsünü kabarttı. Herkes gibi beklemek zorundaydı. Özel bir şey olmadığını-

V bezelye kafasına uzandı ve bir sürü kabloya takıldı.

Sihir gibi, fedai ben buradayım, sen değilsin rolünü bıraktı ve içeri girmek için yana doğru eğildi. "Tam buradan."

Teşekkürler, orospu çocuğu.

V, adamın yanından geçerek kulübün antresine girdi. Bakın, vestiyerleri varmış. Bir de ne görsün, iri göğüslü, pofuduk dudaklı görevli, V'nin pantolonunu alıp elleri ve diliyle kontrol etmek istercesine ona bakıyordu.

Devam etti.

Tesis, kesinlikle hiçbir şeye dönüştürölmemiş eski bir gömlek yapım fabrikasıydı. Mekânın etkinlik için yeniden düzenlenmesi, sestense kadar evdeki mutlu ellerdi.

Sistemin woofer ve tweeter'lardan oluşan derme çatma koleksiyonu, tavandan bungee kordonları ve iplerle sarkan ışıklar ve loş alanda serbest radikal elektronların tüm koordinasyonuyla ateş eden rastgele lazerler.

Yıllarca internette insanları izledikten sonra, insanların oynadığı karakterleri çok iyi tanıyordu. Pyre's Revyval popüler bir masaüstü rol yapma oyunuydu ve bu oyunun dünya inşası ve vampir temelli karakterleri, kural kitabının sayfalarından ve karakter motivasyonunu ve gücünü belirlemek için kullanılan sekiz yüzlü zarlardan uzun zamandır metastaz yapmıştı.

Kalabalığın içinde ilerleyip daha alçak bir kata çıkan bir merdiven ararken, insanları itip kakarak yolundan çekmek istedi. Yaklaşık bir yıl önce, vampir türleri için bir acil arama servisi kurmuştu; suçlardan tıbbi sorunlara kadar her şey için 911 tarzı bir takas merkezi. Gönüllüler tarafından yönetiliyor, arayanlar taranıyor ve gerektiğinde yardım tahsis ediliyordu. şu anda müdahale etmekte olduğu olay yaklaşık yirmi dakika önce kaydedilmıştı. Bir kadın telefon ederek bu yerin alt katında bir ceset olduğunu bildirmıştı. İsmi veremeyi reddetmişti ama kulübün içindeki konumu konusunda çok netti-

İşte oradaydı. Uzak köşede elik bir kapı.

O şeye doğru koştu ve kapıyı yırtıp açtı. tedeki merdiven boşluğu iğrenç kokuyordu ve buzdolabı soğuğundaydı; inişi hızla tamamladı. Yeraltındaki koridora girer girmez kan kokusunu aldı. Taze. Kadın kanı.

Vampir.

"Orospu ocuğu."

Aşağı inerken, etrafta başka biri olup olmadığını anlamak için burnunu kullandı. Hayır, şu anda, bu gece çok fazla trafik olmasına rağmen: Her türlü soluk koku, insan ve vampir, erkeksi ve kadınsı, gölgeler gibi oyalanıyordu, buraya gelip sevişen ve partiye geri dönen yaşayan ve nefes alanların iki boyutlu temsillerinden başka bir şey değildi.

Görünüşe göre aramayı yapan kadın burada kalmamıştı. Bu yüzden hangi kokunun ona ait olduğunu bilmek imkânsızdı.

Ama nerede duracağını biliyordu.

Birçok kapıdan birinin önünde.

Taze kan burada bir çığlık kadar gürültülüydü.

Kapıyı açmadan önce kaşlarını çattı ve kalçalarının üzerine çöktü. Beton zeminde tek bir ayak izi kırmızı kırmızı parlıyordu, topuğu kapıya doğru, üçgen ayak parmakları ise uzağı gösteriyordu. V koridorda bir aşağı bir yukarı baktı. Evet... orada. Başka bir iz. Neredeyse görünmez. Ve ondan sonra son bir tane daha, o kadar silikti ki sadece o lanet şeyi aradığı için görebiliyordu.

Katil mi? Merak etti. Ya da arayan kişi
Bir ceset mi bulmuştu?

Belki de ikisi aynıydı.

Boyu kadar yükseldi, kapının kolunu tuttu ve kapıyı açtı. Ötesi zifiri karanlıktı ve koridordaki titrek armatürlerden gelen berbat ışık hiçbir şeyi aydınlatmıyordu. Önemli değildi. Cesedin tam olarak nerede olduğunu biliyordu ve bunun tek nedeni sadece yoğun kan kokusu değildi. Gözleri alıştığında, tam önünde tavandan sarkan bir şey olduğunu fark etti ve ayak izi gibi o da parlıyordu, omzunun üzerinden gelen spastik ışık parlak hatlar üzerinde yanıp sönüyordu.

V kurşun astarlı eldivenini kınından çıkardı, lanetinin parlayan avuç içi ve parmaklarını dünyayı ölümden koruyan sınırlardan kurtardı. Elinden yayılan ışık o kadar parlaktı ki, parıltıdan gözlerini kırıştırdı ve elini ileriye doğru tutarken azı dişlerini gıcırdattı.

Maskeli bir kadın tavanda asılı duruyordu; kafatasının tabanını delen bir et kancasının mızraklı ucu açık ağzından dışarı çıkmış ve burnunun ucuna değmişti. Boğazı kesilmişti, damarları çıplak vücudunun ön kısmına doğru akıyordu, kanı şeffaf bir ölüm örtüsü gibi soluk tenini parlak kırmızıya boyuyordu.

Maskenin ikiz delikleri arasından gözleri açıktı ve doğrudan V'ye bakıyordu.

"Orospu çocuğu," dedi.

Tıpkı diğer ikisi gibi.

* * *

Boone babasının evinin ön kapısını açtı ve eşikten içeri adımını attı. Limonlu yer cilasası, taze pişmiş ekmek ve kadınların salonundan gelen güllerin tanıdık kokuları ona çarpık bir rüyadaymış gibi hissettirdi.

Etrafına bakarken farklı olması gerektiğini düşündü. resmi fuaye. Her şey farklı olmalı.

Babası artık hayatta değildi. Ve bu muazzam değişim, erkeği her zaman tanımlamış olan bu malikanede yansıtılması gereken türden bir şey gibi görünüyordu. Toplumdaki konumu, parası ve soyu Altamere'yi nasıl bir erkek yaptıysa, bu geniş malikâne de hayatının gidişatını belirlemiş ve ona zemin hazırlamıştı.

"Kapı aralık."

Kesik hecelerle Boone sol tarafa baktı. Marquist yemek odasının kemerinde duruyordu. Elinde bir cila bezi vardı, ceketini çıkarmıştı ve kolalı beyaz kolları bir çift siyah elastik bantla yukarı çekilmişti.

Kapı aralık.

Sanki uşak evin alarm sisteminin bir parçasıymış gibi.

Boone, "Babam öldü," dedi.

Marquist gözlerini kırıştırdı. Ve sonra kumaş hafifçe titremeye başladı. Bunun dışında erkek hiçbir tepki göstermedi.

"Ehrmine de gitti," diye devam etti Boone. "İkisi de . . . gitti."

Uşak birkaç kez göz kırptı. Ve Boone bu üzüntünün dışının kaybindan kaynaklanmadığını çok iyi biliyordu. Ehrmine, Marquist'in geceleri varoluşunda Altamere'ninkinden daha önemli değildi.

Uşak başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı. Boşta kalan eli, bezsiz olan eli, sanki zihninde kendini duvara sabitliyormuş gibi havaya uzandı.

Mutfak kanadına açılan kanatlı kapı açılıp kapanarak gözden kayboldu.

Boone sıcak evin içine dolan soğuk esintiye döndü. Eşikten geri adım atarak sahanlıkta durdu ve kıvrımlı araba yolundan çimenliğe doğru baktı. Malikânenin çatısının altına tutturulmuş güvenlik armatürlerinin ışığında, araziyi kaplayan kar örtüsü tertemizdi ve ağırlığı, arazinin zaten ince olan hatlarını yolun kenarındaki taş sütunlara kadar tamponluyordu. Düzensiz

Aralıklar, olgun meşeler ve şu anda yapraksız olan huş ağaçları, bir çim partisindeki kibar konuklar gibi boş alanları dolduruyordu ve sıcak havalar geldiğinde solgun çiçeklerle dolacak çiçek tarhları da vardı.

Soğuk rüzgâr dövüş teçhizatına çarparken, kanlı mahmenini düşündü.

Illumina Solgun'a gittiğinde, ona ne olduğuna dair net bir hikâye alamamıştı. En azından onun bakış açısından, ani ve beklenmedik bir olaydı. Genç, sağlıklı ve kötü alışkanlıklardan nispeten uzaktı. Yine de bir akşam, İlk Yemek için aşağıya inmişti ve babası ona çöreklerin ve Benedict yumurtasının üzerinde, bir sonraki Perşembe günü Solma Töreni'nin yapılacağını söylemişti.

Bu kadar.

Daha sonra efendisi yemek masasının başından kalkıp Wall Street Journal'ı aldı ve oradan ayrıldı.

Boone, mah adamının her zaman oturduğu yere baktığını hatırlayabiliyordu. Sanki varlığı bekleniyormuş gibi onun için porselen ve gümüş takımlar hazırlanmıştı.

Kendi haline bırakıldığında, odasına çıkmış ve masasının başına oturmuştu. Illumna'ya bir mektup yazmak, aklından geçen soruları sayfalara dökmek gibi bir düşüncesi vardı. Ama bu konuda fazla ilerleyememişti çünkü hayattayken ona hiçbir şey soramamıştı ve anlaşıldığı kadarıyla ölüm de buna çare olmamıştı.

Bir de baktı ki Son Yemek vakti gelmiş. Gecenin başında giydiğinden farklı bir takım elbise giymişti, uygun olduğu gibi ve bir kez daha yemek masasında babasına katıldı. Marquist, misafirleri olmadığı zamanlarda adet olduğu üzere onlara servis yapmıştı.

O zamanlar Boone'un adamları için bir ortam yoktu.

Babası uşakla her zaman yaptığı şeyleri konuşurken gözleri onun boş sandalyesine takılmıştı: Sosyal dedikodular, ev sorunları, personel sorunları. Boone sessiz kalmıştı. Illumna hayattayken bile "aile" yemeklerinde tüm konuşmayı Altamere ve uşağı yapardı, efendi ile uşak arasındaki normal sınırlar görece mahremiyet içinde kaybolurdu.

O zamanlar, Boone'un kan mahmeninin kaybıyla ilgili gerçek bir konuşma yapılmaması ona garip gelmemişti. İşler böyle yürüyordu; bir konunun üzme ihtimali ne kadar yüksekse, o konu hakkında o kadar az yayın yapılıyordu.

Ya da belki de ölümün önemsiz olmasıyla ilgili bir durumdu.

Hızlıca yirmi yıl ileriye. Dikişleri yüzünden zonklayan bir omuz ve boş midesi yüzünden çarpan bir baş ağrısıyla kış rüzgârında burada durduğu gerçeği ... konuşacak kimsesi olmadan ... tam da ailenin oyun kitabından çıkmıştı. Aristokrasi her zaman görünüşte daha iyi olmuştu, süslü kadife perdeler sonuçta boş olan sahneler çekilmişti-

Şekillerden ilki sağ tarafta havada belirdi; evin dış ışıklarının gölgesinde beliren iri gövdesi katı bir şekil aldı.

Kim olduğunu anlayınca Boone'un gözleri yaşardı. Daha selam vermeye fırsat bulamadan, erkeğin hemen ardından bir başkası, bu sefer bir dişi belirdi.

Craeg ve Paradise.

Kısa süre içinde üç kişi daha geldi. Axe. Novo. Peyton.

Onun stajyer sınıfı.

Beşi birlikte geçitten yukarı çıkarken Boone göğsünün ortasında bir gevşeme hissetti.

hoş karşılanmamıştı. Üzüntü zaman kaybı gibi görünüyordu, sadece o glymera partisinde olanları düzeltmek için hiçbir şey yapmayacağı için değil, aynı zamanda babasını geri istemediği için. Ya da üvey annesini.

Craeg Syracuse şapkasını çıkardı. "Hey, adamım."

Ardından gelen kucaklaşma, herhangi bir kelimenin söyleyebileceğinden çok daha fazlasını söyledi: Sizin için buradayız. Yalnız değilsin. Neye ihtiyacın olursa olsun, yanındayız.

Sırada Craeg'in eşi Paradise vardı. Ve kollarını Boone'a doladığında, Boone da onun kucağında rahatladı.

"Bunun zor olduğunu biliyorum," dedi. "Gerçekten çok üzgünüm."

Glymera'nın bir üyesi ve uzaktan kuzeni olarak, aristokrat ailelerde durumun nasıl olduğunu çok iyi anlıyordu. Kederin nasıl da Şark'ın altına süpürülen, kasaya kaldırılan, gümüş dolaba tıktırılan bir şey olduğunu.

Sırada Axe, Novo ve Peyton vardı ve sonra Boone orada bir kalas gibi durdu.

"Hadi içeri girelim," dedi Cennet nazikçe.

"Ah, doğru ya. Evet, tabii ki. Burası çok soğuk."

Sonra bir de baktı ki, hepsi bayanlar salonunda, resmi koltuklarda oturmuş, birbirlerine bakıyorlar. Marquist'in her an içeri dalmasını bekliyordu. Bu gerçekleşmeyince derin bir nefes aldı.

"Geldiğinize sevindim."

"Bütün gün seninle kalmamızı ister misin?" Paradise sordu.

"Dürüst olmak gerekirse ne istediğimi bilmiyorum." Önlerindeki sehpanın üzerinde duran çiçek vazosuna baktı. "Ben sadece ..."

Axe konuştu. "Biliyorum, açıklaması zor-"

"Babam bir haindi."

Bu sözleri söylerken, onları denediğini fark etti. Ağırlığını test ediyordu. Bu utancı ilk kez yaşıyordu ve şüphesiz son da olmayacaktı.

"Babam ... bir haindi." Gözlerini arkadaşlarına çevirdi. "Gazap'ı devirmeye yönelik önceki komploya doğrudan dahil olmuştu ve bu gece o ihanetin yeniden canlandırılmasının bir parçası olma ihtimali çok yüksek."

Craeg küfretti ve şapkasını elinde evirip çevirdi. Paradise elini Boone'un omzuna koydu. Axe yere tükürür gibi yaptı.

"Onu evde kalmaya ikna etmeye çalıştım." Boone başını salladı. "Ona oraya gitmemesini söyledim. Ama beni dinlemeyi reddetti."

"Baban sen değilsin," dedi Cennet. "Sen o değilsin."

"Biliyorum." Boğazını temizledi. "Neyse, ben sadece işime dönmek istiyorum."

Arkadaşlarının endişeli bakışlarını özenle görmezden geldi. Omzu sağlam olduğu sürece sorun neydi ki?

"Solma Töreni'ni ne zaman yapacaksınız?" Novo sordu. "Biz de orada olmak istiyoruz."

"O kadar ileri gitmedim." Bu arada, ceset neredeydi? Üvey erkek arkadaşının kimdeydi? "Ama sana haber veririm."

Baskınlardan sonra hâlâ hayatta olan erkek ya da kız kardeşi, büyükanne ve büyükbabası, teyzesi ya da amcası yoktu. Ama glymera'da birkaç düzine kuzeni vardı ve sosyal olarak çok düşük bir profil çizdiği için hiçbirini iyi tanıımıyordu. İyi huylu yabancılaşıma bir yana, yine de hepsinin Altamere'nin törenine katılmak isteyeceğine bahse girmeye hazırdı.

Sadece aval aval bakmak için bile olsa, ölümün nasıl gerçekleştiğine dair haberlerin dedikodulara karışacağını varsayarak mutlaka geleceklerdi.

telefon ağacı-ve nasıl olmasın? Babası aristokrasinin yirmiden fazla üyesinin önünde saldırıya uğramıştı ve belli ki hepsi de hayatta kalmıştı.

Peki ya Boone'un üvey erkekleri? Ailesinin ondan geriye kalanlarla ilgileneceğini ve onları gerektiği gibi onurlandıracağını varsaymak zorundaydı. Ne de olsa Boone çok iyi bir soydan geliyordu ve kendi mirasları da oldukça gurur vericiydi.

Sanki babası kendisinden daha düşük biriyle çiftleşecekmiş gibi.

Boone kendi kendine, "Töreni gösteriştten uzak tutacağım," dediğini duydu. "Hepiniz katılabılırsınız ama eğer-"

Fuayede yankılanan gong sesi bir sürprizdi ve ilk başta, tıkanmış beyni bu kesintinin neden kaynaklandığını bilmiyordu.

"Bu ön kapı," diye mırıldandı.

Ayağa kalkarken göğsünde ve omuzlarında bir gerilme olduğunu fark etti ama bunun sebebi gelen kişi değildi: Kâhya ile tartışmak istemiyordu.

Ama Marquist ortaya çıkmadı.

Boone ağır panelleri açtığında, şaşkınlık ve merak dolu bir rahatlamanın birleşimiyle nefes verdi. "Ah, demek sensin. Gelmek zorunda değildin... ama seni gördüğüme sevindim."

"Yeni duydum." Rochelle'in solgun gözleri bir yıl önceki kadar güzel ve sıcaktı. "Çok üzgünüm."

Uzun bir duraklama oldu. Ve sonra ikisi de aynı anda hareket etti.

Anlaşmalarının sona erdiği gecedten beri kadını görmemiş olmasına ve bunun tamamen uygunsuz olmasına rağmen, Boone kollarını ardına kadar açtı ve benzer bir protokol ihlaliyle Rochelle ona doğru adım attı. İlk başta temas hafifti ama sonra birbirlerine sarıldılar.

birbirlerine sıkıca sarıldılar. Babasının evi gibi o da aynı kokuyordu; Cristalle by Chanel parfümü ve her zaman tercih ettiği pahalı Fransız sabunu. O da aynı tarzda giyinmişti, vücudunun ince kıvrımlarını zevkle ortaya çıkaran bir Escada takım elbise giymişti.

Siyahtı. Yas için. Ve çoğu aristokrat kadın sadece renkli giydiği için, gelmeden önce onun için değiştiğini biliyordu.

Geri çekildiklerinde, dalgınlıkla sarı saçlarının tepesinde gevşek karlar olduğunu fark etti.

"Oh," dedi kadın irkilerek, "misafirleriniz var."

Boone omzunun üzerinden baktı ve stajyer arkadaşlarının çeşitli koltuklarında öne doğru eğildiklerini ve geniş, ilgili gözlerle ona -ona ve Rochelle'e- baktıklarını gördü.

"Gelin arkadaşlarımla tanışın," dedi. "Peyton ve Paradise'ı zaten tanıyorsunuz elbette."

Onu yanına çekerken, kalçasına yasladığı Rochelle'le zarif salona doğru yürümek doğal geliyordu. Ama hâlâ silahlı olması ve kanepelerdeki insanların da öyle olması, anlaşmalarından bu yana hayatının Rochelle'inkinden büyük ölçüde farklılaştığını hatırlatıyordu.

Sosyetenin içinde kalmıştı ama çiftleştğini duymamış mıydı? Yine de, çoğunlukla her şeyin dışındaydı.

Yine de geldiği için çok mutluydu.

"Millet," diye anons etti, "bu Rochelle."

— FIVE —

"Y Bana çay yapmak zorunda değilsin."

Boone konuşurken gözlerini mutfaktaki Rochelle'e dikti. Rochelle on altı gözlü ocağın başında bakır bir çaydanlığı açık ateşe koyuyordu. O ise pencerelerin olduğu bölmede, personelin oturup yemeklerini yediği masanın başındaydı. Etrafta başka kimse yoktu. Marquist vefat haberini diğer çalışanlara açıkça duyurmuştu ve köpeklerin hepsi de efendileri için yas tutmaya çekilmişlerdi.

Bu sırada uşak muhtemelen Altamere'nin ayakkabılarını kendi gözyaşlarıyla parlatıyordu.

Dostum, ilişkilerinin bazı bulanık çizgileri vardı, değil mi?

Rochelle, "Nasıl yapıldığını bildiğim tek şey kaynamış su," dedi.

Diğer stajyerler, Boone'un dişiyle yalnız kalmak istediğini ummuşlar gibi, onun gelişinden kısa bir süre sonra gitmişlerdi. Gece çöktükten sonra bununla ilgilenmek zorunda kalacaktı. İşe geri döndüğünde.

Hiçbir şey olmadığını onlara anlatacaktı.

"Öyle bile olsa," diye mırıldandı, "bu kazanı yakabilirim."

"Merak etme, ben de iyi bir aşçı değilim," diye mırıldandı omzunu döndürüp hareket alanını test ederken.

"Porselenlerin nerede?" Etrafında döndü ve dolapların bir mil karelik alanını ölçtü. "Seçecek çok yer var."

Boone omuz silkti. "Bırak yardım edeyim. Onu birlikte bulabiliriz."

Adam ayağa kalkmak istediğinde, kadın başını salladı. "Sen olduğun yerde kal. Ben hafiyelik yapacağım."

Dolaplar arasında dolaştı, çift taraflı, panelli kapakları açtı, her türlü baharatı, karıştırma kabını, pişirme ekipmanını inceledi. Sonunda üç bulaşık makinesinden birinin üzerinde birkaç kupa buldu. İnce porselendiler ve el boyaması altın ve bordo desenlerle süslenmişlerdi. Ancak nadiren kullanılıyorlardı. Boone'un babası onları onaylamamış, affedilmez derecede kaba bulmuştu.

Yüksekliklerinin ve dış hatlarının doğa kanunlarına karşı bir suç olduğunu ima eden bir tonda.

"Bunlar iyi mi?" Rochelle sordu. "Tabakları yok ama başka bir şey de bulamıyorum."

"Mükemmeller."

"Ve çayın yerini bile belirledim." Ocağın başına dönerken gülümsedi. "Bal mı şeker mi alırsınız?"

En azından çeşnilere ulaşmak kolaydı. Tezgâhın üzerindeki gümüş bir tepside, evin efendisinin tercih ettiği şekilde porsiyonlanmaya hazır bir şekilde saklanmışlardı.

Bekle, ona bir şey sormuştu, değil mi?

"Hatırlayamıyorum," dedi. "Çok uzun zaman oldu."

Ağzından ne çıktığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama kadın onu zorlamadı ve Boone'un farkına vardığı bir sonraki şey, önünde kokulu, dumanı tüten bir fincan ve masanın karşısında oturan Rochelle oldu.

"Nasılsın bakalım?" dedi bir yudum alırken. "Erkeğinle aran nasıl?"

Basit bir konuşma yapmaya çalışıyordu ama kızın gözlerinin yaşarması, onu şaka yapmaya çalıştığına pişman etti.

"Oh, Rochelle." Başını iki yana salladı. "Ne oldu?"

"İşler yolunda gitmedi. Bize yardım etmek için çok cesurca bir girişimde bulunmanıza rağmen."

Kadın makyajını bulaştırmamaya dikkat ederek serçe parmağıyla gözlerinin kenarlarını silerken, adam uzanıp kadının koluna dokundu.

"Çok özür dilerim," dedi.

"Her şey yolunda." Derin bir nefes aldı. "Sadece ... olması gereken bu değildi."

Kadının yüzündeki acıya tanık olmak çok zordu ve o anda aristokrasiden nefret etti. Kuşkusuz erkek, bozulan anlaşmayı duymuş ve bu yükün altından kalkmak istememişti.

"Glymera kötü bir yer," diye mırıldandı.

"Baban için çok üzgünüm," dedi kabaca.

Bu duyguyu paylaşmak için ağzını açtı ama yalanı söyleyemedi. "Teşekkür ederim. Bu oldukça beklenmedik bir şeydi."

"Hayat

beklenmediktir."

"Çok doğru."

Eğer biri ona bir yıl önce, babasının ölümünden sonra ikisinin burada refakatsiz bir şekilde oturacaklarını söyleseydi, o artık bir askerdi ve kız çiftleşmemişti. O kişiyi çıldırtırdı.

Sessizlik uzadıkça, ona erkeği hakkında daha fazla şey sormak istedi ve onun da efendisine ne olduğu hakkında daha fazla şey bilmek istediğini hissetti. Ama ikisi de kendi yaslarında kaybolmuşlardı, üçüncü bir keder gibi

Odadaki tüm konuşma alanını kaplayan tekerlek.

İkisi karşılıklı oturdular, kadının yaptığı çaya dokunulmamıştı ve yavaş yavaş sıcaklığını kaybediyordu.

Taş gibi olana kadar.

* * *

Şafak Caldwell'in üzerine yavaşça çöktü, güneş ışınları insan nüfusu için iş gününün başlangıcını, vampirler içinse iş gecesinin sonunu müjdeliyordu. Parlayan piçin gelişinin biraz zaman alması, Vishous'a göre kışın tek iyi yanıydı.

Şehir merkezindeki LARP'çılar kulübünden Kardeşlik'in beşiğine tam zamanında dönmüştü ve konağın katedrale benzeyen ön girişinde yeniden toparlanırken retinaları yanıyor, derisi derisinin altında karıncalanıyordu. Gökyüzü bulutlarla kaplıydı ama oyundaki riskler düşünüldüğünde bunun hiçbir anlamı yoktu. Dışarıda mı yakalandın? Bulutların arasından görünen bir dilim mavi cennet için barbekü sosu ve külleriniz için bir kap almanız gerekiyordu.

Ağır ön kapıyı açarak antreye girdi ve elindeki kupayı güvenlik kamerasına yerleştirdi. Fritz diğer taraftaki görevi yerine getirdi, uşağın buruşuk yüzü geniş bir gülümsemeye dönüştü.

"Efendim, hoş geldiniz!"

Tamam, V neşeli insanlardan nefret ederdi. Cesur insanlardan. "Mutlu", "cıvıl cıvıl", "neşeli" ve/veya "şevkli" olarak tanımlanabilecek insanlardan.

Özellikle de o şevkli piçler.

Ama Kardeşlik'in ev idarecisi Fritz başka bir hikâyeydi. Yaşlı uşak o kadar kayıtsız şartsız

Etrafındaki herkesi memnun ederdi. Efendilerinin ve metreslerinin ihtiyaçlarına hizmet etmek için yaşıyordu ve Vishous gibi insan düşmanı biri bile bu adamı nasıl sevmezdi ki? Ne de olsa, malikâne sakinlerinin yüzde 99'unun güneş ışığına tahammül edememesi, buranın biraz güneş ışığından faydalanamayacağı anlamına gelmiyordu. Ve Fritz'in tek yapması gereken bir odaya girmektir; kpekik bu tür bir sıcaklığı ve iyimserliği beraberinde getiriyordu.

"Nasılsın, adamım?" V giriş kapısını arkasından kapatırken "Nasılsın dostum?" dedi.

"Size biraz Grey Goose getireyim mi, efendim?" "Hayır, sorun değil. Ben ..."

Köpeğin yüzü tamamen kederli bir ifadeye büründüğünde, V'nin sesi kesildi. Tanrım, sanki bir köpek yavrusunu tekmelemiş gibiydi.

"Ah, bu harika olur. Teşekkürler, bir duble alayım."

O parlak glmseminin ve adımlardaki sıçramanın geri dönüşünü işaret edin. "Sana en mükemmel tumbler'ı yapacağım! Hem de hemen!"

Fritz sanki piyango bileti barda unutulmuş gibi bilardo salonuna doğru yola çıktı ve V sadece başıını sallayabildi. Gerçekten de kendisine hizmet edilmesini istemiyordu ama hayatı boyunca zevk aldığı tüm S&M'lere rağmen, o köpeği hayal kırıklığına uğratmanın acısına dayanamıyordu.

Kahya kriptonit gibiydi.

Görkemli, rengrenk fuayenin diğer tarafında, yemek odasında Son Yemek tüm hızıyla devam ediyordu; ev halkı o uzun masanın etrafında oturuyor, her türden köpek yiyecek ve içecek servisi yapıyor, yüksek sesler ve şamatalı kahkahalar dışarıya doğru yayılıyor ve ne kadar uzak olursa olsun evin her odasını dolduruyordu. Normalde V oraya giderdi ama telefonunu çıkarıp mesajlarını kontrol etti. Evet.

Jane eğitim merkezinin kliniğindeki işleri tamamlıyordu ve ardından Pit'te baş başa bir akşam yemeği yiyeceklerdi.

Güzel ve özel.

Yum.

Ve hayır, ustalıkla hazırlanmış yemeklerden ya da iyi şaraptan bahsetmiyordu. Tatlı olarak istediği şeftalili tarttan bile bahsetmiyordu.

Hayır, hayır. Başka bir tür şeftali düşünüyordu.

Sabırsız doğası sayesinde -ki azı dişlerini gıcırdatan dozda cinsel ihtiyaçla bıçağını bilemişti, canı cehennem-

V ikinci kata çıkan süslü merdivene döndü. Bir an önce yukarı çıkmak istiyordu. Kralının önünde olmak, raporunu vermek istiyordu. Çukur'a geri dönüp shellan'ının çok, çok, çok soyunduğunu görmek istiyordu-

"İşte geldik, efendim!"

Fritz gümüş bir tepsi uzattı. Ortasında, içi buz dolu uzun bir bardağın içinde yaklaşık on santim Grey Goose vardı. Bardağın kenarına kırılmış bir limon dilimi ve üretimin altında küçük bir halı gibi duran monogramlı bir kokteyl peçetesi de vardı.

"Teşekkürler, dostum."

V bardağı ve peçeteyi aldı. Eldivenli eliyle takozu bardağa bıraktı, bir yudum aldı... ve uzun uzun iç geçirdiği yalan değildi. Bu şey mükemmeldi. Tam sevdiği gibiydi ve asla anlayamayacağı ama kesinlikle takdir etmeye başladığı türden bir sevgi ve bağlılıkla hazırlanmıştı.

Yakın zamanda bu saçma gerçeği kimseyle paylaşacağından değil.

"Bu inanılmaz."

Fritz, derslerinde başarılı olduğu için altın yıldız almış bir çocuk gibi gülümsüyordu ve bu tepkinin yürekleri ısıttığını kabul etmek zorundaydınız. Ama V sarılmayı seven biri olsaydı bile -ki değildi- birini arkadan boğmak için sarılmadığı sürece

-Kahyanın elini bile sıkamazdınız. Hikayenin doğru olduğunu varsayarsak, doggen'i gerçekten kucaklayan son kişi, hepsi buraya taşınmadan önce, protokolü öğrenmeden önce Beth'ti. Fritz'in şoktan neredeyse yaşam destek ünitesine ihtiyacı vardı. Evet, kendisine değer verilmesinden çok memnundu ama ona gerçekten sizin ya da ev halkı için ne kadar önemli olduğunu söyleseydiniz? Ya da, Tanrı korusun, ona şefkat gösterirseniz? Baygınlık geçirirdi.

"Tekrar teşekkürler," diye mırıldandı V.

Fritz o kadar alçak sesle eğildi ki gıdılarının halıya değmemesi mucizeydi. "Size hizmet etmek benim için en içten zevktir."

Merdivenleri tırmanan V, ikinci katın sahanlığına vardığında Kaz'ını bitirmişti. Çalışma odasının kapıları ardına kadar açıldı ve büyük Kör Kral, Wrath'ın oğlu, Wrath'ın efendisi, babasının tahtında oturuyordu. Bir SUV büyüklüğünde eski bir masanın arkasında.

"Daha fazla iyi haber, ha." Kral omzunu döndürdü ve omzu bir sopa gibi çatladı. "Sabırsızlanıyorum."

Evet, Wrath o sargıların arkasında tamamen kör olsa da, işitme ya da koku alma duyusunda hiçbir sorun yoktu.

"Sadece trendi devam ettiriyorum." Çalışma odasına adım atan V, çift kapıyı kapattı. "Bilirsin, çünkü modayı böyle takip ederim."

Soluk mavi duvarları ve Fransız mobilyalarıyla oda, gezegendeki son safkan vampir için tam bir uyumsuzluktu ama neyse oydu. Burası Kardeşliğin ve evdeki savaşçıların bir araya geldiği yerd.

Saatlerce, yirmi ton erkeğin hepsi buraya tikişmiş, narin Louis XIV bergere sandalyelere ve koltuklara sadece bir popo yanağını koymaya çalışıyordu. Yine de bu noktada saçmalığın etkisi geçmiş, alışkanlık yerleşmişti ve artık başka bir yerde toplanmak tuhaf olurdu.

"Yani ölü kadın yanlış bir ihbar değil miydi?" Wrath, V gelip arabayı ateşin yanına park ederken şöyle dedi.

"Hayır." Bardağındaki eriyen buz döndürdü ve bir yudum daha aldı. "Yasaldı."

"Ondan bir kimlik aldın mı?"

"Hayır. Çıplaktı. Kıyafetleri olay yerinden gitmişti."

Masanın altında, George, Kral'ın golden retriever köpeği, selamlamak için kuyruğunu salladı ama köpek sahibinin ayaklarının dibinden ayrılmadı.

"Ne kadar dağınıktı?" Wrath sordu.

"Hem de çok. Her şeyi kontrol altına aldık ve cesedi Zypher ve Balthazar'ın yardımıyla kaldırdım. Nehrin karşısındaki Havers'ın evinde. Yapabileceğimiz tek şey bir kayıp ihbarı ya da birinin sosyal medya gruplarından birinde bir şeyler paylaşmasını beklemek. Klinikteki hiç kimse onu tanımıyor ama birileri onu tanıyor ve özlüyor olmalı."

"Ne büyük bir kayıp. Bir insan faille mi karşı karşıyayız?"

"Bilmiyorum. Aşağıda her iki türden de bir sürü koku var. Onun asılı olduğu depoda da."

"Bu Pyre'daki üçüncü ceset." Wrath parmak eklemlerini teker teker kırdı. "Üçüncü kadın, değil mi?"

"Evet, ama biri insandı. Hemen hemen aynı Anladığım kadarıyla. O kulüpte, seksten sonra, her şey alınmış, ceset kan kaybından ölmeye bırakılmış. Bence elimizde bir seri katil var. Ayrıca bu konuda bir profesyonel getirmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Anlaştık. Bıçaklarla oynayan o pisliği bulmak istiyorum. Ve sosyal medyada bir uyarı yayınlamanızı istiyorum. O kulübü eski usul kapatmayı bile düşünüyorum."

"Eski usul" derken V, Kral'ın Caldwell'in insan belediye başkanına o boktan eski fabrikanın ön kapısına asma kilit takması için dilekçe vermekten bahsetmediğini çok iyi biliyordu. Bu daha çok yüz ons C4, bir benzin deposu dolusu hızlandırıcı, iki kibrit ve biraz patlamış mısırdan ibaretti.

Ve bilirsin, biraz s'mores yapmak güzel olabilir.

"Uyarıları internette yayınlayacağım," dedi V. "Ve Seyirci Evi'nde el ilanları olduğundan emin olmalıyız. Haber hızla yayılacaktır."

"Birinin orayı izlemesini istiyorum. Eğer bu bir seri katilse, avlanma alanlarına geri dönmek isteyeceklerdir. Geride kimliğine dair hiçbir ipucu bırakmamış olsa bile onu bu şekilde yakalayabiliriz."

"Ya da onun."

"Bu bir dişi olamaz."

"Kim demiş."

"İyi bir nokta."

V personel gereksinimlerini düşünürken çoğunlukla lanet okuduğunu gizledi. Zaten az sayıda elemanları vardı ve bu gece gölgelerle yaşanan tartışmadan sonra? Glymera partisinde tam olarak ne olduğunu bulmaya çalışırken işler daha da zorlaşacaktı.

Ama her neyse, birinin rotasyon dışı zamanını sahte vampirlerle dirsek çürüterek geçirmesi gerekecekti çünkü Kral haklıydı. O orospu çocuğunu yakalamak için sahada birine ihtiyaçları vardı.

"Her şeyin icabına bakacağız," diye söz verdi.

Kral çenesini indirdi ve sargılarının üstünden dışarı baktı, soluk yeşil gözleri kutsal olmayan bir ışıkla aydınlandı. Göremiyor olabilirdi ama yine de bu gözlerle bir buçuk mesaj gönderebilirdi.

"Bu katili bulacaksın," dedi Wrath derin bir hırıltıyla, "ve icabına bakacaksın, anladın mı beni?"

Vishous bir kez başını salladı. "Oyunun sonunu bizzat ben halledeceğim."

İnsanların bu tür şeyler için hapisaneleri vardı. Vampirler ise göze göz, dişe diş ilkesine inanırdı. Suçlu güneş ışığıyla başa çıkabilse de çıkamasa da, bu iş "eski usulle" halledilecekti.

Ne olduklarını bilseniz de bilmeseniz de ırk üyelerini mi seçtiniz? Cevaplanacak bir kapıyı çalıyordunuz.

"Seni haberdar edeceğim."

"Bunu sen yap, V," diye hırladı Wrath.

— ❧ SIX ❧ —

T ertesi akşam Boone, Kral'ın Seyirci Evi'nin arka garaj yoluna giderek tekrar tarafından ve müstakil Garaj. Aşağıdaki a kürekli patika, güçlendirilmiş bir kapıdan girdi ve mutfaktan geçerken, bekleme odası için taze hamur işleri hazırlayan çeşitli köpekleri selamlamak için bir el kaldırdı. Pişen tatlı hamur ve ev yapımı vişne ve çilek reçellerinin kokuları ona İlk Öğün'ü yemediğini hatırlattı ama kapıdan çıkıp tetikleyicilerden uzaklaşır uzaklaşmaz tüm bunları unuttu. karnını.

Uzun adımlarla konağın önüne doğru ilerledi, yemek odasının açık kapılarından sızan derin seslere odaklandı. Ve ilerlerken, konuşmasını prova etti: 1) Omzu tamamen iyileşmişti ve Dr. Manello'nun bu iyileşmeyi incelemesine izin vermeye hazırdı;

2) Bütün gün babasının ve üvey annesinin ölümler; 3) Fade Töreni iki gün içinde rotasyondan çıkana kadar bekleyebilirdi; 4) stajyer el kitabında herhangi bir aile üyesinin vefatının ardından yas tutmayı gerektiren hiçbir şey yoktu.

Fuayenin yarısında durakladı ve saçlarını düzeltti. Bu aptalcaydı ve gençliğinden kalma bir alışkanlıktı. Sanki Kardeşlerden herhangi biri saçının düzgün olup olmadığını umursayacaktı?

Kendini tekmeleyerek kemere doğru yürüdü ve pervaza vurdu.

Sivillerin Krallarıyla özel toplantılar yaptığı büyük ölçüde boş alanın karşısında, Kardeşlerden birkaçı şöminenin yanından bakıyordu. Bunlar Kardeşliğin en iri ve sarışın üyesi Rhage ile Boston aksanlı, eskiden insan olan Butch'tu. İlki gümüş bir kaşıkla yarım galon naneli çikolata parçacıklı dondurma yiyordu, küvet soğuktan korunmak için bir bulaşık havlusuna sarılmıştı. İkincisi ise cep telefonundaki resimlere bakıyor, parmağıyla kaydırıyor, kaşlarını aşağıya indiriyordu.

"Hey, Boone, ne yapıyorsun?" Rhage ağzı dolu bir şekilde konuştu. "Baban ve üvey annen için gerçekten çok üzgünüm."

Butch telefondan başını kaldırdı. "Ben de evlat. Bu zor bir şey. Pek çok açıdan."

Boone ifadeleri onaylamak için eğildi ama bir şey söylemedi. Kaba olmak istemiyordu ama ona kalırsa, efendisi ve erkeğin ikinci eşinin bir daha asla iş yerinde konuşulmasına gerek yoktu.

"Tohrment ile buluşmam mı gerekiyor?" dedi.

"Kardeşi her an burada olabilir." Rhage elindeki kaşıkla işaret etti. "İçeri gelin."

"Burada bekleyebilir miyim?"

"Hayır, sorun değil," dedi Rhage. "Dondurma ister misin? Dondurucuda çikolatalı ve taşlı dondurma küvetlerim var. Kendi kaşığını da alabilirsin."

Boone başını salladı çünkü boğazı düğümlenmişti. Taziye sözleriyle başa çıkmak jestlerle başa çıkmaktan daha kolaydı. Birincisi glymera'da alışık olduğu şeydi - Rhage ve Butch söz konusu olduğunda, onu gördükleri anda söylediklerinde ciddi olduklarını biliyordu. Bu

İkincisi, Rhage'in kişisel zulasından dondurma teklifine alışık değildi.

Her zaman kendi başının çaresine bakardı çünkü için.

"Teşekkür ederim, ama gelmeden önce yemek yedim."

Bunu yapmaktan hoşlanmıyordu.

Yalan ama kayalık bir yolda yırtınmaktan daha iyiydi.

"Fikrini değiştirirsen bana haber ver." Rhage Butch'a yeniden odaklandı. "Peki o zaman V ne yaptı?"

Butch hemen cevap vermedi. Tekrar telefona dönmüştü ve başını kaldırmadan önce telefonda hangi görüntü dizisi varsa bitene kadar bekledi.

"V cesedi indirdi ve paketledi." Kardeş cep telefonunu Peter Millar pantolonunun cebine koydu. "Kalıntıları Havers'a götürdü ve şu anda elimizde kimlik olmadığı için birinin gelip onu almasını umuyoruz. V benden görevi devralmamı ve araştırmamı istedi."

"Hayatınızı böyle kazanıyordunuz Bay Cinayet Masası Dedektifi." Rhage kaşığı kabın içinde gezdirerek hafifçe erimiş kısmı topladı. "Nereden başlıyorsun?"

Boone, odanın ortasındaki büyük Doğu'nun etrafında boş bir gezinti gibi görünmesini umduğu bir şey yaparak kulak misafiri değilmiş gibi davranmaya çalıştı. Bu arada kulakları uğulduyordu ve ilgisini gizlemek mümkün değildi. Kral'ın avukatı Saxton'ın mesai saatleri içinde oturduğu masaya yaklaştığında durakladı ve eğildi. Bir yığın parlak sarı 8,5'e 11 ebadında broşür vardı ve üzerlerindeki uyarıyı görünce broşürlerden birini alıp Kardeşler'e doğru dönmek zorunda kaldı.

"Dün gece ne oldu?" diye sordu.

"Bir cinayet daha," dedi Butch. "Pyre'ın Revyval'inde."

"Rol yapma kulübü mü?" Boone el ilanını tekrar yığının üstüne koydu. "Şu terk edilmiş gömlek fabrikasında toplanıyor."

"İşte o. Hakkında bir şey biliyor musun?"

"Kuzenlerimden bazıları eskiden oraya giderdi. Hâlâ gidiyorlar mı bilmiyorum."

"Benim için onları arayabilir misiniz? Olay yerini bilen birileriyle konuşmak istiyorum."

"Elbette." Boone cep telefonunu çıkardı. "Onları hemen arayacağım."

Masadan uzaklaşarak, üçüncü dereceden kuzenine ve ikinci dereceden kuzenine mesaj atmaya başladı. Mesajları yazarken, bir gece önce ailesinden birini kaybeden başka birinin daha olduğunu düşünmeden edemedi.

Geleneksel bir yas mı tutuyorlardı? diye merak etti. Bu elbette acı verici olurdu, ama aynı zamanda, kederin içinde "normal" olmanın bir tür rahatlama olduğunu da hayal etti.

Efendisiyle birlikte olduğu yer yerine. Hiçbir yerde.

Tohrment Seyirci Evi'nin ön kapısından içeri girdiğinde ikinci mesajı gönder tuşuna basmak üzereydi. Kardeş, önu beyaz şeritlerle süslü siyah saçlarındaki kar tanelerini temizledikten sonra deri ceketinin fermuarını açtı. Altındaki silahlar fuayenin yumuşak ışığında parıldıyor ve Boone'u daha kararlı hale getiriyordu.

Tohrment yemek odasına girerken, "Hey, oğlum," dedi. "Ne yapıyorsun?"

Boone boğazını temizledi ve 1), 2), 3) ve 4)'ü hatırladı. "Seni bir dakikalığına yakalamayı umuyordum-"

"Hayır, tarlaya gitmiyorsun." Kardeş ceketini çıkardı. "Yapacak bir şey bulamayınca delireceğini düşündüğünü biliyorum ama programa geri dönmek üzere serbest bırakılmadan önce ne yapılması gerektiğini sana söyledim. Mary ile konuşman ve ondan akıl sağlığı izni alman gerekecek. Sonra da

Solma Töreni'ne kadar birkaç gece ara vereceğiz. Ondan sonra yeniden değerlendireceğiz."

Boone sesini alçalttı çünkü açıkça itaatsizlik etmek istemiyordu. "El kitabında bunu gerektiren bir şey yok-"

"Olmak zorunda değil." Tohrment sırtını Kardeşlerine döndü ve aynı şekilde sessizleşti. "Seninle zaten bir hata yaptım. Bir tane daha yapmayacağım."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Dün gece araziye hiç çıkmamalıydın. Efendinin nerede olduğu yüzünden iyi bir nedenden dolayı dikkatin dağılmıştı ve ben bunu biliyordum, ama gözümünden kaçmış."

"Bir avcıyı gayet iyi alt ettim."

Tohrment eğildi, lacivert gözleri neredeyse siyahtı. "Yeleğini unuttuğun için ölebilirdin. Kalbinden bıçaklanıp kan kaybından ölseydin ya da bir kurşunla ölümcül bir yara alsaydın, hayatımın geri kalanında vicdan azabı çekerdim - ve alınma, o arabanın bagajı zaten yeterince dolu, bir de senin adının yazılı olduğu bir bagajı sıkıştırmaya çalışmasaydım."

Boone ağzını açtı. Kapadı. Tekrar açtı. Ama lanet olsun, şimdi neyi tartışabilirdi ki?

"Anlamıyorsunuz," diye mırıldandı Boone. "Eğer o evde oturup bu konu hakkında düşünmek zorunda kalırsam aklımı kaybedeceğim."

."

"Bana yardım edebilirsin."

Boone, Butch'a baktı. "Pyre'daki ölümle mi?" "Evet. Beni kuzenlerinin yanına götür, sonra da kulübü kontrol et." Kardeş avucunu Tohr'a doğru kaldırdı. "Tüm zaman boyunca benimle olacak. Ona ben bakacağım ve onun iyiliği için tüm sorumluluğu üstleneceğim."

Tohr tartışacak gibi göründüğünde, diğerk Kardeş konuşmaya devam etti. "Hadi ama dostum, burası arazide değıl. Düşmanı arıyor olmayacağız ve sen bir şey yapmamız gerekebilecek bir şeye takılma riskimiz hakkında bir şeyler söylemeden önce, onu ev hapsine almadığın sürece, şehrin herhangi bir yerinde daha küçük veya gölgeyle karşılaşma olasılığı var - tıpkı herkes gibi. Ona bir şey olmamasını sağlayacağım ve çocuğa biraz acıyacağım. Siz de onun koşullarında yapacak hiçbir şeyiniz olmadan kilit altında kalmak istemezsiniz."

"İşimi şansa bırakmayacağım," diye atıldı Boone. "Bana ne derse onu yapacağım."

"Temel soruşturma protokollerini paylaşmak için de iyi bir fırsat." Butch omuz silkti. "Kursiyerlerin bir suç müdahale etmek için çağrılmaları durumunda sahip olmaları gereken bir beceri. Bir olay yerini nasıl rahatsız etmemeleri gerektiğı gibi. Nelere dikkat etmeleri gerektiğı gibi. Nasıl belgeleneceğı gibi. Eğitimin meşru bir faydası var."

Tohr kollarını göğsünde kavuşturdu ve küfretti. İşte o zaman Boone yardım etmesine izin verileceğini anladı.

Tam o anda telefonu bir mesajla çaldı. Ne gönderildiğini kontrol ettikten sonra ekranı çevirerek Kardeşler'e baktı.

"Bu üçüncü kuzenimden. Bu gece bizi görecek." "O zaman önce Pyre'a gidelim." Butch telefonunu çıkardı. ve bir şey çevirdi, sonra üniteyi Boone'a uzattı. "İşte dün gece gelen arama. Dinle, ben arabayı sürerken o numarayı tekrar deneyebilirsin. Zaten bir kez mesaj bıraktım ve kimse bana geri dönmedi."

Boone kendisine sunulan şeyi alırken Tohr'a baktı. Samsung'u kulağına götürerek Kardeş'e uzlaştıracı bir gülümseme sundu.

Tohr parmağını Boone'un yüzüne doğrulttu. "Bunu yaparken kendini öldürteceksin ve ben de zaten ölmüş olmana rağmen seni tekrar boğacağım. Anlaştık mı?"

Kayıt devreye girdiğinde Boone, "Evet efendim," dedi. "Kristal netliğinde-"

Bir anda dünya geri çekildi, duyuları ve farkındalığı bir kadının çaresiz sesiyle yer değiştirdi.

. . . Alo? Merhaba. . . Yardıma ihtiyacım var. Tanrım, o öldü.
O da tıpkı diğeri gibi öldü.

* * *

Yirmi dakika sonra Butch en iyi arkadaşının R8 V10 Performance Plus'ını şehir merkezinde paralel bir park yerine çekti. Araba öldürülmüştü, her şey karartılmıştı ve bir uzay mekiği kadar şıktı, Rhage kadar ağır olmasına rağmen Millennium Falcon hızlarına ulaşabiliyordu. Bu şey aynı zamanda kelimenin tam anlamıyla bir dinozordu, profesyonel güreşçiler gibi ses çıkaran ve bir sprinterin oksijen kullandığı gibi gaz emen geçmişin büyük motorlu arabalarına bir geri dönüşü.

Başka bir deyişle, tam V'nin tarzına göre idi.

Ve Butch "girintili-çıkıntılı park" derken, "kayarak inilebilecek kadar büyük, sürülmüş bir kar tepesiğine gerçekten çok yakın" demek istemişti. Ah, Caldwell, New York'ta kış. O beyaz şeyin tekilik hilesini öğrenmiş ve dünyayı ele geçirmeye çalışıyormuş gibi metastaz yaptığı yer.

Bilirsiniz, yapay zekanın hava durumu versiyonu.

Stajyer arabanın kapısını açıp açamayacağından emin değilmiş gibi mini Killington'a bakarken Boone, "Bu arabaların karda iyi olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandı.

"Sadece benim tarafıma geç." "İyi anlaşma. Teşekkür ederim."

Butch dışarı çıktı ve kapıları açtı. "R8'e gelince, Audi quattro yıl boyunca çalışır. Tek ihtiyacınız olan iyi bir lastik. Yine de ön hava barajında boşluk yok. En fazla 15 santim."

Tüm stajyerler arasında Butch her zaman en çok Boone'u sevmişti. Belki de bunun nedeni çocuğun iyi bir takımın belkemiğini oluşturmaya meyilli, dik duran, yaygara koparmayan, istikrarlı bir Freddy tipi olmasıydı. Ne de olsa Butch her zaman böyle bir adam olmak istemiş ve insan olduğu zamanlarda bunu başaramamıştı. Ama nihayet, otuz yıl boyunca duygularını içerek yok etmeye çalıştıktan sonra, bu hedefine ulaşıyordu. Tek gereken hayallerindeki dişi, bambaşka bir türe hızlı bir geçiş ve kendini sanatsal olarak ifade etme özgürlüğüydü.

Ama dün geceden sonra çocuğu önemsemesinin başka bir nedeni daha vardı. Elinde olmadan ilgileniyordu çünkü ailesinden birini kötü bir şekilde kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu.

Boone R8'in dışında yeniden bir araya geldi ve kırık camlarıyla terk edilmiş binalara baktı. "V'nin arabasını burada bırakmak güvenli mi? Ya çalınırsa?"

"Sigorta kapsamı tam." Butch kapıyı kapattı. "Ama daha da önemlisi, herkes bunun bir uyuşturucu satıcısının kırbacı olduğunu düşünecek. Geri döndüğümüzde burada olacağından eminim."

Butch kilide bastı ve ikili yan yana yürüyerek içeri girdi. "Sokakta kimseye güvenemezsin ama sokağın nasıl davrandığına her zaman inanabilirsin."

Kar yığınları yüzünden çatlamış kaldırımlar bir seçenek olmadığından, sürülmüş caddenin ortasından ilerlediler. Her ne kadar şehrin bu bölgesindeki tek sorun köşe başlarındaki uyuşturucu satıcıları ve

Düz yollardaki fahişeler, kar yığınının alttaki çukurlu asfaltı eşitlemesi için yeterince trafik vardı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Boone soğuğa doğru söyledi. "Ne istersen."

"Şu ses kaydı. Çağrı hattından gelen ses kaydı... V, sesin geldiği telefon numarasının izini sürebildi mi? Yani, bu işlerde çok iyi olan o, değil mi?"

"Bunun bir yakıcı olduğunu düşünüyor. Ve eğer bu doğruysa, lanet şeyi cevaplamadıkları ve konuşmaya istekli olmadıkları sürece kimin sahibi olduğu veya kullandığı hakkında hiçbir şey bulamayacağız."

"Ve bir isim bırakmadı." Boone sert bir kahkaha attı. "Tamam, sanırım bu aptalca bir şey. Çünkü mesajda bir isim duymadım."

"Bana ne duyduğunu söyle."

"Korkmuştu. Gerçekten korkmuştu."

"Başka ne var?" Boone mesajı kelimesi kelimesine okurken Butch başıyla onayladı. "Evet, hepsini doğru anladın. Peki ya arka plan?"

"Çağrı geldiğinde olduğu gibi mi?"

"Hayır, aramanın kendisinden." Butch şöyle bir baktı. "Ne duydun?"

Stajyer kaşlarını çattı. "Hiçbir şey-" O kara kaşlar kalktı. "Ohhhh. Yani kulüpten aramadı. Aramış olsaydı müziği ve etrafındaki kalabalığı duyardık." "Kesinlikle. Ve V bana o eski fabrikanın alt katında telefon çekmediğini söyledi. Arayan kişi de orada sinyal alamadı."

"O zaman binanın dışından aramış olmalı." "Ya da belki de hiç orada değildi."

"Ne demek istiyorsun?"

Butch, etrafta hiç araba olmamasına rağmen karşıdan karşıya geçerken iki tarafa da baktı. "Doğrulama önyargısı bir

Bir vakayı araştırırken tehlikeli bir şeydir, özellikle de başlangıçta. Gerçeğin ortaya çıkması için zamana ve alana ihtiyacı vardır. Bunun gerçekleştiğinden emin olmanın tek yolu, beyninizin ve duyularınızın her nüansı kaydetmesine izin verirken aynı zamanda rasyonel tarafınızın katı ve hızlı sonuçlara varma arzusuna direnmektir. Dışarıda bir yerde bu polisiyenin bir çözümü var. Size bunun sözünü veriyorum. Ancak bu vahiy hakkını kazanmanız gerekiyor ve bunu yapmanın yolu da varsayımlarımızı OMG-biliyorum-ne-oldu sunağında feda etmekten geçiyor."

"Ama yine de bazı şeylere karar vermelisin, değil mi? Kiminle konuşacağın gibi? Ve onlara ne soracağın gibi?"

"Gerçek size kiminle görüşmeniz gerektiğini, ne sormanız gerektiğini ve nereye gitmeniz gerektiğini söyleyecektir. Hiçbir şeye sen karar vermeyeceksin." Butch başını salladı. "Tekrar söyleyeceğim. Doğrulama önyargısına dikkat etmelisiniz. Sinsice içeri girer ve kışınızdan çıkardığınız belirli bir sonucu desteklemeyen gerçeklerin varlığını kasıtlı olarak veya bilinçaltınızda inkar etmenize neden olur. Gerçek mutlaktır, ancak Tanrı'nın varlığı gibidir. Onu bulana kadar bulduğunuzu bilemezsiniz."

"Hiç bir davayı çözmeyi başaramadınız mı?"

"Yüzde doksan iki başarı oranına sahiptim. CPD'de dedektiflik yaparken ne kadar çok içtiğimi düşünürsek, bu bir mucize."

"Vay canına. Yaptığın işte gerçekten iyi olmalısın."

Butch, on beş yaşındaki kız kardeşi Janie'nin genç oğlanlarla dolu bir arabada ölüme sürüklenirken kendisine el salladığı son görüntüsünü düşündü.

Başını iki yana salladı. "Hayır, sadece bırakmayı reddettim. Beni öldürse bile, ki neredeyse öldürüyordu, kurbanlarımin her birinin katilini yakalayana kadar yaptığım işi bırakmayacaktım." Tekrar stajyerine baktı. "Bu başka bir şey

aklınızda tutmalısınız. Kötü adamı bulma şansınız, onun sizden önde olma ihtiyacını aşarsanız astronomik bir düzeye yükselir. Er ya da geç, tüm katiller, hatta iyi olanlar bile hata yapar. Murphy Yasası'nın bu versiyonundan faydalanmaya hazır olmalısınız."

"Tüm bunları aklımda tutacağım. Söz veriyorum."

Butch, çocukla çalışmayı bu yüzden sevdiğini düşündü. Boone dinliyor, tavsiyeleri ve eleştirileri kabul ediyor ve her zaman elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu.

Butch uzandı ve stajyerin omzunu sıktı. "Yapacağını biliyorum evlat."

SEVEN

ABoone Kardeş'in yanında yürürken, zihnini kendinden başka bir şeye odaklamak onu rahatlatmıştı. Çok Konu şiddet ve ölümdü ama bu onun işiydi, değil mi? Ve o defterin doğru tarafındaydı. İyi adamlardan biriydi.

Bu önemliydi.

"Aramayla ilgili başka ne var?" Butch ona sordu.

İleride, şimdi sadece üç blok ötede, kulübün bekleme sırasındaki insanları seçmek kolaydı; birçoğu soğukta ayaklarını yere vuruyordu, abartılı perukları ve vahşi makyajları kostümlerini gösteren tek şeydi çünkü diğer her şey Joe Blow parkaları ve tam boy paltolarla örtülmüştü. Sıcak aylarda, LARP'çıların değer sistemine göre başarılı olmak için tasarlanmış bir çiftleşme ritüelinde kendilerine özgü abartılarını sergileyen bir tavus kuşu standı gibi olacaklarını hayal etti.

Katil şu anda bile orada mı duruyor? Boone şöyle düşündü.

O kadının ses kaydındaki boğucu dehşet ve korkuyu hatırladı.

"O görüşmede başka neler öğrendin?" diye sordu Kardeş.

Boone'un gözler gitti aşağı ve diziliş .

İnsanları, her yüzü ezberleyerek. Vücut tiplerini. Saç stillerini.

İçindeki öfke kabardı. Butch'un sorusuna cevap vermek gerekirse? O görüşmeden anladığı bir diğer şey de

O kadının sesine dehşeti katan her kimse, en son kurbanı öldüren her kimse, aynı korkunç şekilde ölmesi gerekiyordu.

Nedense bu, ortaya atılacak iyi bir şey gibi görünmüyordu-

Başını Kardeş'e doğru çevirdi. "'Diğeri'. Telefonda 'tıpkı diğeri gibi' dedi."

"Doğru. Peki bu bize ne anlatıyor?"

Boone gözlerini tekrar bekleme sırasına dikti, dişleri aşağı doğru iniyordu. "Katili durdurmazsak başkaları da olacak."

"Evet. Bu noktada kendime çıkarma izni verdiğim tek sonuç bu."

Bu not üzerine Butch kaşmir ceketinin düğmelerini açtı. Bu, insanlarla etkileşime girildiğinde uygulanan bir protokoldü. Bilirsiniz, silahınıza ulaşmanız gerekirse diye. Boone da aynı şeyi deri ceketine yaptığında, içindeki öfkenin derisinin içinde kaydığını hissetti. Bu gece bunu yapan adamı bulmalarını o kadar umuyordu ki-

Butch sokakta olduğu yerde durdu. "Adam' değil."

Kısa kesen Boone etrafına bakındı. "Ne?"

"Az önce bu gece bunu yapan 'adamı' bulmayı umduğunu söyledin." Butch başını salladı. "Katilin kadın mı erkek mi olduğunu bilmiyoruz. Unutma, bu noktada varsayımda bulunmak yok, tamam mı? Oraya girdiğimizde sadece gözlem yap. İşin çoğunu ben yapacağım."

Tanrım, diye düşündü Boone. Yüksek sesle konuştuğunun farkında bile değildi.

"Evet, efendim."

Butch Boone'un omzuna vurdu ve yürümeye devam etti. "İyi olacaksın."

Sırayı atlayarak eski gömlek fabrikasının girişine yaklaştıklarında, kapıdaki iki fedai esnedi,

Ama sonuçta benim çimlerin duruşunu takip etmediler. Bunun yerine, iki adam sanki yüzlerine bir çift VIP geçiş kartı vurulmuş gibi başlarını sallayarak net bir şekilde yollarına devam ettiler.

İnsanlar üzerindeki zihin kontrolünü sevmek zorundaydınız. Ve Butch'un bu manipülasyonda usta olması hiç de sürpriz değildi.

"Demek buraya daha önce geldiniz?" diye sordu Kardeş, içeri girip vestiyer kontrolünden geçtiklerinde.

Boone görevli kadınla konuşmak için aklına bir not aldı ama bu nasıl olacaktı?

Hey, hiç yanından geçen vampir gördün mü?

Evet, tabii. Her gece yaklaşık üç yüz tane. Birini mi arıyordun?

Kendini silkeleyerek tekrar odaklandı. "Ah, buraya sadece bir kez geldim, o da uzun zaman önceydi. Ama dediğim gibi, kuzenlerim yılda birkaç kez gelirler."

"Evet, bu senin sahnene benzemiyor."

Boone karanlık köşede plastik bir torbaya kusan yarı çıplak bir insanı kontrol etti. "Hayır. Değil."

Geniş açık alanın içinde dans eden, konuşan, takılan büyük bir kalabalık vardı. Müzik gürültülüydü, bu yüzden insanlar iletişim kurmak için yaklaşmak zorundaydı - ve karanlık, kavrama ihtiyacını güçlendirdi: İnsanların sahip olduğu sınırlı yeteneklerle, loş ortamda düzgün bir şekilde duymak ve görmek için birbirlerinin alanlarına girmeleri gerekiyordu. Ve tüm Homo sapiensler LARP yapmıyordu. Erkekler ve kadınlar arasında dolaşan birkaç vampir hissedebiliyordu ama sadece üç ya da dört taneydi ve uzak durmuşlardı. Mantıklı. Kuyruksuz farelerle arkadaşlık edilmeyeceğine dair yazılı olmayan bir kural vardı, bu yüzden türden hiç kimse

ve mecbur kalmadıkça bu ortamda kendilerini ifşa etmeyeceklerdir.

"Hadi alt kata inelim," dedi Butch gürültünün üzerine. "V bana merdiven boşluğunun girişinin orada bir yerde olduğunu söyledi."

Boone liderin peşinden dönüp duran bedenlerin arasından geçerken, gözlerini dikmiş önüne bakıyor ve çevresel görüşünün Pyre'ın müşterilerinin maskelerini, kıyafetlerini, boylarını ve ağırlıklarını takip etmesine izin veriyordu. Tıpkı bunun için eğitildiği gibi.

Yeraltı katına çıkan merdiveni bulmak yeterince kolaydı ve nemli, soğuk bir dizi basamaktan aşağı inerek bir futbol sahası kadar uzun ve bir dizi son ayaklı floresan tavan montajı tarafından flaşla aydınlatılan bir koridorda dibe indiler.

"Sağdan dördüncü kapı," dedi Butch. "Depo alanı."

Boone bir dizi ağır kapıya baktı. "Bütün bunların arkasında bu mu var?"

"Sanırım öyle."

Bir şeyin kırılma sesi Boone'un başını döndürdü. Butch ceketinin cebinden bir çift parlak mavi nitril eldiven çıkarmış ve onları giyiyordu.

"Bunun için biraz geç" -Kardeş ellerini bir cerrah gibi havaya kaldırdı- "ama eski alışkanlıklar zor ölür falan."

"Neden çok geç?"

"Olay yerini bozmadan cesedi çıkarmalarının imkânı yok. Ne kadar dikkatli olurlarsa olsunlar."

Butch başka bir cebinden küçük bir far çıkardı ve onu bir taç gibi taktı. Işığı tetikleyerek dört numaralı kapının önünde durdu. "Sen burada kal, ama mutlaka eğilip etrafına bak. Dediğim gibi

Bu noktada sahne temelde mahvolmuş durumda, ancak ikimizin de içeride dolaşarak bunu daha da arttırmamız için bir neden yok."

Kardeş ağır panelleri ardına kadar açtığında, gıcırdayan menteşeler bir korku filminden fırlamış gibiydi; Boone'un burnuna tokat gibi çarpan koku da öyle.

Kan. Tam olarak taze değil, hayır. Ama dökülen çok şey vardı-

Tanrım, diye düşündü Boone.

Kirli beton zeminde, Butch'un ön lobundan gelen ışık huzmesinin tam karşısında, şok edici büyüklükte bir su birikintisi vardı.

Butch pervazlardan geçip etrafa baktığında, boş depo alanının duvarları lambasının buz gibi ışığında parlıyordu. Ama en azından bunların hepsi plazma yerine yeraltı suyu sızıntısı gibi görünüyordu.

Kiriş tavana doğru yükseldi ve yavaş bir daire çizerek odanın ortasındaki su birikintisinin tam üzerinde durdu. "Burası onun asıldığı yerd. Bunlardan birine."

Bir erkeğin başparmağı kalınlığında bir dizi demir halka, tavanın ağır kirişlerine sıra sıra yerleştirilmişti. Bunların ne için kullanıldığını hayal etmek zordu. Belki de kumaş boyama sisteminin bir parçası olarak?

"Halatlarla mı?" Boone sordu. "Nasıl asıldığını kastediyorum."

"Bir et kancası." Kardeş kalçalarının üzerine çöktü ve etrafına bakındı, lambası Boone'un rahat edemeyeceği kadar çok kez Jöle benzeri kanı aydınlattı. "Evlat. ... eğer onu asmadan önce ölmediyse, uzun süre dayanmamış."

"O mu?" Boone boğazındaki sıkışıklığı öksürerek gidermeye çalıştı. "Sonuç çıkarmamamız gerektiğini söylediğini sanıyordum."

"Yeterince adil, beni yakaladınız. Ama istatistiksel olarak, seri katillerin büyük çoğunluğu erkektir. Ve seri katillerin ritüel doğası

Bu cinayetler, kadınların asılması, boğazlarının kesilmesi ve hepsinin burada kulüpte kanlar içinde yatması, açık bir model. Katiller aradıklarını buluyor ve kurbanları burada gözden uzak bir yerde öldürüyorlar."

Boone yine yumruğunun içine öksürdü. "Ona tam olarak ne yaptı?"

"Sana resimleri göstermedim, değil mi?" Kardeş telefonunu kolunu uzatarak arkasından uzattı. "Kamera bölümündeler."

Boone üniteyi alıp fotoğraflara girerken zorlukla yutkundu. İlkini çağırdığında ...

"Oh... siktir," diye nefes aldı.

Birbiri ardına korkunç görüntüler... birbiri ardına. Sonsuz sayıda varmış gibi görünüyordu ve aniden, çürümüş, küflü toprak kokusu, soğuk kan gölü ve birinin tam burada, bulunduğu yerde hayatını kaybetmiş olduğu fikri başını döndürdü.

"Bana bir dakika müsaade edin."

Kibar sözler hızlıca söylenmişti ve bir onay beklemedi. Beyninin geri çekilebilmesi için bacaklarına ayaklarını kaldırmasını emrettiğinin farkında olmadan vücudu hareket etti. Açık olan kapının karşısındaki kapıya çarptığında birkaç kez daha öksürdü ve telefon ekranını bacağına çevirdi. Başını eğerek ağzından nefes aldı ve dünyanın döndüğünü hissetti-

İlkbaharda temiz havanın, narin çiçeklerin, ... güneş ışığının ... kokusu gözlerini kaldırmasına neden oldu.

Merdiven boşluğunun kapısının yanında, bir heykel gibi hareketsiz duran ve ona odaklanmış bir figür vardı. Başını örten ve ayaklarına kadar inen siyah kukuletalı cübbeye rağmen bunun bir kadın olduğunu biliyordu.

Ve onun kokusu. Burnundan içeri girdi ve orada durmadı. Nöropatik yollar boyunca bir yerlerde

Zihninde ya da belki de damarlarında, kokladığı bir şey olarak başlayan şey, tüm vücudunu saran duyusal bir deneyim haline geldi.

Dokunmak gibi.

Bir okşama gibi.

Doğruldu, bir adım öne çıktı. Ve bir adım daha. Sanki kız onun adını çağırıyormuş ve o da bu yalvarışa karşı koyamayacakmış gibi. Ama o daha fazla ilerleyemeden, kadın bir solukta merdiven boşluğunun kapısından geri kayboldu.

Onu kaybetmemek için çaresizce peşinden gitti, adımları bir süratten farksızdı. Kızın durduğu yere vardığında, çarpık çelik panel pervazlarına tam oturmamıştı ve ağırlığı çekerek açtı. O bahar kokusunu takip ederek basamakları üçer üçer çıktı ve kulübün içine daldı.

Ölü bir koşuyla gidiyor olmalı, diye düşündü. Bu kadar hızlı indiğine göre.

Boone onun binanın dışına mı çıktığını yoksa kalabalığın içinde kaybolmaya mı çalıştığını anlamak için etrafına bakındı. Eğer amacı ikincisiyse? Görev tamamlanmıştı. Çok fazla siyah giyimli insan vardı ve başlarını örten çok fazla pelerin vardı-

İşte oradaydı. Çıkışa doğru gidiyordu. Hızlı.

İnsanları yoldan iten Boone, kaos yaratıp yaratmadığını umursamıyordu ve onun aksine, iri vücudu erkekler ve kadınlar arasındaki sıkışıklığın arasında sallanıp duramazdı. Boone vestiyerin olduğu yere doğru koştuğunda, Boone kapıdan çıkmıştı ve kokusu çoktan solmaya başlamıştı.

Soğukta, fedailerin yanından geçip sağa sola baktı-

Orada, binanın uzak köşesinden geçiyor. Pelerininin kuyruğu arkasında dalgalanıyor.

Boone gözlerini kapadı, bir çırpıda maddesizleşme numarasını yapmak niyetindeydi ama sonra bir sinema salonu dolusu insan gözünün kendisine odaklandığını fark etti. Vampir ırkının ihtiyaç duyduğu türden bir halkla ilişkiler gösterisi değildi: Sürpriz! Biz gerçekten varız!

Mavi bir çizgiye küfrederek yaya olarak yola koyuldu ve karda onun izlerini takip etmeye çalıştı. Ancak hangisinin ona ait olduğunu ayırt etmenin bir yolu yoktu ve kokusu gecenin içinde dağılmıştı.

Dişinin buradan kaçabilmek için biraz yalnız kalmak istediğine şüphe yoktu. Ve eğer bunu yaparsa, adam onu asla yakalayamayacaktı.

Boone binanın köşesini döndü ve yuvarlanmasını yavaşlatarak yürümeye başladı ... sonra da durdu. Eski binanın dış cephesinde hiç güvenlik ışığı yoktu. Yandaki depoda da yoktu. Ve uzaktaki sokak lambalarından gelen aydınlatma, yapılar arasındaki boşlukta sadece dar bir görsel dilim oluşturunuyordu. Kar örtüsünün yansıtıcı niteliği ve bir dizi süper şarjlı vampir retinasıyla bile göremediği çok şey vardı.

"Allah kahretsin-"

Görevden alınan bir silahın emniyetinden gelen yumuşak tıkırtı başını döndürdü.

Yoğun gölgelere bakarken, soğuk esintide onun kokusunu yakalayınca burun delikleri alevlendi.

Evet, diye düşündü. İşte buradasın.

"Bana güvenebilirsin," dedi karanlığa doğru. "Sana zarar vermeyeceğim, söz veriyorum."

* * *

Beni incitmene fırsat vermeyeceğim, diye düşündü Helania dokuz milimetrelilik silahını onu kulübün dışında takip eden vampire doğrulturken.

Siyah saçlı erkek, bir buçuk blok ötedeki sokak lambalarının loş ışığında duruyordu ama onu değerlendirmek için fazlasıyla yeterli ışık vardı. Ve lanet olsun ki

. . ağır omuzları, fıçı göğsü ve uzun, güçlü bacaklarıyla düpedüz iriydi. Tüm bu sözde gayrimenkuller siyah deri ile kaplıydı, soğuğa rağmen üzerindeki ceket açıktı, ellerinde eldiven yoktu.

Adamın derin ve soluk gözleri tam da kadının karanlıkta durduğu yere dikilmişti.

Bir katil olamayacak kadar yakışıklısın, diye düşündü kendi kendine.

Ama hadi ama, sanki sadece kambur çirkin erkekler mi insan öldürürdü? Yine de adamın yüzünün bu kadar yakışıklı olması onu şaşırtmıştı:

Güçlü, düzgün yüz hatlarının yanı sıra, tanıştıkları koşullar göz önüne alındığında bilişsel listesinde en sonda yer alması gereken şeyleri düşünmesine neden olan bir çift dudak.

"Size sadece birkaç soru sormak istiyorum." Avuçlarını ona doğru açtı ve televizyondaki bir polis programındaymış gibi yavaşça yukarı kaldırdı. "Benim adım Boone. Ve o silahı indirebilirsin."

Belki de onu görebiliyordu ama bundan şüpheliydi. Adamın içinde durduğu parıltıdan çok uzaktaydı. Onu nasıl bulmuştu? Oh, bekle - muhtemelen onun emniyeti çıkardığını duymuştu.

Peki bu, sözlerine aristokratça bir müdahale miydi?

"Az önce o koridorda ne yaptığınızı bana anlatabilir misiniz?" diye sordu.

"Erişim kısıtlı değil. Oraya herkes girebilir."

Bir duraklama oldu. "Sizsiniz. Bizi arayan sendin."

Helania kalp atışlarının iki katına çıktığını hissetti. Nabzının başlangıçta ne kadar hızlı olduğu düşünülürse, bu da bir şey ifade ediyordu. Ama evet, Kardeşlik'in acil durum numarasını aramıştı. Evet, dün gece içeri girdiği şeyi rapor etmişti. Ve evet, o ve birlikte geldiği diğer erkeğin ne yaptığını öğrenmek için az önce alt kata inmişti.

İki iri yarı erkek kulübe girip tüm seks fırsatlarını görmezden mi geliyor? Merdiven boşluğunun olduğu arka tarafa doğru ilerlerken?

Başka kim olabilirlerdi ki? "Sen bir Kardeş misin?" diye sordu.

"Ben bir stajyerim. Ama bir stajyerle birlikte geldim ve bu davaya atandım." Ellerini indirdi. "Yemin ederim, sana sadece dün gece gördüklerini sormak istiyorum. Seni buraya kadar takip etmemin tek nedeni buydu. Aramalarımıza cevap vermedin ve seni kaybedeceğimden endişelendim."

Helania silahının namlusundan ona baktı. Bir an için aklına kız kardeşinin görüntüsü geldi ve gözleri doldu. Isobel'in yaptığı hata bu muydu? Yanında güvende olduğunu düşündüğü bir erkeğin yanında gardını düşürmek... sadece bu yanlış adımın bedelini hayatıyla ödemek mi?

"Bana güvenebilirsin," dedi yumuşak bir sesle.

Hayır, yapamazdı. Ama tavanda asılı duran kadının görüntüsü aklına gelince, ona ihtiyacı olabileceğini fark etti. Söylediği kişi olduğunu varsayarsak.

Ve bu verilen bir şey değildi.

"Bana ne sormak istiyorsunuz?" dedi. "Operatöre tüm bildiklerimi anlattım."

"Adın ne senin?"

"Helania."

"Ben Boone. Ve bu şekilde tanışmak zorunda kaldığımız için üzgünüm."

Aralarında yirmi metre ve bir silah olmasaydı, adamın ona elini uzatacağını hissediyordu ve bunu yapamadığı için mutluydu. Ona dokunmak istemiyordu - gerçi onunla ilgili herhangi bir şeyden iğrendiği için değil.

Tam tersiydi ve sorun da buydu. "Peki dün gece ne oldu?" diye sordu.

Helania boğazını temizledi. Sanki bu onun düşüncelerini toparlayacakmış gibi. "Türün bir erkeğinin bir dişiyle birlikte alt kata indiğini gördüm. Bir süre yukarı çıkmadılar ve ben de dışının iyi olup olmadığını kontrol etmek zorunda kaldım."

"Kulübe düzenli olarak geliyor musunuz?" "Son birkaç aydır, evet."

Şunu son sekiz ay yapalım, diye düşündü. Isobel öldürüldüğünden beri.

"Söz konusu kadın, onun arkadaşı mıydınız? Onu tanıyordunuz."

"Hayır, sadece onun güvenliği için endişelendim." "Onu daha önce kulüpte görmüş müydünüz?"

"Bunu bilmiyorum. Bir maske takıyordu ve ben ..." Aklına korkunç görüntüler gelirken Helania sertçe yutkundu. "Her neyse, tüm bu kostümler yüzünden daha önce orada olup olmadığını söylemek imkânsız."

"Neden onun iyiliği için endişelendiniz?" Boone onu kırmamaya ve savunmaya geçmemeye çalışıyormuş gibi ellerini kaldırdı. "Demek istediğim, insanlar kulüpte seks yapıyor ve eminim ki bu orada da oluyor. Hepsi bu deneyimin bir parçası, değil mi? Sadece neden onu kontrol etme ihtiyacı hissettiğini merak ediyorum."

"Dişilerin birbirlerini kollamalarına izin verilir."

"Şüphesiz. Ama onun başının belada olduğunu nasıl anladığını anlamaya çalışıyorum-"

"Onu ben
öldürmedim."

Erkek-

Boone geri çekildi. "Yaptığını düşünmemiştim. Yapmış olsaydın cesedi neden çağırırdın?"

"Gitmem gerek-"

"Birlikte olduğu erkek maske takıyor muydu? Bana neye benzediğini söyleyebilir misiniz?"

Başını iki yana salladı. Ve sonra muhtemelen onu göremediğini hatırladı. "Maskesi yoktu ama güneş gözlüğü takmıştı, bu yüzden gözlerini göremedim. Ayrıca aşağıya doğru çekilmiş siyah bir kafatası şapkası takıyordu. Büyüktü, senden daha büyüktü." Bir erkeğin vücudunu karşılaştırma aracı olarak kullanmak tuhaf gelmişti, sanki bir edep sınırını aşmış gibiydi. "Öpüşürlerken onu aşağıya taşıdı. Tek bildiğim bu."

"Onları kontrol etmeye gidene kadar ne kadar zaman geçti?"

Helania silahını indirmeye karar verdiğinin farkında değildi. Bir an hâlâ göğsüne doğrultulmuştu; bir an sonra ise bacağının yanına yerleşmişti.

"Daha erken gitmeliydim." Omuzlarının pelerininin altında çöktüğünü hissetti. "Çok uzun süre gitmelerine izin verdim."

"Ne kadar sürecek?"

"Bilmiyorum." Kalabalığın içinde başka huzursuzluk ya da tehlike işaretleri ararken dikkati dağılmıştı. "İnsanları izliyordum. Yapmadım Daha erken gitmeliydim."

"Ne kadar sürdüğü hakkında bana bir fikir verebilir misiniz?"

"Bir saatten fazla olmuş olabilir, ama daha uzun da olabilir. Kan kokusu aldığımı sandım." Helania zihninde merdivenlerden inişini adım adım canlandırdı. "Bodrumdan yayılan kokuyu aldım ve onu takip etmek zorunda kaldım."

"Buraya biriyle mi geldin?"

"Hayır, sadece tek başıma

geldim." Erkek-

Boone kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bu onu daha da büyük göstermedi mi? Özellikle de kaşlarını çatmışken. "Herhangi bir uzmanlık eğitiminiz var mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Nefsi müdafaa gibi mi? Bıraktığınız mesajda başka bir kurban daha olduğunu söylemişsiniz. Yine de kan kokusunu takip etmek için aşağıya, kalabalıktan uzağa gittiniz. Kişisel güvenliğiniz konusunda endişelenmediniz mi?"

Isobel'i gün gibi net bir şekilde hayal etti. "O zaman değil, hayır. Sadece onun için endişeleniyordum."

— EIGHT —

TBoone gölgelere bakarken, kadının ya körü körüne kahraman ya da tamamen pervasız olduğuna karar verdi.

eski bina tarafından fırlatıldı. Gözlerinin alışması sayesinde kadının şeklini seçebildi; pelerininin siyahı, kendini gizlediği karanlığın geri kalanının yoğunluğuyla ince bir kontrast oluşturuyordu. Silahını yanına indirmişti ama kaçmaya hazır görünüyordu, vücut ağırlığı ayaklarının üzerinde geriye doğru eğilmiş ve bir tarafa yaslanmıştı. Yüzünde tedirgin edici bir çaresizlik görmek istedi ama kukuleta hâlâ yukarıdaydı ve hiçbir geçerli neden yokken, kaçarken onu yerinde tutup tutmadığını merak etti.

Onun kokusunu tekrar yakalamak istiyordu ama rüzgâr iki yanlarındaki binalar tarafından engelleniyordu. Giyinik bedenlerden bile sıcaklığın yükseldiği düşünülürse, tüm o harika doğal parfüm yukarıdaki göklerde heba oluyordu-

Vay canına. Ne zamandan beri romantik şalteri indirilmişti?

Bu sorunun cevabını alamadan Butch kulübün köşesinden dönerek geldi. Hızlı adımlarla yürüyordu ve Boone'u görünce durdu.

"Burada ne işin var?" diye sordu Kardeş. "Ve telefonumu geri alacağım, çok teşekkür ederim."

Boone özür dilercesine, "Bu Helania," dedi. "Kurbanı ihbar eden oydu."

Butch'un aurası hemen değişti ve ilerleyerek karda Boone'un yanında durdu. Telefonu kendisine uzatıldığında başını sallayarak kabul etti.

Daha sonra konuştuğunda sesi yumuşak ve çok ciddiye ve gölgeler içindeki Helania'ya hitap etti. "Bize onun hakkında bilgi verdiğin için teşekkür ederim. Onu o şekilde görmek zorunda kaldığınız için gerçekten üzgünüm ve doğru şeyi yaptığınız konusunda sizi rahatlatmak istiyorum. Yardımınız için çok minnettarız ve onu kimin öldürdüğünü bulacağız."

Kadın-

Helania sessiz kaldı ama en azından başını sallıyor gibiydi. Boone, silahın kalça hizasında durduğunu belirtti.

"Sadece sizinle konuşmak istiyoruz," dedi Butch. "Ona kimin zarar verdiğini bulmak için buradayız ve Kardeşliği aramanızın nedeni de buydu, değil mi? Ona yardım etmek istediniz."

"Ona bildiğim her şeyi anlattım. Ekleyecek bir şeyim yok." "O zaman belki de hepsini benim için tekrar edebilirsin?"

Uzun bir sessizlik oldu, bu sırada müziğin arka plandaki gümbürtüsü ve ön taraftaki bekleme sırasındaki insanların gevezelikleri daha da artıyor gibiydi. Boone, eğer kadın yok olmak için kendini sakinleştiriyorsa, onu bir daha asla göremeyeceklerini düşündü. Elbette onun adını biliyordu ama insanlar arasında yaşamak zorunda oldukları için vampirler kendi kendilerini yok etmekte iyiydiler ve buna kendi türlerinden olan insanlar da dahildi.

Eğer hayalet gibi kaçarsa, onu bir daha asla göremeyecekti. Peki bu ona neden böyle bir trajedi gibi geliyordu?

Butch, "İçeride sıcak bir yere gidebiliriz," diye önerdi. "Vestiye bölümünde bir köşe bulabiliriz. Söz veriyorum uzun sürmeyecek. Sadece ona yardım edebilmek için

elimizden geldiğince çok bilgi toplamaya çalışıyoruz-"

"Söylediğiniz kişi olduğunuzu nereden bileceğim?" dedi.

Butch ellerini yavaşça kaşmir paltosunun önüne doğru kaldırdı. "Lütfen beni vurmayın. Yelek giymiyorum."

Silah bir anda geri geldi ve hızlı hareket Boone'un kadın olduğunu düşünmesine neden oldu.

Helania'nın silah konusunda biraz eğitimi ve deneyimi olabilirdi. Bunu bilmek güzeldi ve Helania'nın kulüpte yalnız olduğu düşünöldüğünde bu ona biraz güven veriyordu.

"Devam et," dedi.

Butch dikkatle hareket ederek iki yarıyı açtı.

Gölgelerin arasından bir soluk geldi. Belki de kadın ilk kez bir savaşcının göğsüne sapları bağlanmış o meşhur kara hançerlerden bir set görüyordu: Eski Kanunlara göre, Kardeşlik'ten olmayan birinin kara hançer bulundurması, hatta geleneksel şekilde takması bile sürgün ve hatta ölümle cezalandırılabilir bir ihlaldi.

O silah yine yere düşmedi. Pelerinin içinde bir yere gömüldü. Ve sonra kadın gölgelerin arasından çıktı. Kadın ortaya çıktığında Boone'un yaptığı ilk şey kapüşonunun altını görmeye çalışmak oldu ama yüzüne dair hiçbir şey seçemedi.

"Bizimle güvendesin," dedi Butch ona.

"Artık kendimi hiçbir yerde güvende hissetmiyorum."

"Hadi, daha sıcak bir yere gidelim."

Ön tarafa döndüklerinde kapıdaki fedailer üçünü de içeri aldı ve Butch vestiyer bölümünün bir köşesindeki katlanır sandalyelere el koyarak onları tavandan sarkan yarım perdenin arkasında küçük bir çemberin içine çekti. Herkesin etrafta durduğu garip bir an yaşandı ve sonra Butch aşağı doğru popo pozunda başı çekti.

Boone kadının karşısına otururken, ona kişisel değil profesyonel bir şekilde odaklanıyormuş gibi görünmeye çalıştı. İlk söylediği doğrudu. Onu, şu ana kadar paylaştığından daha fazla bilgiye sahip olabilecek bir tanık olarak düşünüyordu.

Ancak inkâr edemeyeceği bir alt akım da vardı.

"Dediğim gibi," dedi Rahip küçük, spiral ciltli bir defter çıkarırken, "bu uzun sürmeyecek. Ben Dedektif O'Neal, yani Butch Kardeş. Ben Butch. Ya siz?"

"Helania." Örtülü başını salladı. "Ama ona bildiğim her şeyi anlattım ve bunlar çok fazla değil."

Butch bacak bacak üstüne atarak, şefkat ve anlayış dolu ela gözleriyle ona baktı. "Eminim onu bulduğundan beri ne uyuyabilmiş ne de yemek yiyebilmişsindir."

Uzun bir duraklama oldu. Sonra Helania tekrar başını salladı. "Pek sayılmaz, hayır."

"Bunu görmek zorunda kaldığın için gerçekten üzgünüm." Butch'un gözleri, kalemi bir şeyler not alırken bile dişi üzerinde sabit kaldı. "Bunun seni çok üzdüğünü biliyorum. Kurbanım öldüğünde gerçekten çok acı çekti. Bana adının ne olduğunu söyleyebilir misin?"

Helania üzgün bir ifadeyle, "Onu tanımıyorum," dedi. "Ben sadece Endişelendim çünkü uzun süredir o erkekle birlikte aşağıdaydı."

"Elbette onun için endişeleniyordun. Dişiler birbirlerine göz kulak olmak zorundadır."

Pelerinin başlığı başını salladı. "Ben de öyle hissediyorum. Ben de olabilirdim."

"Biliyorum. Burası tehlikeli. Her yer tehlikeli." Kardeş ciddiyetle öne doğru eğildi. "Zor olduğunu biliyorum"

Bize güvenin. Üzerimdeki siyah hançerlere rağmen ne onu ne de beni tanıyabilirsin. Ama bilmeni isterim ki o artık benim kurbanım. Onunla ilgileneceğim ve bunu yapmanın yolu ona ne olduğunu bulmak ve onu öldürenin icabına bakıldığından emin olmak. Ona yardım etmeye devam etmenin yolu bildiğin her şeyi bana anlatmak. Ne kadar önemsiz ya da önemsiz olduğunu düşünürseniz düşünün. Ve bunu ne kadar erken yaparsanız, onun için o kadar iyi olur."

Uzun bir sessizlik daha oldu ve müziğin arka plandaki gümbürtüsü boşluğu doldurmak için yükseldi. Bu arada Boone sözünü kesmemeye çalıştı. Kıpırdan. Götlük yap.

Butch, "Onunla ilgileneceğimiz konusunda bize güvenebilirsin," diye tekrarladı. "Hepimiz aynı takımdayız."

"Katili bulursanız ne yapacaksınız?" diye yumuşak bir soru geldi.

"Ne zaman," diye düzeltti Butch. "Onları bulduğum zaman. Ve ister insan ister bizden biri olsunlar, hak ettiklerini bulacaklar, sana söz veriyorum."

Bir süre sonra titreyen bir çift el Helania'nın başını örten kukuletaya uzandı. Helania siyah kumaşı geriye doğru çekerken Boone tepkisini gizleyemeden nefesini tuttu. Yüz hatları narin denecek kadar inceydi; sarı gözleri yuvarlak, kaşları kavisli, yay şeklindeki ağzı ve sivri burnu yüzünün ovalinde mükemmel bir şekilde dengelenmişti. Saçları uzun ve dalgalıydı, sarı ve kırmızı çizgiler vardı ve teni onunkinden daha koyuydu.

Hayret vericiydi.

"Onu görmeden duramıyorum," diye fısıldadı Helania. "Gözlerimi her kapattığımda, ... Onu tavanda asılı görüyorum. O kanca ..."

"Biliyorum." Butch babacan bir eli onun dizine koydu. "Bu gerçekten korkunç. Ama birlikte bu konuda bir şeyler yapabiliriz."

O sarı gözler Kardeş'in gözlerine dikildi. "Bunu onun yanına bırakmayacaksın."

"Hayır, yapmayacağım."

"Gördüğünüz gibi onu arıyordum." Kulübün üyelerinin bulunduğu açık alana doğru başıyla işaret etti. "Buraya geri geleceğini biliyorum."

"Çünkü daha önce de öldürdü."

O sarı bakışlar yere indi. "Evet." "Diğer ölümleri nereden biliyordun?"

"Birden fazla mı vardı?" diye sordu şaşkınlıkla. "Evet."

"Oh, Tanrım ... şey, ben sadece bir diğerini biliyordum." Göz kapakları düştü. "O dışının öldürülmesi sosyal medyadaki tür gruplarının her yerindeydi. Herkesi tedirgin etti."

Boone konuştu. "Demek bu yüzden dün gece kurban gözü kulak oluyordun. Onu tanımadığınız halde." "Herkes gergin," dedi Helania. "Kim bir vampir, o kadar."

"Bu anlaşılabilir bir şey," diye mırıldandı Butch. "Şimdi, kurbanımın yanında gördüğünüz erkek ya da erkek. Onu daha önce kulüpte görmüş müydünüz?"

"Sanırım öyle. Yine de emin değilim. Hava karanlık ve çok fazla insan var."

"Neye benziyor?"

"Kocaman. Siyah güneş gözlükleri. Siyah kafatası şapkası aşağıya doğru çekilmiş. Siyah deri kıyafetler - gerçi bu pek bir şey ifade etmiyor."

"Onu tekrar görürseniz teşhis edebilir misiniz?"

"Belki de. Ama yüzünün iyi ve net bir resmini hiç çekemedim. Şapkası ve gözlükleri yüz hatlarının çoğunu kapatıyordu ve yine içeriği görmek zordu."

"Peki ya kokusu? Bunu tanıyabilir misin?"

"Bilmiyorum." Helania burnunun kenarına dokundu.
"Ben kanı takip ettim, onu ya da bunu değil."

"Yani erkeği kurbanımla birlikte gördünüz. Ne yapıyorlardı?"

Yanaklarında bir kızarıklık belirdi. "Burada insanlar ne yapar.

Öpüşmek. Bilirsin işte."

Boone'un gözleri onun ağzına odaklandı ve başka yöne çevrilmeyi reddetti. Hayatı boyunca, karşı cinsten biri tarafından bu kadar büyülendiğini hatırlamıyordu. Neden ona bu kadar yakın oturduğunu unutabilirdi ve bu kabul edilemezdi.

Kendi kendini tekmeleyerek koltuğunda kaydı ve Kardeş'in telefonunda gördüğü cesedi düşündü. Butch başını sallıyordu. "Peki, kadının onunla birlikte kaçta gittiğini hatırlıyor musun?

alt katta mı?"

"Pek sayılmaz." Helania'nın bakışları Boone'a kaydı ve Boone kendini bir ısı lambasının altına konmuş gibi hissetti. "Ona söylediğim gibi, erkeğin onu aşağıya götürdüğünü gördüm. Kan kokusunu alana kadar ana katta kaldım. O kadar silikti ki hayal görüp görmediğimden emin olamadım. Ama sonra o kadının o erkekle yalnız kaldığını düşündüm ve endişelendim, bu yüzden onu aramaya gittim."

"Onları birlikte çıkarken görmenizle onu kontrol etmeye gitmeniz arasında ne kadar zaman geçti?"

"Bir saat ya da daha fazla. Ama kesin bir şey söyleyemem."

Butch çoğunlukla defterine bakmadan bazı notlar aldı.

"Aşağıda başka birini gördün mü? Onu bulduğunuzda?"

"Kimse yoktu."

"Ve yalnız mıydınız?"

"Doğru."

"Saatin kaç olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Bunu söylemek zor. Takip etmiyordum. Onu gördüğümde zaten birkaç saattir kulüpteydim."

"Dün gece kulübe biriyle birlikte mi geldin?" Kadın başını salladıktan sonra Butch, "Buradayken konuştuğın bazı kişilerin isimlerini bize verebilir misin? Yani ne zaman geldiğın ve ne zaman ayrıldığın hakkında bize ipucu verebilecek birilerinin?"

Çene çizgisi gerildi. "Tam olarak ne öneriyorsun?"

"Hiçbir şey yok. Sadece sizinle konuşurken başka birinin saatine ya da cep telefonuna bakıp bakmadığını merak ediyorum, böylece bir zaman dilimi belirleyebiliriz."

"Kimseyle konuşmadım. Hiç konuşmadım." "Peki neden buraya geliyorsun?"

Helania'nın gözleri öfkeyle parladı. "Yaşım tutuyor ve kimse beni kadın olarak görmüyor. İstedğim yere gidebilirim."

"Özür dilerim." Butch özür dilemek için göğsünün ortasına dokundu. "Benim tarafımdan kötü anlaşıldı. Ona zarar verme işine karıştığınızı ima etmek istememiştim."

"İşimiz bitti mi?"

"Elbette, bitirebiliriz." Kardeş bir sayfayı çevirdi ve bir şeyler yazdı. Sayfayı yırtarak Helania'ya uzattı. "Bu benim numaram. İrtibatta kalacağım ve senin de aynısını yapmanı istiyorum. Sanırım servisten aradığınız numara cep telefonunuz ve size bu numaradan ulaşabiliriz?"

Helania sayfayı almak için öne doğru eğildi, dar bileği pelerininin hacimli kolundan dışarı fırladı. "Evet, öyle. Ve evet, yapabilirsin."

"Bu gece seni birkaç kez aradım."

"Buradaydım ve sessize aldım."

Butch başıyla onayladı. "Başka bir şey hatırlarsan bana haber ver."

Helania kâğıdı pelerininin içinde bir yere sıkıştırdı. Sonra sandalyesinden kalktı, Butch da aynısını yaptı ve bazı şeyler konuşuldu. Boone ayağa kalkarken konuşulanları takip etmedi. Kadının kendisine son bir kez bakmasını istemekle meşguldü.

Ve sonra yaptı.

Citrines. O güneş ışığı mücevherleri gibi gözleri vardı, derin ve gizemli ... kışkırtıcı. Onların içinde kaybolmak çok kolaydı.

"Benim adım Boone," diye ağzından kaçırdı. Bu aptalcaydı. Sanki ona daha önce söylememişti. İki kez. Ya da üç kez mi söylemişti, Tanrı aşkına.

Sadece başını salladı. Ya da en azından o öyle düşündü. Sonra kapüşonunu muhteşem saçlarının üzerine geçirdi ve kulübe doğru yürüdü, zayıf vücudu kalabalığın içinde kayboldu.

Gitmesi gerektiğini düşündü Boone. Oraya geri dönmemeliydi.

"Hadi," dedi Butch. "Şimdi Havers'ın evine gitmeliyiz. Şafaktan hemen önce kuzeninin evine varmadan önce."

Boone'un arkasını dönebilmesi için bir süre daha geçmesi gerekti ve derme çatma kulüpten çıktıklarında, sağlığı için çok önemli bir şeyi geride bırakmış gibi hissetti. Arkasını dönme dürtüsü neredeyse karşı konulmazdı.

Kendi kendine, en azından kızın birine nasıl silah doğrultulacağını bildiğini söyledi.

Neredeyse arabanın yarısına gelmişlerdi ki -evet, Butch haklıydı, R8 hâlâ bıraktıkları yerdeydi- Kardeş sokağın ortasında durdu. Boone birkaç adım daha ilerledi ve sonra döndü

Karda etrafta dolanıyor, Kardeş'i n bir arama ya da mesaj için telefonunu kontrol etmesini bekliyordu.

Yanlış.

O ela gözler Boone'a kilitlenmişti. "Kendine dikkat et evlat. Bu işin içinde küçük bir şekilde de olabilir, büyük bir şekilde de. Bunu bilemezsin."

"Ne?" Boone kaşlarını çatı. "Ceset için bizi aradı. Sen de ona başının belada olmadığını söyledin."

"Orada söylediğim her şey onu konuşturmak içindi. Sorgulamayı samimiyetle karıştırmayın, konuştuğumuz kişi öyle anlasa bile. Cinayet masasının ilk kuralı, anlattıklarının doğru olduğunu kanıtlayan bir delil ya da destek bulana kadar hiçbir tanığa, şüpheli ya da şüpheliye güvenmemenizdir. Birinin neye benzediği önemli değildir."

"Ama cinayete karışmış olsaydı neden bizi arasın ki?"

"Bu noktada bizim sorunumuz değil. Sadece gerçeklere sadık kalmamız gerekiyor." Butch omzunun üzerinden işaret etti. "O kadın, kurbanımızın kafatasının arkasından muhtemelen bir et kancasıyla bir biftek gibi asıldığı gece acil durum hattını aradı. Şu anda kesin olarak bildiğimiz tek şey bu-"

"O yapmadı."

Butch bana çekirge gibi baktı. "Nereden biliyorsun bunu? Saçının renginden mi? Yoksa sürekli yakalamaya çalıştığın gözlerinden mi?"

Boone botunu kara vurup küfrederken Butch başını salladı. "Bak, seni azarladığım falan yok. Bu duruma ilk kez düşüyorsun, bu yüzden eğitime ihtiyacın olması sürpriz değil. Sadece kafanı doğru yerde tutmanı istiyorum. Bu tür şeyler söz konusu olduğunda senden çok daha fazlasını gördüm. Tavsiyemi dinlemenı şiddetle tavsiye ediyorum. Ya dinleyemezsen? Zararı yok, zararı yok.

faul, ama bu soruşturmaya dahil olmayacaksınız. Anlaşıldı mı?"

Boone ağzını açtı, Helania'nın ne kadar sarsılmış olduğundan bahsetmek niyetindeydi. Belli ki travma geçirmişti. Nasıl ...

. . güzel sitrin gözleri ve parmaklarını geçirmek isteyeceği saçları vardı.

Pasta deliğini kapatarak bir dizi küfrü kendine sakladı.

"Hey," dedi Butch, "odağını kaybetmek herkesin başına gelir. Özellikle de bunu daha önce hiç yapmadıysan. Sadece oyuna odaklanmanı istiyorum, tamam mı?"

Boone başıyla onayladığında ikisi tekrar yürümeye başladı. Soğuk ellerini deri ceketinin ceplerine sokarken Helania hakkında kesin olarak bildiği bir şey daha olduğuna karar verdi. Onun kesinlikle ama kesinlikle katil olmadığı gerçeği dışında.

Onu tekrar görecekti. Öyle ya da böyle.

* * *

Yarışın tıbbi tesisi nehrin karşısındaydı; bir çiftlik evinin düz tarlalarının ve ormanlık çevresinin altına gömülmüş tedavi ünitelerinden oluşan geniş bir yeraltı labirentiydi. Buraya dört giriş vardı; biri operasyonun insan dünyasına açılan cephesini oluşturan gerçek eski çiftlik evindeydi, diğer üçü ise çam ağaçlarının arasındaki araziye dağılmıştı.

Boone batıdaki büfenin önünde belirdiğinde, tıp merkezine hiç aşına değildi. Bir aristokrat olarak, Kardeşlik'in eğitim programına katılmadan önce, Havers'ın herhangi biri olduğunda eve gelmesine alışmıştı.

bir şifacıya ihtiyacı vardı. Şimdi, bir stajyer olarak, Kardeşler'in kendi kliniğindeki özel personeli tarafından tedavi ediliyordu. Ayrıca, hafızam beni yanıltmıyorsa, burası baskınlardan sonra açılan yeni ve gelişmiş bir tesisti.

Butch onun yanında yeniden şekillendi ve sağlam bir çelik kapının yanındaki tuş takımına bir kod girdi. Kilit açıldıktan sonra ikisi birlikte dar bir odaya girdiler; bu odanın odak noktası bir dizi kapalı asansör kapısıydı.

"Buna hazır mısın?" diye sordu Kardeş.

Boone öyle olduğundan emin olmasa da, "Evet," diye cevap verdi.

Butch asansörü çağırmak için duvardaki tek düğmeye bastı. Kapılar açıldığında ikisi de asansöre bindi ve aşağıya indiklerinde Jeopardy! Yeryüzüne yaptıkları küçük yolculuğun sonunda, o ve Butch pırıl pırıl temiz bir koridora çıktılar. Boone sağına soluna bakarken her türlü tabelayı gördü ama hiçbirini nereye gitmeleri gerektiğini göstermiyordu.

"Bu taraftan gidiyoruz," dedi Butch acımasızca. "Çok uzun bir yol."

Boone da Kardeş'e ayak uydurdu ve virajları alıp düz yollarda ilerlerken sessiz kaldılar. Butch'un morgun nerede olduğunu nereden bildiğini sormak için bir neden yoktu ve tesisin o bölümünün yol dışında olması, Havers ve ekibinin hayatı korumakla ilgili olduğu düşünüldüğünde uygun görünüyordu. Morg için herhangi bir tabela olmaması da anlamlıydı. Radyoloji, Ayakta Cerrahi, Acil Servis ve benzerleri hakkında asılmış çeşitli yönerge ve okların aksine, ölümlerin nereye götürülüp saklandığına dair hiçbir şey yoktu.

Bu ihtiyatlılığın kasıtlı olduğunu düşünmek zorundaydınız. Hastalara ve ailelere, insanların bazen ön kapıdan çıkmadıklarını hatırlatmak için bir neden yoktu.

Bu arada babasının kalıntıları da buraya getirilmişti.

Burada yakılmış. En yakın akrabası olarak Boone'un isteği üzerine.

Yaklaşık beş dakika daha topuklarını sürterek ilerledikten sonra Butch onları son bir sola dönüşe götürdü ve işte o zaman havada formaldehitin hafif, sahte-tatlı kokusu yayıldı. Elbette, ileride, işaretlenmemiş bir çift kapı belirdi ve Boone varış noktalarını bulduklarını anladı.

Morgun girişine geldiklerinde Butch öne atladı ve yolu açtı. Boone ise kısa durdu. Ve daha ileri gidemedi.

"N'aber oğlum?" diye sordu Kardeş sessizce. "İyi misin?"

Kelimeleri yüksek sesle söylemek zordu. Hele de saygı duyduğu bir erkeğe. "Bedenini görmek istememem yanlış mı?"

Bahsettiği "o "nun kim olduğunu belirtmek için bir neden yoktu.

"Hayır, Boone. Bu yanlış değil. Bazı şeyler görülmezse daha iyi olur."

"Onu burada yaktırdım." Kardeşe odaklandı. "Sadece tekrar geri gelmesini istemedim, anlıyor musun? Bunu istemedim. Sadece paranoyakça davranıyor olsam bile, değil mi? Demek istediğim, kimse öldükten sonra ikinci kez canlanmıyor.

.."

Kâtip Bakire'nin kutsal çeşmesinden gelen suyla doldurulmuş bir kurşunla yakın mesafeden ön loblarından vurulduktan sonra.

Her nasılsa, tüm bunları kelimelere dökebilecek durumda değildi. İyi haber şu ki, Kardeş'in bunları anlatmaya ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu.

"Doğru olanı yaptın," dedi Butch sessizce. "Senin için işleri kolaylaştıran her şey doğru olandır."

"Görünüşe göre bunların hiçbiri kolay değil. Ne efendim hayattayken, ne de şimdi öldüğüne göre. Fantezilerim, genç ve kindar olduğum zamanlarda düşündüğüm gibi sonuçlanmadı."

"Karmaşık bir ilişkinin yasını tutmak, sizin için işe yarayan bir ilişkiden bile daha zor olabilir. Ben dışarıdayken burada beklemek ister misin?"

"Hayır, ben de seninle geliyorum." Boone derin bir nefes aldı ve kendini hazırladı. "Bu konuda profesyonel davranacağım."

Açık kapıdan içeri adımını atınca, halı kaplı, klinik gibi değil de ofis gibi bir odaya baktı: Dizüstü bilgisayarların bulunduğu masalar, dikey, kodlanmış dosyalardan oluşan tavandan tabana raflar ve pürüzsüz yüzeyine birkaç fotoğraf yerleştirilmiş bir konferans masası vardı. Onlara çok yakından bakmak istemedi.

Uzak duvarda bir çift kapı daha vardı ve içlerinde hiç pencere yoktu. Cesetlerin tutulduğu yer orası olmalıydı.

"Otopsileri kendisi mi yapıyor?" diye sordu. "Havers, yani?"

"Evet, biliyorum."

Boone arkasını döndü. Yarışın uzun süredir görev yapan şifacısı dışarıdaki koridordan içeri giriyordu; kaplumbağa kabuğu gözlükleri, papyonu ve beyaz önlüğü Ivy League tıp okullarından fırlamış gibiydi. Belki de geçen yüzyılın başlarından kalmaydı.

"Rexboone." Erkek öne çıktı ve avucunu uzattı. "Efendinizin vefatıyla ilgili olarak en içten taziyelerimi sunarım. Altamere'i çok iyi tanırdım ve onu her zaman çok keyifli bir arkadaş olarak gördüm. Onu çok özleyeceğiz."

Boone kendisine uzatılan eli sıktı ve uygun bir teşekkür mırıltısı olduğunu umduğu sözler söyledi. Gerçek şu ki

Havers'ın Boone'un babası hakkında iyi düşüncelere sahip olması anlamlıydı. Irkın şifacısı bir glymera üyesiydi ve tam da Altamere'e göreydi: Zengin, iyi eğitilmiş ve iyi bir soydan geliyordu. İyi anlaşmalarına şaşmamalı.

"Eğer vazoyu kabul etmeye hazırsanız," dedi Havers, "onu sizin için hazırladım."

Boone gözlerini kırptırdı. "Ah... evet. Teşekkür ederim. Ben alırım."

"Çok güzel. Şu anki üzücü işimizi bitirdikten sonra, o zaman."

Havers Butch'a döndü. Kurban hakkında biraz konuştuktan sonra Butch bir tür form imzaladı. Bu arada Boone kalbinin çarptığının ve ağzının kuruduğunun farkındaydı - cinayetle ilgili olmasa da.

Ama hadi ama, sanki Altamere'in hayaletinin teneke kutusunun kapağını açmasını, hangi rafa konduysa oradan koridora inmesini ve tüm bu yakma olayına sinirlenmesini mi bekliyordu?

Küller, smokinli bir cesedin Last Meal'de ortaya çıkıp bir kadeh daha viski istemesinden çok daha iyiydi-

Havers iç taraftaki çift kapının yarısını açarken Boone sessiz bir lanetle kendini yeniden odaklanmaya zorladı. Formaldehit kokusu beş katına çıktı. Butch doktorla birlikte muayene alanına girerken, Boone da kendini takip etmeye zorladı. Kapı pervazının hemen içinden daha ileriye gidemedi.

Tavandan tabana fayans döşeli odada dört iş istasyonu vardı ve her birinin üzerinde, bir ucunda musluklu bir lavabo, diğer ucunda bir drenaj deliği ve altında metal borular ve elektrik kablolarından oluşan bir sistem bulunan, bel yüksekliğinde, paslanmaz çelik bir levha bulunuyordu. Aletler ve doku örnekleri olduğunu tahmin ettiği şeyler için tekerlekli masalar, organları tartmak için asılı teraziler ve duvar-

Röntgenler ve görüntüleme test sonuçları için monte edilmiş ışık kutuları, her şeyi tek bir yerde yapabilmeniz anlamına geliyordu.

Hiçbir masraftan kaçınılmamıştı. Hiçbir verimlilik atlanmamıştı.

Döşemelerde de ceset yok. Tanrı'ya şükür.

Havers, "O burada," diye mırıldandı.

"Burası", paslanmaz çelik yüzü boyunca iki düzine üçe dört metrelik kapısı iki yüksekliğe dizilmiş duvar boyutunda bir buzdolabı ünitesine dönüştü. Butch ileri giderken, Havers en üst kattaki bir bölmenin kilidini açarken Boone biraz geride durdu.

Doktor paslanmaz çelik bir sürgü çıkardı ve Boone'un solunumu durdu.

Çıplak kadın sırtüstü yatıyordu, başı ensesine yerleştirilmiş bir bloğa yaslanmıştı, kollarını iki yanına sıkıştırmıştı, bacakları gerilmişti ve ayakları sağa sola sallanıyordu. Koyu renk saçları kafatasına doğru düz bir şekilde keçeleşmişti ve derisi yer yer morarmış, benekli bir griydi. Kurumuş ve topaklanmış kan gövdesinin büyük bir kısmını kaplamıştı ve Butch'un telefonundaki resimlere bakarken midesini bulandıran et kancası hâlâ yerindeydi ve bu blok tarafından destekleniyordu.

Sanki başından beri kafatasına içkin bir şeymiş gibi.

Boone saygısından gözlerini kaçırdı. Ve ayrıca öğürme refleksi boğazının arkasında sınav çekmeye başladığı için.

Havers yumuşak bir sesle, "Peruğu ve taktığı maske elimizde," dedi.

"Evet, olay yerinde fotoğraflarını gördük." Butch yaklaşırken bir hmmm sesi çıkardı. "Buraya gel, Boone. Burada boğazının kesildiği yeri görebilirsin. Bileklerinde de iki taraflı kesikler var. O hala

Altındaki beton zemindeki kan kaybının miktarı göz önüne alındığında, asıldığında hayattaydı."

Havers, "Bu değerlendirmeye katılmak zorundayım," dedi. "Kalıntıları üzerinde kapsamlı bir inceleme yapmadım, ancak kancanın girişi çok temiz - bu da ona bu yapıldığında muhtemelen bilinçli olmadığını veya şokta olmadığını gösteriyor. Karşı koymamış. Ama haklısınız. Yer değiştiren kan hacmine göre, asıldıktan sonra kalbi bir süre daha atmaya devam etmiş."

Butch pozisyon değiştirirken, "Bu tarafta," diye yorumladı, "sert bir zeminde sürüklendiği yeri görebilirsiniz." Kardeş doğruldu. "Yani onu kesiyor. Onu sürüklüyor. Kancayı takıyor ve onu buradan tutuyor . . . ve buradan

. . ." Butch ellerini kadının kollarının üst kısmına koyar gibi yaptı - tam da parmak izine benzeyen bir dizi çift taraflı morluğun olduğu yere. "Onu kaldırmak için. Ondan sonra da kanaması devam ediyor."

Boone bu siyah-mavi kümelere odaklandığında, Helania'nın kayıtlı çağrısını ilk duyduğunda hissettiği öfke geri geldi. Birinin bu kadına bunu yapmış olması fikri. .. onu bu şekilde incitmiş olması ... onu bu şekilde öldürmüş olması ... onu kesinlikle öfkelendirmişti.

"Cinsel ilişkiye girip girmediğini biliyor musun?" Butch sordu.

Havers başını eğdi. "Öyle olduğuna inanıyorum ama bunun ölümünden önce mi yoksa sonra mı olduğunu şu anda bilmiyorum. Dediğim gibi, onun üzerinde sadece üstünkörü bir inceleme yaptım."

"Bu soruyu benim için cevaplamayı istiyorum."

"Korkarım ki aileyi bulana kadar otopsi yapma konusunda kendimi rahat hissetmiyorum."

"Bunu aşman gerekebilir." Butch cesedin karşısındaki doktora baktı. "Uzun süre bekleyemeyiz çünkü

Biz konuşurken katilinin izi giderek soğuyor."

Boone seksten bahsedilince öksürmüştü... ama doktor ve Rahip konuşmaya devam ettikçe, cesede farklı bir gözle bakmaya başladı; derisindeki izleri, yaraları, şişmiş yerleri birer bilgi kaynağı olarak gör-

"Derisinin altındaki şey ne?" diye sordu işaret ederken.

Kadının üst kolunda, derisinin griliğinin altında koyu renkli bir şeyin kıymığı varmış gibi görünüyordu. En fazla yarım santim uzunluğunda ve bir kurşun kalem ucu kadar inceydi ve etin içine doğru eğilmiş gibi görünüyordu.

Butch eğilirken, "Bilmiyorum," dedi. "Havers, bu her neyse ondan çıkarabilir miyiz?"

"Ama tabii ki. Bir dakika."

Butch telefonunu çıkarıp bir dizi fotoğraf çekti, sadece o ayrı noktanın değil, et kancası, kollarının üst kısmındaki morluklar, yan tarafındaki, dizlerindeki ve inciklerindeki sıyrıklar gibi diğerlerinin de fotoğraflarını çekti. Bu arada Havers eldivenli bir neşter ve doku toplama kavanozuyla geri döndü. Deriyi kestikten sonra bıçağın ucuyla nesneyi dışarı çıkardı.

"Küçük bir çiviye benziyor," dedi, her ne ise plastik kaba koyarken.

O şey yere düşerken yumuşak bir çarpma sesi, bir gümbürtü çıkardı.

"Öyle görünüyor," dedi Butch kavanozun içine bakarken. "Belki de onu asacağı yere sürüklerken olay yerinden gelmiştir. O depoda çok fazla enkaz vardı."

"Bunun sizde kalmasını mı tercih edersiniz?" Havers mavi bir üstlüğü vidalarken sordu. "Önce etiketlemem gerekiyor ama tüm kanıtları topluyorsunuz, değil mi?"

"Ben alıyorum. Ve alacağım, evet. Eğitim merkezinde dava için fiili bir soruşturma odası kuracağım."

"Çok iyi."

Havers neşteri bırakıp altın kalemle bir etiketi işaretledikten sonra kap el değiştirdi ve Boone garip bir sessizliğin farkına vardı.

"Kız kardeşim nasıl?" Havers usulca sordu. "O her yönden mükemmel."

"Güzel. Bu ... çok iyi."

Kardeş, konuşmayı yeniden yönlendirmek istercesine cesede başını salladı. "Onu teşhis edecek biri çıkarsa bize haber verirsin."

"Evet, yapacağım."

"Önümüzdeki yirmi dört saat içinde kimse ortaya çıkmazsa, otopsi yapmanızı emredeceğim. Biri çıksa bile, ailenin rızası olsa da olmasa da bunu yapacağız."

"Kral'ın imzasını talep edeceğim. Her iki durumda da."

"İmzaladığınızdan emin olacağım."

"Teşekkür ederim." Havers Boone'a baktı. "Ve şimdi, babanızın vazosunu imzalamak ister misiniz?"

Boone dürüst cevabını yuttu çünkü kalıntıları burada bırakmayı tercih ederdi. Sonsuza kadar. Onları kabul etmek Solma Töreni'nden kaçınamayacağı anlamına geliyordu ve yapmak istediği son şey bir grup glymera avalıyla sosyalleşmekti. Ya da başka bir deyişle, geniş ailesiyle.

Kuşkusuz hepsi babasının nasıl öldüğünü biliyordu. Ve her biri soğuk kalplerini dedikodu ateşinin önünde ısıtmak isteyecekti.

"Evet," diye cevap vermek için kendini zorladı. "Vazoyu yanımda eve götüreceğim."

— NINE —

A güneş ışığı doğudan tehdit ederken, Boone efendisinin evinin ön kapısından içeri girdi ve kapıyı kapattı. Arkasındaki ağır yükü. Her tarafta, pencerelerin iç taraflarındaki karartma panjurları iniyordu, resmi odalardaki ince vınlama tanıdık bir sestti, yerine kilitlenirken çıkardıkları yumuşak tıkırtı, zemine yerleştirilmiş eski ızgaralardan ısıklık çalarak yükselen ısıdan zar zor duyuluyordu.

Kolunun altında, içinde babasının külleri olan pirinç bir vazo taşınması - sanki o şey ön bahçeden aldığı bir gazeteymiş gibi - hayatının gitmesi gereken yönünün bir başka tuhaf dünya çarpıtmasıydı.

Tarlada geçirdiği uzun bir gecenin ardından bu kapıdan girip efendisiyle karşılaşmak hiç de eğlenceli olmamıştı. Ama aşinalık sadece küçümsemeyi doğurmazdı. Bazen hayatınızın kitap uçlarını oluşturur, romanlarınızı ve kurgu olmayan kitaplarınızı dik durmaları ve raflardan düşmemeleri için destekler.

Bu sınırlar aniden ve beklenmedik bir şekilde ortadan kalktığıında, nahoş olsalar bile, sizi sarsan bir düzen dışı durumla karşı karşıya kaldınız.

Bunun üzerine kendini toparladı ve antreden karşıya baktı. Babasının çalışma odasının kapıları açıktı ve ceviz duvarlar mermer ocakta yanan ateşin tereyağlı ışığında parlıyordu. Oraya yöneldi, eğildi

girişin kapı pervazına yaslanmış, gözleri rafları dolduran deri kitaplar arasında geziniyordu. Ve Altamere'in Eski Ülke'de sahip olduğu atların yağlı boya tabloları. Ve pirinç aplikler ve şömineden yayılan ışığı tamamlayıcı bir şekilde aydınlatan iki pirinç avize.

"Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?"

Kelimeler teknik olarak bir soruydu. Ses tonu şüpheli bir talepti.

Boone omzunun üzerinden baktı. Marquist birdenbire ortaya çıkmıştı ama evin her yerinde güvenlik kameraları olduğu düşünülürse, mükemmel zamanlaması sürpriz sayılmazdı. Erkek de SOP'a geri dönmüştü. Bir önceki gecenin aksine, haberler karşısında açıkça şoka girmiş olan uşak düzgün bir formdaydı; ütülenmiş takım elbisesinin düğmeleri iliklenmiş, kolalı gömleği taze kar gibi bembeyazdı, kravatı boğazında öyle sıkı düğümlenmişti ki nefes alabilmesi bile mucizeydi.

Artık el sıkışmak yok. Bu kez, çok yıllık cilalama bezi her zamanki gibi sabitti.

"Hayır," dedi Boone. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Babasının çalışma odasına girerken kapıları diğer erkeğin üzerine kapattı, bunun bir savaş ilanına eşdeğer olduğunun farkındaydı. Ama sanki bu ikili her zaman birbirine düşman olmamış mıydı? Ölüm bazı şeyleri değiştirmiyordu.

Ölüm bazı şeyleri daha da kötüleştirir.

İran halısının üzerinden geçen Boone, vazoyu Jacobean masanın köşesine, Tiffany yusufçuk lambasının ve kaya kristali bir aygır heykelinin hemen yanına yerleştirdi. Belki küller de odadaki diğer vazo benzeri şeyler gibi bir süre burada durabilirdi. Kabin içinde çürüyecek bir şey yok gibiydi.

O kadının soğutulmuş cesedinin aksine.

İliklerinde ağır bir hisle Boone masanın arkasına geçti ve babasının deri koltuğuna oturdu. Avuçlarını kurutma kâğıdının üzerine koyarak gözlerini boşluğa dikti.

İrade neredeydi?

Bu soru son yirmi dört saattir zihnini kurcalıyordu - hayır, bekleyin. Bundan daha uzun süredir. En azından son on yıldır, ama özellikle de babalık tehdidinde bulunduğundan beri geçen on iki aydır, babasının kendisini bu işlerden çekip çekmeyeceğini merak ediyordu. Parayı, evi ve kişisel eşyaları başkasına mı bırakacaktı?

Ya da bir kedi. Evcil hayvanları olduğundan değil.

Ancak Altamere her zaman büyük bir Karl Lagerfeld hayranı olmuştur.

Boone yana doğru eğilerek soldaki en üst çekmeceyi çıkarmaya çalıştı. Kilitliydi. Diğerleri de aynı şekilde. Doğrulurken, efendisi için neyin daha önemli olduğunu merak etti, ölümünden sonra sözde uygunluğu mu yoksa ilk shellanının başka bir erkekle yaptığı olası hatanın intikamı mı-

Kapı keskin bir şekilde çalındı.

Şeytandan bahset.

Ve Boone, Marquist'in işleri ne kadar zorlayacağını görmek için cevap vermemeyi tartıştı. Ama lanet olsun, yorgundu. "İçeri gel."

Kâhya kapıları araladı ve erkek, efendisinin masasında oturan Boone'u gördüğünde yüzünde alevlenen öfke gizlenemedi.

"Bana bir şey söyle," dedi Boone yerleşmeye özen gösterirken geri içine onun Babamın sandalye ve çapraz onun bacaklarını rahatça dizlerine kadar indirdi. "Bu masanın anahtarları nerede?"

Profesyonellik maskesi, uşağın düşmanca tavrının üzerine çökerek duyguları kapattı. "Bilmiyorum."

"Ne zamandır bu evden sen sorumluydun? Babamın sağ koluydun ve anahtarların nerede olduğunu bilmiyor musun?" Boone omzunun üzerinden Büyük Şampiyon Altamere'in Ismarlama Güzelliği adlı tabloyu gösterdi. "Şuradaki kasaya ne dersin?"

Kâhya şaşkınlığını belli edince Boone soğuk bir şekilde gülümsedi. "Evet, orada olduğunu biliyorum. Bana şifresini bilmediğini mi söyleyeceksin?"

"Bunlar babanızın özel alanları-"

"Babam öldü. Onlar artık benim. Bu çatı altındaki her şey benim."

Bunun yalan olma ihtimali de vardı. Yine de bir şey bilip bilmediğini görmek için uşağı test etmek iyi bir fikirdi.

Marquist'in gözleri kısıldı. "Burası hâlâ efendimin evi."

Boone sandalyenin kollarını kavradı, ayağa kalkmaya ve uşağı dışarı atmaya hazırdı. Ama durdu. O iradeyi bulana kadar erkeği yanında tutması gerekiyordu ve Marquist'i yanlış bir güvenlik hissine kaptırmak için daha büyük bir neden vardı: Boone efendisi ile bu uşak arasındaki ilişkiyi hiçbir zaman anlayamamıştı. İkisi, efendi ve hizmetkârın olması gerekenden daha yakındı. Altamere gittiğine göre, nihayet her şeyin özüne inmek için bir fırsat vardı. Peki ya Marquist lehine herhangi bir uygunsuz transfer olmuş muydu? Hediyeler? Menfaatler?

O zaman Boone bunu öğrenecek ve malı geri alacak bir konumdaydı. Parasal değeri önemseydiği için değil, prensip meselesi olarak.

Bir yanı da uşağın gerçekten aptalca bir şey yapmış olmasını umuyordu.

Tekrar geriye yaslanarak parmak uçlarıyla kurutma kâğıdını karıştırdı. "Yarın gün doğumundan iki saat önce Solma Töreni yapacağım."

Marquist'in kaşları çatıldı. "Ancak bu mümkün mü? Posta o kadar hızlı çalışmaz ve konuklar da-"

"E-posta davetleri anlıktır. Tek bir tıklamayla insanların gelen kutularına düşüyorlar. Tıpkı sihir gibi."

Kâhyanın bariz dehşeti Boone'a morgda ölü bir kadının hırpalanmış cesedinin başında durduğunu düşündürdü. İşte bu korkunçtu. Bir parti davetiyesi bir grup insana nasıl gönderilirdi? Bir Solma Töreni için olsa bile mi? Alakasız bile yok.

Ama bunu sosyal adabı bir sopa olarak kullanmaktan hoşlanan birine anlatmayı deneyin.

"Ciddi olamazsınız," diye kekeledi Marquist.

"Töreni beklemek için hiçbir neden yok."

"Ceset şimdi nerede-"

"Küller."

"Ne?"

"Kalıntıları yaktırdım ve külleri burada." Masaya doğru eğildi ve işaret parmağıyla vazoya vurdu, küçük tenekemsi bir ses yükseldi. "Töreni bununla yapacağız."

Marquist şaşkınlık içinde konteynere baktı. Ve sonunda gözleri Boone'a döndüğünde, gözlerindeki iğrenç öfke şok etkisi yarattı. Erkeğin içinde böyle bir şey olduğunu kim bilebilirdi?

"Baban seni hiç onaylamadı."

Boone nefesini tuttu ve elini göğüs kafesinin üzerine koydu. "Hayır.

Gerçekten mi? Tanrım, kalbim kırıldı. Bunca yıl onun örnek oğlu olduğumu düşünmüştüm." Rol yapmayı bırakarak bakışlarını masanın üzerine dikti. "Sence onun fikirleri artık önemli mi?"

"O seni hak etmedi."

"Ben de onu. Birbirimiz için bir lanettik ama artık bitti." Boone eliyle küçümseyici bir hareket yaptı. "Git. Bu konuşmayla işim bitti."

"Sen baban değilsin."

"Ve bu evi istediğin zaman terk edebilirsin. Her zaman. Aslına bakarsan, bu tavrını sürdürmeye devam edersen seni öyle bir kapı dışarı ederim ki lanet olası başın döner."

* * *

Şehrin öbür ucunda, yetmişli yıllardan kalma apartmanlardan oluşan bir banliyö mahallesinde, Helania iki yatak odalı, bodrum katındaki dairesinde tek başına oturuyordu. Üst katında yaşayan insanlar güne başlıyordu; Helania'nın banyo, yatak odası ve mutfak olarak hayal ettiği yerler arasında gidip gelen ayak sesleri duyuluyordu.

Onunla aynı düzende. Yatak odalarından birinin sekiz aydır kullanılmamış olması dışında.

Oturduğu kanepeler eski ve yıpranmıştı; Isobel'le birlikte yaşını gizlemek için minderlerin ve kolların üzerine büyük boy bir nevresim örtmüşlerdi. Ev yapımı iğne oyası çiçek ve bitki yastıkları oturabileceğiniz yerleri dolduruyordu ama bunların hiçbirisi kalıcı değildi. Etsy mağazası oldukça canlı işler yapıyordu, bu yüzden kendi dairesinde her zaman ciro vardı. Her zaman kadife cıvatalar, keçe kutuları ve püskül kaseleri de vardı.

Ama internetteki ana editörlük işine ek olarak yaptığı bu iş sadece güzel bir ek gelir değildi. Kız kardeşinin ölümünden sonra aklı başında kalmasını sağlamıştı.

Bazen, gündüz saatlerinde onu derisinin içinde tutan tek şey, yün iplikle renk bloklarını doldurmaktır; kutu dikişinin tekrarlayan doğası, zihnini kanlı akrabasının, oda arkadaşının, en iyi arkadaşının öldürülmesinden başka bir şeye odaklanmaya zorluyordu.

Onun tek arkadaşı.

Dönüp banyonun solundaki kapalı kapıya baktı. Kapının diğer tarafında, hepsi de Isobel'in giysileri, tuvalet malzemeleri, hatıra eşyaları, kitapları ve ... ile dolu, çeşitli büyüklüklerde on iki karton kutu vardı.

Helania, Isobel'in eşyalarını duvarlardan, raflardan ve çalışma masasından da almıştı. Dolabı boşaltmış, çekmeceleri boşaltmış, yatağın ayak ucundaki battaniye sandığını boşaltmıştı. Yatağı soymuş, çarşafı toplamış, battaniyeleri katlamıştı. Ama en fazla bu kadar ileri gidebilmişti. Hepsini hayır kurumlarına bağışlamaya niyetlenmişti. Hâlâ da öyle.

Henüz değil ama.

Belki . . . asla değil.

Kız kardeşinin seçtiği, giydiği, topladığı ve sakladığı cansız nesnelerden ayrılmak zordu. Helania kendine her ne kadar bunların hiçbirinin Isobel'e ait olmadığını söylese ve mantıklı tarafı buna inansa da, kalbi yerinden kıpırdamıyordu.

Vücudunun parçalarını da veriyor olabilirdi.

Yorgun gözlerini ovuşturarak koltuk minderlerine yaslandı ve göz kapaklarını kapattı. Koyu renk saçlı, siyah giysili ve sesinde aristokrat bir ton olan o erkeği hayal etmesi uzun sürmedi.

Düşüncelerini ısrarla işgal eden görüntü, iki bina arasındaki o aydınlık kesitte duran, nefesi beyaz puflar halinde onu terk eden, iri vücudu dengede duran, gözleri karanlığa bakan adamdı.

Doğrudan ona.

Kulübe geri döndüklerinde ve Kardeş'le birlikte o katlanır sandalyelere oturduklarında, bütün o süre boyunca ona bakmıştı. Bir yanı inanmak istiyordu - inanması gerekiyordu

Bunun sadece sorgulamanın, soruşturmanın, Kardeşlik tarafından yapılması için gönderildiği işin bir parçası olduğuna inanıyordu.

Profesyonel bir yükümlülük.

Ama başka, daha derin, daha endişe verici bir yanı, hiç aklına gelmemesi gereken şeyleri merak ediyordu.

Belki de başka bir nedenle bakmış olabileceği gibi şeyler. "Bunu durdurmalısın," dedi yüksek sesle.

Üst katta, yankılanan bir gümbürtü duyuldu! Bu iyi haberdi. Bu, insanların dairesinin dış kapısının kapanmasıydı. Artık ortalık sakinleşecekti.

Aklına o erkeğe dair başka bir görüntü geldi. Onu bodrum koridorunda ilk gördüğü ana aitti. Kadının öldürüldüğü deponun açık kapısından geri geri uzaklaşıyordu, başı avucundaki cep telefonuna dönüktü, gözleri sanki zihninden bir şeyi silmeye çalışıyormuş gibi kapalıydı.

Belki de öldürülen kadının bir fotoğrafı.

Bana güvenebilirsin. Seni incitmeyeceğim-

Telefonu bir mesajla çaldığında kaşlarını çattı ve pelerinine baktı. Siyah kıvrımları kapının yanındaki bir askıda, parkasının ve sarı yağmurluğunun yanında asılıydı. Ayağa kalkarak yanlış numaranın kimi aradığını merak etti.

Ona elini uzatan biri değildi.

Anne ve babası öldü. Kız kardeşi . . . gitti. Hiç akrabası yok. Peki ya arkadaşları? Isobel sosyal biriydi ve onun ölümünden sonra, kız kardeşinin karizmatik merkezinin yörüngesinde dönen tüm o insanlar, etrafında dönecekleri başka bir güneş arayışına girmişlerdi.

Belki de Kardeşlik'ti.

Helania pelerininin içine girdi ve gizli iç cebinden kullandığı kullan-at telefonu çıkardı. Bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesajdı:

Bu gece işleri olması gerektiği gibi idare edemediysem özür dilemek istedim. Peşinden koşarak seni rahatsız ettiğim için endişeliyim. Çok özür dilerim. Lütfen Butch ya da başka biriyle bir şeyler paylaşmaktan caymayın. Önemli olan tek şey bu kadınlara kimin zarar verdiğini bulmak. Bunu okuduğun için teşekkürler, Boone

Helania olduğu yerde dondu kaldı.

Sonra oturduğu yere baktı ve bir şekilde onu düşündüğünü anlayıp anlamadığını merak etti.

Kanepeye döndüğünde mesajı iki kez daha okudu ve Isobel'den aldığı mesajların aksine kısaltma olmadığını fark etti. Emojiler yoktu. Metin dilbilgisi yoktu. Daha çok bir e-posta gibiydi. Ya da el yazısıyla yazılmış bir mektuba.

Birden, elinde telefonuyla öne doğru oturduğunu fark etti.

Sanki onunla bir şey yapabilirmiş gibi. Sanki ona cevap verebilirmiş gibi.

Kalp atışları hızlandı ve yüzünün kızardığını hissetti. Parmağının ucu telefonun ekranında gezinirken uzaktan izledi.

Mesaj yok. Yok. Her şey çalışıyordu.

Telefonu kulağına götürdü, aradığı için şok olmuştu. Ne söyleyeceği ya da onu neden aradığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Özellikle de kendisi sadece bir sivilken ve o sadece açıkça bir aristokrat değil, aynı zamanda Kara Hançer Kardeşliği'ne bağlı biri iken-

"Alo?" dedi diğer uçtan bir erkek sesi. ".. . . alo?"

Helania boğazını temizledi. "Merhaba."

Keskin bir nefes alma sesi duyuldu. "Helania?"

"Mesajını aldım." Sanki bunu bilmiyor muydu? "Ve ben, ah . . .

." Sanki ucuz mobilyalar ve mutfak ona bazı hece önerileri sunabilirmiş gibi dairesine baktı. "Sadece seni rahatlatmak istedim- bak, bu garip bir durum. Sen yanlış bir şey yapmadın. Ben sadece zor bir durumdaydım. Bütün bu olanlar çok zor."

"Tabii ki öyle." Yastıklara yaslanmış oturuyormuş gibi bir hışırtı duydu ve yatağında olup olmadığını merak etmek zorunda kaldı. "Sadece bazı şeylere yardımcı olmadığımı fark ettim ve bunu bir şekilde düzeltmek istedim."

Daha fazla hışırtı. Adam kesinlikle yataktaydı ve lanet olsun, birden adamın üzerinde o dış giysiler olmadan nasıl görüldüğünü merak etmeye başladı. Çıplak değildi elbette. Sadece sokak kıyafetleri. Kot pantolon. . . tişört-

Oh, saçmalık. Onun neyle uyduğunu merak ediyordu. Ve doğum günü kıyafeti olup olmadığını.

"Alo?" dedi.

"Özür dilerim." Helania başını salladı. "Sorun yok. Her şey yolunda."

Evet, doğru, diye düşündü. Hiçbir şey yolunda değildi. Ne neden tanıştıkları, ne tanıştıklarında onda ne fark ettiği, ne de şu anda ne düşündüğü.

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım," diye mırıldandı.

Peki, ne biliyorsun. Ben de hiç durup dururken bir erkeği arayıp onunla konuşmadım. Özellikle de onlarla bir cinayet mahallinde tanıştıktan sonra.

"Kardeşlikle nasıl bir bağın var?" diye ağzından kaçırdı. "Sanırım bu konuda bir şeyler söylemiştin ama hatırlayamıyorum."

"Onların eğitim programındayım." "Savaş için mi?"

"Evet, ben bir askerim."

"Demek dövüşüyorsun?" Tamam, bu söylediğim aptalca bir şeydi. Ama vay be. "Küçüklerle karşı mı?"

"Diğer şeylerin yanı sıra," dedi kuru bir sesle. "Şu anda rotasyon dışındayım."

"Yaralı olduğun için mi?" Nedense bu onun endişesini artırdı. Yabancı oldukları düşünüldüğünde bu delilikti. Adamın yaralı olması onu neden ilgilendiriyordu ki? "Üzgünüm, bu beni ilgilendirmez-"

"Hayır, yaralı değilim." Bir duraklama oldu. "Efendim yakın zamanda öldü."

"Oh, hayır." Helania yatakları ve doğum günü kıyafetlerini tamamen unutmuştu. "Çok özür dilerim."

Gözlerini kapatarak, onun düşman tarafından incitilmesini istemediği aynı aciliyetle ölümün nedenini bilmek istedi.

Bana neler oluyor? diye merak etti.

Ve Tanrım, bu telefon görüşmesinde üç kişi varmış gibiydi: adam, kadın ve kafasının içinde konuşup duran şu iç ses.

"Aslında dün gece öldürüldü." Boone nefes verdi. "Yani oldukça yeni."

Helania iğne oyalı yastık denizine sırtını yasladı. "Bu hiç de zaman değil."

"Çok haklısın."

Göründüğü kadar iyi çalıştığına inanmak zordu. Isobel'in Fade'e gitmesinden sonraki ilk iki gece? Hiçbir şeyle başa çıkabilmesinin imkânı yoktu. Kahretsin, bu ilk hafta ya da daha fazlasıydı. Belki de bir ay.

"Ne oldu?" diye sorduğunu duydu.

— TEN —

Boone'un süiti babasının evinin ön tarafındaydı ve odaların birleşimi malikanenin büyük alanının dörtte birini kaplıyordu. Bir oturma odası, uyumak için penceresiz bir iç odası, gömme dolabı ve her zaman en sevdiği şeylerden biri olan akik banyosu vardı. yerler içinde ve Dünya.

Orada oldu Ayrıca a küçük bir buzdolabı, mikrodalga fırın, kahve makinesi ve gibi.

Evin büyük evreni içinde kendi başına bir dünyaydı ve bacaklarını yorganın altına uzatıp Nietzsche, Hegel, Sartre ve Yunan büyüklerinin eserleriyle dolu raflara bakarken, buraya başka hiç kimseyi getirmediğini fark etti.

Şimdiye kadar.

Evet, Helania'nın aslında onunla birlikte olmadığını fark etti. Ama telefonunu kulağına sımsıkı tutarken, o yalnızlık sicilinin bozulduğunu hissetti.

Onunla canlı olarak da birlikte olabilirdi. . . ve bu hoşuna gitti.

Ama bu arada.

"Bana bir dakika izin verir misiniz?" dedi.

"Eğer bu kötü bir zamansa-"

"Hayır!" O kadar hızlı kalktı ki, yastığı yan sehpaye düşürdü ve boştaki eliyle lambayı yakalamak zorunda kaldı.

"Yani, hayır, hiç de değil. Bana sadece bir saniye ver."

Cep telefonunu yüzüstü yatağın başucuna koyacaktı ama sonra fikrini değiştirdi ve kalan yastıkların altına soktu. Sonra yorgani kenara çekti ve çırılçıplak yataktan fırladı. Vücudu üşümekten hoşlanmamıştı ama dolabına doğru hızla koşmasının nedeni bu değildi. Kendini bir kadının önünde koşuyormuş gibi hissediyordu, hey-nannie'leri ortadaydı, yanakları parlıyordu, bu dünyaya gelirken sahip olduğu her şey geçit törenindeydi.

Dolabında, tepedeki ışıkları yaktı ve terzi yapımı takım elbise koleksiyonuna ciddi bir dikkatle baktı. Ama hadi ama, randevuda değillerdi. Tanrı aşkına, lanet olası bir telefon görüşmesiydi. FaceTime bile değil.

Günlük kıyafetler bölümüne döndü ve gömme çekmecelerden bir çift naylon ısınma pantolonu ile Craeg'in bir ay önce ona ödünç verdiği Syracuse sweatshirt'ünü aldı. Yatak odasına döndüğünde yatağa atladı ve elini yastıkların altına soktu. Avucuyla biraz avlanıp gagaladıktan sonra, sanki o şeyi ele geçirmezse kendini imha edecekmiş gibi o hücreyi yakaladı.

"Helania? Alo?"

"Merhaba. Hala buradayım."

Boone yüzünün kızardığını hissetti ve kızın onu göremediğine çok sevindi. Sonra tekrar çarşafın altına girmeye gitti ama bunun uygunsuz olduğuna karar verdi. Tekrar yataktan fırladı, düşen asker yastığının üzerine düştü, dengesini kaybetti, bir kolunu fırlattı ve ayağının yanını yan sehpaye çarparken kendini duvara tuttu.

"Boone? İyi misin?"

"İyi, evet, iyi, sadece harika." SIKTIR. Siktir. Amına koyayım. "Sadece ... soktum." Tüm vücudumun sağ tarafı, lanet olsun. "Ayak parmağım."

Lanet olası arşıafların üzerinde hastane köşeleri yapmanın canı cehenneme, diye karar verdi. Bu gidişle, kışının üstüne oturmazsa, beyin sarsıntısı ve kırık bir kalayla yaşam destek ünitesine bağlanacaktı.

"ok kişiselleştirmek istememiştım," dedi.

"Hayır, sorun değil."

Yorganın üstüne uzanarak ayağını kaldırdı ve hasarı inceledi. İyi iş çıkarmış. Bir levye daha iyisini yapamazdı.

Boğazını temizleyerek, "Sadece efendimin ölümü hakkında konuşmaya alışık değilim, anlıyor musun? Her şey gerçeküstü görünüyor. Bu gece eve geldim ve hayatımda ilk kez onun masasına oturdum. Uyandığımda onu burada bulmayı bekliyorum."

"Onu çok özlüyor olmalısın."

Buna drstce cevap vermek için ağzını açtığında, bunu olduğu yerde bırakmaya karar verdi. Her nasılsa, papatyaları itip kakmasının, yani bir vazoyu doldurmasının, iyi bir ilk izlenim bırakmasına yardımcı olacağını düşünmemişti.

Bu ikinci izlenimdi. İlki, bir sapık gibi karanlıkta onun peşinden koşmasıydı.

Eğitim programındaki çocuklardan bu flört meselesi için yardım istemesi gerekiyordu.

Boone yeniden odaklandı. "Bana çok çabuk olduğu söylendi. Acı ekmemiş. Bu da bir teselli."

"Yani orada değildiniz."

"Geçtiğinde değil, hayır."

"Size bir şey sorabilir miyim?"

"Herhangi bir şey."

"Kendini sorumlu hissediyor musun? Onunla birlikte olmadığın için yani? Yapabileceğin hiçbir şey olmasa bile mi?"

Boone göğsünün ortasını ovuştururken donuk bir ağrı aniden aşına olmaya başladığı ve muhtemelen alışması gereken bir şeye dönüştü. Suçluluk duygusunun radyoaktif bir şey gibi yarı ömrü olduğu ortaya çıkmıştı.

Ve bıçaklanmakla aynı olan bir sızı. "Sorumluluk tamamen bana ait," dedi kabaca.

"Bunun nasıl bir his olduğunu bilirim." "Kimi kaybettin?"

Kadın hemen cevap vermeyince, aklına onun cevabını sonsuza kadar bekleyeceği düşüncesi geldi. Bunu fark ettiği anda da Butch'un uyarısını hatırladı: Gerçek şu ki, bu kadını hiç tanıımıyordu ve alışılmadık ve travmatik koşullar altında tanışmışlardı. Erkek şehveti ve yüksek dramın birleşimi muhtemelen ona gerçekte olduğundan daha derin bir bağ hissettiriyordu.

"Muhtemelen" kelimesini çıkar.

Çok uzun bir süre sonra, "Kız kardeşim," diye fısıldadı. Boone öne doğru oturdu, hesaplar birbirine uyuyordu. "Söyle bana."

Bildiği halde. Biliyordu ve bu trajik bir şekilde rahatlatıcıydı. Bu, onun neden o kulüpte olduğunu ve diğer kadınları neden bu kadar yakından izlediğini açıklıyordu.

"Sekiz ay önce öldürüldü," diye fısıldadı Helania.

"Pyre'da," diye ısrar etti, onu bırakmaya karar vermiş olsa bile

kendi hızında. "O da kulüpte öldürüldü, değil mi?"

Uzun bir sessizlik daha oldu. "Evet."

Boone gözlerini kapadı ve cep telefonunu sıkıca kavradı.

"Bu çok korkunç," dedi. "Neler yaşadığınızı hayal bile edemiyorum. Ailenin neler yaşadığını-"

"Sadece ben varım. Isobel sahip olduğum tek şeydi. Ailemiz ellili yıllarda öldü."

"Ona ne olduğunu bana anlatabilir misin? Ve sana bir arkadaş olarak soruyorum, herhangi bir soruşturmanın parçası olarak değil, söz veriyorum.

."

"Gitmem gerek."

Boone içten içe küfretti ve onu sıkıştırmamak için mücadele etmek zorunda kaldı. "Anlıyorum. Sadece ... eğer konuşmak istersen, beni nerede bulacağını biliyorsun?"

Cevap gelmeyince, kadının telefonu çoktan kapattığını fark etti.

* * *

Butch'un Çukur'da en çok sevdiği şey, içindeki insanlardı.

Siyah deri koltuğuna oturmuş, önündeki sehpa da bir şişe Lagavulin ve avucunun içinde buzlu bir bardak varken, oda arkadaşına gülümsedi. Vishous, bir kasırganın ortasında uzay istasyonunu bir toplu iğnenin başına indirmek için kullanılabilecek türden bilgisayar ve monitörlerden oluşan Dört Oyuncak'ın arkasındaydı.

Bilirsin, eğer çok sıkıldıysan ya da öyle bir şey. Ve insanlığı kurtarmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyiniz yoksa.

Kardeşlik avlunun karşısındaki büyük gri malikâneye yerleştiğinde o ve V bu at arabası evine taşınmışlardı. Marissa'yla çiftleştikten ve V de Doktor Jane'le yuva kurduktan sonra, iki yatak odası herkesi barındırmayı başarmıştı.

Artı Butch'ın gardırobu.

Tamam, iyi, karbon bazlı yaşam formları kendilerine ayrılan dört duvarlı konfigürasyonlarında gitmeye hazırды. Öte yandan giysileri dolabından dışarıya metastaz yapmış gibiydi.

koridorda. Ama kimse bu son derece pahalı ve çok şık yangın tehlikesinden şikâyetçi değildi. Henüz.

"Bu sırtıma da neyin nesi?" diye mırıldandı tüm o bilgisayar ekipmanının arkasından.

"Sadece keyfim yerinde." Butch bardağındaki Lag'ı döndürdü. "Biliyor musun, eminim sen de bir kere içmişsindir. Muhtemelen seni korkutmuştur."

"Hayır, perhiz için bıraktım." "Sen Katolik değilsin."

"Beni enfekte ettin." V arkasına yaslandı ve monitörlerin etrafına baktı.

"Bana mono-Pope-leosis vakası verdi."

"Bu şaka dine aykırı, ama daha da kötüsü, o kadar da komik değil."

"En azından neden baharın neşesiyle dolu olduğunu tahmin edebiliyorum, tra-la. Marissa hala senin yatağında mı iyileşiyor?"

"Bekle, bekle, şu anda konuşamam." Butch ipek gömleğinin içinden ağır altın İsa parçasını çıkardı ve gözlerini sıkarak kapattı. "Sonsuz ruhun için dua ediyorum."

"Zahmet etmeyin."

"Hadi ama, cennete gitmek istemiyor musun?"

"Orada kimseyi tanımıyorum. Dini saçmalıklar konusunda da fazla titiz olma, tamam mı? Sonsuzluğu sensiz geçirmek istemiyorum, bu yüzden benimle Dhunhd'a gelmelisin."

"Orada Milk Duds var mı?"

"Evet, ama hepsi birlikte erimiş olacak. Etrafımız Yankees taraftarları, televizyoncularla çevrili olacak ve içki içmeyeceğiz."

"Vakit geçirmek için bir yol buluruz." "Hep öyle yaparız."

Butch bardağının kenarından uzun bir nefes daha çekti ve mutlu ışıltısının tüm bokunun üzerinde çiçek açmasına

izin verdi. Ve evet, doody, güzel Shellan'ı gerçekten de uyuyordu.

Onları Son Yemek'e kadar götüren ve Marissa'yı yemeğe ihtiyaç duymayacak kadar tatmin eden bir maraton seansı. Ve bu ona iyi bir koca olduğunu hissettirmemiş miydi? Ya da vampir tabiriyle hellren.

Uzaktan kumandayı kaptığı gibi langırt masasının üzerine eğildi ve düz ekran televizyonu açtı. Kanalı değiştirmek için bir neden yoktu. ESPN o kadar çok yayın yapıyordu ki, sanki bir bar kavgasında diğer tüm kanalları yumruklamış gibiydi.

V monitörlerin arkasından boğazını temizledi. "Yani bir hata yaptım."

Lastiklerin gıcırdama sesi duyuluyor.

Butch adamı görebilmek için öne doğru eğildi. "Ne dedin sen?"

"Beni duydun."

"Etrafta m-kelimesi dolaşıyor, ha. Ciddi bir şey olmalı. Ne oldu? Pi sayısını on iki bin basamağa kadar çözmeye çalıştın ve on bir bin dokuz yüz doksan dokuz sayısını mı yanlış yaptın?"

O elmas gözleri fırladı. "Gerçekçi oluyorum."

Butch saçmalamayı bıraktı. "Konuş benimle."

V klavyesinde bir şeyler yazdı, o elmas bakışları sanki ekranlardan birinde bir şeyler okuyormuş gibi bir ileri bir geri gidip geliyordu. Aralarındaki sessizlik arttıkça, Butch adamı beklemekten memnun oldu. Kardeşi, anayasal hakkı olan iğneleyici olma hakkını kullanmadığı sürece çok konuşan biri değildi. O zaman da düpedüz geveze olabiliyordu. Ama konu uzaktan yakından duygusal bir şey olduğunda? Onun için zordu.

"Kulübün deposundaki o sahneyi ben mahvettim," diye mırıldandı V. "Öyle değil mi?"

Butch gözlerini kırptırdı. "Tüm o fotoğrafları önce sen çektin."

"Ama ondan sonra dikkatli değildim." Butch cevap veremedi V devam etti: "O kadar odaklanmışım ki

Şafak sökmeden önce oradan çıkıp Havers'ın yerine gittiğimde lanet olası yeri mahvetmiştim. Sen bu gece oraya gidene kadar ne yaptığının farkına varmadım... Yerlerde tepiniyor, eşyaları itip kakıyor, on dört bedenleriyle Zypher ve Balthazar'ı çağırıyordum."

"Gelişen bir durumdu. Pek çok şey oluyordu."

"Mazeret yok." Gözleri başka tarafa baktı. "Soruşturmayla işleri senin için zorlaştırdım. Kimin yaptığını bulduğum için seni becermiş bile olabilirim. Bu affedilemezdi."

Depo odasını düşünen Butch, cesedin çıkarılması nedeniyle olay yerinde önemli bir yer değişikliği olduğunu inkâr edemezdi. Ancak her ne kadar düzgün bir karantina ve arama yapmak istese de, bir cinayete müdahale protokolünün ne olacağını hiç tartışmamışlardı. Ayrıca, hafifletici sebepler de vardı.

"Mesele şu ki," dedi, "bizim için, ben işin insan tarafındayken var olmayan öncelikler var. O cesedi oradan çıkarmak ana direktifti. Daha az rahatsız edebilir miydiniz? Bilmiyorum. Bana söylediğine göre kulübün çoğu boşaltılmıştı ama içeride hala insanlar vardı. Kalıntıları güvenli bir şekilde almak pek mümkün değildi. Siz yapmanız gerekeni yaptınız. Gerisini ben hallederim."

"Bir dahaki sefere, eğer varsa, ilk seni çağıracağım. Herkes önce seni çağırır."

"İyi anlaşma." Butch dava hakkında düşünürken kaşlarını çattı. "Biliyor musun, içimde kötü bir his var."

"Neden?"

Bardağında kalanları geri fırlattı ve buzu gezdirdi, dolaştırdı, dolaştırdı, dolaştırdı. "Bilmiyorum, belki de bu tür işlerde formda değilimdir."

"Ben baklayı ağızımdan çıkardım. Sen de seninkileri dök."

Butch bunun yeterince adil olduğunu düşünerek biraz gülümsedi. "Katilin bizden biri olduğunu düşünüyorum. Dişi vampirler güçlüdür. Birini alt etmek için çok güçlü bir insan gerekir."

"Bir dakika, cesedi bulan kadının size kurbanın o gece bir vampirle birlikte olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Hemen bir sonuca varmamaya çalışıyorum."

"Akıllıca. Tamam, peki ya kurban uyuşturulmuşsa? Bir insan bunun üstesinden gelebilir."

"Bu bir olasılık. Otopsi yapıldığında Havers dokuları üzerinde toksikoloji yapacak. Ama yine de, o et kancası? Onu birinin kafatasının dibine saplamak için çok fazla güç gerekir."

"Belki yardım almışlardır. Ya iki katil varsa?" "Bu da bir olasılık." Butch omuz silkti. "Bir katil yoktu. çok mücadele etti, bunu söyleyebilirim. Kurbanım saldırganla dövüşmedi. Yani katilini tanıyordu ya da ele geçirilmişti. Tırnaklarına ve ellerine baktım, pek bir şey yoktu. Kollarının dış tarafında ya da parmak eklemlerinde savunma yarası yoktu."

"Ya onu istediye ve sonra seks kontrolden çıktıysa."

"Kesinlikle bu şekilde olabilirdi."

"Sence bir seri katilimiz mi var?" V biraz daha yazıp ekranına bakarken mırıldandı.

"Son bir buçuk yıl içinde aynı yerde üç kurban öldü. Bunun kırmızı bayrak çektiğini söyleyebilirim. İlk ya da ikinci kurbanlarımıza ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"İkincisini biliyorum. Ertesi gece bir çağrı aldık ve oraya gittim. Ceset

Birisi tarafından çoktan götürülmüştü, olay yeri soğuktu, servise yapılan telefon görüşmesi izini süremediğimiz bir numaradan yapılmıştı. Ceset yoktu, arayanın ismi yoktu ve daha sonra kimse kayıp ihbarında bulunmadı."

"Soğuk iz."

"Bunun bir şaka olup olmadığını bile merak ettim. Şimdi öyle olmadığını düşünüyorum."

"Peki ya bir numaralı kurban?"

"O bir insandı. CCJ'deki makaleyi yaklaşık bir saat önce buldum. Burada işim bittiğinde haberi size göndereceğim."

Butch dizüstü bilgisayarını, SI dergisini, mutfaktan viskiyle birlikte getirdiği Doritos paketini görmeden sehpaye baktı. Eğer aşağıda üç ceset varsa, evet, muhtemelen bir seri katille karşı karşıyaydılar ama yine de Boone'a verdiği dersi hatırlıyordu. Hemen sonuca varmak yok. Bu erken aşamada her şey masada kalsın.

"O kulüpte bir insan kadın ve iki dişimizin ölmüş olması," dedi yüksek sesle, "aynı kişi tarafından öldürüldükleri anlamına gelmez. Olabilir de olmayabilir de. İhtiyacım olan şey diğer iki ölümle ilgili bilgi-"

"Anladım."

Butch kendine biraz daha Lag doldurmak için öne eğildi. "Neyi?"

"Sekiz ay önce meydana gelen ölümle ilgili gelen kayıt."

Butch dolumun ortasında durakladı. "Bekle, o çağırımı sen mi buldun?"

V gözlerini monitörden ayırmadan şakağındaki dövmelemin yanındaki kaşını kaldırdı. "Tampon belleğe almayı bitirmem için bana bir saniye ver."

Butch nefesinin altında ıslık çaldı. "Sen bir dahisin."
"Biliyorum."

Bir an sonra Butch'un telefonu sehpanın üzerinde titreşti. Şişıyi yere bırakarak telefonu aldı ve ekrandaki bildirime baktı.

Vishous'tan ses ekli bir e-posta.

Butch oda arkadaşına, "Sahnemi bozduğun için tamamen affedildin," diye mırıldandı.

V yeni bir el sarması sigara yaktı, o kocaman bedeni yastıklı deri koltuğunda arkasına yaslandı. "Eğer bir dahaki sefere olursa, farklı bir şekilde ele alınacaktır. Sana söz veriyorum."

"Umarım olmaz, ama içimden bir ses o kadar şanslı olamayacağımızı söylüyor." Butch hoparlörden sesli mesajı açtı, erişim için sayısal kodları girdi ve bir önsöz boyunca bekledi. "Yüzlerce kayıt arasında nasıl gezindin bilmiyorum."

"Sırada, ilk insan kurban hakkında daha fazla araştırma yapmak var. Katil onlarla başlayıp bize doğru kaymış olabilir."

Butch bir şeyler daha söylemek için ağzını açtı ama telefonundan bir kadın sesi geldi: Bir ölüm ihbarı yapmak istiyorum. Bir cinayet . . . bir öldürme. Pyre's Revyval şehir merkezinde. Dünden önceki gece oldu. Bir kadın. Arkadaşları tarafından alt katta bulundu. Onlar tarafından kulüp dışına çıkarılmış. Ölmüş.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Butch. "Ne?" V dedi.

"Aynı kadın. Dün gece ölüm haberini verenle aynı kişi."

—» ELEVEN «—

TErtesi akşam, Boone evden akşam dokuzda çıktı. Babasının Fade'ine kadar yedi saati vardı.

Tören ve gideceği tek bir yer vardı. Şehir merkezinde buharlaşarak, Butch'la birlikte bir gece önce R8'i bıraktıkları park yerinde yeniden şekillendi. Topallayarak attığı adımlarla Pyre's Revyval'in ön kapısına doğru ilerlerken, çizmelerinin çelikle güçlendirilmiş izleri gün boyunca yağan taze karda bir iz bırakıyordu.

Koşarak kaçabilirdi. Ama bu onun çaresiz olduğu anlamına gelirdi.

Aslında çaresiz olduğunu zaten biliyordu ama bunu kendine saklamaktan mutluluk duyacağı türden bir şeydi, çok teşekkür ederim.

Bir de ayak bileği vardı. Yataktan fırlayıp yastığın üzerine yanlışlıkla düştüğünde ayak parmağını çarpmaktan daha fazlasını yaptığı ortaya çıktı. Ama küçük bir acının onu yavaşlatmasına izin vermeyecekti.

Kulübün ön girişine yaklaştığında, bekleme sırasının uzunluğuna baktı ve içeride ne kadar çok insan olduğunu düşündü. Kostümler ve maskeler içinde. Karanlıkta etrafta dolanıyorlardı. En azından Helania'nın yerini kokusundan bulmaya çalışabilirdi. Gerçi asıl soru Helania'nın onu görmek isteyip istemeyeceğiydi. Yine de

Tabiri caizse, res'te olması için resmi bir neden vardı ve Butch'a işleri izlemek için oraya gideceğini söylemişti.

Eğer bir sonraki kurban o kadın olursa bununla yaşayamazdı.

Tanrım, Helania'yı aklından çıkaramıyordu. Gün boyunca, uyuyamadan yatağında uzanırken -ve mastürbasyon yapmayı reddederken, çünkü bu çok iğrenç görünüyordu- telefonda yaptıkları konuşmayı tekrar tekrar gözden geçirdi. Ben-söylediklerini ve o-söylediklerini tekrarlarlarken, onun kız kardeşini kaybetmesinin ve kendisinin babasını kaybetmesinin onları bir tür akraba yaptığını fark etti: O ve bu yabancı, her ikisinin de keder tarafından zincirlenmiş olması gerçeğiyle birleşmişlerdi. Kendinden şüphe. Pişmanlık.

Stajyer arkadaşları, Kardeşler ve dövüşçüler ona ulaşmış olsalar da, onların desteğini çok uzaklardaki kaynaklardan, vadinin, sıradağların, Büyük Kanyon'un diğer tarafındaki bir şeyden gelen bir yankı olarak hissediyordu. Mesajları, sesli mesajları... bu akşamki Solma Töreni için gelen LCV'leri takdir etmediğinden değildi.

Not: E-posta ile gelmişti.

Çünkü lanet olası Kağıtsız Posta davetiyeler için gayet iyi çalışmıştı, Marquist, seni alet.

Ama evet, Boone eğitim programına katılan herkesin nazik sözleri ve sevgi gösterileri için gerçekten minnettardı. Helania'yla telefonda konuşurken, nerede olduğuyla ilgili hiçbir şeyi tercüme etmesi gerekiyormuş gibi hissetmemişti. Helania sanki onun yanındaymış gibi görünüyordu. Ve şu anda bu tür sezgisel bir bağlantıya ihtiyacı vardı çünkü nerede olduğu hakkında anlamadığı çok şey vardı.

Altamere söz konusu olduğunda, efendisini her düşündüğünde hissettiği bu üzgün ve boş duygu, onun için hiçbir şey değildi.

ve belki Helania bu konuya biraz ışık tutabilirdi. Kız kardeşine yakın olsa bile, belki onun da kendi kederinde birkaç uyumsuz sektör vardı. Bunun hakkında konuşabilirlerdi. Kahve içerken. Telefonda. E-postalar, mektuplar, duman işaretleri ya da posta güvercinleri aracılığıyla.

Umurunda değildi.

Peki ya onunla daha fazla bir şey yapmak istemezse? Bu durumda, gölgelerde bekleyecek ve onun öldürülmediğinden emin olacaktı.

Ah . . . romantizm.

Bekleme sırasının başına geldiğinde, kulübe girmek zorunda kalmamak için fedainin beynine girmeye hazırlandı, ancak insanın nöronlarıyla uğraşmanın gerekli olmadığı ortaya çıktı.

"Hey, geri dönmüşsün." Adam eşyaları ardına kadar açtı. "İçeri gir." Zihin kontrolünü sevmelisin, diye düşündü Boone. Özellikle de yapıştığında.

Vestiye bölümünden geçerek kulübe girdi ve kalabalığı taradı. Helania'yı ararken erkekleri filtreledi, insan kadınları atladı ve vampir olan her şeye odaklanmaya çalıştı.

Bir sürü vücut. Çok fazla koku: Kulübün geniş açık alanı, karanlık, parfümler, kostümler ve maskelerle birleşince işler sandığından daha da zorlaşacaktı.

İçgüdülerinin tam olarak ne zaman farkına vardığını söylemek zordu ve bunaltıcı görsel ve kokusal uyaranlar göz önüne alındığında, dikkatini tam olarak kimin çektiğini ayırt etmek imkansızdı. Helania değildi, hayır.

Ama burada biri onda bir tepki uyandırıyordu.

Boone gözlerini istedikleri yere gitmeleri için serbest bıraktı. Radarına yakalananın kim olduğunu bulmaya çalışırken, telefonu göğsünde çaldı

cep. Sıkışık bedenler arasında ilerlerken ilk titreşim turunu görmezden geldi. Şey hareketsiz kaldığında ve hemen ardından tekrar titremeye başladığında, küfür etti ve Samsung'u çıkardı.

Butch arıyordu.

Kahretsin. "Alo?" Boone söyledi.

Kardeş kısa ve özdü. Boone da öyleydi: "Siktir."

* * *

Helania sevimli bir antika evin önündeki kaldırımında belirdi. Mahalle süslüydü, diğer geniş evler de aynı şekilde dar yoldan geriye doğru uzanıyordu, karla kaplı çimenlikler, sıcak aylarda görkemli olduğuna şüphe olmayan büyük ağaçlarla işaretlenmişti.

Tanrım, buradaki garajlar daha önce yaşadığı her şeyden daha büyüktü.

Gösterişli ve heybetli bir girişe açılan geçitte ilerlerken pelerinini özledi. Pyre'a gitmenin bir avantajı da tüm o siyah kıvrımların altında kendini koruyabilmesiydi. Şimdi kot pantolon, kazak ve parkadan oluşan sokak kıyafetleri içinde kendini açıkta hissediyordu.

Geniş, parlak siyah kapı açıldı ve kadın geri sıçradı.

"İçeri gelin," diye seslendi Butch Kardeş Boston aksanıyla. "Bu gece hava çok soğuk."

Erkek, koyu mavi bir spor ceket ve açık yakalı pembe bir gömlek giymişti, pantolonunun üzerinde de ince bir desen vardı. Türün bir savaşçısı gibi değil de evin sahibi gibi görünüyordu ama kız buna kanmamıştı. Onun gözlerinin içine bakmıştı.

Kibar bir erkeğin kıyafetinin altında, içinde sadece biraz sokak değil, intikam ruhu da vardı.

Kabarık ceketinin içine gömölerek temizlenmiş patikadan yukarı çıktı. Her yer kürekle kazılmış ve tuzlanmış olsa da, koşu ayakkabılarını tam olarak nereye koyduğuna odaklandı, sanki engibeli bir zemindeymiş gibi emindi.

Bu, onu bekleyen erkeğin gözleriyle karşılaşmaktan daha kolaydı.

Konağın basamaklarını çıkarken gıcırdadı ve sonra içeride, ışıkların parıltısı, iç mekanın sıcaklığı, taze pişmiş ürünlerin kokularının ev gibi kucakladığı hoş bir fuayede durdu.

Yalnız yaşadığınızı fark etmenize neden olan şeyler komik. "Geldiğiniz için teşekkürler." Kardeş eliyle işaret etti

omuz. "Buradaki oturma odasında konuşabileceğimizi düşünmüştüm. Ya da her ne diyorlarsa. Yiyecek ya da içecek bir şey getireyim mi? Kahve? Taze danishlerimiz var, vişneli olanlar Tanrı'ya olan inancınızı tazeleyecek, yemin ederim."

Endişe Helania'nın ensesini gıdıkladı ve göğsünün ortasını sıkılaştırdı. "Gelmeden önce yemek yedim. Ama teşekkür ederim."

Bu bir yalandı ve bir an için Kardeş'e baktı, belki de onun ikinci görüşe sahip olduğunu ve yemek konusunda yalan söylediğini anlayacağını düşündü. Ama şu anda onun için yemek ya da içmek yoktu. Midesi bir çimento mikseri gibi çalkalanıyor, her türlü meşhur taş ve çakıl karnında dönüp duruyordu.

Bu arada, danimarkalıya teşekkür etmemesi, "hasta olacağım "a dönüşmeden önce kabarık parkasından silkindi.

"Tamam, fikrini değiştirirsen bana haber ver."

Kardeş, bir tarafta bekleme odası gibi görünen bir yerin, diğer tarafta ise kapalı panel kapıları olan daha büyük bir şeyin önünden geçti.

"Demek burası Seyirci Evi," diye mırıldandı.

"Elbette öyle. Burada kendini güvende hissedeceğini düşündüm."

Kapalı kapıların diğer tarafından derin erkek sesleri duyabiliyordu ve bu seslerin Kara Hançer Kardeşliği'nin diğer üyelerine ait olup olmadığını merak ediyordu. Büyük erkeklerden biriyle bile aynı çatı altında olduğu fikri onu dehşete düşürmüştü. Büyürken, vampir ırkını ve Kral'ı koruyan ünlü savaşçılarla ilgili hikâyeler anlatılırdı ama tanıdığı hiç kimse onlardan biriyle tanışmamıştı.

Butch haklıydı. Burada kendini güvende hissediyordu ve bu önemliydi.

"İşte geldik."

Ağabey müze gibi bir odaya giden yolu gösterdi, karşı duvarda bir tür aristokratın devasa yağlı boya tablosu asılıydı, mobilyalar eski ve güzeldi, şömine olağanüstü damarlı mermerden yapılmıştı. Zenginlik onu şaşırtmamıştı. Wrath'ın oğlu, Wrath'ın efendisi Wrath sivillerle görüşmeye ve onların sorunlarını çözmeye başladığından beri, bu evin ihtişamına dair hikâyeler sivil nüfus arasında yayılmıştı.

Kral zamanını başka nerede geçirebilir ki?

"Buraya oturmak ister misiniz?" dedi Kardeş, ipek kaplı bir sandalyeyi işaret ederken.

Helania sadece neşeli çıtırtılar ve değişen ışıklar değil, aynı zamanda sıcaklık da saçan yanan ateşe baktı. Çok fazla ısı. Bu da huzursuz bir mide için hiç de iyi değildi.

Bir elini nemli alnına götürdü. "Ocaktan biraz daha geride oturabilir miyim?"

"Tabii ki."

Onu kanepenin en ucundaki koltuğa yerleştirdiğinde, serin bir hava akımı üzerine çöktü ve bu mükemmeldi. "Teşekkür ederim."

Butch kanepeye yerleşirken, gizlice odadan kaç yolla çıkabileceğini kontrol etti. Şurada bir çift kapalı panel vardı yolun karşısından girdikleri kapı ... ve arkasında iki Fransız seti vardı, bunlar onun için en iyi şeydi - ya da, bir tutam, eski moda Hollywood dublörlüğü.

Isobel'in vahşice öldürölmesinden sonra, kaçış yolları aramaya alışmıştı.

"Bu yüzden rahatsız edilmememiz için bu kapıyı kapatacağım." Kardeş onları birlikte içeri kapattı. "Ve burada kameralar olduğunu bilmenizi istiyorum. . . burada . . . ve şurada. Yani her şeyi kaydediyoruz - yanlış bir şey yaptığınızı düşündüğüm için değil, sadece bu evin güvenlik sisteminin bir parçası olduğu için."

Boone nerede diye merak etti.

Gerçi Kardeş ile konuşmak için burada olduğu düşünölldüğünde, başka biri için endişelenmek saçma görünüyordu. Yine de diğer erkek hakkında düşünmek için çok zaman harcamıştı. Sesi kulağına nasıl geliyordu. Bir gece önce nasıl göründüğünü.

Onu tekrar görüp görmeyeceğini.

Adamın yüzüne telefonu kapattığına inanamıyordu. İnanılmaz derecede kabaydı ama telaşlanmıştı. Olay gerçekleştiğinden beri kız kardeşinin ölümünden bahsetmemişti çünkü bunu konuşacak kimsesi yoktu. Duyguları onu ele geçirmiş, bir duygu girdabının tepesi patlamıştı.

Hiçbiri hoş değildi.

"Peki benimle kamera önünde konuşmakta bir sakınca görüyor musun?" diye sordu Kardeş.

"Ah, pardon. Evet, öyleyim." Boğazını temizledi. "Bir şey mi buldun?"

Kardeş lüks minderlerin üzerinde öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Ela gözleri doğrudan bakıyordu ama yüz ifadesi rahattı ve kadın bunun onu rahatlatmak için olup olmadığını merak etti.

Büyük ihtimalle.

"Aslında," dedi, "birkaç sorum daha var-"

Ayak sesleri Kardeş'in sözünü kesti ve o delici gözler kapattığı kapıya kaydı.

Ağır ahşap panel açıldı ve Boone birine kalp masajı yapmaya, bir bebeği doğurtmaya ve bir yavru köpeği kurtarmaya hazırlanır gibi odaya daldı. Yüzü kızarmış ve hedefine varmış olmasına rağmen vücudu hâlâ acele modundayken derin bir nefes aldı. Ve bir nefes daha.

"Üzgünüm Imlate." Hepsi tek kelime. Ve sonra tekrar nefes aldı. "Trafik cehennem gibiydi."

Helania gülmek istememişti. Ama kıkırdama boğazına kaçtı ve onu dizginleyemeden ağzından uçup gitti. Nereden çıktıysa bir anda yok olmuştu ve buraya gelmek için bu kadar acele etmiş olması düşünülebilir miydi?

Belki de görüşmeyi aniden bitirmek onu çok fazla rahatsız etmemişti-

Tamam, vay canına. Ona gülümsüyordu.

Başını eğerek kızarmış gibi görünmemeye çalıştı. Ve sonra onu çevresel görüş alanında kontrol etti. Eh... ne biliyorsun. Koyu renk saçları, karartılmış kıyafetleri, boyu ve genişliği...

aynen hatırladığı gibi. Belki daha da iyiydi. Belki . . . daha da çekici.

Kimi kandırmaya çalışıyordu ki? Her şey kesinlikle hafızasının çizdiğinden daha iyiydi.

Ve onu kambur ve ayaklarını sürüyerek hayal ettiği gibi değildi.

Bu arada, o-

"Topallıyor musun?" diye sordu Kardeş.

"Hayır." Boone kapıyı kapattı. "Hiç de değil."

Adam topallayarak ilerlerken, kadın adamın bir yerini incittiği gerçeğine kafayı taktı ve parkasının içine girip telefonunu arayacak kadar ileri gitti. Ki bu hiç mantıklı değildi. Yardım için arayabileceği tek numara Kardeşlik'inkiydi ve onlar da burada bir Kardeş'le birlikteydi.

Ayrıca, Boone'un sağlığı ve refahı onun sorunu değildi.

Bu arada, erkekle olan meşguliyetinin yalnızlığının bir belirtisi ve kırmızı bir bayrak olduğunu kendine hatırlatmaya çalıştı. Telefon konuşmalarını kelimesi kelimesine kaç kez tekrarladığını düşününce, hafızasındaki olukların aşındığından ve beyninin aşınan kısımları mecburen doldurduğundan oldukça emindi; adamın bileşimi, gerçekte var olan yerine onun hakkında inanmak istediği şeye dönüşüyordu. Bu da ilk çekimin doğasıydı, değil mi? O cızırtı ve farkındalık şoku, gerçekte ne bulduğunuzdan çok ne aradığınızla ilgili olma eğilimindeydi.

Ama şimdi onunla aynı odadaydı. Görünüşünden dolayı hayal kırıklığına uğramak yerine - burnunun ortasındaki bir parça, kızın mükemmel olduğunu varsaydığı şeyi mahvediyor, garip bir yerdeki kötü bir saç sakalı başının şeklini çarpıklaştırıyor, omuzları daha az geniş, yüzünün

Fantezilerinin öngördüğünden daha düz olan göğsüne saplantıyla bakmamak için kendini zor tuttu.

Neyse ki şimdi Kardeş ile konuşuyor ve geç kaldığı için özür diliyordu. Kardeş de sert bir tonla da olsa onu affediyordu.

Kızım, kendini toparlamalısın, diye düşündü.
Şu anda.

Önündeki alçak masaya odaklandığında, masanın üzerinde kristal hayvanlardan oluşan bir koleksiyon olduğunu fark etti; ayılar, tavşanlar, geyikler ve sincapların hepsi tombul vücutlu ve yuvarlak yüzlüydü, ateş ışığı vücutlarının ve yüz hatlarının mükemmel pürüzsüzlükteki kürelerinin içinde kaynaşıyor, cam olanın sudan yapılmış gibi görünmesine neden oluyordu.

Boone'un yansıması, erkeğin kaleydoskopu gibi her birinde vardı, ama hepsi gerçek şeyin bir çarpıtmasıydı, onun parçaları sırayla genişledi ve sıkıştırıldı.

Sadece yalnızdı ve onu bir fanteziye mi dönüştürüyordu?
Yine de, eğer bu soruyu sormak zorundaysanız ... Helania ona bir daha bakmak istemedi. Ama bu dürtüye karşı koyamadı.

Ve onu başka nelerden mahrum bırakamayacağını merak etti.

— TWELVE —

ABirini tanımanın onun hislerini bu kadar iyi okuyabilmek anlamına gelmesi şaşırtıcı.

Örneğin, Boone Butch'a bakarken Kardeş'in sinirli olduğunu anlayabiliyordu. Yüz ifadesinden ziyade erkeğin aurasından, kanepede otururken yayılan kötü kokudan anlaşılıyordu. Geç kalma meselesi yüzünden miydi? Yoksa Boone kulübe gittiğinde cevapsız kalan mesajların ve aramaların sayısı yüzünden mi?

Her neyse, Helania ile aynı havayı soluduğu için heyecanlanmış ve Kardeş de bunu fark etmiş olamazdı.

Hayır. Boone süper havalıydı. Süper soğukkanlı. Biraz öksürdü.

Butch kuru bir sesle, "Biraz rahatlamak ister misin?" dedi. "Burada, yanımda. Kanepede."

Bu bir öneri değildi. Bir hey-wouldja. Nasıl olur. Daha çok "dediğimi yap yoksa bacaklarını kırarım" şeklindeydi.

Ama en azından kardeşi onu kovmuyordu. Yani bonus.

Boone odanın öbür ucuna koştu ve sanki kışındaki yangını söndürüyormuş gibi kendini minderlerin üzerine attı. Bacak bacak üstüne attı. Sonra çözdü. Sonra Helania'yla bakıyorum, bakmıyorum oyunu oynadı. İçeri girdiğinde Helania'nın ona bir göz attığından emindi ama baktıysa bile uzun süre bakmamıştı.

Ama o ne yapmıştı? Onun aptal şakasına gülümsedi. Aslında biraz da gülmüştü.

Aklının bir köşesinde, deli olduğu için, bunun tamamen uyumlu oldukları ve sonsuza dek birlikte olacakları anlamına geldiğine karar verdi.

Evet, dudaklarını bir kez kaldırması ve garip bir kıkırdaması tamamen sonsuz tutku ve mutluluğun işaretleriydi.

Annnnnnnn ve bu notla birlikte, fantezi hayatını hafifletmek zorunda kaldı.

O koltukta otururken, normal sokak kıyafetleri giymiş, saçlarını geriye doğru örmüş, sitrin gözlerini Baccarat kristal heykelciklerine dikmişken, onun orada olduğunu umursayıp umursamadığına dair hiçbir fikri yoktu. O sabahki konuşmaları hakkında iki kez düşünüp düşünmediğini bile. O gülümseme gerginlikten mi yoksa gerçekten onunla ilgili miydi? Onu hiç okuyamıyordu.

Telefonda birlikte geçirdikleri dört dakikanın kendisi için oyunun kurallarını değiştirmiş olmasının, o iki yüz kırk saniyenin görüşmenin diğer tarafı için de aynı şekilde kayıtlara geçtiği anlamına gelmediğini kendine hatırlatmak iyi geldi.

"Burada olmamızın nedeni," dedi Butch o düzgün ses tonuyla, "acil durum çağrı numarasına daha önce yapılan bir aramayı dinlemenizi istiyorum. Sizin için dinletmeme izin verir misiniz?"

Helania oturduğu koltukta kaykıldı ve parkasını kucağında yeniden konumlandırdı. "Pekâlâ."

Kardeş kristal bir tavşanı geriye itti ve cep telefonunu ön pençelerinin yanına yüzüstü koydu. Bir an sonra hoparlörden Boone'un hemen tanıdığı bir ses geldi.

Bir ölümü bildirmek istiyorum. Bir cinayet. Bir öldürme. Pyre's Revyval şehir merkezinde. Dünden önceki gece oldu. Bir kadın. O-o alt katta bulundu

Arkadaşlar. Onlar tarafından kulüpten çıkarıldı, ölmüştü. Anlaşılmaz sesler. Bir depoda boynundan asılmıştı ve-

Boone'un eli dışarı fırladı ve kaydı kesti. "Bu kadar yeter."

Kardeş'in gözleri ona doğru kayınca başını salladı. "Mesajın ne dediğini biliyor. Tekrar duymasına gerek yok."

Koltuğa uzanan Helania kollarını kendine doladı ve göz kapaklarını sıkarak kapattı, yüzündeki renk soluk beyaz olana kadar akıp gitti.

Butch spiralli defterini çıkardı. "Sen miydin o?"

Boone Kardeş'e bağırmamak için kendini zor tuttu. Tabii ki oydu, kahretsin ve Butch bunu biliyordu.

"Evet," diye fısıldadı. "O bendim."

Butch'un telefonu gelen bir aramayla çınlarken, Kardeş telefonu susturdu ve kendisi için bir not aldı. "Bize o gece neler olduğunu anlatabilir misin?"

Helania cevap vermeyince Butch, "Şu anda elimizdeki tek şey sensin. O kulüpteki üç ölümden ikisinde senin parmağın vardı."

Gözlerini açtı. "Yani toplam üç tane mi vardı?" "Evet. İlki yaklaşık bir buçuk yıl önce bir insandı. İzini sürmek için elimizden geleni yapıyoruz." Butch'un telefonu tekrar çaldı ve ikinci kez susturarak spor ceketinin göğüs cebine yerleştirdi. "Bunun zor olduğunu biliyorum Helania. Biliyorum-"

"Hayır," dedi kabaca. "Bilmiyorsun."

"O zaman bana açıkla." Butch ellerini dua eder gibi birleştirdi. "Lütfen."

Uzayan sessizlik sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu. Ama sonra Helania ağzını açtı-

Salon kapısı yüksek sesle çalındı, bir talep vardı.

Butch küfretti ve ayağa kalktı. "Bana izin verir misiniz? Bunu ortadan kaldıracam."

Kardeş ilerlerken, odanın dışında kim varsa ona acımak zorundaydınız. Ama Boone'un ilgilendiği şey bu dram değildi.

Helania ile yalnız kaldığında ona odaklandı. "O kaydı dinlemek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Onu kollarının arasına almak istedi. Onu her şeyden ve her şeyden korumak istiyordu. Ama onlar yabancıydı.

Butch salona geri döndü. "Boone? Buraya gelebilir misin?"

Başını sallayarak ayağa kalktı ve karşıya geçti. "Ne oldu?"

Kardeş sesini alçalttı. "Havers kliniğe gitmemi istiyor. Bir aile, kurbanımızın eşkaline uyan bir kadınla ilgili kayıp başvurusunda bulunmuş. Benden kalıntıların olası kimlik tespitiyle ilgilenmemi istiyor. Helania ile yeniden randevulaşmamız gerekecek-"

"Onunla konuşabilirim." Kardeşi ona cehennemi yaşatmadan önce aceleyle devam etti. "Seansı telefonuma bile kaydedirim. Dinle, yeterince şey yaşadı. Profesyonel kalacağıma güvenmiyorsun diye buraya geri gelmesine gerek yok."

Butch, Boone'un omzunun etrafından baktı. "Tamam. Ama gerçeklere sadık kal."

"Söz veriyorum. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Butch başıyla onayladı ve gitmek üzere Helania'nın yanına gitti. Ve sonra Boone diğer erkeğin arkasından kapıyı kapatıyordu.

Derin bir nefes alarak Kardeş'in bulunduğu kanepeye oturdu. "Bu konuyu benimle konuşmak senin için sorun olur mu?"

Cevap verene kadar bir süre geçti ve sessizlikte, işleri çoktan seçmeli bir duruma dönüştürdü: A) Siktir

Hayır, seninle yalnız kalmak istemiyorum; B) Delirdin mi, gitmeliyim; C) Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı, yoksa sadece bunu mu yapıyorsun; ve D)-

"Aslında bunu seninle yapmayı tercih ederim."

Tamam. Vay canına. Onun D)'si daha çok "Ben ünlü değilim, beni buradan çıkarın" şeklindeydi.

"İzninizle, telefonuma kaydetmeye başlayayım mı?" Gördün mü, profesyonel olabiliyormuş. "Sadece Butch dinleyebilsin diye ve bu şekilde belki bu işi bitirebilirsin."

"Odanın kaydettiğini sanıyordum?"

Boone etrafına bakındı ve her yerde güvenlik malzemeleri gördü. Duh. "O zaman bu sadece fazladan bir kemer ve pantolon askısı."

"Pekala."

Boone telefonunu sehpanın üzerine koydu ve çalıştığından emin olduktan sonra arkasına yaslandı. "Bana ne olduğunu anlatabilir misin? Ve acele etme. Bütün gece vaktim var."

* * *

Helania telefona baktı çünkü bu daha kolaydı. Bu şeyin kayıt yaptığını anlayabiliyordu çünkü ekranın üst kısmındaki küçük bir sayaç dakikalara dönüşecek saniyeleri işaretliyordu.

Bunun zaman kaybı olabileceğini düşündü.

Sesi onu terk etmiş gibiydi. Sekiz ay önce ortaya çıkan ve hala onunla birlikte olan kabus hakkında gerçekten konuşmak istemiyordu. Ama yardım için Kardeşliği aramıştı. Ne olacağını düşünmüştü ki?

Daha da önemlisi, eğer kadınları öldüren kişiyi durdurmak istiyorsa . . .

"Kız kardeşim, Isobel ..."

Bu isim dudaklarından döküldüğünde hüzne boğuldu ve anılar aklına geldikçe kendini yeniden sessizliğe gömülürken buldu.

Boğazını temizledi. "Isobel benim gibi değildi. Dışa dönük biriydi; insanlarla birlikte olmayı severdi ve insanlar da onunla birlikte olmaktan hoşlanırdı. Bir erkek arkadaşı vardı ve onunla Pyre'a çok giderdi."

Boone kaşlarını çattı. "Bana erkekten bahset."

"Onunla daha önce hiç görmediğim kadar mutluydu. Zaman zaman erkek arkadaşları olmuştu ama o farklıydı. Ne zaman ondan bahsetse gözleri parlıyordu."

"Adı neydi?"

"Bilmiyorum." Helania omuz silkti. "Onunla hiç tanışmadım."

Boone'un yüzü bir maskeye dönüşürken başını salladı. "Onu öldüren o değildi. Isobel'i tanırım ve asla kötü davranan biriyle birlikte olmazdı. Ayrıca, ne zaman ondan bahsetse başı dönerdi. Onu görmek için sabırsızlanıyordu."

"O türden miydi?" "Evet, öyleydi."

"Ne zamandır birlikteydiler?"

"Bana ondan ilk kez ölümünden birkaç ay önce bahsetmişti, ama o zamandan önce de bir süredir onunla görüşüğünü hissediyordum."

"Ne kadar süre 'kısa bir süre'?"

Helania parkasını kucağından aldı ve sandalyenin yanında yere koydu. "Bir düşüneyim... Geçen yıl Şubat ayında ondan bahsetmişti. Ama o zamandan önce insan tatilleri sırasında ruh hali düzelmiş miydi? Yani sanırım ilk olarak Aralık ayında görüşmeye başladılar. Ama kesin bir şey söylemem zor. Her zaman çok sosyaldi.

ve çoğu gece arkadaşlarıyla dışarıdaydı. Yine de, geçen yıl tatillerde bir şeyler değişti. O farklıydı. İyi anlamda."

"Arkadaşlarından herhangi biriyle yakın mısınız?"

"Pek sayılmaz." Helania başını salladı. "Genelde evde kalırdım."

Ve bu kendi kulaklarına da saçma gelmiyor muydu?

"Isobel'in arkadaşlarından herhangi biri benimle konuşmak ister mi? Erkek arkadaş hakkında?"

"Yine, onlarla çok fazla zaman geçirmedim ama sosyal medyası hala yayında çünkü Instagram ya da Facebook'unu silmeye cesaret edemedim. Bazılarının orada olması gerekiyordu ve onlarla iletişime geçebilirdim."

"Bu harika olur."

Boone hafifçe gülümsedi ve bu ince hareket onun dudaklarına odaklanmasını sağladı. Gerçekten güzel bir ağzı olduğuna karar verdi, alt kısmı dolgun, üst kısmı sivriydi. Yumuşak görünüyordu-

"Yani, Isobel'in bir erkek arkadaş vardı," dedi, "ve bildiğiniz kadarıyla iyi bir ilişkileri vardı."

Tamam, şu ağız meselesini tamamen ve tamamen bırakması gerekiyordu. "Evet."

"Ve onunla Pyre'de buluşacaktı. Gidecekleri başka bir yer var mıydı? Onun evinde mi kalacaktı?"

"Hayır, pek sayılmaz. Sık sık değil yani. Çoğunlukla gündüzleri bizim evde olurdu." Helania ellerine baktı. "Sanırım bana bakmak zorundaymış gibi hissediyordu. Gençliğimize bir geri dönüştü bu."

Helania'nın farklı ve dezavantajlı olduğu döneme. Ve Isobel onun şampiyonuydu.

Boone yumuşak bir sesle, "Kız kardeşin değerli bir kadına benziyor," dedi.

"Tanıdığım en iyi insandı."

Bu sözleri söylerken bir şey fark etti. Isobel'in ölmesi ve yaşayanın kendisi olması? Bu bir kayıp gibi görünüyordu ve suçluluk duygusunun bir parçası da buydu.

"Bana öldüğü geceyi anlat-"

"Öldürüldü," diye düzeltti Helania. "Öldürüldüğü gece."

Boone ciddiyetle başını salladı. "Bana neler olduğunu anlat. Ve dediğim gibi, acele etme. Ne kadar zamana ihtiyacın olduğu umurumda değil. Gerekirse şafağa kadar seninle otururum."

"Her şeyi geri getiriyor, biliyorsun." Helania aniden nefes alamadığını hissetti ve sanki ciğerlerine genişleyebilecekleri biraz daha alan açacakmış gibi dik oturdu. "Her şeyi geri getiriyor."

O duygularıyla boğuşurken, Boone sadece koltuğunun yanındaki kanepede oturuyordu, gözleri sabit, vücudu hareketsizdi. Ve sonunda, onun sakin varlığı devam etmesini mümkün kılan tek şey oldu.

Derin bir nefes alarak kelimeleri içini çekti. "Öğrendiğimde saat sabahın dördüydü. Ama en azından ona ulaşmak için hala zamanım vardı."

"Pyre'de mi?"

"Hayır, onu getirdikleri evde. Pyre'da bulunduktan sonra." Helania parmaklarını birbirine doladı, düğümledi ve sonra onları serbest bırakmaya zorladı. "Sürekli görüştüğü iki arkadaşı vardı. Biriyle hemşirelik okulunda tanışmış. Diğeri de dışarıda yolunun kesiştiği biriydi. O gece onu aramaya giden kadınlar onlardı ve içlerinden biri onu buldu."

Helania gözyaşlarını tutamazken Boone bir şey uzattı. Bir mendil. Ve tabii ki makamına yakışır şekilde monogramlıydı. Ona teşekkür etmek istemedi ama ağlamaya da dayanamadı. Tanrı aşkına, eğer Isobel'in ölümü hakkında konuşmayı

onu kaybederse, katili bulacak kadar nasıl güçlü olacaktı?

Önerdiği şeyi kabul ederek yumuşak kıvrımları yanaklarına koydu. "Teşekkür ederim."

"Biraz su ister misiniz?"

"Hayır, sadece bunu atlatmak istiyorum." Derin bir nefes daha aldı ve geriye doğru gitti, isimler ve yüzler kafasına doluştu, heceler boğazında düğümlendi. "O gece, Isobel Isobel ve iki arkadaşı Pyre'a gittiler. Bana anlatılanlara göre, arkadaşları kulüpteki kalabalığın arasında onun izini kaybetmişler. Gitme vakti geldiğinde onu bulamamışlar ve telefonunu denemişler. Hatta bana alt kata indiklerini ama hiçbir şey görmediklerini ya da olağan dışı bir koku almadıklarını söylediler. Evlerine gittiğini düşünerek eve gitmişler ve orada olmayınca endişelenmişler."

"Peki onu nasıl buldular?"

"İçlerinden biri geri döndü. Depo alanlarının her birine girdi ve orada . . ." Helania mendili yanan gözlerine bastırdı. "Kadın Isobel'i tavandaki bir kancaya asılı halde buldu. Boğazı kesilmişti. Bana söylediklerine göre kaskatı kesilmişti. Soğukmuş. Onu bulan kişi diğer arkadaşını aradı. Birlikte onu olay yerinden uzaklaştırmışlar. Bildiğiniz gibi o kulüpte çok fazla insan var. Onu bırakamazlardı, özellikle de şafak sökerken."

"Tabii ki yapamazlar."

Helania telefonuna baktı ve rakamların bir süre yükselmesini izledi. "Dairemizin kapısının çalınma sesini asla unutmayacağım. Sabahın dördünde. Kötü bir şey olduğunu biliyordum çünkü kimse bizi görmeye gelmiyordu. Isobel hep dışarı çıkardı. Her neyse, gözetleme deliğini kontrol etmeye gittim."

Diğer tarafta ağlıyordu. Kapıyı açtım ve bana doğru yığıldı. Her şeyi anlatması üç denemesini aldı ve bunun nedeni benim doğru duyamamam mı yoksa onun doğru konuşamaması mıydı bilmiyorum. Bildiğim bir sonraki şey, şehrin öbür ucuna gidiyor olduğumuzdu. Arabanın nasıl bir araba olduğunu bile hatırlamıyorum ama iyi ki ondaydı, çünkü ikimiz de dünyadan ayrılamayacak kadar üzgündük."

Telefonun tezgahından başını kaldırarak Boone'un yüzüne odaklandı. "O arabada kız kardeşimin kanının kokusunu alabiliyordum. Onu taşımak için kullandıkları şey buydu."

Boone gözlerini sıkıca kapadı ve küfretti. "Hayal bile edemiyorum."

"Ölmüş olamaz diye düşünüp durdum. Ölmüş olamaz... Ölmüş olamaz. Isobel tanıdığım en canlı insandı. Onun gibi biri nasıl nefes almıyor olabilir?"

Helania mendili katladı ve yüzünü kuruladı. Nefes alırken, ince pamuklu mendilin pahalı olduğu kadar nazik bir şeyle elde yıkanmış gibi narin bir kokusu vardı.

Sözlerine şöyle devam etti: "Gittiğimiz ev düzgün bir evdi. Güzel bir evdi, burası kadar gösterişli değildi ama yoldan gerideydi, bir sürü çalısı ve bitişik bir garajı vardı." Gözlerini kırptırdı ve evi zihninde ay ışığı kadar net gördü. "İçerisi temizdi ve mobilyaların hepsi yeni ve tazeydi. Isobel ... oturma odasında yerde yatıyordu, beyaza sarılmıştı. Bir çarşaftı. Bir mumya gibi. Onu parke zemine yatırmışlardı. Kanının kokusu daha yoğundu ve bu şekilde sarılmış olsa bile boynunun arkasında kırmızı bir lekenin yayıldığını görebiliyordum.

"Arkadaşı, onu bulan kişi ve ben onu Solma Töreni için yıkadık. Diğer arkadaşı geride kaldı ve

izledim. Akşam karanlığında üçümüz onu ormanda çok gizli yerleri olan bir eyalet parkına götürdük. Haziran başıydı, bu yüzden zemin yumuşaktı. Onu bulan arkadaşım ve benim küreklerimiz vardı. Üç metre kazdık. Saatlerimizi aldı. Onu oraya koyduk. Kim daha çok ağladı bilmiyorum." Helania avuçlarını kaldırdı. "Ellerimi parçaladım."

Boone eğildi. "Yara izlerin var."

"Isobel'i hatırlamak istedim." Helania uzun ve yavaş bir nefes aldı ve sağ avucuna baktı. "Eve döndüğümde elimi tuzlu suya soktum. Bir övgü olarak."

Yaşam çizgisinin olduğu yerden geçen çıkıntılar ağını takip etti ve parmak ucunu tüm o kabarcıkların kalıntıları üzerinde gezdirdi. Bir vampir olarak, vücudundaki herhangi bir yara sadece kendini onarmakla kalmıyor, aynı zamanda yenileniyordu, bu yüzden normalde herhangi bir yaralanmanın izini asla bulamazdı.

Ancak bir yarayı ya da kırık bir et parçasını tuzla temas ettirirseniz ne olur? Ömür boyu yara izi kalırdı.

"Sadece onu bir şekilde onurlandırmak istedim." "Elbette istedin. Nasıl yapmazsın?"

Helania ona baktı. "O kulübe gitmemin nedeni buydu. Dünden önceki gece o kadını bu yüzden izledim. Neden onu kontrol ettim. Isobel'e bunu kimin yaptığını bulmam gerekiyor ve bunu başkasına yapmalarını istemiyorum. -Ve ben zaten bir kez başarısız oldum, yoksa seninle konuşuyor olmazdık."

Boone kaşlarını çattı. "Dinle Helania. Kendi başının çaresine bakamayacağını söylemiyorum - silahının namlusunun ucuna bakmıştım, hatırladın mı? Sadece lütfen kendi güvenliğini tehlikeye atarak kahraman olma."

"Pyre'ye gitmeyi bırakmayacağım," dedi sertçe.

"Senden bunu istemiyorum. Sadece ara beni. Ne zaman istersen. Bir şey görürsen, tehlikede olduğunu düşünürsen, beni aramaktan çekinme. Göz açıp kapayınca kadar orada olurum."

İçini garip bir his kapladı ve bunun ne olduğunu anlaması bir an aldı. Isobel ona göz kulak olurken, Helania geçiş döneminden geçtikten sonra bile her zaman bir koruyucusu olmuştu. Şimdi Boone trajik bir şekilde boşalan bu rolü üstlenmek istiyor gibi görünüyordu ve tekrar sığınabileceği birinin olabileceği fikri onu derin bir şekilde rahatlattı.

"Bana söz ver," dedi. "Arayacaksın."

"Söz veriyorum," diye cevap verdiğini duydu. "Hepsi bu kadar mı? Bu görüşme için mi?"

Yorgunmuş gibi gözlerini ovuşturarak Boone, yeniden düşünmek zorunda kalmış gibiydi. "Aslında, erkek arkadaşı hakkında. Ölümünden sonra ondan hiç haber aldınız mı? Telefonuna, sosyal medya hesaplarına, size ya da arkadaşlarına ulaşmaya çalıştı mı?"

"Arkadaşlarını bilmiyorum. Sanırım onu telefonundan aramış ama nerede olduğunu bilmiyorum."

"Telefonu sende değil mi?"

"O gece kayboldu." Boone kaşlarını çatıp arkasına yaslandığında, onun aklından neler geçtiğini çok iyi biliyordu. "Erkek arkadaşı değildi, sana söylüyorum. Ne zaman onun hakkında konuşsa heyecanlanırdı. Son birkaç aydır onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

"Sana inanıyorum. Sadece ... adını bilmiyorsun, onunla hiç tanışmadın ve o gittikten sonra onu aramak için ortaya çıkmadı. Bu size de garip gelmiyor mu?"

Helania bu konuyu tartışmak istiyordu ama gerçek şu ki, bazen kendisi de aynı şeyleri merak ediyordu. Yine de Isobel'in gerçek aşkını sorgulamak ona sadakatsizlik gibi gelmişti.

"Ben onun sahnesinin bir parçası değildim." Helania derin bir nefes aldı. "Ve eğer o telefonu arayarak onu bulmaya çalışsaydı, bunu asla bilemezdim, değil mi?"

"Peki ya giydiği kıyafetler? Bunlardan herhangi biri kurtarıldı mı?"

"Arkadaşı bana onları mahvoldukları için attıklarını söyledi."

"Şu iki kadınla gerçekten konuşmamız gerekiyor. İsimleri nedir?"

"Özel isimlerinin ne olduğunu bilmiyorum. Ama onları sosyal medyada bulabiliyorum. İkisinin de yüzünü unutamıyorum."

"Bu gerçekten çok yardımcı olur."

Helania kendini koltuğa bıraktı. Gözlerini kapatmak kötü bir fikirdi. Dünya dönmeye başlamıştı.

"Sen iyi misin?" Boone sordu.

"Sadece biraz sersemledim."

"En son ne zaman yemek yedin?"

Helania hesap yapmaya başladığında göz kapaklarını açmaya zorladı. Saatler toplandığında -ve toplanmaya devam ettiğinde- kaşlarını çatı.

"Yemek yemelisin." Boone uzandı ve telefonu kapattı. "Benim de öyle. Hadi biraz ara verelim ve birlikte İlk Yemeğimizi yiyelim."

İlk tepkisi hayır demek, toplantıyı bitirmek ve eve dönüp üstünü değiştirmek oldu. Hâlâ Pyre'a ulaşabilir ve şafak sökmeden önce orada bolca vakti olabilirdi. Ama ... tam da tüm bu plana sadık kalma, katili bulma, mesafeni koruma düşünceleri aklına gelmişken, birdenbire kız kardeşini hayal etti.

Isobel saçlarını her zaman kısa ve diken diken yapmıştı, kızıl rengi bu şekilde daha da yüksek ve parlaktı, Helania'nın çok daha uzun dalgalarına damgasını vuran sarıyla dengelenmemişti. Ve parlak mavi gözleri vardı. Parlak mavi, bir robin yumurtası gibi. Ve süper beyaz, ultra geniş bir gülümsemesi.

Renkleri bile canlıydı.

Tüm bunlara bir de gülüşünü ekleyin. Isobel insanları büyölüyordu. Helania birkaç kez dışarı çıkıp kız kardeşinin hem arkadaşlarını hem de yabancıları büyülemesini kenardan izlediğinde, dışının varlığı karşısında hayrete düşmüştü. Tıpkı diğer herkes gibi.

Son sekiz ay boyunca Helania'nın hayatta kalan kişi olduğu için pişmanlık duyduğu pek çok an olmuştu. Isobel yaşamak konusunda her zaman daha iyiydi. Neden gezegende kalan kişi münzevi olmuştu? Ve bu noktada, kız kardeşi açlıktan ölmek üzereyken ona iyi bir erkekle güzel bir yemek teklif edilseydi? Evet demezdi. Bu fikre cehennemden evet derdi ve sonra da sohbetin yemekten bile daha iyi olmasını sağlardı.

Helania Boone'un gözlerinin içine baktı. Onlar . .. güzel gözlerdi. Kalın kirpikli. Derinlere yerleşmişti.

Bir önceki gece bulduğu cesedi düşündü. Eğer o kadın o akşam öleceğini bilseydi, ölüm tarihi kendisine verilmiş olsaydı, neyi farklı yapardı?

Yaşıyorum, diye düşündü Helania kendi kendine. Şu anda, ben ölmedi.

Yaşamaya başlamasının zamanı gelmişti, değil mi?

"Evet," derken kendini duydu. "Seninle yemek yemek isterim. Ama nerede? Burada mı?"

Boone'un kaşları çatıldı, sanki kızın daveti kabul etmesi onu şaşırtmış gibiydi. Ama sonra aceleyle devam etti. "Köpekler mutfakta buradaki insanlara hizmet etmekle meşguller. Ama seni götürebileceğim harika bir yer biliyorum. Oraya bayılacaksın."

THIRTEEN

TRemington Hotel, Caldwell'in demirbaşlarından biriydi. 20'li yılların kükreyen havasına bir şekilde geri dönmüştü.

şehir merkezinin modernleşmesinden kurtuldu. Gökdelenlerle çevrili, otuz katlı, çift kanatlı bina, robotların eşliğinde zarif bir grande dame idi, avlusu şehrin her turizm reklamında yer alan türden bir şeydi. İnsanların kıyafetleriyle pazar çayı içtiği, çiftlerin resmi yemek salonunda nişanlandığı ve kapılarında Başkan Taft'ın 1911'de, Hemingway'in 1956'da ve Başkan Clinton'ın 1994'te burada kaldığını gösteren plaketer bulunan sütünlerin olduğu bir yerdi.

Boone otelin yanındaki ara sokakta yeniden maddeleştii ve soğukta tek başına dururken bir an için Helania'nın fikrini değiştirip moleküler formuyla başka bir yere gidip gitmeyeceğini merak etti.

Ama sonra kadın onun yanındaydı. Kanlı canlı.

"Rahat giyindim," dedi parkasını ve kot pantolonunu gösterirken.

Deri takımına doğru başını salladı. "Benim gibi. Bu yüzden Remi'ye gidiyoruz."

Adam sokağın başını işaret ederken, birlikte Doğu Ana Caddesi'nden geçen arabalara doğru yürüdüler.

Bir şey söyle, diye düşündü. Bir şey söyle-

"Filmi mi kastediyorsun?"

Boone başını salladı. "Ne?"

"Say Anything. Hani John Cusack'ın oynadığı?" Adam Helania'ya boş boş bakınca Helania, "Başının üzerinde bir müzik kutusu tuttuğu ve Peter Gabriel'in çaldığı o klasik sahne var. Sana bunu düşündüren ne?"

Okaaaaaaay, bunu yüksek sesle söylemiş olmalı. "Ah, tabii ki ... en sevdiklerimden biri."

"Benimki de." Biraz güldü. "Cameron Crowe'un en iyi filmi bence. Seksenli yılların tüm John Hughes filmlerini de severim. Jake Ryan'a sonsuza dek aşık oldum - bu arada gerçekten topallıyorsun."

Öyle miydi? Bırakın bacaklarını, yüzünü bile hissetmiyordu ve popüler kültür hakemlerinden bahsediyordu. Teşekkürler, The Weeknd.

"Nasıl yaralandın?" diye sordu. "Kavga mı ediyordunuz?"

"Evet." Cehennem gibi bir zemine sahip olan kuş tüyü yastıkla oyun, ortaya çıktığı gibi. "Düşman neredeyse beni alt edecekti."

Helania d u r d u . "Aman Tanrım. Ciddi misin sen? Bir doktora göründün mü?"

"Üzgünüm, hayır." Elini kaldırdı. "Bak, seni etkilemek istiyorum. Ve eğer sana gerçekte nasıl olduğunu anlatırsam, gezegendeki en büyük kalas olduğumu düşüneceksin."

"Planker'ın ne olduğunu bile bilmiyorum."

Kalp şeklindeki yüzünü dolduran iri sarı gözleri, rüzgârda dalgalanan kızıl ve sarı saçları ve soğuktan yanaklarında oluşan o parlak kızarıklıkla ona bakarken... hayatında gördüğü en güzel şeydi.

Dünyadaki tüm balo elbiseleri içindeki aristokrat kadınlar onun eline su dökemezdi.

"'Dweeb' mi demek istiyorsun?" diye sordu.

"O kelimeyi bir milyon yıldır duymadım."

"Dürüst olmak gerekirse, seksenleri bu işe ilk sen soktun." Çok sevdiği o hafif gülümseme yine ağzını eğdi. "Bana nasıl yaralandığını anlat. Söz veriyorum yargılamayacağım. Yani, hadi ama, ben tanışabileceğin en sosyal açıdan beceriksiz insanım. Bütün hayatımı evde izlediğim filmlerle yaşadım. Size binlerce romantik komediden yüz bin replik aktarabilirim ama tanımadığım biriyle konuşmamı mı istiyorsunuz? Donup kalırım. O yüzden yargılayacak durumda değilim."

Seni öpmek istiyorum, diye düşündü. Hemen şimdi.

"Geçen gece aradığında çıplaktım ve bununrantomikloset için uygun olduğunu düşünmedim ve giyindim ve geri döndüğümde nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde ayağımı yere vurdum ve bileğimi burktum."

Helania gözlerini kırptırdı. Ve sonra yüksek sesle güldü. "Özür dilerim, tekrar deneyebilir misiniz?"

"Aradığında çıplaktı. Giyinmek için koştum. Yatağın yanında, ayağım yastığa takıldı. Ayak parmağım battı, bileğim burkuldu. Erkek kartı iptal edildi. Trajedi başladı."

Kadın tekrar güldüğünde, adam stand-up dersleri almaya karar verdi. Sırf o sesi duyabilmek için.

"Yani çıplak mıydın?" dedi.

"Evet." Tamam, şimdi de kızarma numarası yapıyordu. "Sana saygısızlık etmek istemedim."

"FaceTiming yapmıyorduk. Hiçbir şey göremedim." "Ama üzerimde kıyafet olmadığını biliyordum."

Ses tonunu hafif ve komik tutmaya çalışıyordu. Ama sesindeki bir şey değişti ve kız bunu hemen anladı - çünkü o sevimli küçük gülümseme yüzünden uzaklaştı.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedi kabaca.

"Bu sokakta yürümekten mi bahsediyorsun?" Ortamı tekrar toparlamaya çalıştı. "Bence sen bu iş için benden daha uygunsun-"

"Hayır." Aralarını işaret etti. "Bu."

Boone anında ciddileşti. "Demek sen de hissediyorsun."

Gözleri, trafiğin dur-kalk, tampon tampona aktığı sokağın açık ucuna gitti. Yeni çıkmış bir basketbol maçı olmalı, diye düşündü. Ya da bir konser. Bir gösteri.

Belki de onu insanların dünyasına sürüklemekle hata etmişti.

"Kendimi yanlış tanıtmak istemem." Başını iki yana salladı. "Isobel böyle bir şey yapardı. Ben değil-"

"Yemeğimi paylaşmak istediğim kişi sensin. Başkasıyla değil."

"Sadece yüksek beklentiler içinde olmanı istemiyorum. Çoğu zaman -Isobel'i kaybetmeden önce bile- diğer insanlara karşı kendimi iyi hissetmiyordum. Sanki tam olarak devreye giremeyen bir dişli gibi. Bu hep böyleydi ve bunun senden kaynaklandığını düşünmeni istemiyorum. Ben biraz-"

Boone uzandı ve onun elini tuttu. Temas kurulduğu anda Helania sessizliğe gömüldü.

"Akşam yemeğinden başka bir şey beklemiyorum," dedi. "Şerefim üzerine."

Bir duraklama oldu. Sonra o gülümseme daha da genişleyerek geri geldi ve ne biliyorsunuz, bir arkadaş getirdi. Yanaklarından birinde olabildiğince tatlı bir gamze belirdi.

Dirseğini bükerek sırtıttı. "Kolunu alabilir miyim?"

Başını eğerek elini onun için açtığı boşluktan geçirdi ve sonra bir kez daha ara sokakta birlikte yürüdüler.

"Yastığa mı takıldın?" diye mırıldandı.

"En azından giyindikten sonraydı, yoksa o komodinin üzerinde kim bilir başka nelere zarar verebilirdim."

Gölüşü, fiziksel boyutları değişmese bile kendisini daha uzun ve güçlü hissetmesine neden oldu.

Ana Cadde'ye çıkıp Remington'ın ünlü avlusuna girdiklerinde Helania hâlâ gülümsüyordu. Otelin iki kanadı sayesinde, taş uzantıların kucaklaşmasıyla ortaya çıkan geniş bir açık alışveriş merkezi, asılı bayrakları ve Art Deco detaylarıyla görkemli bir çapa olan ana giriş vardı. Eski moda gaz fenerleriyle aydınlatılan ve binlerce Noel ışığıyla sarılmış sıra sıra ağaçlarla işaretlenen bu alan, şehir merkezinin çelik ve asfalt anonimliğinin kalbinde bir peri masalıydı.

Etrafına bakınırken "Burası çok güzel," dedi.

Onun yüzüne odaklanırken "Evet," diye mırıldandı. "Öylesin."

Gösteriye o kadar kapılmıştı ki onu duymamış gibi görünüyordu. Muhtemelen iyi de oldu. Yüzünün hemen altında, ona göstermek istemediği bir yoğunluk vardı. Henüz.

"Bu büyü." Elini uzattı ve ışıklı dallardan birine dokunmak üzereyken durdu. "Bir kitaptan çıkmış gibi."

"Otel bu avluyla ünlüdür."

"Daha önce sadece resimlerini görmüştüm." Durakladı ve sonra yavaş bir daire çizdi. "Parıltı bana dönüşümden önceki güneş ışığını hatırlatıyor."

Kız haklıydı, diye düşündü onu takip edip etrafına bakarken. Tüm küçük ampuller, yaz günbatımına benzer, yumuşak bir aydınlık yayıyordu.

"Sen de güneşe bakmak için ailenin evinden gizlice çıktın mı?" diye sordu.

"Isobel bunu yapmam gerektiğini söyledi." Helania gülümsedi. "Değişimimden önce mutlaka güneşi görmem gerektiğini söyledi. İkimizden büyük olduğu için değişimi çoktan yaşamıştı. Bana ailemizin evinin bodrumundan nereye gideceğimi, sürünme boşluğunu nasıl takip edeceğimi ve eski bir fırtına kapısından nasıl çıkacağımı gösterdi."

"Her zaman insanların ebeveynlerinden gizli sigara içmesinin bizim güneşi görmek için gizlice dışarı çıkmamız gibi olduğunu düşünmüşümdür."

"Aynen öyle." Helania başını salladı. "Uzun süre kalmadım. Bunu yaptığımda Temmuz ayıydı ve ... evet, bu ışığın rengi bana bunu hatırlatıyor. Dışarı çıktığımda tam gün batımıydı. Annemle babam ilk yemeği yapıyorlardı ve Isobel mutfakta onların dikkatini dağıttı. Yüzümdeki sıcaklık hissini asla unutmayacağım."

Boone kuzenleriyle birlikte dışarı çıkıp güneşin batışını ve doğuşunu izledikleri zamanları düşündü. Bunu pek çok kez yapmışlardı. Ta ki geçişlerine kadar. Ondan sonra her şey değişmişti. Artık güneş yoktu.

"Isobel benimle çok gurur duyuyordu. Bana sarıldı ve bunu tekrar tekrar yapmam gerektiğini söyledi. Ama o böyleydi. Bir daha asla dışarı çıkmadım."

"Onu özölüyorsun."

"Her gece." Helania ona baktı. "Sen de baban için aynı şeyleri hissediyor olmalısın."

Boone omuz silkti. "Onun yokluğunu fark ettiğim kesin."

Tekrar yürümeye başladılar, cam kapıları, gümüş ve pirinç süslemeleri olan resmi girişe doğru ilerliyorlardı. Hepsinin üzerinde Amerikan bayrağının yanı sıra New York Eyaleti, Birleşik Krallık ve İspanya bayrakları asılıydı.

Üniformalı bir kapıcı kısa bir selamla, "Remington'a hoş geldiniz," dedi.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Boone, insan döner kapıyı itip Helania'nın önce geçmesini sağlarken.

İçeride, kavernöz lobi tamamen siyah mermer, altın ve gümüş halılar ve parlatılmış metal armatürlerden oluşuyordu. Geniş kare sütunların kaideleri etrafında kümelenmiş oturma alanları, insan Noel ağaçlarının altındaki hediyeler gibiydi ve ihtiyatlı giyimli personel otelin misafirleriyle ilgilenirken fısıldayarak yanlarından geçiyordu.

"Oh . . . vay canına." Helania tekrar yavaşladı, gözleri parlıyordu. "Burası bir saray."

"Bu taraftan." Elini tutarken yara izlerini hissetti ve keşke ölüsünü gömmesine yardım edebilseydim diye düşündü. "Remi'ninki aşağıda."

Uzak köşede, tiyatroya yakışır, altın püsküllü ağır kadife bir perde vardı ve onu perdenin arkasına çekerken, cazın ilk tınıları belli belirsiz duyuluyordu. Ortaya çıkan merdiven sıkıştı, mermer basamaklar bir asırlık ayakların bastığı yerlerde aşınmıştı. Parlak siyah duvarlarda, yirmili ve otuzlu yılların flapper ve züppelerinin yüzlerce çerçeveli eski fotoğrafı birbirine o kadar yakın asılmıştı ki, siyah ve beyaz karolardan bir mozaik oluşturunyorlardı.

Aşağıda, yumuşak müzik daha yüksekti ve şef garson standında Boone beyefendiye yüz dolarlık bir banknot uzattı ve küçük sahnenin hemen önünde, evdeki en iyi masalardan biriyle ödüllendirildi. Helania'nın daha iyi görebilmesi için sırtını çalan üçlüye vererek oturdu.

Piyaniste, klarnetçiye ve bas gitar çalan adama şaşkınlıkla bakarken, göğsünün ortasında sıcak bir şeyin filizlendiğini hissetti.

Gezegende olmak istediği başka bir yer yoktu. Ve hissettiği mutluluk, bağlantı ve birlik duygusu, ne kadar yalnız olduğunu aydınlatan bir şok oldu.

Çok uzun bir süre için.

* * *

Helania kendini bir ısı lambasının altındaymış gibi hissediyordu. Ve kötü anlamda değil.

Parkasını çıkarıp Boone'un karşısına oturduğunda, şehvetli müzik onları sarmaladı ve birbirlerine gerçekte olduklarından daha fazla yaklaştırdı. Loş ışıklandırma ve düşünceli personel neredeyse hiç kesinti yaratmıyordu ve küçük masanın yanı sıra eğik sandalyeler bile bu yakınlığı teşvik ediyor gibiydi.

O daha ne olduğunu anlamadan, meyveli peynir tabakları ve ardından daha doyurucu bir yemek, etli ve sebzeli bir güveç ortaya çıktı ki bu muhtemelen o güne kadar yediği en iyi şey olabilirdi. Ya da belki de mütevazı bir yemeği gurme bir şahesere dönüştüren baharat şirketti: Diğer insanların yanında sık sık dilinin tutulduğunu hissetse de Boone'un yanında böyle bir şey söz konusu değildi. En sevdiği kitaplardan müziğe, güncel olaylardan mutlu çocukluk anılarına kadar her şey, ortak ekmek sepetiyle birlikte paylaşılan sonsuz bir tartışma konusu dizisi varmış gibi görünüyordu.

Her şey oldukça dikkat çekiciydi. Tatlı tabakları bile kaldırılmıştı ve hâlâ konuşuyorlardı.

Parmak uçlarını kadehinin göbeğinde gezdirerek, içmekte olduğu chardonnay'e baktı ... ve gecenin nasıl biteceğini merak etti.

"Ne düşünüyorsun?" Boone mırıldandı.

Başını sallayarak, onun daha önce bir erkekle birlikte olduğunu tahmin edip etmediğini ve bunun bir sorun olup olmayacağını merak etti. Belli ki aristokrasiden geliyordu ve onlar için pek çok kural vardı. Siviller için de kurallar vardı. Ama Isobel onu kabuğunu kırmaya ve kendine bir erkek bulmaya teşvik etmişti ve o da bunu yaklaşık on yıl önce yapmıştı. Bu ilişki yaklaşık bir yıl sürmüş ve sonra da laboratuarda başarısız olmuş bir sosyal deney gibi sönüp gitmişti.

"Konuş benimle," diye mırıldandı. "Her ne ise, sadece konuş benimle."

Aslında ona her şeyi anlatmak istediğini fark etmek şok ediciydi. Ama doğru kelimeleri tam olarak bulamıyordu.

Kasıtlı olarak Isobel'in yüzünü hayal etti ve derin bir nefes aldı.

"Doğuştan işitme engelliyim." Kulaklarından birine dokundu. "Tamamen sağır değildim ama alçak seslerden fazlasını duyamıyordum. Konuşmak benim için zordu ve bu yüzden diğer insanlarla iletişim kurmak çok zordu. Altmışlı yıllarda işaret dilini öğrendim ve hala dudak okumada çok iyiyim, ama bilirsiniz ... o zamanlar işler farklıydı. Gençlerde fiziksel sorunlar bu kadar kabul görmüyordu. Bu yüzden benim için zordu. Tüm ailem için de zordu."

Ona baktı ve iğrenerek geri çekilmediğini görünce rahatladı - bu sadece insanların geçmişte ona yaptığı bir şey değil, aynı zamanda aristokrasinin bildiği türden bir şeydi.

Boone, görev yerinin aksine, daha da yakına eğilmişti, ifadesi açıldı ... kabul ediyordu.

Uzun bir nefes daha alarak, "Diğer gençler düpedüz acımasızdı ama Isobel benim yanımdaydı. Sakatlığım yüzünden girdiği ilk yumruk kavgasını hatırlıyorum."

Helania gülümsemek zorunda kaldı. "Benimle dalga geçen küçük bir çocuğun ağzını burnunu kırdı. Ben dünyayı idare etmekle o kadar meşguldüm ki, insanların sağırlığım hakkında ne düşündüklerini umursamıyordum ama o umursuyordu ve bu konuda çok sertti."

"Bu yüzden mi insanlarla anlaşılamadığınızı düşünüyorsunuz?" "Onca yıldan kalma bir akşamdan kalma, biliyor musun?" Kadın kulağına tekrar dokundu. "Her neyse, bana geçiş sürecimin kulak kanallarımdaki sorunu çözme ihtimali olduğu söylenmişti ama buna hiç inanmamıştım. Değişimden geçtiğimde her şeyi bu kadar net duymak beni şok etti. İlk başta bundan nefret ettim. Her şey çok gürültülüydü, özellikle de kapı menteşeleri, çalan telefonlar, ısıklık sesleri gibi şeylerin yüksek notaları. Zor bir alışma süreciydi."

"Sizin için farklı bir dünya olmalı," dedi.

"Tamamen farklıydı. Yani, o zamana kadar içime kapanıktım. İşitme cihazım çalıştıktan sonra mı? Bir yıl kadar içime kapandım. O zaman Isobel taşınmamız ve kendi başımıza yaşamaya başlamamız konusunda ısrar etti. Kendime ait bir alana ihtiyacım olduğunu anlıyor gibiydi ve ailem de çok ilgili ve iyi niyetliydi. Ancak beni dışarı çekmeye çalışmaktan vazgeçmiyorlardı ve tüm bu zorlamalar ters etki yaratıyordu. Isobel ve ben birlikte yaşamaya başladıktan sonra işler daha iyiye gitti. Beni kurtaran şey filmlerdi. Isobel arkadaşlarıyla dışarıdayken, ben televizyonda onları oynatıyordum. Önce şu plak benzeri disklerle, hani şu plastik kılıflar içinde büyük albümler gibi gelenleri hatırlıyor musunuz?"

Boone güldü. "Evet, Tanrım. Onları hiç düşünmemiştim. yıllardır."

"Değil mi? Sonra Beta ve VHS. Sonra DVD'ler. Şimdi Netflix ve Hulu var." Şarabından bir yudum aldı. "Isobel dışarıdayken tek başıma oturup film izlerdim, önce sesi çok kısarak, sonra da

yavaş yavaş . . ." Omuz silkti. "Buna alıştım. Artık kalabalıklarda bile ses katmanlarından bunalmıyorum. Ama bu yıllarımı aldı. Bir keresinde okuduğum bir makalede bir duyuya alışmanın tamamen nöropatilerin gelişmesiyle ilgili olduğu yazıyordu. Başka bir deyişle beynim kendini yeniden yapılandırmak zorunda kaldı."

"Ama hala insanlarla tamamen rahat değilsin." "Hayır, değilim. Bu doğuştan gelen bir özellik mi? İçeride kapanıklık mı? Yoksa yirmi beş yıl boyunca sağır olmanın ve kendi yaşıtılarımın yanı sıra bazılarının ebeveynleri tarafından alay konusu edilmenin verdiği terbiye mi? Emin değilim. Ve sanırım bunun bir önemi yok. Ben neysem oyum."

Ses tonunda bir özür notası vardı, ama uzun zamandır telafi etmesi gereken şeyler, açıklaması gereken zararlar, mazur görmesi gereken sınırlamalar olduğunu hissediyordu...

Boone masanın öbür ucuna uzandı ve onun avucunda yara izleri olan elini tuttu. "Seninle ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdim."

"Bu benim için büyük şans," diye fısıldadı, "çünkü farklı bir şey olma konusunda pek şansım olmadı."

Caz üçlüsünün temposu değiştikçe, başparmağı kadının tenini okşadı. "Benimle dans eder misin?"

Göğsünün tam ortasında, kalbinin olduğu yerde bir sıcaklık parladı. Bu parıltı bir sürprizdi ve soğuk, cereyanlı bir odada yanan bir ateşe benziyordu: Şok edici ama çok hoş bir değişiklik.

Isobel bunu onayladı, diye düşündü aniden. Bütün o.

Boone. Caz müziği. Rahat pub benzeri atmosfer. Helania . . . birine şans veriyor.

Ve o anda, attığı zarlar Boone'a değil de kendisine gelmiş gibi hissediyordu.

"Evet," dedi yavaş bir gülümsemeyle. "Bunu çok isterim."

Aynı anda ayağa kalktılar ve masalarının sahnenin hemen önünde olduğu düşünöldüğünde, sadece iki adım ötede ve onun vücuduna dayanmıştı.

Sevgili Bakire Kâtip, adam çok büyüktü. Başsı sadece göğüs kaslarına kadar geliyordu ve kolları onu sararken devasa görünüyordu. Ama onu nazikçe tuttu, ne kadar yaklaşıcağına onun karar vermesine izin verdi ve ne biliyorsunuz

Yakın olmak istedi.

Ancak bu başarılması zor bir hedefti. Deri ceketini hiç çıkarmamıştı ve elini ceketin altına sokup kılıflı bir silahla karşılaşana kadar bunun nedenini anlamamıştı.

"Özür dilerim," dedi sıkıca.

"Sorun yok." Onun gözlerinin içine baktı. "En azından güvende olduğumu biliyorum."

Yüzü ölümcül bir ciddiyete büründü. "Her zaman. Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim."

Gözlerinin kenarlarından yaşlar süzölürken başını adamın deri kaplı göğsüne yasladı. Havayı bozmak istemiyordu ama gerçek şu ki, bu yemini duymak zordu.

Geçmişe çok fazla benziyor. Isobel'e çok benziyor.

Kendini şimdiki zamana geri çekerek, onun hareket edişine, tüm o kasların ince sallanışına, henüz keşfedilmemiş şeylerin vaadine odaklandı.

Çıplak şeyler. Zevkli şeyler.

Tanrım, çok güzel kokuyordu. Deri, hafif bir tunç kokusu... ama çoğunlukla altındaki temiz erkek.

Helania bir kez daha bunun nereye gittiğı ya da aralarında tam olarak ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını düşündü. Ama her şeyin bir yatakta bitmesini istiyordu.

Yakında-

Boone'un ellerinden biri kadının omzunun üzerinden sırtına doğru inerek kıvrımlarını takip etti. Boone'un

Sıcaklık, okşamanın ince baskısı, geniş avucunun ve becerikli parmaklarının genişliği ... hepsi tüm vücudunda yankılandı ve ona sadece onun için kalibre edilmiş bir akort çatalı gibi hissettirdi. Başını eğerek tekrar ona baktı.

Yüzü keskin bir açlık maskesiydi ve ona bakarken gözleri yanıyordu.

Ama onun kendisini ne kadar çok istediğini anlamak için yüzündeki gergin ifadeyi görmesine gerek yoktu.

Onun tahrik olduğunu hissedebiliyordu.

FOURTEEN

"N O, bunu yapacağım."

Kliniğin özel toplantı odasındaki endişeli konuşmayı kesen bu ölü ses tonu, konuşma ortamında bir delik açan bir bomba gibiydi. Sessizliğin ardından Butch, gergin toplantı boyunca konuşan kadına odaklandı. Kenarda bir sandalyede oturan kadın orta yaşların üzerindeydi ve bu bir vampir için fiziksel değişim açısından pek bir şey ifade etmiyordu - türün tipik yaşam süresine göre, üç yüz yıl kadar önce geçirdiği değişimden sonra hâlâ yirmi beş yaşında gibi görünüyordu.

Ama geçirdiği yüzyıllar gözlerinden okunuyordu.

Ve o ses tonu.

Belli ki hayatı boyunca pek çok kötü şey görmüştü. Ancak bu... ölü bir bedenine kızına ait olup olmadığına bakmaya gelmesi şüphesiz en kötüsüydü. Peki ya etrafındaki erkekler, cehennem zebanisi, oğlu, amcası ve büyükbabası? Hepsi sustu ve ona hürmeten bakışlarını yere indirdi.

Hiç şüphesiz bunun bir nedeni de kimsenin onun haklılığını iddia edememesiydi, ama bundan daha fazlası mı vardı? Butch, kendisinden başka kimsenin bu korkunç görev için yeterli güce sahip olmadığını hissediyordu.

Ve kadınlaşanın Mahmen olmasına şaşırmamıştı. Cinayet masasında geçen onca yıldan sonra,

cinsiyetler arasındaki farkları öğrenmişti. Erkekler fiziksel olarak daha güçlüydü, doğru. Ama kadınlar? Onlar savaşçıydı. Her ne kadar onunla birlikte gelen erkekler onu kurtarmak için yanan bir binaya koşacak olsalar da, hiçbiri bu yürek parçalayıcı görevde onun yerini alabilecek kadar güçlü değildi.

Çünkü bunu kaldıramadılar.

"Pekâlâ," dedi Butch. "Hazır olduğunuzda bana haber verin." Kadın ayağa kalktı. "Şimdi hazırım."

Bulundukları özel toplantı odası morgun görüntüleme odasının yanındaydı ve Butch kapıyı onun için açarken ailesine dönüp bakmadı. Başı yukarıda ve iki eli çantasında koridora doğru yürüdü. Paltosu hâlâ üzerindeydi, kahverengi yün, üç çeyrek sade kesim ve sade dikim.

Aklına çıkarmasını önermesi gerektiği düşüncesi geldi. Ama bayılacak bir tipe benzemiyordu.

Hayır, gözeneklerinden kaynaklanan korkuyu hissedebilmesine rağmen kaya gibi sağlamdı.

Butch onun için başka bir kapıyı açtı ve bir tarafında üç sandalye ve bir su soğutucusu bulunan küçük, fayans kaplı bir odaya girdiler. Yolun karşısında, altı metreye dört metrelik yatay bir cam bölme, diğer tarafındaki çekilmiş perdeyi gösteriyordu.

"Hayır," dedi pencereye bakarken. "Bu şekilde olmaz." "Senin için daha kolay olacak-"

"Eğer bu benim kızımsa, cesedini bir cam parçasından teşhis etmeyeceğim."

Butch sadece başını sallayabildi. "Bana bir saniye ver."

Pencerenin yanındaki dar kapıya giderek kapıyı bir kez çaldı. Havers kapıyı açtığında Butch sesini alçak tuttu.

"İçeri geliyoruz."

"Ama bu şekilde değil-"

"Bunu kesinlikle bu şekilde yapacağız," diye fısıldadı Butch. "Onun isteği üzerine."

Havers Butch'un omzunun üzerinden baktı ve sonra eğildi. "Elbette. Onun isteklerini yerine getireceğiz."

Yarışın doktoru kenarda dururken Butch kadına baktı. "Siz hazır olduğunuzda biz de hazırız."

Kadın birkaç derin nefes aldı ve ölümüne tuttuğu çanta sallanmaya başladı.

"Hanımefendi," dedi, "ceketinizi çıkarmanızı ve çantanızı burada bırakmanızı önereceğim."

Sanki daha önce hiç sandalye görmemiş gibi adamın işaret ettiği yere baktı. Sonra karşıya geçti ve çantasını yere bıraktı. Ceketini çıkardı, yünleri katlayıp koltuğa yerleştirirken dikkatliydi ve doğrulurken bluzunu pantolonunun içine soktu. Kıyafetleri şık değildi ama gündelik de değildi; bir yönetici asistanının işe giderken giyeceği türdendi.

Ve onun kendini hazırlama ihtiyacını tamamen anlıyordu. Bazen yüzeydeki soğukkanlılık bir insanın isteyebileceği tek şeydi.

Kız yanına geldiğinde, ona elini uzattı. Sadece yalnız olmadığını bilmesini istiyordu. "Ben de sizinle geliyorum."

Kadın, adamın kendisine uzattığı şeye bakakaldı. "Bu sizin ailen değil."

"Bu davayı aldığım andan itibaren o benim ailem oldu."

"Bunu daha önce de yaptınız mı?"

"Yüz kere."

Bir süre sonra başını salladı. Sonra avucunu onunkine dayadı, soğuk, nemli teni onu hesaplanamayacak kadar üzdü.

"Bu koku da ne?" dedi pervazlardan içeri adım atmadan önce.

"Odaları temizlemek için kullandıkları dezenfektan." "Tamam."

Butch onu içeri çekerken gözleri sedyenin üzerinde yüzüstü yatan cesede kaydı. Beyaz bir çarşaf cesedi tepeden tırnağa örtmüş, uçları dört bir yana serbestçe sarkıyordu.

Kadın yüzünü buruşturdu ve ayaklarının üzerinde sallanmaya başladı. Butch onu yakaladığında, Havers onun varlığının gereksiz olduğunu anlamış gibiydi ve şifacı duvara doğru geri adım atacak kadar sağduyulu davrandı.

"Bana yardım edin," dedi dişi yumuşak bir sesle. "Yürüyemiyor gibiyim."

"Bana yaslan." Butch onun belindeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Düşmene izin vermeyeceğim."

"Teşekkür ederim."

Ona başucuna kadar eşlik ederken, kolunda ona dayandığı yerdeki baskıyı hissedebiliyor ve Marissa'yı onun yerinde, bir levhanın üzerinde dururken, ölü kızlarının önlerinde olup olmadığını görmenin eşiğinde hayal edebiliyordu.

Birlikte durduklarında, "Acele etme," diye mırıldandı.

Kadın derin bir nefes aldı ama sonra yüzünü buruşturdu ve sanki odadaki buruk kokudan hoşlanmamış gibi burnunu ovuşturdu.

Dezenfektan konusunda çoğunlukla doğruyu söylemişti. Temizlemek için kullanılıyordu, evet. Ama aynı zamanda kimse ailenin kan ya da çürüme kokusu almasını istemiyordu ve bu özel kalıntılar söz konusu olduğunda, çoğu zaman soğuk hava deposunda tutulmalarına rağmen

gerekli sıcaklığa maruz bırakılmadıklarında uzar.

"Tamam," dedi kabaca. "Bir bakayım."

Butch boştaki eliyle uzandı ve çarşafı yüzünden geriye çekti, yaraların hiçbirisi görünmeyecek şekilde boynundan aşağı katladı.

Yüzündeki tüm renk kaybolurken kadın bir elini ağzına kapattı.

Butch kısa bir süre gözlerini kapadı ve küfretti. "Çok özür dilerim."

Ama sana sormak zorundayım. Bu senin-"

"Evet, bu benim kızım," dedi dişi boğuk bir sesle. "O bizim kızımız."

Butch yüzü tekrar kapatmaya gittiğinde, kadın başını salladı. "Hayır. Henüz değil."

Aşağı eğildi ve saçları serbest kalınca gevşek kısmı kulağının arkasına sıkıştırmak zorunda kaldı. Titreyen eliyle uzandı ve şakağındaki kısa, boyalı siyah saça dokundu. Sonra soğuk, gri yanağını okşadı.

Gözlerinden akan yaşlar kolundaki çarşafa düştü. İlk ikisi kuru pamuktan kaydı. Ardından gelen diğerleri emildi.

"Ona ne oldu?" Kadın çaresizlik içinde başını kaldırdı. "Mai'me bunu kim yaptı?"

* * *

Hudson Nehri'nin diğer yakasında, şehir merkezindeki çatışma alanının derinliklerinde, Syn düşmanı aramak için bir ara sokakta sinsice ilerliyordu, içgüdüleri önce önüne, sonra yana, şimdi arkaya ... ve yine önündekine odaklanmıştı. Yine soğuk ve berrak bir geceydi, rüzgar yağan kar tanelerini dağıtmıyordu.

Gün boyunca Caldwell'in üzerine çöken yoğun, kuru ve derin dondurucuyu rahatsız edecek hiçbir şey olmadı.

"-aşağıdaki kulüpte. Vishous cesedi Havers'a götürdü ve şimdi onun kim olduğunu ve kimin öldürdüğünü bulmaya çalışıyorlar-"

Normalde Syn, Balthazar'la eşleştirilmeyi umursamazdı. Piç acımasız bir katildi ve nadiren fazla konuşurdu; Syn'in herhangi bir canlıya yapabileceği en büyük iltifatlardan ikisi.

Ne yazık ki, bu kutsanmış sessizlik serisi bu gece kısa kesiliyordu. Görünüşe göre, Balthazar'ın kazanan kişilik ortalamasını sona erdirmek için gereken tek şey o insan kulübünde ölü bir kadındı.

Gerçi, dürüst olmak gerekirse, Syn'in kafasını kurcalayan sadece gevezelik değildi.

Derisinin altında, Pyre'ın alt katında çıplak bir halde asılı bulunan kadınla ilgili konuşmanın tetiklediği talhman'ı kabarıyor, sinsice dolaşıyordu.

Ellerinden biri, kabzaları göğsünde asılı duran çelik hançerlere gitti. Acaba, diye düşündü, kadının boğazındaki o kesikler, bileklerindeki kesikler, vücudundaki diğer hasarlar ... kendi bıçakları tarafından yapılmış olabilir miydi? Elleri mi? O nemli, soğuk merdivenlerden aşağı inerken bir kadının bacaklarını kalçalarına doladığını çok net hatırlıyordu. Ve ikisinin aşağıdaki kapılardan birine dayandıklarını, aceleyle, sert bir seksin onları bir depo alanına götürdüğünü çok net hatırlayabiliyordu. Kapının kilidi açıldıktan sonra onları birlikte içeri mi kapatmıştı?

Çekirdeğine girmek dışında ona başka şeyler de yapmış mıydı?

Hatırlayamıyordu. Ve uzun zamandır ilk kez, ensesine uyarılar diken diken oldu.

Aslında, seksin ne zaman bittiğini hatırlayamıyordu. Orgazm olmadığını biliyordu elbette. Ve onun da birkaç kez orgazm olduğundan emindi. Ama bunun dışında? Farkında olduğu bir sonraki şey kulüpten ayrılmaktı. Tek başına.

Syn ellerine baktı ve Pyre'dan ayrılırken üzerlerinde kan olup olmadığını hatırlamak için beynini zorlamaya çalıştı. Bir boşluğu daha bulmuş olması nefesinin altında lanet okumasına neden oldu. Ayrıldıktan sonra nereye gitmişti? Eve, diye düşündü. Kardeşlik malikânesine, kendisinin ve Piçler Çetesi'nin şu anda yaşadığı yere-

Hayır, bu doğru değildi. Tam ortadan kaybolmak üzereyken, daha küçük birinin kokusunu almıştı. Güzel kokuyu takip ederek avını kulüpten birkaç blok öteye kadar izlemişti.

Evet, nihayet Kardeşlik malikânesine döndüğünde, avcının damarlarından akan siyah, yağlı pislikle kaplanmıştı: Elleri ve kolları. Kıyafetleri. Bok tekmeleri. Girişteki güvenlik kamerasını kontrol ettiğini ve köpeklerden birinin onu içeri aldığını hatırlayabiliyordu. Hangisi olduğuna pek dikkat etmemişti. İçeri girdiğini gören başka biri var mıydı?

Üzerindeki düşman kokusuna rağmen, mutlaka birileri üzerinde bir kadının kanı olduğu gerçeğine de yorum yapardı. Değil mi?

"-Toplantıda olmamana şaşırdım." Syn şöyle bir baktı. "Ne?"

"Wrath'ın bu gece çağırdığı toplantı. O kulüpteki ölü kadın hakkında."

"Meşguldüm."

Balthazar sokağın ortasında durdu. "Ne yapıyorsun?"

Syn gözlerini kıstı. "Her gece yaptığım şeyin aynısı. Yansımama bakar ve doğduğum güne pişman olurum." "Ciddiyim."

"Peki, neşeli bir şeyler yapalım. Yogaya ne dersin? Pilates. Hayır, bekle, Amazon'dan ihtiyacım olmayan şeyler sipariş ediyordum-"

"Toplantıda olman gerekirken ne yapıyordun Syn?"

Soru sakın ve dengeli bir şekilde ortaya atılmıştı. Bu da Balthazar'ın karakteristik özelliği idi. Adam açık sözlü biriydi ve dürüst olmak gerekirse, şüphelenmek için sebepleri vardı. Eski Ülke'de olan şeyleri biliyordu. Kadınların, kanın ve cesetlerin bulunduğu şeyler.

Syn kuru bir sesle, "Ben değildim," dedi. "Her kimse onu ben öldürmedim."

Yalan kulağa inandırıcı geliyordu, en azından kendi kulaklarına.

Ne yazık ki, bu bir masaydı, tek kişilik bir partiydi.

"Syn, seni yargılamıyorum." Balthazar başını salladı. "Hiç yargılamadığımı biliyorsun."

"Oh, siktir et, zamanımı boşa harcamayacağım-"

"Sizi her zaman işinizle baş başa bıraktım. Soru sormadım. Senin için her şeyin farklı olduğunu biliyorum. olduğunu biliyorum." Balthazar tekrar başını salladı. "Ama çok açık konuşayım. Bu saçmalığı burada yapamazsın. Artık Yeni Dünya'dayız. Bu fark edilecek ve o zaman sorunlarımız olacak çünkü artık sadece kendi başımıza değiliz. Kral'a bağlıyız ve Gazap, ev halkından hiç kimsenin sizin yaptığınızı yapmasına izin vermeyecektir. İnsanlar burada ölümlerini özlüyor."

"Bu konuda endişelenme. Her şey kontrolüm altında."

Syn tekrar yürümeye başladığında Balthazar yerinden kıpırdamadı. "Anladığınızı sanmıyorum."

Syn durdu ve geri dönmeyi reddetti. Önündeki boş sokağa bakarak, "Eski Dünya'da yaptığım şeyi iyi bir amaç için yaptım. Onu düzgün bir şekilde kanalize ettim."

"Doğru ama okyanusun bu tarafında da kurallar var."

Dosdoğru önüne bakan Syn, devrilmiş çöp kutuları ve yırtılmış bir Hefty poşetini karıştıran bir sokak kedisi gördü. Hayvanın akşam yemeği arayışını izlerken geçen geceki dişiyi düşündü. Onu öldürmesi için bildiği kadarıyla hiçbir gerekçe yoktu. Kadın bir suçlu, bir katil ya da bir hırsız olsa bile -ki bunlar onun hedeflediği avlardı- onu o alt kata indirdiğinde bunu bilmiyordu. Orada sadece ölü değil, aynı zamanda kirletilmiş olarak bulunmuştu.

Belki de masumdu. Ve adam çok ama çok kötü bir şey yapmıştı.

Balthazar'ın ne söylediğini duymak istemiyordu.

Hafızasında delikler açılmasını istemiyordu.

Bu saçmalıkla daha fazla uğraşmak istemiyordu.

"Bana bir iyilik yap," dedi usulca.

"Hayır," diye karşılık verdi Balthazar. "Oraya gitmeyeceğim. Sakın benden bunu isteme."

Syn etrafında döndü. Gözlerinin rengi değişirken, sokak kırmızı bir parıltıyla doldu, kuzeni kan rengiyle aydınlandı. Arkasında kedi çığlık attı ve bir cam şişeyi yuvarlayarak kaçtı.

Konuşurken sesi çarpıtılmıştı. "O zaman benimle ölü kadınlar hakkında konuşmayı bırakmalısın."

Balthazar nefesinin altından küfretti. "Başka bir yolu olmalı."

"Sana bir asır önce söylemişim. Er ya da geç kafama bir kurşun sıkmak zorunda kalacaksın. Ya da bunu yapacak birini bulacaksın."

Bu noktada bu bir kamu hizmeti olurdu. Ve onun için bir rahatlama.

Tanrı biliyordu ki, intihar etmek Fade'in dışında kalmak anlamına gelmeseydi, bunu yıllar önce kendisi yapardı. Gerçi yıllar içinde neler yaptığını düşünürsek?

Nasıl olsa Dhunhd'a gidecekti.

"Beni durdurmanın tek bir yolu olduğunu biliyorsun," dedi hırlayarak.

"Ve eğer bunu yapmazsan, incittiğim kadınların kanı senin de eline bulaşacak."

— FIFTEEN —

Boone, babasının düzenlediği Solma törenine yaklaşık iki saat kala babasının evine geri dönmeyi başardı. Ön kapıdan içeri girdiğinde çok kızgındı. Helania'dan ayrılmak yapmak istediği son şeydi ve Altamere ile bağlantılı bir şey yüzünden gitmek zorunda kalması gerçeği?

Dişisiyle vakit geçirmek kadar önemli bir şey bir yana, erkeği anmak için hayatının bir saniyesini bile feda etmekten mutlu değildi.

Teknik olarak onun olduğundan değil. Sadece öyle hissediyordu.

Soğuk havayı bastırmak için ellerini kalçalarına koydu ve mermer zemine dik dik baktı. Kabul etmek gerekir ki, yanlış bir şey yapmamıştı. Sadece üzerinde yürünmek için oradaydı, tıpkı hayatı boyunca olduğu gibi.

"Rahatlamam lazım," diye mırıldandı.

Tabii ki, sıcak hava balonu kongresinin bu tarafındaki en büyük mavi top setine sahip olmasaydı bu daha kolay olurdu. Fuuuuuuuuuck. Kötü ayak bileğinin topallayarak yürümesine neden olduğunu mu sanıyordu? Attığı her adımda, sanki biri kasıklarına kettlebell bağlamış gibi hissediyordu.

Merdivenlere bakarken, erkek misafir banyosunun kapısına göz attı. Oraya girip fermuarını açabilir ve avuçlayabilirdi. Bu hızla giderse, iki vuruşta her yere boşalabilirdi.

Ama yine de Helania'ya bir şekilde saygısızlık ettiği düşüncesinden kurtulamıyordu. O YouPorn'dan çok daha fazlasıydı. Mastürbasyon yapacağı rastgele bir kadın bedeninden çok daha fazlasıydı. Sırf ovalayabilsin diye kendi zevklerine göre hazırlanmış iki boyutlu bir fanteziden çok daha fazlasıydı.

Yaşayan, nefes alan, inanılmaz güzel ve akıllı genç bir kadındı.

Veda öpücüğü vermemiştı.

Tanrım, çok istemişti. Dans pistinde. Masalarına döndüklerinde. Remington'ın avlusunda yürürken ve sonra otelin yüksek tarafının yanındaki gölgelere gizlice girdikten sonra hayalet gibi dışarı çıkabildiklerinde.

Birbirlerine yakın ve yavaşça dans ederlerken kadının vücudunun kendi vücuduna karşı hareket ettiğini hissetmek tüm kollarını Cehennem-Evet konumuna getirmişti. Hemen-Şimdi. OMG-I- Will-Beg. Onu oyalamak istiyordu, kanı daha önce hissetmeye hiç yaklaşmadığı bir şehvetle sıcak ve yoğun akıyordu. Ve kız da onun yanındaydı. Onun uyarılmışlığının kokusunu almış, parlayan gözlerine bakmış ve onun da kendisini istediğini anlamıştı.

Onu durduran neydi? İki şey. Tek bir öpücükle işleri durdurmayacaktı... ve kız da öyle. Onu fena halde yanlış anlamadığı sürece -ki öyle olduğunu düşünmüyordu- dudak dudağa öpüşmek onlar için sadece bir başlangıç, çıplak tenin ve çok daha fazlasının habercisi olacaktı ve her iki tarafın da "evet "ini doğal sonucuna götürmek için alan ve zaman istiyordu.

Ve ne biliyorsun, Oh, hey, üzgünüm, gitmeliyim
Fade babam tam bir oyunbozandı.

Durumu frenleyen bir diğer unsur da, kızın bunun sadece kendi tarafında bir seks olduğunu düşünmesini istememesiydi. Aralarında bu kadar çok şey olduğunu görmek rahatlatıcıydı.

Kederden başka bir şeyle ilgilenmiyordu ve onunla tekrar birlikte olma şansını en az yatay şeyleri istediği kadar istiyordu. Ama aristokrat konumunun kendi adına konuştuğunu biliyordu: Onun sınıfından erkeklerin sivil kadınları gündelik seks için kullanma, onları yatağa atıp bir kenara atma eğilimleri vardı. Helania'nın ona bu şekilde saygısızlık ettiğini düşünmesi isteyeceği son şeydi. Soyunu hiçbir zaman açıkça tartışmamış olsalar da, aksanını ya da geçmişini gizlemeye de çalışmamıştı.

Böylece o sokakta kibarca sevişti: Ona sarıldı. Yanağından iffetli bir şekilde öptü. Önce onun güvenli bir şekilde dışarı çıktığından emin olmak.

Ve şimdi buradaydı. Bu lanet evde. Kendisini sarsan ama pek de önemli olmayan bir ölümün kapısını kapatabilmek için yalan gibi gelen bir tören için gerçekten umursamadığı insanların gelmesini bekliyordu.

Bu arada, muhtemelen gidip hazırlıkları kontrol etmelidir.

En azından Marquist'le kapışmak, bu hiçbir yere varmayan hayal kırıklığının bir kısmını kanalize etmesini sağlayacaktı.

Boone yemek odasına doğru ilerleyip personelin kullandığı kanatlı kapıdan geçerken, babası gibi davrandığı düşüncesi onu rahatsız etti. Tanrım, Altamere ve Marquist, ister bir kokteyl, ister bir akşam yemeği, ister bir etkinlik, isterse bir fazla gün için gelen insanlar olsun, evin konukları için uygun hazırlıklar ve konaklamalarla tüketilmişti.

Bu ikili Marquist'in ofisinde saatlerce oturma planları, menüler, şarap ve içki siparişleri üzerinde çalışırdı.

Çılgınca.

Kanatlı kapının diğer tarafında yemek servisinin hazırlandığı alan, gümüş parlatma odası ve devasa bir kiler vardı. Ayrıca kapalı kapıdan Marquist'in

ofis ve özel konaklama yerleri - ki ortaya çıktığı gibi, pervazına bantlanmış bir bırakıyorum mektubu yoktu. Ya da yanına yığılmış U-Haul taşıma kutuları. Ya da ortasında Boone'un fotoğrafı ve alnındaki gülen suratla kurşun delikleri olan bir silah hedefi de yoktu.

Sanırım erkek henüz istifa etmemişti. Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilmek zordu.

"Marquist nerede?" sorusunun yanıtı mutfakta aranıyordu: Uşak ocağın önündeki tezgâhtaydı, ütülü ceketini çıkarmış ve kollarını sıvamıştı. Dikkati golf arabası büyüklüğünde bir bifteğin yağını kesmeye odaklanmıştı, Henckels bıçağı et parçasının etrafında uçuşuyordu, uzman eller uzman bir iş yapıyordu.

Uşak başını kaldırmadı. "Evet."

"Hazır mıyız?"

"Evet." Marquist dilimin açısını değiştirirken bıçak parladı. "Her şey hazır."

"Diğer köpekler nerede?"

"Hazırlıkları kendim tamamlıyorum. Bu efendime hizmet etmek için yapacağım son şey ve bu kutsal alana kimse giremez."

"Diğerleri de katılmak isteyecektir. Benim efendim onların da efendisiydi."

"Benim olduğu gibi değil."

Boone kaşlarını çattı. "Peki siz ikiniz ne zamandır birlikte yatıyordunuz? Sizi buraya getirdikten hemen sonra mı başladı, yoksa zaten olduğu için mi sizi işe aldı?"

Marquist tısladı ve başını kaldırıp baktı. Ve ne biliyor musunuz, başıboş bir bıçak ocaktaki bir tencereye çok benziyordu; izlenmeden işini daha da iyi yapıyordu.

Elbette, bıçağın tüm o sığır etinin üzerindeki yağ tabakası yerine uşağı dilimlediği uyarısı vardı.

Uşak Henckels'ı bıraktı ve lavaboya doğru koştu. Boone sıcak suyun durulanmasını ve bulaşık havlusunun sarılmasını izlerken, özür dilemesini engelleyen şeyin erkekten hoşlanmaması mı, yoksa bunca yıl kendi sosyal davranışlarını izledikten sonra artık hiç umursamaması mı olduğuna karar veremedi.

Uşağın yaralanması umurunda değildi. Umursuyormuş gibi de yapmayacaktı.

Marquist arkasını dönmeden önce omuzlarını dikleştirdi ve o dönerken Boone erkeğin gözleriyle doğrudan karşılaştı.

"İnkâr etmeye zahmet etmeyin," dedi Boone. "Ve bilgin olsun, benim için öyle ya da böyle bir önemi yok. Tıpkı üvey annem için bir sorun olmadığı gibi. Belki de senin ona bir iyilik yaptığını düşünmüştür."

Kâhyanın gözleri, vereceği cevapları düşünüyormuş gibi kısıılırken Boone, diğer erkek lehine vasiyetin dışında bırakılmanın nasıl bir şey olacağını düşündü. Eh... ne biliyorsun. Bu mutsuz evi ve içindeki bir gemi dolusu ıvır zıvırı bırakıp gitme fikri, yabancılaştırıcı bir olaydan ziyade özgürleştirici bir olay gibi görünüyordu.

Marquist'in ifadesi kibirli bir hal aldı, sanki her türlü suçlamanın üstündeymiş gibiydi. Özellikle de dürtme ve gıdıklama türünden olanları... Her ikisi de Altamere ile kapalı kapılar ardında neler yaşandığını bilse de.

"Babana hizmet etmek için her şeyi yaparım. Herhangi bir şey."

"Bunun çok doğru olduğunu düşünüyorum," diye mırıldandı Boone.

"Doğru. Ona anlayamayacağın şekillerde hizmet ettim, onu ve ev halkını korudum, her şeyin yolunda gitmesini sağladım. Ve ölüm ona olan bağlılığımı değiştirmedim."

Dikilitaş mı istiyorsun? Boone düşündü. Hatıra pulu. Hayır, bekle, Times Meydanı'nda tüm oral seksler için bir reklam panosu.

Tamam, bu çok kabaydı. Ama hadi ama.

"Bundan başka hiçbir şeye cevap vermeye tenezzül etmeyeceğim." Marquist'in gözleri tekrar kısıldı. "Efendin ve benim mükemmel ortaklar olduğumuzu söylemek dışında. Bu evin idaresinde."

Boone kollarını göğsünde kavuşturdu ve tezgahlardan birine yaslandı. "Siz bu çatı altına girdikten kısa bir süre sonra kan adamımın ölmesi biraz uygun oldu."

"Tam olarak ne öneriyorsun?"

Bu bir soru değildi. Ve Boone ilk kez Marquist'in geçmişinin tam olarak ne olduğunu merak etmiyordu. Öte yandan, güdülerini açık görünüyor. Normalde hiçbir erkek sivil, sevgilisinin evinde hizmetçi olmayı seçmezdi. Küçük düşürücü bir durum. Ama bir glymera üyesiyle birlikte olmanın avantajları vardı ve Tanrı biliyordu ki, Marquist'in Altamere'nin itibarına sahip biriyle her gece temas kurabilmesinin tek yolu, iş kisvesi altında eve taşınmasıydı.

Aristokraside mi? Açık erkeklerle karşı hoşgörü yoktu. eşcinsellik. Sosyal uygunluk dikte edildi o

Sizi ne kadar mutsuz ederse etsin, karşı cinsten biriyle çiftleşmeli ve en az bir kez, tercihen yasal shellanız ilk doğum yatağından sağ çıkarsa iki kez üremeliydiniz.

Eğer onların deyimiyle "ikincil bir iknaya" sahipseniz, gizlice erkek sevgililer edinebilirdiniz. Ancak bu ilişkiler asla eşinize, ailenize ya da soyunuza karışmamalıydı ve eğer biri ders dışı aktivitelerinizi öğrenirse Bakire Kâtip sizi kurtarırdı.

Aristokrasideki kadınlara gelince? Lezbiyen aşıklara izin verilmezdi. Asla. Hiçbir koşulda.

Glymera'nın ataerkilliğine bir örnek daha.
Hoşgörüsüzlük. Adaletsizlik. Hepsi çok adaletsizdi.

"Annemle babam birlikte hiç mutlu olmadılar," dedi Boone. "Ama ikisi de daha fazla ya da daha az bir şey bekleyecek şekilde yetiştirilmemişti. Bununla birlikte, mahmenimin intihar edip etmediğini ya da onu öldürenin başka bir şey, uğursuz bir şey olup olmadığını hep merak etmişimdir. Tam olarak nasıl öldü? Kimse bana anlatmadı çünkü kimse bu konuda konuşmadı."

"Bunun nedeni mahremiyet perdesinin ölümden sonra da uygun olmaya devam etmesidir. Mahmeniniz görevini gerektiği gibi yapan değerli bir kadındı."

"Vay canına. Orada iki kez 'uygun' kelimesini kullandın. İyi iş çıkardın. Babamın partilerini planlamanız için size güvenmesine şaşmamalı." Boone kahyanın ayaklarına doğru başını salladı. "Dikkat et. Damlatıyorsun. Havers'a gidip dikiş attırsan iyi olur."

Kâhya, işine geri dönmeyi düşünüyormuş gibi bifteğe baktı.

"Oh, hayır, yok." Boone başını salladı. "O et parçası fırına girmek üzere olsa bile, yemeğin her tarafını kanatmayacaksın. Gidip diğer Doggen'ları getireceğim ve onlar da her şeyi halledecekler -tören için en başından beri yapmaları gerektiği gibi. Onları dışlamanız çok uygunsuzdu."

Marquist'in gülümsemesi yavaştı, gözleri ise hesapçı bir ifadeye bürünmüştü. "Dikkatli olun, genç efendi Boone. Soyunun uygunsuz bir şeyle lekelenmesini hiç istemem. Glymera küçük hataları bile affetmekte yavaş davranır. Kötü pişirilmiş bir ordövr veya kötü hazırlanmış bir kaz ciğeri bir hanenin itibarı için yıkıcı olabilir. Çok daha önemli bir şey içinse bu çok daha azdır."

"Herhangi birinin ne düşündüğünü umursadığımı varsayıyorsun." Boone çenesini indirdi ve gözlerini

Kaşlarının altından. "Ve açık olan bir şeyi belirtmeme izin verin - babamla olan ilişkinizden bahsetmek gibi bir patavatsızlık yaparsanız, bu kalibrede bir mülkte bir daha asla iş bulamazsınız. Eğer efendim hakkında dedikodu yayarsan aristokratlar arabalarını yıkamana ya da oluklarını temizlemene bile izin vermezler."

"Bunu söyleyen, insanların ne düşündüğünü umursamadığını iddia eden bir erkek."

"Sadece bir sonraki işini düşünmediysen diye sana yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Bana iyi bakılmadığını varsayıyorsunuz. Bu da endişelenmeme gerek olmadığını bildiğim bir şey."

Marquist giderken selam vermedi. Ama az önce onayladığı protokol ihlalinin yanı sıra tehdit ettiği protokol ihlalinin de göz önünde bulundurursak, kim sayıyordu ki?

Uşak sahneye çıkmadan hemen önce Boone omzunun üzerinden, "Ön kapıyı kullanmayın. Burada sadece personelsiniz, aileden değilsiniz."

Marquist durakladı ve kesik elindeki kanlı bulaşık havlusunu sıktı. "Ben aileden daha iyiyim. Ve şu Solma Töreni biter bitmez, ne kadar iyi olduğumu tam olarak öğreneceksin."

"Bu evi terk etmiyorum," diye homurdandı Boone. "Ben de öyle."

* * *

Butch, Boone'un ailesinin malikânesinin yan bahçesinde yeniden toplanırken, eski usul para rutini onu hiç şaşırtmamıştı. Burası bir elçilik kadar büyüktü ve bir top sahası gibi aydınlatılmıştı. Pencereilerin eski dalgalı camlarından antikaları, yağlı boya tabloları, heykelleri ve vazoları görebiliyordu

çiçekler. Bu tam da şimdiye kadar bulunduğu her glymera evinde gördüğü türden anonim, saygıdeğer bir lükstü; içsel değerlerin bir boku ev gibi yapmadığının ve süslemeler için tek bir kabul edilebilirlik standardı olduğunda, elde edeceğiniz tek şeyin indirgeyici bir tek nota olduğunun olumlu bir kanıtıydı.

Pit'ini Shellan ve iki oda arkadaşıyla birlikte haftanın her günü ve Pazar günü iki kez bu gösteri teknesine götürürdü.

Kardeşi geldiğinde Rhage, "Zavallı çocuk," dedi.

"Pek sayılmaz," diye mırıldandı V ortaya çıktığında. "Boone'un böylesi daha iyi, doğru mu? Babası tam bir orospu çocuğuydu."

Butch oda arkadaşına bir bakış fırlattı. "Lütfen lanet olası törende bu konuyu açmamaya çalışır mısın? Bu çok yapışkan."

"Protokolden nefret ediyorum."

"Hayır, gerçekten mi?" Rhage araya girdi. "Durun, şok olmuş yüzümü takınayım."

Ağabey arkasını döndü, sonra da yakışıklı suratıyla gözleri fal taşı gibi açılmış ve ağzı kulaklarına varmış bir halde geri döndü.

Nefes nefese kalıp iki elini başının yanında çırparken, V ters ters baktı. "Buraya gel."

"Neden?"

"Böylece taşaklarına diz çökebilirim. Mesafeyi kendim kapatırdım ama senin kilise çanların benim sola doğru iki adım atmama değmez."

"Şunu keser misiniz," diye tısladı Butch. "Bu ciddi bir olay. İkinizin de kendinizi toparlamanızı ve on dakikalığına uygun davranmanızı istiyorum."

V gözlerini devirdi. "Bunu söyleyen de patates tabancası olan bir erkek."

Rhage kolunu Butch'un omuzlarına doladı ve eğildi. "Lütfen bana oradaki umurumda bile değil kamburunu ikna etmeye çalışmadığını söyle."

Butch, Frick ve Frack, Smack-It Kardeşler üzerinde kendi gonad egzersizini yapmayı düşünürken, Tohr yeniden ortaya çıktı ve varlığıyla havayı değiştirdi. Grubun neşesi kaçarken, bir grup evin önüne doğru yürüdü. Girişte, dokuma paspasın üzerindeki karları ezerek temizlediler ve pirinç tokmağı iyi bir şekilde kullandılar. Protokol gereği siyahlar içinde düzgün giyimli bir köpek cevap verdi ve ardından içeri girip soğuktan uzakta etrafı kontrol ettiler.

Tahmin edilebileceği gibi gösterişli bir fuayede elli altmış kadar insan dolaşıyordu ve Butch kalabalığa göz gezdirirken Phury ve Z'yi John Matthew, Qhuinn ve Blay ile birlikte gördü. Ev sahibi ekipten bir grup salonun hemen dışında birlikte takılıyordu ve hançer avuçlarını selamlamak için kaldırmışlardı.

Rhage vişneli bir Tootsie Pop çıkardı ve paketini açtı. "Oğlumuz nerede?"

Butch başıyla salonun kemerini işaret etti. Boone şöminenin yanındaydı ve yanında duran varlıklı bir çiftle konuşurken otomatik pilota bağlanmış gibi görünüyordu. Saçı sakalı birbirine karışmış kafalar arasında gezinirken Kardeşlik üyelerini görünce bir an duraksadı ve aristokrat kadın ve erkeklerin arasından sıyrılarak dışarı çıktı.

"Hepiniz buradasınız," dedi yumuşak bir sesle.

Butch çocuğu sert bir kucaklamanın içine çekti. "Wrath da gelmek istedi ama bu çok büyük bir güvenlik riski. Piçler Çetesi de katılmak isterdi ama evde Kral'ı koruyorlar."

Vurdulu kırdılı dövüşlerinizden bahsedin. Wrath ile olan. Evde kalma tartışması pek iyi gitmemiştir. Kral'a suikast girişimlerine karşı güvende olduğuna dair makul argümanlar başarısız olunca, Vishous son safkan vampiri tahtına bantlamakla tehdit etmişti. Wrath o anda gerçekten çılgına dönmüştü; bu noktada V yapışkan maddenin pasta deliklerinde de işe yaradığını söylemişti.

KA-BOOM.

Beth, nam-ı diğer Koca Tabanca, sonunda cehennem zebanisinin aklını başına getirmişti. Tanrıya şükür.

"Ama Wrath ruhen burada," dedi Rhage daha fazla kucaklaşma olurken.

Ayrıca, güvenlik sorunları bir yana, Wrath'ın varlığı çok fazla dikkat dağıtıcı olurdu. Toplantı bir anda Kral'la ilgili bir hal alabilirdi ve Throe'nun partisinde gölge saldırısıyla olanları düşününce? Herkesin ihtiyacı olan son şey, türleri bu yeni düşmana karşı korumak için ne yapıldığını öğrenmek isteyen bir grup aristokrattı.

Özellikle de Kardeşlik tarafındaki kimse pek bir şey bilmediği için.

Yolun karşısında, ön kapı tekrar açıldı ve stajyerler SO'larıyla birlikte içeri girerken, Boone iznini aldı ve çağdaşlarından biraz destek almaya gitti.

"İyi bir grup çocuk," diye yorumladı Tohr. "En iyisi," diye katıldı Butch.

Paradise, Craeg, Axe, Novo ve Peyton - Boone ile birlikte - herkesin umduğundan çok daha fazlası olduklarını kanıtlamışlardı. Çok güçlü, zeki ve becerikliydiler ve Küçülme Topluluğu ile savaş sona ererken ve bu yeni kötü haber ortaya çıkarken gerçekten işe yaramışlardı.

Butch diğ er kardeşlerin olduğu yere doğru ilerlerken başını salladı. Gölge varlıklar ve Throe'nun evinde tam olarak neler olup bittiğı hakkında daha fazla bilgi edinmeleri gerekiyordu. Altamere'nin ölümü kumda bir çizgi olmuş, gölge tehdidinin profilini yükselten çok görünür, çok geniş çapta rapor edil en bir olay olmuştu. Daha önce saldırılar tek seferlikti. Boone'un efendisinin öldürölmesi ise özel bir evde yirmi üç aristokratın önünde gerçekleşmişti. Bir de Altamere'in shellanının ikincil ölümü vardı.

İşe koyulan turtalar hakkında konuşun. Kuşkusuz, telefon hatları yanıyordu ve er ya da geç, Wrath durum hakkında bir şeyler söylemek zorunda kalacaktı.

Ama burası ne yeri ne de zamanıydı.

Bu not üzerine Butch etrafındaki aristokratları listeledi. Süslü püslü tipler kardeşlerin evde olduğunu fark ediyorlardı, her türlü gizli işaret ve yorum devam ediyordu, salonda bir vızıltı dalgalanıyordu. Ancak bu komikti ya da belki o kadar da şaşırtıcı değildi: Altamere'in öldürölldüğü o talihsiz partiye katılmış olan tek bir kişi bile yoktu. Elbette, gölge saldırısı sırasında az sayıda yaralanma olmuştu, ama bunlar nispeten önemsiz nitelikteydi ve türlerin iyileşme şekliyle? O züppelerin hepsi şimdiye kadar mokasen ve ince topuklu ayakkabılarını giymiş olurlardı.

"Hiçbiri gelmedi," dedi Rhage etrafta dolanırken. Tootsie Pop'u.

"Aklımı okuyorsun," diye mırıldandı Butch.

"Aristokrasi skandalları sadece uzaktan sever."

"Sürtükler," diye duyurdu V. "Her biri."

Stajyerler gelip Kardeşliğı selamlarken, Butch Boone'un iki dünyasını fark etmekten kendini alamadı

Kan bağı ve çalışma hayatı. Ve çocuğun salondaki aristokratlara dönerken takındığı gergin tavra bakılırsa, hangisini tercih ettiği oldukça açıktı. Yine de bunu yaptığı için iyi bir evlattı-

Bir soğuk hava dalgası geç gelen bir katılımcıyı haber verdiğinde Butch başını çevirip baktı. Jackie O güneş gözlüklü, ince, sarışın bir kadın içeri giriyordu; ince kaşmir paltosunun zevkli kahve tonu, muhteşem bacaklarını ve yepyeni Louboutin'lerini ortaya çıkarıyordu. Kadın kapıları kapatırken Butch kadının gözyaşlarının kokusunu alabiliyordu.

Bekar kadın. Harika bir tarzı var. Belli ki üzgünsün?

Boone hemen geri döndü ve resmi bir selamla onu selamladı, o da zarif bir baş hareketiyle karşılık verdi. Ve sonra aralarında garip bir sessizlik oldu, sanki kafalarının içinde birbirlerine sarılıyorlardı.

Vay, vay, vay... Bu, Boone'un kulüp ölümleriyle bağlantılı olan o kadına gösterdiği tüm ilgi konusunda insanın kendini daha iyi hissetmesini sağlamıyor muydu? Belki de ona karşı sadece endişeli bir vatandaş gibi davranıyordu. Belli ki erkeğin yeni gelen bu güzel bayanla derin bir geçmişi vardı ve onu gerçekten de önemsiyordu. Babasının ölümüyle sarsıldığı belli olan bu kadın için üzgün görünüyordu.

Rhage eğildi ve fısıldadı, "Orada havada aşk mı görüyorum?"

"Fena halde iyi bir çift olurlardı," dedi Butch.

"Doğru," diye kabul etti V. "Aradaki bağlantıyı tamamen görebiliyorum."

Rhage gözlerini devirdi. "Mary'mle birlikte bir Agony Aunt köşesi yazıyor ve ilişkiler konusunda bir uzman."

"Hâlâ barbekü sosu kullanmamız gerektiğini düşünüyorum." Rhage iç çekerek, "Mmmm, barbekü," dedi.

lolipopunun çikolatalı ortasını çıtırdattı. "Ben

aç."

Butch kendi kendine gülmek zorunda kaldı. En yakın arkadaşlarının tek iyi yanı neydi? Rhage'in her zaman yiyecek bir şeyler istemesine, V'nin anlaşmazlıkları çözmek için bedensel zarar vermeyi önermesine ve Tohr'un herkese sakın olmalarını söylemesine güvenebilirdiniz.

İçinde bulundukları bu tehlikeli ve kafa karıştııcı dünyada işlerin ne durumda olduğunu bilmek güzeldi.

— ❧ SIXTEEN ❧ —

I Sönme Töreni'nden geçmiş olmalı.

Boone'un aklından geçen düşünce buydu, salonun çevresindeki köpeklerle yiyeceklerin getirilme ve servis edilme zamanının geldiğini işaret ederken. Evet, gerçekten de ... bir şekilde ordövrlerin ortaya çıkması, içeceklerin sunulması ve sohbet saatinin başlaması uygun görünüyordu.

Köpek selam verip mutfağa çekilirken, insanlar çömleğin etrafında oluşan at nalından dışarı çıktılar ve Boone, Eski Dilde hangi duaları ettiğini, toplananlar tarafından koro halinde hangi ezberlerin tekrarlandığını, tek oğlu ve en yakın akrabası olarak şimdi rahmetli olan büyük Altamere'ye hangi onur sözlerini söylediğini hatırlamayı imkânsız buldu.

"Muhteşem bir törendi. Çok uygun davrandınız."

Kendisine hitap eden yaşlı kadına baktı. O her kimse üzerinde siyah bir kokteyl elbisesi, üç sıra inci ve beyaz çocuk eldivenleri vardı. Bu da odadaki kendi kuşağından diğer tüm kadınlarla hemen hemen aynı olduğu anlamına geliyordu.

Kim bu kadın, diye düşündü panikle.

Cevap olarak ağzından bir şeyler çıktı, bir dizi hece ve hey, bunlar ona mantıklı gelmiş olmalı çünkü dişi de bir şeyler söyledi. Ve sonra kadın

Bir hikayeye başladı, özenle boyanmış dudakları sanki insanların her cümlesini merakla beklemesine alışmış ve bunu bekliyormuş gibi kelimelerini özenle telaffuz ediyordu.

Bu arada Boone bildiği hiçbir dilde hiçbir şeyi tercüme edemiyordu. Bacaklarını da hissedemiyordu. Vücudunun hiçbir parçasını hissedemiyordu.

Aklının bir köşesinde, salon ve içindeki insan kalabalığı duyularından daha da uzaklaşmış gibi görünürken, psikotik bir çöküş yaşayıp yaşamadığını merak etti. Belki de bunların hiçbiri gerçek değildi? Ya bu odada gerçekten yalnızsa ve beyni bu insanları sadece hafızasından çizdiyse, hiçbiri kendi kontrolünde olmadığı için daha da korkutucu olan bir halüsinasyonun figürleri: Bu kadının konuşmasını engelleyemezdi ve hepsinin gitmesini sağlayamazdı.

Tanrım, şimdi ağzı yine hareket ediyordu. Ne söylüyordu?

"Uygun" olmuş olmalıydı çünkü gitmeden önce uzanıp kolunu sıktı. Nefes almak için zamanı yoktu. Bir erkek öne çıkıp elini sıkmak için uzattı ve Boone o avucu gerçekten sıkabildiğine şaşırdı.

İkisinin birbirinden yedi bin metre uzakta durduğunu düşünürsek.

Çizgi film karakterleri. Etrafındaki herkes sadece iki boyutlu değildi; fotoğraftan ziyade çizilmişlerdi, basit bir şekilde ana hatları çizilmiş ve bir gencin ayırım yapmayan gözüne hitap edecek şekilde ana renklerle doldurulmuşlardı. Kokuları, parfümleri ya da kolonyaları yoktu ve seçtikleri kokteyl, şarap, maden suyu ... havyar ya da kanepeler . . . puro ya da sigara . . . bir konserdeki fısıltı gibiydi, ana sahnedeki gürültüyü zar zor aşan bir şeydi.

Takım elbisesinin altında, kollarının altında terliyordu ve ikinci katta, olaylar başlamadan önce ona tam oturan yaka ve kravat, şimdi bir katilin elinde piyano teli gibi sıkışmıştı.

Nefes alamıyordu.

"-Evet, ama tabii ki," dediğini duydu. Çünkü bu cümleyi glymera'da neredeyse her şeye yanıt olarak kullanabilirsiniz.

Babanı özleyiyor musun? Evet, ama tabii ki.

Bu evi tutuyor musun? Evet, ama tabii ki.

Vasiyet hazır mı? Evet, ama tabii ki.

Doğru cevap verip vermediği önemli değildi. Aslında, kendisine ne sorduklarını bir yana bırakın, kiminle konuştuğunu bile zar zor anlayabiliyordu ve buna stajyer arkadaşları, Kardeşler ve diğer dövüşçüler saygılarını sunmak ve vedalaşmak için geldiklerinde de dahildi.

Onlar ayrılırken, buna bir dakika daha dayanamayacağını biliyordu.

"Boone. Bana bak."

Gözlerini kırptırdı ... ve sonunda doğru düzgün birini gördü. Rochelle önünde duruyordu ve sanki bir an için dikkatini çekmeye çalışıyormuş gibi eldivenli eliyle kolunu çekti.

Kadının yüzüne odaklanarak, "Bu insanları evden çıkarmalıyım," dediğini duydu.

Rochelle koyu renk güneş gözlüklerini çıkardı. Ağlamaktan gözleri kan çanağına dönmüştü ve babasının vefatını bu kadar önemsemesi onu duygulandırmıştı.

"Benimle gel," dedi. "Tüm bunlara bir ara vermen gerek."

Takım elbisesinin kolundan tuttu ve onu seyren kalabalığın arasından çekti. Onlar ayrılırken herkes ona bakıyordu.

Evet, ama tabii ki geçmişleri yüzünden. Ve eğer akli başında olsaydı, arkadaşına kendisini dedikodulara maruz bırakmamasını söylerdi.

Özellikle de onu doğrudan fuayedeki erkekler tuvaletine götürdüğü düşünöldüğünde.

Refakatsiz.

Rochelle ikisini de oniks genişliğinde bir odaya kapattı ve onu mermer el lavabosunun yanındaki deri koltuğa yatırdı. Longchamp çantasını bir kenara koyarak, asılı bir çubuktan monogramlı bir havlu çekti ve yüzünün önünde salladı, yarattığı esinti kızarmış yanaklarını serinletti.

Dalgın bir şekilde Rochelle'in rimel sürmediğini ve göz farının lekeli olduğunu fark etti.

Çok naziksin, diye düşündü.

"Kravatını gevşetmek ister misin?" diye sordu ona.

"Bu uygun değil," diye mırıldandı. "Bu banyodan kravatımı çıkararak mı çıkacağız? Seks yaptığımızı düşüncekler."

Kahretsin, bu çok dobraydı.

"Özür dilerim," dedi. "Kaba olmak istememiştim."

"Ne düşündükleri umurumda değil," dedi Rochelle sertçe. "Ve eğer düşünürlerse, her zaman yeniden düğümleyebilirsin."

Boone tam olarak neye cevap verdiğini bilmese de başını salladı. Hiçbir şey bilmiyordu. Ancak iyi haber, yavaş yavaş Rochelle'in gerçekten karşısında duruyormuş gibi hissetmeye başlamasıydı. Ve çok geçmeden, bu keşfin hemen ardından, ayaklarını ve bacaklarını yeniden hissetmeye başladı: Onu ele geçiren uyuşukluk aşağıdan yukarıya doğru geriledi, gövdesi de sonunda yeniden uyandı, omuzları tekrar çevrimiçi oldu, başı düzenli programa geri döndü.

Uzun ve yavaş nefes verdiğinde, Rochelle yelpazelemeyi azalttı. "Rengin şimdi daha normal."

"Orada ne olduğunu bilmiyorum."

"Panik atak." Onun yanına oturdu. "Olur böyle şeyler."

"Pek erkekçe değil."

"Bu bir güç meselesi değil. Herkes stres hissedebilir." Çantasını kucağına taşıyarak bir paket Dunhill sigarası ve bir altın çakmak çıkardı. "Sakıncası var mı?"

"Sigara içtiğini bilmiyordum."

"İçmememi tercih edersen-"

"Hayır, hayır. Sorun değil. Umurumda değil."

Sigarayı yakmak üzereyken eldivenli eli titredi. "Aristokrasi sigara içen kadınlardan hoşlanmaz."

Boone dirseklerini dizlerine dayadı ve yüzünü ovuşturdu. "Gelmen gerçekten çok iyi oldu."

"Bunu kaçırmazdım."

"Sen gerçekten bir dışisin-" Boone kaşlarını çatı. "Ağlıyorsun."

Aptalca bir yorum. Sanki bilmiyormuş gibi? Yine de şaşırmış görünüyordu.

"Özür dilerim." Onun üzerinde kullandığı el havlusunu aldı ve gözlerine koydu. "Mendilin de sende kalsın. Ben bunu kullanacağım."

Ona bakarken, onun erkeğini düşündü. Yanında kalmayan kişi. Onu hayal kırıklığına uğratan.

Onun kadar değerli birini terk ettiği için iyi bir dayağa ihtiyacı vardı.

"Bu bir Solma Töreni," dedi derin bir nefes alırken. "Gözyaşı dökmem gerekiyor."

Ayağa kalkarak tuvalet odasına doğru yürüdü ve külünü kâseye dökmek için eğildi. Doğrulurken, başının üstündeki fanı çalıştırmak için bir düğmeyi çevirdi ve başını arkaya yatırarak sigara içti, nefesleri üstündeki tavana doğru yöneldi.

Sigarasını bitirip filtresini tuvalete atana kadar orada kaldılar, adam kanepede, kadın tuvaletin yanındaki kapı aralığında.

"Mücadeleye geri dönelim mi?" diye sordu. "Biriyle tanıştım," diye ağzından kaçırdı.

Rochelle'in kaşları kalktı. "Öyle mi?"

"Evet."

Rochelle'in sesindeki eşit tonu ve yüzündeki açık ifadeyi ölçtüğünde, bu konuyu onu yanlış yönlendirmek istemediği için açtığını fark etti. Rochelle'i gördüğüne sevinmiş ve efendisinin ölümünü bu kadar önemseydiği için duygulanmıştı; belki Helania'yla tanışmamış olsaydı onunla bir şeyler başlatmayı deneyebilirdi.

Ama Helania her şeyi değiştirmişti.

"Bu harika." Rochelle geri geldi ve çantasına uzandı. Bir rulo Certs çıkararak önce ona bir tane uzattı. "Bu ne zaman oldu?"

Naneyi aldı çünkü ellerine yapacak bir şey veriyordu. Ve aslında, keklik üzümü ağzına dolduğunda, onu biraz uyandırdı.

"Çok yakın zamanda." Kaç saat, kaç gece ya da kaç ay geçtiğini bilerek saymadı. "Hissediyorum Sanırım ona aşık oldum. Kulağa çılgınca geliyor ama ben bu durumdayım. Aşık oldum."

"Öyle mi?" Rochelle gülümsedi. "Onu tanıyor muyum?" "Hayır, tanımıyorsun."

Boone tereddüt etti. Sınıflarının çok iyi bildiği ayrımcılığı Rochelle'in yüzünde ya da tavırlarında görmeye hazır değildi. Onun tarafından hayal kırıklığına uğratılmak istemiyordu.

Ama istediği kişi hakkında hiçbir şey saklamayacaktı. "O bir sivil."

"Gerçekten mi?" Rochelle'in gözlerinde şaşkınlık parladı.
"Bizden biri değil mi?"

"Hayır," dedi. "O bir aristokrat değil."

Rochelle'in bakışları yere düştü ve onun vereceği yanıtı karşı kendini hazırladı. Kahretsin, arkadaşının bundan daha iyi olduğunu sanıyordu. Daha terbiyeli-

"Ben de bir sivil aşığ oldum," dedi gergin bir sesle.

Boone keskin bir nefes aldığıında başını salladı ve hüznle gülümsedi. "Evet. Bizden biri de değil."

"Neden söylemedin?" diye sordu.

"Nasıl yapabilirdim ki?" Derin bir nefes daha aldı. "Yine de bu kadar açık fikirli olduğunu bilseydim ... seninle daha fazla şey konuşabilirdim."

"Sınıf farkı yüzünden mi yürümedi?"

Rochelle gözlerini kapattı. Ve sonra açıkça ağlamaya başladı, ince bedenini saran bir duygu onu ikiye böleceğinden endişelenmesine neden oldu.

SEVENTEEN

WHelania'nın telefonu gün doğumundan yaklaşık yirmi dakika önce bir mesajla çaldığında, elindeki iğne oyasını

yan tarafa geçti ve bing! sesi daha azalmadan kanepenin üstündeki şeyi kaptı. Kim olduğunu görünce gülümsedi - ta ki mesajı açana kadar. Kelimeleri iki kez okudu. Ve sonra tekrar.

iPhone'u bir kenara bırakıp dümdüz önüne baktı. İki saniye kadar.

Eli tekrar cep telefonuna gitti ve hızlıca bir yanıt yazdı. Gönder tuşuna basarak koltuktan fırladı ve banyoya koştu. Işığı açarak dişlerini fırçaladı ve daha iyi düşünmeden saçlarını bandından kurtararak kızıl ve altın rengi dalgaları omuzlarına yaydı.

Ve sonra onları kabarttı.

Aslında saçlarını kabartmıştı. Ama daha da iyi görünüyordu, küçük yüzünü çerçeveliyor, ona başka türlü eksikliğini hissettiği karakteri veriyordu.

Aynadaki yansımasına bakarken, Isobel'in tam bu noktada durduğu ve kısa saçlarını diken diken olana kadar fırçaladığı tüm geceleri hatırladı. Arka planda her zaman Beatles şarkıları çalardı. Belki biraz Bob Dylan. Bazen Bob Marley.

Isobel, Justin Bieber ortaya çıktığında ve onun albümlerinden birini beğendiğinde şaka yapmıştı.

B, indirmelere katılması için uğraştı.

Helania kaşlarını çatarak ellerini indirdi ve lavabonun kenarına dayadı. Sebepsiz yere, kız kardeşini düşünerek geçirdiği zamanı düşündü: Isobel'in yaptıklarını. Ne düşünmüştü. Sevdği ve sevmediği şeyler.

Ölüyü hatırlamak muhtemelen kötü bir şey değildi, özellikle de kederin ilk aşamalarında. Sorun şuydu ki... o bunu hep yapmıştı. Isobel'in zamansız ve şiddetli ölümünden önce bile, hayatın kenarında oturup olayları filtrelenmiş bir şekilde tecrübe ederken, kız kardeşi dışarıda yaşayıp eve hikayeler getirirken kendini daha rahat hissetmişti.

Gerçekte filmler. Olayların ve insanların gerçekten var olması dışında.

Helania'nın bir erkek arkadaşı mı vardı? Onların ilişkisi Helania'nın bu apartman dairesinden uzakta kendi hayatını kurmaya başladığı tek andı. Ve dürüst olmak gerekirse, o zaman bile onunla sadece Isobel ona gerçekten birini bulması gerektiğini söylediği için birlikte olmuştu-

Kapı yumuşak bir sesle çalındı ve Helania kalbi küt küt atarak etrafına bakındı.

Korkuyla olmasa da.

Hayır, kesinlikle korkuyla değil.

Görünüşü için zaman harcadığını inkâr etmek amacıyla banyonun ışığını hızla kapattı. Yine de kapıya doğru koşarken bir yandan da kot pantolonunu yukarı doğru çekiştiriyor ve yumuşak kumaşa topaklanma olmasın diye polarını aşağı doğru çekiştiriyordu. Gözetleme deliğini kontrol ettiğinde hızlıca nefes aldı.

Eşyaları açarken yüzüne yayılan gülümsemeyi gizleme zahmetine girmede. "Merhaba."

Boone bitkin görünüyordu. Yine de gözleri parlıyordu. "Merhaba."

İkisi de aptalca orada durdular. Sonra kadın kendini silkeledi ve geri çekildi. "Lütfen, içeri gelin. Ama mesajda da belirttiğim gibi, hiç şık değil."

"Mükemmel," dedi, her ne kadar hâlâ ona bakıyor ve yaşadığı yere bakmıyor olsa da.

Boone eşikten geçip kapıyı arkasından kapattığında, onun mükemmellik konusunda haklı olduğuna karar verdi. Çünkü ne biliyorsun, o küçük dairesindeyken? Ev birdenbire heyecan verici ve taze gelmişti. Bir tasarımcı tarafından dekore edilmişti. Kara ile çevrili beton duvarlar yerine güzel manzaralı pencerelerle donatılmıştı.

Dönüştürücü biriydi. Ve sadece duvarları ve tavanı söz konusu olduğunda değil.

Ayrıca, fark etti ki, o güne kadar g e l e n ilk ziyaretçiydi. "Size içecek bir şey getirebilir miyim? Sütüm var." Ne, sanki beş yaşında bir çocuk muydu? "Ve sanırım buzdolabında biraz portakal suyu da var-"

"Ben iyiyim."

"Paltonu alabilir miyim?" Başını salladı. "Yani, almamı ister misin? Ceketini almamı yani."

"Ah, doğru. Evet."

Adam deri ceketini silkerek çıkardı, üzerinde ince kaşmir bir kazak vardı ve kadın adamın deri değil pantolon giydiğini fark etti. Adam ağır bohçayı ona uzatırken kadın derin bir nefes aldı ve adamın kokusunu kıvrımlarda yakaladı.

"Keşke yiyecek almayı akıl etseydim," dedi elindekini bir sandalyenin arkasına koyarken. "Alırdım-"

Paltonun ağırlığı o kadar fazlaydı ki, sandalyeyi devirdi ve her şey bir gümbürtüyle yere düştü.

"Özür dilerim," dedi Boone. "Ceplerimde bir şeyler var."

Ceketi ondan önce aldı ve bu kez masanın üzerine koydu.

Silah mı? diye düşündü. Ya da silah, çoğul. Cephane de mi?

Geceleri neler yaptığını hatırlatıyordu ve babasının ölümü nedeniyle bir tür mazeret izninde olduğu düşünülduğünde, tam olarak ne kadar süre izinli kalacağını merak etmesine neden oluyordu.

Kadın adama döndüğünde, adam ona yorumlaması zor olmayan bir yoğunlukla bakıyordu. Ve onun gözleriyle buluştuğunda, henüz dile getirmediği bir soruya evet dediğinin farkındaydı.

Aralarındaki sessizlik cinsel gerilimle yüklü hale geldi ve Helania onun kendisinden bir işaret beklediğini biliyordu. Ayrıca kafasının içinde pervasız bir uğultunun, kendisine yabancı olduğu kadar canlı da olan kabaran bir enerjinin farkındaydı. Her şey çok hızlı geliyordu. Boone daha bir gece önce güvenmeye cesaret edemediği bir yabancıydı. Ve şimdi onu buraya, yalnız oldukları dairesine davet etmişti.

Gün için.

Tabii önümüzdeki beş dakika içinde gitmezse.

"Gün ışığı geliyor," dedi boğuk bir sesle. "Evet."

"İstersen kalabilirsin."

Boone gözlerini kapadı ve nefes verdi. "Tanrı'ya şükürler olsun. Şükürler olsun."

. Sen. Bugün o evde kapana kısılamam. Bunu yapamam."

"Hangi ev?"

"Kendiminkini." Başını iki yana salladı. "Şu anda bunların hiçbirini düşünmek istemiyorum."

Helania yavaşça ona yaklaştı, ayaklarının yere vuruşundan kalçalarının kayışına, omuzlarının dengesini bulmasına kadar vücudunun her hareketinin farkındaydı.

bilinçli adımlarla. Adamın önüne geldiğinde gözlerinin içine baktı ve avuçlarını göğüs kaslarının üzerine koydu.

"O zaman konuşmayalım."

Kelimeler ağzından çıkarken kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Normalde böyle davranmazdı. Ya da konuşmazdı. Ya da düşündüğü gibi. Yine de Boone'un yanındayken her şey doğal geliyordu.

"Öp beni," dedi.

Boone gözlerini saygıyla kapattı, sanki bir duasının kabul edildiğini kabul eder gibiydi. Ve sonra onu kendine doğru çekmeye başladı, boyları arasındaki farka rağmen iri vücudu onun çok daha küçük olan vücuduna mükemmel bir şekilde uyuyordu. Başını eğerek dudaklarını araladı, sadece onun ağzına hazır olduğu için değil. Göğsü heyecan ve ihtiyaçla gerilmişti, kalbi hızlı atıyor, nefesi kesiliyordu.

Elleri boğazının kenarlarından yukarı çıktı ve sonra başparmaklarıyla çene çizgisini kavradı. Aşağı inerken başını yana doğru eğdi... ve sonra kızın istediği şeyi yapmaya başladı. Onu öpüyordu, yumuşak ve yavaşça, sıcak, kadife basınç damarlarında roket gibi dolaşüyor ve kanını cinsel bir dürtüyle yoğunlaştırıyordu.

Böyle hissetmesi gerektiğini düşünüyordu. Elektrikli ve çaresiz, ama bir an önce bitmesini isteyeceğiniz bir şey değil.

Adamın göğsüne doğru eğilerek yukarı, çok yukarı uzandı ve ellerini ensesinde birleştirdi, dilleri buluşurken parmak uçları adamın saçlarının pürüzsüz ipeğinde oynuyordu. Kızın göğüsleri adamın göğsüne değdiğinde, adam inledi ve kızın belindeki tutuşunu sıkılaştırdı, adamın nefis kokusu alevlendi, o koyu baharatlar birlikte yarattıkları ısıyı büyüttü.

Çok fazla kıyafet vardı. Tenleri arasında çok fazla engel vardı.

Onun çekirdeği ve onun uyarılması arasında-

Adam ağızlarının temasını aniden kestiğinde şaşırđı ve yanlış bir şey yapıp yapmadığını merak etti. Ama saçlarını geriye atarken, gülümsemesi onun için fazlasıyla iyi olduğunu söylüyordu.

"Buraya sadece bunun için gelmedim," dedi ciddiyetle. "Bunu bilmeni istiyorum."

"Yapmadığını biliyorum." Ama Tanrı aşkına, durma. "Yoksa seni kapımdan içeri almazdım. Ama bunu bana söylediğin için minnettarım."

"Sadece seni görmem gerekiyordu."

Helania onun pürüzsüz yanaklarını hissederek yüzünü okşadı. Buraya gelmeden önce yeniden tıraş olmuş olabileceğini düşündü.

"Sanki seni geceler önce terk etmişim gibi geliyor," diye fısıldadı. "Ama sadece saatler oldu."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum."

Demek ikisi de birbirlerinden sarhoş olmuşlar, diye düşündü.

Bu çılgınlıkta yalnız olmadığını bilmek güzel.

* * *

Boone'un bedeninin içinde, şehvet kükremesi tüm yüksek mantığını geçersiz kılmakla tehdit ediyordu. Uyarılmışlığı pantolonuna vuruyor, kanı damarlarında hızla akıyor, Helania'ya duyduğu açlık karnına saplanmış bir bıçak gibiydi.

Elini kızın beline koyarak kalçalarını kızın içine doğru yuvarladı ve dudaklarını tekrar kızın dudaklarına yaklaştırdı. Dili kızın ağzına girdiğinde, ensesindeki tutuşunu sıkılaştırdı ve onu daha derin öptü, içine girdi ve geri çekildi, içine girdi ... ve geri çekildi. Bu kaygan, sıcak ritim onun da hoşuna gitmiş **o l m a l ı y d ı** çünkü birdenbire ona tutunmaya başladı, ağırlığı onun vücuduna asılmıştı.

"Seni nereye yatırabilirim?" dedi kabaca.

"Gel. Bu taraftan."

Elini tuttuğunda, avucundaki yara izlerini hissetmemek için kendini zor tuttu. Yaşadığı her şeyi hatırlamak istemiyordu - en azından şu anda. Eğer onun durumu hakkında çok fazla düşünürse, durabilirdi ve bunu yaparsa, onunla bir daha asla şansı olmayacağını biliyordu. Kendini geri çekecekti. Ortadan kaybolurdu.

Ya da belki de korkusundan böyle konuşuyordu.

Her ne ise, şimdi zihin zamanı değildi. Bu onların bedenleriyle ilgiliydi.

Onu götürdüğü yatak odası acı verecek kadar sadeydi. Duvarlarda hiçbir şey yoktu, yatakta da tek bir yastık ve el yapımı bir yorgandan başka bir şey yoktu. Kadın kapıyı kapattığında diğer odanın ışığı kesildi ve adam zifiri karanlıkta yönünü kaybetti.

Yine de kadın bir kez daha ona doğru adım attığında, nerede oldukları umurunda değildi. İhtiyacı olan tek şey, istediği tek şey oydu. Onu yeryüzünde tutan yerçekimi, ciğerlerindeki oksijen ve damarlarını dolduran kandı.

"Bil diye söylüyorum," dedi boğuk bir sesle, "genellikle bunu yapmam. Bana ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama emin olduğum bir şey var ki Seninle durmak istemiyorum."

Boone vücudunda bir elektrik çarpması hissedince gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Ama kendini toparlaması kolay oldu, böylece onu endişelenmediği belli olan bir konuda rahatlatılabildi: "Ve bil diye söylüyorum, eğer istersen dururum. İstedğin zaman ve ne kadar ileri gitmiş olursak olalım."

Kız onu tekrar ağzına doğru çektiğinde, Boone şilte bacağına çarpma kadar onları yana kaydırды ve sonra onu belinden tutup kaldırarak

ayaklarına ve yorganın üzerine uzandı. Küçük yatakta onun yanına uzandığında, yastığın ve yorganın her yerinde onun kokusunu aldı.

Öpüşmeye devam ettiklerinde, a d a m ı n eli onu tuttuğu yerden yukarı çıktı, göğsünün yanından geçerek omzuna doğru ilerledi. Ağız ağıza yeniden konumlanırken burunları çarpıştı ama sonra birbirlerini bir kez daha düzgün bir şekilde buldular. Yavaşça ilerleyerek ağırlığının bir kısmını onun üzerine verdi ve vücudunun yatağa gömüldüğünü hissetti. Yine de kalçalarını geride tuttu.

Tanrı aşkına, çok erken boşalmak istemiyordu ve zaten eşiğindeydi.

Gözleri göremediği için diğer tüm duyuları harekete geçmişti ve onu daha da fazla hissedebilmek için üzerlerindeki giysilerin çıkarılmasını istiyordu ve kadın onun aklından geçenleri okumuş olmalıydı. Elleri kaşmir kazağına gitti ve eteğini gövdesinden yukarı çekti. Dudaklarından uzaklaşarak doğrulup ince dokumayı başının üzerinden geçirdi.

"Gömleğinizi de," dedi kabaca.

"Evet, hanımefendi."

Manşetlerini serbest bırakan Boone, düğmelerle uğraşmadan düğmeli kazağı kafasından aşağı yırttı ve bu sırada bir şey yırtıldığında bunu hiç umursamadı. Ütülenmiş ve kolalanmış pamuğu da süveterle aynı endişeyle fırlatıp attı: hiç.

Kendini tekrar aşağı indirdiğinde, elleri kaburgalarının üzerinde gezindi ve siki fermuarının arkasında zonklayınca dondu kaldı.

"Bu iyi mi?" diye fısıldadı karanlığa. "Bana herhangi bir yerimden dokun."

Yana doğru yuvarlanarak kendini yatağa bıraktı ve kollarını başının üzerinde yukarı doğru uzattı, kendini, bedenini ona verdiğini hissediyordu

heyecan verici ve biraz da korkutucuydu. Kontrolü tercih ediyordu, ama onun için? Bir kısmından vazgeçmeye fazlasıyla istekliydi.

Hepsinden vazgeç.

Çıplak göğsüne ilk çarpan şey saçlarının uçları oldu, yumuşak fırçalar ereksiyonunun kalın başına doğru giden bir gıdıklama. Alt dudağını ısırarak ön dişlerinin arasından tısladı ve omurgası çatlayana kadar kamburlaştı. Ve sonra parmak uçları tenini buldu, göğsündeki kasların üzerinde gezindi ve karın kaslarına doğru ilerledi. Gövdesini keşfettikçe nefesi daha da sıklaştı ve hızlandı, uyarılmışlığında ayrı bir kalp atışı başladı ve onu daha da sertleştirdi.

Kız ona dokundukça, o da aynı şeyi ona yapmak, çıplak göğüslerinin üzerinde gezinmek istiyordu ama bu kez saçları ya da elleri değil, ağzı teninde olacaktı. Onun her yerine dokunma dürtüsü ortaya çıktığında, neredeyse teslim oluyordu ... yine de, kendisi savunmasız hale gelmeden önce onun vücudunu öğrenmenin daha rahat olduğunu hissetti-

Parmakları göbek deliğine, fermuarının hemen üstüne dokunduğunda, içinden çıkan ses ihtiyaç içindeki bir hayvanınkine benziyordu.

"Alabilir miyim?"

Helania'nın zifiri karanlıktan gelen sesi onu çağıran bir siren gibiydi ve ona boyun eğmemek için hiçbir gücü yoktu. Ona hayır diyeceğinden değil tabii.

"Lütfen..." Sesi çatallaştı. "Oh, Tanrım ... lütfen."

Her şeyi hissetti. Üst düğmenin çekilmesini. Kemerin serbest bırakılmasını. Fermuarın inişini. Yan tarafa sıkışmış olan ve leğen kemikleri tarafından sıkıştırılan ereksiyonu, her şey için bir barometreydi, zevk yalamaları şafttan aşağı iniyor ve onu kesesine çiviliyordu-

Serbest kaldığında orgazmik değil, daralma türündeydi ve bunun için Bakire Kâtip'e teşekkür etti: Kalçalarını kaldırdığında, Helania pantolonunu kalçalarından aşağıya çekti ve uyarılmışlığı sıkışık olduğu yerden fırlayarak karnının alt kısmına çarptı. Tahliyeye yardımcı olmak ve içinden fırlayan tüm hislerden uzaklaşmak için her iki mokasenini de tekmeledi - ve pantolon yatağın ucunda yere düştüğünde, çoraplarını ayak parmaklarıyla çıkardı ...

.

Sonunda olmak istediği yerdeydi.

Tamam, bu tam olarak doğru değildi ama çıplak olması doğru yönde atılmış bir adımdı.

Onun çıplak olması geri kalanıydı-

Yatak kıpırdayıp kıyafetlerin yer değiştirdiğini duyduğunda, kalbi sanki kalp kaslarının geçmesi gereken bir kapıymış gibi göğüs kafesine çarptı.

"Dur sana yardım edeyim." Körü körüne elini uzattı. "Yapabilirim-"

Helania üzerine uzandığında konuşmayı bıraktı, çıplak vücudu gezegendeki en iyi battaniyeydi, kalçaları ereksiyonunu sıkıştırıyordu, göğüsleri tüm kaslarına karşı çok yumuşaktı. Kemirici bir açlıkla tekrar dudaklarını buldu ve vücutları karanlıkta birlikte hareket etti, sürtünme erotik ve ilkeldi, beklenti büyüyordu.

Onu göğsünde daha yukarı kaldırarak boğazına sokuldu ve bir dişini şahdamarının üzerinde gezdirdi; kız kaskatı kesilince, "Hayır, yapmayacağım. Söz veriyorum."

"Yapmanı istiyorum."

Bunun üzerine tüm vücudu hareketsiz kaldı. Ama işlerin herhangi bir beslenme için zaten çok sıcak olduğunu biliyordu. Sadece kırk sekiz saat önce bir damar almış olmasına rağmen onu kurutabilirdi. Bu yüzden köpek dişleriyle onu delmek yerine köprücük kemiğini ısırды ve onu daha da yukarı kaydırды,

kalçaları yarıldı, böylece onun gövdesine bindi. Ve sonra ödülünü aldı. Kızın meme uçlarından birini ağzına alıp emerken, kız karanlığın içinde soluk soluğa kaldı ve dengesini sağlamak için bir elini duvara koymuş gibi duvara vurduğunu duydu. Avuçlarını kadının kaburgalarında aşağı yukarı gezdirerek, ağzıyla ona taptı, dilini kadının hassas noktalarında dolaştırdı, onları içine çekti ve sonra alt taraflarını öptü.

Ona binerken, kalçaları seksini adamın karın kaslarına ileri geri sürtüyor, uyarılması onu çılgına çeviriyor, bahar kokusu odayı dolduruyordu.

Ağırdan almak istiyordu. Gerçekten istiyordu.

Ama kadın adamın ağzından doğrulup kendini tekrar adamın kalçalarına bıraktığında, adam bir küfür savurdu ve o kadar sert kamburlaştı ki, başı duvara çarptı ve yatağı yerinden oynattı.

Hissedebildiği tek şey onun kaygan, sıcak çekirdeğinin seksinin sert çıkıntısında olduğuydu ve bu çok fazlaydı.

Kendini dizginleyemeden orgazm başladı, içinden patlayan sıcak fıskiyeler sikinin tepesini uçurdu. Dişlerini gıcırdatarak, şimdi farklı bir nedenden dolayı küfretti-

Helania'nın kısık kahkahası tamamen tatmin ediciydi. Ve hiç tereddüt etmedi.

Leğen kemiğini kaldırdı, aşırı hassas, spazm geçiren ereksiyonunu eline aldı ve onu ayağa kaldırdı.

Hissettiği bir sonraki şey, onun seksinin inanılmaz, sıkı, kaygan tutuşuydu, muhteşem basınç zevkini artırdı ve onu daha da sertleştirdi.

Lanet olsun, bu kadar kontrolden çıkmış olmasından nefret ediyordu; tüm bu erken saçmalıklarla onu hayal kırıklığına uğratiyordu. Ondan şehvetli bir tepki koparmalı, üzerine özenle binmeli, ilk orgazmı bulana kadar onu güzelce ve yavaşça sürmeliydi.

İlk seferlerini tamamen mahvetmişti. Tamamen.

— EIGHTEEN —

GBoone'un ne kadar büyük olduğu düşünöldüğünde, genel büyüklüğünün vücudunun her bir parçasına yansması sürpriz değildi. parçalar.

Özellikle de onu bir erkek olarak tanımlayan kısmı.

Helania kendini onun sert ereksiyonunun üzerine oturttüğünde, adam onu doldurdu ve iyice gerdi. Ve bu ilki de gerçekçiydi. Adam vahşi bir çılgınlıkla orgazm oluyordu ve Helania ona binmeye başladığında, yaşadıkları seksle ilgili her şeyi sevdi: üstte olması, adamın kontrolü kaybetmesi, onu bu kadar çok istemesi. Kalçalarını onun üzerinde yuvarlayarak, kalçaları onu adamın başı ve şaftı üzerinde yukarı ve aşağı kaldırdı, eğildi ve ellerini saçlarında gezdirdi, ağırlığı omuzlarının üzerine kaldırdı ve göğüslerinin serbestçe sallanmasına izin verdi.

İşte o zaman ışığın yanmasını istedi.

Aydınlatma karanlığı kovdu, komodinden gelen parıltı onu yumuşak bir ışıkla yıkadı.

Retinaları sızladığı için gözlerini kapatarak yaptığı şeyi sürdürdü, adamın leğen kemiğine pompalıyor, adamın seksi içine girip çıkıyor, göğüsleri sallanıyordu. İyi tanımadığı birine karşı bu kadar sınır tanımaz olması tuhaf görünüyordu ama Boone ona kendini güzel hissettiriyordu ve ayrıca bunu istiyordu.

Onu istiyordu.

Göz kapaklarını açtığında, adam kendinden geçmiş bir halde ona bakıyordu, gözleri onun sıkı, pembe meme uçları, ağzı ... ve birleştikleri yer arasında gidip geliyordu.

"Oh, Tanrım . . . Helania." İri elleri öne uzandı ve kızın göğüslerini yakaladı, başparmakları aşırı hassas uçları okşuyordu. "Hiç durma."

"Yapmayacağım."

Kollarını indirerek onun üzerine eğildi ve daha iyi hareket edebilmek için ağırlığını onun iki yanına verdi, göğüsleri daha da sallanıyor, parmak uçlarına ileri geri sürtünerek onu zaten bulduğu zevke daha da yaklaştırıyordu.

Kendini bırakmak istemedi. Bunun bitmesini istemiyordu. Onunla sonsuza kadar birlikte olabilirdi.

Vücudunun farklı fikirleri vardı. Birkaç dakika içinde, merkezinde ritmik kasılmalar başladı ve onu eşiğin üzerine taşıdı, orgazmı o kadar keskindi ki neredeyse acı veriyordu, zevk onun içinden akıyordu.

"Doğru," diye inledi, "benim için gel."

O anda dünya dönmeye başladı ama bilincini kaybettiği için değil, içinden geçen onca duyguya rağmen bayılmaması bir mucizeydi. Ama hayır, bayılmıyordu; Boone onu üzerinden kaldırıp yana doğru yuvarlıyordu. Yatağı sadece mütevazı bir ikiz olduğundan, kimsenin yere düşmemesi için kollarını ve bacaklarını dolaştırmaları gerekiyordu ve o zaman yerçekimini düşünmüyordu.

Adam kadının üstündeydi, kadının kalçaları adamın ağır bedenine uyum sağlamak için ayrılıyor, adamın seksi sanki orada ve başka hiçbir yerde olmaması gerekiyormuş gibi kadının kalbinin içine doğru kayıyordu. Bir an birbirlerine baktılar ve sonra adam onu usulca öptü.

"Bu iyi mi?" dedi kısık sesle.

"Oh, evet," diye nefes aldı.

"Beklediğimden çok daha fazlasısın."

Uzarak onun yüzünü okşadı. "Ben de sana aynısını söyledim."

Boone ilk başta yavaş hareket etti ama bu uzun sürmedi. Çok geçmeden, yatağı duvara çarparak, leğen kemiği kızın beşiğine çarparak sertçe içine pompalamaya başladı. Omuzlarına tutunarak tırnaklarıyla derisini çizmemeye çalıştı ama başaramadı.

Helania canını kurtarmak için tutunmak zorundaydı ve bu inanılmazdı.

Ham. Güçlü. Baskın.

O, bir savaşçının olması gereken her şeydi, önceki garip, büyük ölçüde tatmin edici olmayan cinsel deneyimlerini paramparça etti, her şeyi, hatta fantezilerini bile sudan çıkardı. Ve vücudu onun penetrasyonlarını emerken, başı yastığın üzerinde bir ileri bir geri gidip geliyor, tavana bakışı, o engebeli vücudundaki tüm güçle ilerleyip geri çekilirken dalgalanıyordu.

Henüz bitmemiş olsa da, onunla tekrar birlikte olmak için sabırsızlanıyordu.

* * *

Ne kadar sürdüğü hakkında bir fikrim yok.

Boone'un kalçaları sonunda Helania'nınkilere kilitlendiğinde ve cinsel organı son bir kez boşaldığında, tamamen tükenmişti. Ve kolları aniden gücünü yitirdiğinde, onu ezmek için yana doğru dönmeyi zar zor başardı.

İkisi de zor nefes alıyordu, omurgalarının torku sayesinde cinsiyetleri hâlâ birleşikti, tenleri terden bir parıltıyla kaplıydı.

Her yerini dağıtmıştı. Ve yüzündeki o duygusal gülümsemeye bakılırsa? Zerre kadar umursamadı.

Ağzını açarak mükemmel bir şey söylemek istedi. Kalbindeki huşu ve sevinci ifade etmek istiyordu. Tüm bunların onun için ne kadar önemli olduğunu anlamasını sağlayacak sözcükleri bir araya getirmek.

Hiçbir şey çıkmadı.

Söylenecek çok şey vardı ve mırıldanmaktan başka bir şey yapamayacak kadar toktu.

Bu yüzden parmaklarının yürümesine izin verdi.

Saçlarını yüzünden geriye doğru okşayarak boğazını, köprücük kemiğini ... göğüs kafesini okşadı. Nazik bir dokunuşla göğüslerinden birinin etrafında daireler çizdi ve ardından karnına doğru bir çizgi çekti. Vücudu da yüz hatları kadar ince yapıydı, kıvrımları ve düz hatları ince ve mükemmeldi ve tembel, sevgi dolu keşiflerinde acele etmiyordu.

Buna karşılık o da elini adamın kolunda aşağı yukarı gezdirerek, pazularının şişkinliği ve trisepslerinin dilimi üzerinde oyalanarak kendi keşiflerini yaptı.

Vücutları soğudukça, temas yoluyla iletişim kurdular, her şey paylaşıldı ve kabul edildi, tüm düşünceler ve duygular masaya yatırıldı, yaşadıkları deneyim sessiz, huzurlu sonrasıyla ezberlendi-

Çarpma sesi onu ayağa kaldırdı ve üzerinde kılıfında olmayan bir silaha uzandı - çünkü, merhaba, o lanet olası çıplaktı. Gürültü tekrar başladığında tavana baktı.

Helania güldü. "Tepemizde insanlar var."

Creeeeeak. Boom, boom,

boom. "Duşa giriyorlar."

Boone seslere ters ters baktı. "Cehennemlik bunlar. Beton ayakkabılarla kare dansı yapıyorlar."

"Bundan sonra yaklaşık sekiz dakika sessiz kalacağız."

Boone dijital saate baktı. "Zaman tuttun mu?"

"Hafta içi her sabah çıkardıkları gürültüye uyum sağlamak zorundaydım ve farklı aşamaları bilmek yardımcı oluyor. Sonsuza kadar sürmeyeceğini bildiğiniz sürece neredeyse her şeyin üstesinden gelebilirsiniz."

Yanına yerleşerek onu kendine doğru katladı ve kolunun dışını okşadı. "Sekiz dakika mı?"

"Sabun, şampuan ve saç kremi."

"Yukarıdaki kadın mı erkek mi?"

"İkisinden de birer tane."

"Tanrım, üreyebilirler. O zaman onlardan daha çok olurdu."

"Her zaman taşınabilirim."

Boone ağzını açtı ama kıza gelip kendisinde kalmasını önermek üzere olduğunu fark edince ağzını kapattı. Hızlı hareket etmekten bahsetmişken, bunun için çok ama çok erkendi.

Gelecek hafta konuyu açabilir. Ya da belki yarın gece.

J/k, diye düşündü.

Ciddi olmak gerekirse, Craeg, Peyton ve Axe'in eğitim merkezinde ya da mesai saatleri dışında otobüste takılırken dişileri hakkında konuştuklarına sık sık kulak misafiri olmuştu. Bu, arkadaşları için sürekli, düşük seviyeli bir meşguliyet gibiydi: arkadaşlarını ne zaman görecekları, onlarla nereye gidecekleri, geçirdikleri zamanın tadını nasıl çıkaracakları. Bunu daha önce hiç anlamamıştı. Elbette, zaman zaman güzel bir kadını takdir ederdi; örneğin Rochelle'i ele alalım - onunla bir ömür boyu birlikte olma konusunda çekinceleri olsa da, onun bariz güzelliğine ve duruşuna karşı kör değildi.

Ama arkadaşlarından gördüklerine hiç yaklaşılamamıştı.

Şimdi mi? Bu işi çok iyi biliyordu. Ve arkadaşları gibi, onun için de mesele sadece seks değildi. Helania'ya Solma Töreni'nden bahsetmek istiyordu. Soruşturma hakkında ne hissettiğini öğrenmek istiyordu. Marquist ve babasının eviyle ve lanet olası vasiyetle ilgili konularda ondan tavsiye almak istiyordu.

Göreceli bir yabancıyla kurduğu bu bağ, tıpkı diğer üç erkeğin de aynı şekilde şok olduğu şey gibiydi: Zaman ve deneyimlerin bir ilişkiye yol açan bir uyumluluğu ortaya çıkarması yerine, Helania ile bu, onun için duyguların kademeli bir evriminden çok, doğru kombinasyonla açılan bir banka kasası gibi olmuştu.

Anlık bir kilit açma-

Bum! Ba-boom, ba-boom, ba-boom.

Boone saate baktı. "Aman Tanrım, sekiz dakika.

Haklısın."

"Onlarla biraz deneyimim oldu." Adamın göğsüne bir öpücük kondurdu. "Sırada giyinmek var. Daha da gürültülü olacak çünkü tam üstümüzdeleler."

Dostum, pist gösterisini hafife almamıştı. Çarpma ve çarpışma, gıcırdama ve zıplama, işin içinde sadece kıyafetlerin olduğundan şüphe etmesine neden oldu.

"Yukarıda jai alai oynamadıklarına emin misin?" Kız kıkırdayınca, adam ona baktı. "Dinle, bunu senin için halledebilirim. Bunu ortadan kaldırabilirim."

"Ne yaparak?"

"İki bacağını da kırmak." Ona göz kırptı. "Ya da ikiden fazlaysa, orada bulunan tüm bacakları. Büyük gürültüyü azaltacaktır."

Helania gülümsedi. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Evet." Ciddileşti. "Gereksiz yere bir şeylere zarar vermeyi sevmem." Bunu söylediği anda, bunun tam olarak doğru olmadığını biliyordu. Ama küçükler sayılmazdı. Tanrı aşkına, onlar canlı bile değillerdi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye fısıldadı.

"Lütfen." Kızın saçlarının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Sen buraya geldiğinde ve ben o kapıyı açtığımda ..." Sesi dalgalandı. "Bitkin görünüyordun. Her şey yolunda mı?"

Boone kızın kızıl ve sarı saçlarından bir tutamı parmağının etrafında döndürdü. "Burada kelimelerimi dikkatli seçmem gerektiğini hissediyorum."

"Neden?"

"Bildiğiniz gibi efendim öldü. Ama ben Senin kardeşin gibi yasını tutmuyorum. Onunla iyi bir ilişkimiz yoktu. Doğduğumdan beri onun için bir utanç kaynağıydım, çünkü onun gibi bir aristokrata benzemiyordum. Her zaman daha iriydim, daha kaslıydım, glymera'nın tercih ettiği kırbaç gibi ince vücut tipinde değildim." Bir ilişkinin ürünü olabileceğini paylaşmakta tereddüt etti. "Sonra, kan mahmenim Fade'e geçtikten sonra, bundan hiç bahsetmeden başka bir kadını eve taşıdı. Sanki lekelenmiş bir kanepenin yerini alan bir kanepesi gibiydi. Bundan sonra onun yüzeysel saçmalıklarına daha fazla katlanamadım. Onun beklentilerini karşılamaya çalışmışım ama bu tür bir kınamaya ancak kendinizi ayırmadan ya da ..."

"Yoksa ne olur?"

"Öldür kendini." Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. Öyle olmasına rağmen. "Benim için bardağı taşıran son damla üvey erkek meselesiydi. Onun da benimle olan bardağı taşıran son damla, kan bağına gölge düşüren bozuk bir anlaşmaydı. Ve sonra Kardeşlik'in eğitim programına katılmam.

Tabii ki. Her neyse, öldüğünde ... bu benim için pek çok açıdan bir rahatlama oldu."

"Efendinle böyle zor zamanlar geçirdiğin için çok üzgünüm."

"Olur böyle şeyler. Özellikle de Glymera'da, sanırım."

"Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim. Isobel'i sevdiğim kadar sevdiğim birini özlemek mi yoksa babanla yaşadığın ilişkinin acısını çekmek mi?"

"Üzücü bir durum." Ve muhtemelen aralarındaki bağı köklerinden biri. "Acı çekmenin pek çok kelime dağarcığı var, değil mi?"

Bir süre sessizlik oldu. "Ayarlanmış mıydın?" diye sordu. "Evet. O bitirdi ve gerçek şu ki, benim için sorun yoktu."

Onun ve ailemdeki diğer herkesin yüzünü kurtarmak için her şeyi yapmaya hazırdım. Ama gerçek aşk benim için orada değildi ve onun için de orada değildi."

Helania derin bir nefes aldı. "Çiftleşme olayını sorduğum için özür dilerim. Ve bilesin diye söylüyorum, böyle bir şeye uzaktan yakından hiç yaklaşmadım."

Boone yavaşça gülümsedi. "Bana her şeyi sorabilirsin. Ve eğer bozuk bir anlaşmanız olduğunu bilseydim, bu benim de odaklanacağım bir şey olurdu."

"Baban yıllar boyunca seni çok derinden incitmiş olmalı."

"Sorun yok. Her şey eskiden böyleydi."

Helania kolunu başının altına sıkıştırdı ve onun eliyle oynadı.

"Bana büyümenin senin için nasıl bir şey olduğundan bahset. Ve eğitim programından. Ve ... baban Fade'e gittiğinde ona ne olduğunu."

Yük ya da zorunluluk hissetmek yerine, birine açılmak rahatlatıcıydı. Özellikle de ona. "Nerede

Başlamamı ister misin?"

Helania'nın gülümsemesi şefkat doluydu ve güzel sarı gözleri de öyle. "Nereye istersen. Bütün gün bizim."

Evet, diye düşündü kendi kendine. Düşünüyoruz. Ve bu harika bir şey değil miydi?

— NINETEEN —

Butch cep telefonunun küçük hoparlöründen çalan kaydı susturdu ve yastığının üzerindeki başını shellan'ına doğru çevirdi. Marissa yanındaki yorganın altına kıvrılmıştı, sarı saçları çıplak bedeninin üzerinde dalgalanıyordu. omuzları, soluk mavi gözleri kasvetliydi.

"Harika bir iş çıkardı," diye mırıldandı Butch. "Boone sorgulama konusunda doğuştan yetenekli. Onunla tekrar konuşmak zorunda kalmaya hazırdım ama soracağım her şeyi cevapladı."

"Şu zavallı kadın." Marissa başını salladı. "Acaba ona Mary ile konuşmak isteyip istemediğini sorsanız mı? Yaşadığı travma çok büyük. Önce kız kardeşi, sonra da o cesedi bulmak."

Butch telefonu aralarındaki yorganın üzerine bıraktı. "Bunu önereceğim."

"Ama . . . ne."

Dişisine bakarak omuz silkti. "Yok bir şey." Marissa ona bakmaya devam edince lanet okudu ve yatak odalarının tavanına baktı. "Tanrım, beni çok iyi tanıyorsun."

Bu da böyle anlarda hem iyi hem de kötü haberd.

"Ölümlerle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Marissa söyledi.

Butch omuz silkti ve boynunda asılı olan ağır altın haçı ovuşturdu. "Kimseye güvenmiyorum. İşlerin bu aşamasında değil. Gerçi bunu kelimelere dökmek

Böyle bir kaydı dinlemek beni bir pislik gibi hissettiriyor."

"Yapmanız gereken bir iş var. Profesyonel davranıyorsun." Kaşlarını çatı. "Yani iki ölüm mü oldu?"

"Üç." Tekrar Marissa'nın yüzüne döndü. "Vishous ilkinin içine baktı. Bir insandı. Caldwell Courier Journal'da bununla ilgili çeşitli haberler vardı. O da tıpkı diğer iki kadın gibi kulübün bir deposunda bulunmuş ve bıçakla öldürülmüş. Ancak asılarak öldürülmemiş. CPD'den gelen son bilgilere göre, dava hala açık. Cinayet masası katili bulamadı, ancak bu vampir olduğu anlamına gelmiyor, bu yüzden kurbanın bu olaya nasıl uyduğunu bilmek zor. Ya tekniğini geliştiren bir seri katilimiz var ya da bu olayda bir tesadüf var."

"Öldürülen üçüncü kadının kalıntıları şimdi ailesinde mi?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Havers onun üzerinde otopsi yapıyor. Tanrıya şükür onların izniyle. Ortaya çıkıp kimliğini doğruladıklarında, onları böyle bir şeye zorlamak istemedim. Ama bunu kimin yaptığını bilmek istiyorlar."

Ortalık sakinleştğinde, Shellan'ın kanından olan kardeşinden sanki erkek akrabası olmayan üçüncü bir şahısmış gibi bahsetmenin hiç de garip gelmediğini düşündü. Havers işinde son derece becerikliydi, hastalarına ve personeline çok iyi bakıyordu. Ama bir kardeş olarak? Marissa'nın mı?

Butch, gidecek hiçbir yeri yokken onu kapı dışarı eden o adamı asla affetmeyecekti. Şafaktan hemen önce.

Öğrendiği kadarıyla gerçek aileyle ilgili olan şey neydi? Bazen sizinle DNA'larını paylaşırlardı. Bazen de paylaşmazlar. Ve kan bağının sadece

Şimdiye kadar seçtiğin arkadaşların, akrabaların berbat olduğunda boşluğu doldurdu.

"Havers çok kapsamlı bir iş çıkaracaktır." Marissa gözlerini kaçırdı. "Bu konuda ona her zaman güvenebilirsiniz. O üstün bir hekimdir."

Tek kardeşiyle yaşadığı onca şeyden sonra, yine de erkeğin sahip olduğu olumlu özelliklere ışık tutacak bir sınıfı vardı. Ama bu onun Shellan'ıydı. Butch için fazla iyiydi. Ve kardeşi için de.

Butch telefonu yolundan çekti ve onu kendine doğru çekti. "Sen değerli bir kadınsın, bunu biliyor musun?"

"Önyargılısın," diye fısıldadı ağzını öperken. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Eliyle alt dudağını okşadı Başparmak.

"Ben sadece gerçekleri söyleyen bir adamım. Sadece ve sadece doğruyu söylerim, Tanrı yardımcım olsun."

"Gerçek, hmm. Peki, bana bir şey söyleyin, Bay Veracity. Bu nasıl bir his?"

Kadının eli vücudunun çok kişisel ve özel bir yerini sararken, adam gözlerini kapadı ve inledi.

Azı dişlerini gıcırdatarak, "Bilmiyorum. Bir şey söyleyemem. Belki biraz sıkmalısın ya da bir şeyleri aşağı doğru hareket ettirmelisin-oh ... evet ... bundan daha fazlası. Sanırım bana bir şeyler geliyor."

Marissa boğazının altından güldü ve dişiyle adamın alt dudağını ısırdı. "Daha çok benim için gelmek gibi, değil mi?"

"Evet. Kesinlikle. Her zaman- soru neydi?"

* * *

Gündüz saatleri iç karartıcı bir acelecilikle gelip geçti.

En azından Boone, Helania'nın yatağının başucundaki dijital saate baktığında ve şunu gördüğünde böyle düşündü

Saat akşam altıyı biraz geçiyordu.

Kahretsin, diye düşündü. Az önce onun kapısından girmiş gibi hissediyordu. "Zaman nereye gitti," diye mırıldandı.

Helania esnedi. "Bütün gün konuştuk."

Yine de ona söyleyecek bir şey bulmakta zorlandığı ya da söyleyeceği her şeyle tamamen ilgilenmediği tek bir an bile olmamıştı. Ayrıca tam olarak sohbet havasında geçmeyen bazı şeyler de yapmışlardı.

"Sekiz dakika," diye mırıldandı.

"Hmm?"

"Sanki tüm bu saatler o insanların duşta geçirdikleri sekiz dakikadan daha uzun sürmemiş gibi hissediyorum-"

Bum! Ba-boom, ba-boom, ba-boom . . .

Tavana bakarlarken gülerek, "Şeytandan bahsetmişken," dedi.

"Şimdiden döndüler mi?" Boone homurdandı. "Onları kötü bir büyü gibi mi çağırdım?"

"İnsanların iş günü sona erdi ve işe gidip gelme süreleri kısaldı."

Uzaktan gelen bir zil sesi başını kaldırmasına neden oldu. Bu onun telefonuydu. Mutfak masasının üzerinde, ceketinin içindeydi. "Ve iş gecemiz daha yeni başlıyor. Ben arıyorum. Müsaade eder misiniz?"

"Elbette."

Yataktan kalkarken gerindi ve omurgasının tekrar yerine oturduğunu hissetti. Kapıya doğru ilerledi, eşyaları açtı, deri ceketine doğru yürüdü ve telefonunu avuçladı.

"Alo?" dedi. "Evet. Tamam, tabii. Evet. Ah . . . bana yirmi dakika verir misin? Tamam, teşekkürler. Görüşürüz."

Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra bir süre Samsung'a baktı. Sonra arkasına döndü. Helania evinin kapısında idi.

yatak odası, onun olağanüstü çıplak vücudu öyle bir manzaraydı ki, aklını kaybetti.

"Kendini açıklamak zorunda değilsin," dedi nazikçe. "Geri dönmen gereken bir hayatın var ve ben senden hesap sormuyorum-"

"Babamla ilgili."

Kaşlarını çattı. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Gidip bazı tatsızlıklarla uğraşmam gerekiyor ama bunun olacağını biliyordum. Öyle ya da böyle, her şey yoluna girecek."

Dişisine doğru yürüdü, yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerinin onun yüz hatlarında dolaşmasına izin verdi, zihni sanki onunla bir daha asla birlikte olmayacakmış gibi her birini ezberledi.

"Seni ne zaman görebilirim?" diye fısıldadı.

Helania'nın gülümsemesi o kadar güzeldi ki, kalbinin genişleyerek tüm vücudunu doldurduğunu hissetti.

"Ne zaman istersen." Parmak uçlarına kalktı ve onun dudaklarını öptü. "Ben sadece buradayım."

"Arkadaşlarım Craeg ve Paradise beni bu akşam geç bir İlk Yemeğe davet ettiler. Bize katılmak ister misin?"

"Gerçekten mi?" Kızın üzerine çöken utangaç mutluluk yüzünü parlattı. "Çok isterim."

"Bu bir randevu. En kısa zamanda nerede ve ne zaman buluşacağımızı mesaj atacağım." "Tamam. Nerede olursa buluşuruz."

Boone onu göğsüne çekti ve çıplak vücuduna yasladı. Temas anında elektriklenmişti ama heyecanına yenik düşemezdi. Şafak sökene kadar yüzeye çıkmama ihtimali vardı.

Günler ve günler sonra.

Ve nereye gittiğini düşünürsek, geç kalmamak için hemen şimdi iyi olmalıydı. Ayrıca, eğer Kâtip Bakire

Bu, Helania'yla birlikte olma şansını yakaladığı son sefer olmaktan çok uzaktı.

"Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum," dedi çenesini başının üstüne koyarken. "Ve bunu yapana kadar sekiz dakikayı geri sayıyor olacağım."

Kadın kahkaha atarken, adam kendi bedenindeki yankıyı hissetti.

"İyi anlaşma," dedi ona bakarken. "Ben de aynısını yapacağım."

— TWENTY —

ABoone evinin ön sahanlığında yeniden belirildiğinde, Helania'nın slayt gösterisi dikkatini dağıtmıştı. göz kapaklarının arkasında oynuyordu. Ve ne biliyor musunuz, özellikle ilk seviştikleri zaman yatak odasının ışığının yandığı andaki görüntüsü hoşuna gitmişti, vücudu ona doğru eğilmişti, elleri saçlarını yakalamış ve yukarıda tutuyordu, göğüsleri kalçalarının dalgalanmasıyla sallanırken muhteşemdi-

Bekle, ne yapıyordu?

Ah, doğru ya. Kapı. Evin ön kapısını açmaya çalışıyordu ama kapı yerinden kımıldamıyordu.

Kaşlarını çatarak etrafına bakındı -sadece doğru konağa geldiğinden emin olmak için. Evet. Bunlar onun yatak odasının pencereleriydi.

Pirinç mandalı eliyle bir kez daha denedi ve sonra zihniyle bir girişimde bulundu ama belli ki işler bakırdı, bu yüzden kilidin açılmasını isteyemedi. Son çare olarak omzunu ağır panellere dayadı - ki bu aptalcaydı çünkü kapının sıkışması gibi bir durum söz konusu değildi. Sadece bir yeri ağrıyordu.

Karlı avluya geri dönerek tüm pencereleri kontrol etti. Gün ışığı alan panjurlar kalkmıştı ve eski moda camların arkasından, birlikte büyüdüğü tüm tanıdık şeyleri görebiliyordu. Sonra araziye göz gezdirdi. Özellikle yersiz bir şey yoktu. Yeni lastik izleri yoktu. Garip kokular yoktu.

Yani Marquist eşyalarını toplayıp taşınmış ve her şeyi arkasına kilitlemiş gibi değildi.

Yeniden odaklanan Boone, tokmağı kendi lanet olası evinde kullanmayacaktı.

Tekrar etrafına bakınarak, öndeki çiçek tarhlarını sabitleyen çitlere doğru yürüdü. Bunlardan birinin arkasında, ağır bir metal tutucuya sarılmış bir bahçe hortumu vardı. Hortum soğuk yüzünden musluğa takılı değildi ve tüm düzenek muhtemelen kış için bir kenara kaldırılmalıydı. Ama hey, bu onun şanslı gecesiydi.

Homurdanarak makarayı aldı ve çalıların arasından çıkardı. Makarayı iyice kavradığından emin olduktan sonra disk atar gibi bir dönüş yaptı ve yeşil hortumuyla birlikte elli kiloluk tutucuyu uçurdu

Havada büyük bir kolaylıkla ilerliyor.

Ya da pek sayılmaz. Bir koltuk kadar aerodinamikti ama işini yaptı, babasının çalışma odasının kurşun kaplı cam pencerelerine çarptı, eşyaları parçaladı ve yaklaşık dört fit çapında sivri bir delik açtı.

Tüm keskin kısımları kötü bir daire oluşturmuş bir köpekbalığı ağzına benziyordu. Ama en azından malikânenin yeni girişinden tırmanmak zorunda kalmamıştı. Yarattığı kapı aralığından evin içine girerken, tam da Marquist arka odalardan birinden içeri girerken, belli ki kırılan camın sesiyle yeniden biçimlendi.

Erkek üniformasızdı. Ve Altamere'nin el yapımı takımlarından birini giymişti.

Ayrıca Boone'un babasının resmi ceketlerinden birini giyiyordu. "Güzel kıyafet," dedi Boone merdivenlere doğru yürürken.

Kâhyanın yanından geçerken, Marquist'e kapıda denediği omuzla vurduğundan emin oldu.

"On dakika sonra görüşürüz," dedi diğer erkek dengesini korumak için çabalarken, tüm bowling lobutları ve daha fazlası. "Ve ön kapıya yaptığınız saygısızlıklara bakılırsa, o deliği tamir ettireceğinizi biliyorum."

Halı kaplı basamakları ikişer ikişer çıkan Boone'un öfkesi göğsünde büyüdü ve dokunaçlarını dışarı fırlattı; zehirli iğrençlik Helania'da bulunduğu huzurlu ısıltıyı alıp götürdü. Ve öfke sayesinde, bir parçası şu anda Seyirci Evi'ne gitmek istiyordu, sırf oradaki piç uşağı dövebilmek için. Ama içeri dışısı gibi kokarak girmeyecekti.

Helania ile yaptıkları şey özeldi ve Butch'un soruşturmasına dahil olsa da olmasa da bu doğrudu.

Süitine vardığında, kendi kapısını kırıp açmak zorunda kalıp kalmayacağını merak etti, ama her şey kolaylıkla açıldı.

İçeride hiç vakit kaybetmedi. Duş. Tıraş. Diş fırçalama. Takım elbise giymeyi düşündü. Ama sonunda, sahada giydiği derileri ve silahları çekti.

Mantıklı. Savaşa gittiğini düşünürsek.

* * *

Helania uzun, yavaş bir duş aldı, şampuan ve saç kremi rutini üzerinde oyalandı, sabunla zaman geçirdi, hatta küvette oturdu ve ılık yağmurun vücuduna düşmesine izin vermek için arkasına yaslandı.

İnanılmaz derecede rahatlamıştı, kasları ve kemikleri gevşekti, cildi parlıyordu, kanı damarlarında tembel tembel dolaşıyordu. Bu, bazı ağrıları ve acıları olmadığı anlamına gelmiyordu. Bu

Bacaklarının pozisyonuna bağlı olarak uyluklarının iç kısımları sızlıyordu; karnı biraz ağrıyordu; beli tutulmuştı.

Tüm bunlar onu gülümsetti.

Çok iyi kazanılmıştı ve ne egzersizdi ama. Bu tür egzersizlerden daha fazlasını dört gözle bekliyordu.

Sıcak su nihayet bittiğinde ve her şey kızarmıştan oda sıcaklığına döndüğünde, dışarı çıkıp havlanmaktan başka çaresi yoktu. Havlu kumaşa sarınarak banyonun açık kapısından içeri baktı ve Pyre'a giydiği pelerine göz attı.

Başka bir gece olsa, siyah kıyafetlerini giyer, o ağır kıvrımlarla örtünür ve kalabalığı izlemek için şehir merkezine giderdi. Ama Boone ve arkadaşlarıyla bütün gece açık olan lokantada buluşmasına sadece dört saat vardı ve serbest editörlük işi için yapması gereken işler vardı.

Nemli havluyu kalın mavi bir bornozla değiştirerek yatak odasına gitti ve çıplak yatağa baktı. Yorganı ve çarşafı çamaşır makinesine atmış, amaşırıları makineye doldurup biraz da gelgit suyu dökerken, sevgilisiyle birlikte her şeyi berbat etmiş olmalarından belli belirsiz bir gurur duymuştu.

Bir sevgilisi vardı.

Yürüyüşe çıkmış bir bavul gibi, kendini ikna ettiği bir erkek arkadaş değil, tek gecelik bir ilişki olmayan tam teşekküllü bir cinsel ilişki.

Isobel onunla gurur duyardı.

Helania kaşlarını çatarak mutfağının yanındaki küçük masaya geri döndü. Boone'un ceketini örtmeye çalıştığı sandalyeye oturarak dizüstü bilgisayarını önüne çekti ve ekranı açtı. Bir şeyler açıp Facebook'a girdiğinde midesinde bir çukur oluştuğunun farkındaydı.

Isobel olarak oturum açarak, birlikte oluşturdukları şifreyle kız kardeşinin sayfasına erişti: Isolania101.

Afişteki resme bakarken gözleri yaşardı. Kız kardeşinin yakından çekilmiş bir fotoğrafıydı bu, gülümsemesi o kadar parlak ve mutluydu ki, Helania'nın sanki on yıldır görmemiş gibi hissettiği o dikenli kızıl saçları vardı.

Fotoğrafı o çekmişti. Isobel orada, kanepede oturuyordu, elbette çıkmak üzereydi, paltosu kucağındaydı. Üzerindeki gömlek Helania'nın karton kutulara koyduğunu hatırladığı bir gömlekti: Mavi-beyaz kareli, kısa, küçük yakası boyundan yukarı kalkıyordu. Rahat ama şıktı ve bu Isobel'e aitti.

Hiçbir zaman çok paraları olmamasına rağmen, uzman bir alışverişçi olduğu için her zaman derli toplu görünürdü. Sonbahar ve kışın karanlık aylarında, her zaman insan alışveriş merkezine gider ve kapanış saatinden önce indirimleri araştırırdı. Yirmi dolar ve bir yığın indirim ve kuponla New York'taki Beşinci Cadde'ye yakışır bir şeyler hazırlayabileceğine dair şakalar yaparlardı.

Derin bir nefes alan Helania sayfayı aşağı kaydırды. Baktığı her şey canını yakıyordu, özellikle de Isobel'in biyografisinde "bir ilişkisi var" ifadesini seçtiği kısım.

Boone'un Isobel'in hayatına girmiş olan erkekten şüphelenmesi mantıklıydı ama Helania kız kardeşini tanıyordu. Isobel'in gösterdiği türden bir mutluluk meşruydı.

Öyle değil miydi?

Helania aşağıya inerek Isobel öldürüldükten sonra insanların duvara astıkları şeyleri okudu. Tarihlerin sekiz ay önce aniden sona erdiğini görmek zordu, ölümün araba kazası niteliği -bir gece orada, ertesi gün gitmiş- kel bir şekilde temsil ediliyordu. Ve onu özleyen pek çok insan vardı.

Çok fazla övgü paylaşımı vardı, ancak bu kişilerin gerçekte kim olduklarını belirlemek zordu. Her zamanki gibi, türün üyeleri sosyal medyada gerçek kimliklerini gizlediler; bu ekstra önlem hem Lessening Society açısından hem de insani açıdan bir güvenlik önlemi olarak alındı.

Helania durdu. Ekrana doğru eğildi.

Gönderilerden birinde sadece beş kelime vardı: Seni seviyorum, Issie. Sonsuza kadar. Hiçbir resim yoktu ama Helania buna odaklanmamıştı. Avatara bakıyordu, içinde bir yüzün parçası olan küçük daireye.

İsme çift tıkladı ve başka bir sayfaya yönlendirildi. "Bu sensin," diye fısıldadı.

Sandalyesinde arkasına yaslanarak, bir kadının çene hattı, elmacık kemiği ve dudaklarının kısmen gizlenmiş fotoğrafına baktı. Profilin tamamı değildi ama kulağın altındaki belirgin ben, kimliğin belirlenmesini sağlamıştı: Bu, o korkunç gece Helania'nın kapısını çalan kadındı. Isobel'in cesedinin Solma Töreni için hazırlanmasına yardım eden kadın. Ormanda diğer küreği taşıyan kadın.

Bazı insanları unutamazsınız.

Yüzünü ovuştururken vücudunun soğuk terler döktüğünü hissetti. Ama sonra hızla akan düşüncelerini toparlamak için kendini zorladı.

Tuhaf bir isimdi: Rocky B. Winkle.

Helania bir süre düşündü. Sonra doğrudan mesajlaşmaya girdi ve kadına çılgınca, umutsuz bir istek gibi gelmemesini umduğu bir şey kurguladı.

Yazarken, zihninde meydana gelen değişimden kaçınamadı.

Şu erkek arkadaş. Kimdi o?

Peki o neredeydi?

— TWENTY-ONE —

ABoone, Rhage ve Tohr tarafından Wrath's Audience House'un yemek salonuna götürüldüğünde Bir gece önce efendisinin davet edildiği toplantı hakkında konuşmak için Kral'ı görmeye geldiğini hatırlamıyordu.

Büyük avizenin altındaki Doğu halısının üzerinde duran Boone, babasının Kral'la paylaştığı istihbarat yüzünden öldürüleceğinden korktuğunu fark etti. Ve korktuğu başına gelmişti ama sandığı sebepten değil... Babası bir hain olduğu için değil. Gerçi belki de akşam kesintisiz devam etseydi, ihanet gerçekleşecekti. Altamere'nin Kral'a karşı bir sevgisi olmadığı kesindi.

"Nasılsın, Boone?"

Kendini silkeleyerek dikkatini Wrath'a verdi. Büyük erkek şöminenin yanındaki koltuklardan birinde oturuyordu, o kocaman gövdesi kucağındaki sarışın köpeği ağırlayabilmek için geriye yaslanmıştı. George, Boone'a bir el sallamayı teklif etti ama yüz yüze bir selamlaşma olmayacaktı. Bu gece olmazdı.

Bu bir işti ve bir şekilde altın bunu biliyordu.

"Ben iyiyim Lordum." Kral bilmese de Boone başını eğdi. "Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz."

Wrath daha alçak bir sesle, "Bunun diğer yarısı nerede?" diye sordu.

Rhage kapının yanından seslendi. "Dışarıda, bekleme odasında. Sanırım Saxton'la konuşuyordu."

Boone geldiğinde Marquist'e hiç dikkat etmemişti ve sanki görevli Kardeşler bir şeylerin ters gidebileceğinden endişe ediyormuş gibi buraya çabucak sokulduğunun farkındaydı.

Yine de Boone'un yanında üç otomatik doldurucu, birkaç şarjör fazladan cephane vardı ve hatta omzuna çelik zincir bile sarmıştı. Bilirsiniz, bir şeyi boğmak isterse diye.

"Gerçekten iyi misin evlat?" Gazap bastırdı. "Ve bana dürüşte cevap ver."

Boone bakışlarını kaçırdı. O sargılar çalışan bir çift gözü kapatmasa da, yalan söylerken Kral'ın yüzüne bakamıyordu.

"Oh, evet. Ben iyiyim. Her şey yolunda." "Bundan emin misin?"

Kapı çalındı ve Boone şöyle bir baktı. Kral'ın avukatı Saxton açık kemerli geçitte geziniyordu.

Avukat, "Lordum, girebilir miyiz?" diye sordu.

"Evet. Hadi şu işi bitirelim."

Saxton elinde kalın bir belgeyle içeri girdi ve Boone'a başıyla selam verdikten sonra masasının arkasına yerleşti. Tüvit takım elbisesi, kontrast gömlek ve kravatı ve gösterişli cep mendiliyle, doğup büyüdüğü aristokrat gibi görünüyordu. Ama gri gözleri keskindi ve Marquist içeri girip kapılar kapandığında daha da keskinleşti.

Boone uşağ'a çok yakın olmamak için birkaç adım attı, çünkü tahmin edin ne oldu? Babasının kıyafetlerini giymiş o lanet olası erkeği görünce Marquist'in ön lobuna bir şarjör boşaltmak istedi.

"Lordum," dedi Marquist Gazap'a Eski Dilde, "huzurunuzda olmak benim için büyük bir onur. Size sadakatimi sunmama izin verin-"

Uşak birkaç adım atınca Wrath Rhage'a bir bakış fırlattı ve Kardeş hemen atlayıp Marquist'in omzuna sarıldı.

"İyisin," diye homurdandı Rhage. "Sen burada kal."

Marquist dürüstçe hakarete uğramış görünüyordu. "Bir sivil olarak Kralıma saygı göstermeye hakkım var."

Rhage erkeği kollarından tutup bir tost makinesi gibi kaldırdı ve Boone'un babasının yaklaşık altı ay önce aldığını hatırladığı bir çift mokesenin üzerine koyarak onu durduğu yere geri götürdü.

Rhage sıkılmış bir sesle, "Saygınızın ödendiğini farz edin. Devam edelim."

Marquist gözlerini kırıştırdı, beyninin tüm bunların nasıl gelişmesini beklediğini yeniden ayarlamak zorunda olduğu belliydi. Boone da hiç şaşırmamıştı. Erkek sanki sosyal bir konumu varmış gibi davranıyordu. Gerçekte, ödünç alınmış bir takım elbisesi ve en iyi ihtimalle bir tavrı vardı.

Muhtemelen bir de mirası vardı.

Saxton boğazını temizledi. "Himish'in oğlu Altamere'in mirasını halletmek için buradayız. Hatırlayacağınız gibi" - avukat Boone'a baktı ve başını eğdi - "beyefendi iki gece önce Fade'e geçti ve önceki gece, standart geleneklere uygun olarak, şahitlerle birlikte bir Fade Töreni yapıldı. Bu formalitenin yerine getirilmesiyle birlikte, artık vasiyetnamenin okunması ve onaylanması uygun olacaktır. Söz konusu belgenin bir kopyası Merihew'in oğlu Marquist tarafından bana verildi ve şu anda elimde tutuyorum."

Boone gözlerini avukata **d i k m i ş**, nefes alış verişinin sığlaştığının farkındaydı. "Ne yazıyor?" diye sordu Kral.

Garip bir duraklama oldu ve Saxton bir arada tutulan bir santim kalınlığındaki sayfa destesine baktı

sol tarafında bir bağlama kordonu vardı. Kitaba yakışır yapının ön kısmında turuncu ve parlak mavi saten kurdeleler Boone'un soyunu gösteriyordu.

Boone konuştu. "Efendim beni vasiyetten çıkardı. Değil mi?"

Saxton boğazını temizlerken gözleri hüzünlüydü. "Evet, görünüşe göre durum böyle. Vasiyetname yaklaşık bir yıl önce eklenmiş."

"Ve her şeyi Marquist'e bıraktı."

"Evet."

Uşak bir an duraksadı. "Özür dilerim. . beni affedin, ama tam olarak ne bırakmıştım?"

"Her şeyi," diye yanıtladı Saxton. "Eğer bu belge gerçekten de vasiyetnamenin son haliyse, Altamere'in maddi ve manevi tüm mal varlığını alacağınızı belirtiyor. Ayrıca, tüm vakıflar da sizi lehtar olarak yansıtabilecek şekilde güncellendi."

Marquist'in şaşkınlığı yavaş yavaş yerini memnun bir gülümsemeye bıraktı. "Ustam düşündüğümde daha cömertmiş."

"Sahte miydi?" diye sordu Wrath. Kâhya ağzını açıp cevap vermeye başladığında Kral tersledi: "Kendine bir iyilik yap ve çeneni kapa. Şu anda iyi bir ruh halinde değilim ve eğer bir sebepten dolayı hızlı davranmadıysan, birinin seni organ bağışçısına dönüştürmesini emretmek yerine senin lehine karar vermemi isteyeceksin."

Marquist bu emri o kadar hızlı yerine getirdi ki azı dişleri birbirine çarptı. Saxton elinin içine doğru hafifçe öksürdü. "Boone, vasiyetnamede adın olsun ya da olmasın, ikinci shellanı da öldüğü için yasal olarak Altamere'in en yakın akrabası sensin. Bu nedenle, buraya gelip babanın imzasını doğrulamayı istiyorum."

Avukat her şeyin sonuna gelmek için sayfaları çevirmeye başladığında Boone konuştu. "Vasiyetname ne zaman imzalandı?"

Saxton sayfaları çevirmeyi bitirdi ve son birkaç sayfayı cilde yasladı. "Görünüşe göre ... buradaki imza geçen yılın on yedinci Şubat'ına ait."

Boone başını salladı. "Marquist sahte imza atmadı. İmza yasal."

"Doğru," dedi uşak telaşla. "Ben öyle bir şey yapmadım. Altamere bazı değişiklikler yaptığını ima etti ve bazılarının benim yararına olduğundan şüphelendim ama emin değildim. Ve kesinlikle her şey olduğunu düşünmedim."

"Bu randevu da neyin nesi?" Wrath Boone'a sordu. "Ne alakası var?"

Boone kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve göğüs kafesine sapları aşağıya gelecek şekilde bağlanmış bıçakları hissettikçe huzursuzlanmaya başladı.

"Anlaşmamın bozulmasından yirmi dört saat sonra," dedi duygusuzca. "Ben de böyle biliyorum. Babam dişi beni değersiz bulduğu için çok öfkeliydi, bu yüzden zamanlama mantıklı."

Tamam, bu tamamen yanlış değildi. Ama tamamen doğru da değildi. Babalık tehdidi, Rochelle'le olan anlaşmanın başarısız olmasından daha büyük bir motivasyon kaynağıydı.

Ama bu noktada köprünün altından çok sular aktı, değil mi?

Wrath'ın kara kaşları sargılarının üzerinden yukarı kalkarken, Saxton boğazını temizledi. "Her ne olursa olsun, belki de buraya gelip mürekkebe bir göz atarsınız?"

Boone halının üzerinde sinsice yürüyüp masaya yaklaştı. Saxton vasiyetnameyi çevirirken eğildi. Efendisinin aşına olduğu kesik çizgiler ve süslemeler dizisi tam isabetliydi ve taklit edilmesi kolay bir şey değildi.

"Bu yasaldır."

Saxton başsağlığı dilemek ister gibi baktı. "Bu yönde bir beyanname imzalamak ister misiniz?"

"Evet. Bana kağıtları getirin, ben yaparım-"

Gazap'ın sesi hemen araya girdi. "Şunu açıklığa kavuşturalım, böyle bir belgeyi imzaladığınızda her şeyi bırakmış oluyorsunuz. John Hancock'un gerçek olduğunu ve bozuk bir çiftleşme yüzünden sahte olmadığını bildiğinizi söylüyorsunuz, ancak inancınız bu olsa bile, en yakın akraba olarak yine de dava açabilirsiniz. Dava açma hakkınız var. Gerçeklerin ortaya çıkarılması sırasında, şu anda farkında olmadığınız bir şey ortaya çıkabilir. Örneğin uygunsuz etki gibi."

Oku: Kral, Marquist'in niyetine pek güvenmiyordu. Boone başını salladı. "Buna karşı çıkmayacağım."

Gazap'ın sesi alçaldı. "Bu senin soyunun mirası, evlat. Eğer ailen Glymera'daki diğer aileler gibiyse, yüzyıllar ve yüzyıllar boyunca sanat eserleri ve antikalardan bahsediyoruz demektir. Ve bir de para var, hisse senetleri. Sırf delisin diye aptallık etme."

"Kızgın değilim." Tohr ve Rhage'a baktı çünkü onu tanıyorlardı ve iyi okuyabiliyorlardı. "Hiçbir şey hissetmiyorum. Marquist hepsini alabilir. Onunla ne isterse yapabilir. İster harcar, ister biriktirir, ister satar, ister dağıtır. Gerçekten umurunda değil. Bunca zamandan sonra . . . Finansal olarak güvende olmaktansa özgür olmayı tercih ederim."

Bu duyuru üzerine uzun bir sessizlik oldu ve bahse girerim Kardeşler'den en az biri ve muhtemelen Wrath da onun bir psikolojik değerlendirmeye ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

Öte yandan Marquist, piyango kazanmış gibi görünmeye başlamıştı.

Ki, merhaba, vardı.

Wrath köpeğinin kutu gibi kafasını okşadı. "Bunu düşünmen için sana iki hafta veriyorum."

"Onlara ihtiyacım yok-"

"Nasıl olsa onları alacaksın." Kral, Marquist'e doğru ters ters baktı ve ne biliyor musunuz, göz açısından hiçbir ayrıntı kaydetmese de bu sert bakışla vurulmak uşağın yüzündeki mutluluğu silip süpürdü. "Ve dinleyin, önümüzdeki on dört gece boyunca o evde kalmasına izin vereceksiniz. Eğer herhangi birinden bir saçmalık duyarsam, o vasiyeti yırtıp atacağım ve her şeyi Boone'un seçtiği bir hayır kurumuna bağışlayacağım."

"Bunu yapamazsınız," diye kekeledi Marquist.

Wrath kocaman dişlerini göstererek gülümsedi. "Burası insanların dünyası değil, orospu çocuğu. Ben Kral'ım ve istediğim her şeyi yapabilirim, buna seni uykunda ziyaret etmesi için birini göndermek ve İlk Öğün'e gelmemeni sağlamak da dahil. Dediğimi yaparsan muhtemelen on milyonlarca dolar ve güzel bir beşik buradan ayrılırsın. Sıkı dur ve çeneni kapa yoksa seni yerin dibine sokarım."

Evet. İşte bu, diye düşündü Boone.

Ancak Kral'ına bir kez daha başını salladı. "Her şey yolunda. Ama iki hafta beklememizi istiyorsan, sorun değil." Marquist'e baktı. "Parayı ve eşyaları alabilirsin ama sırf onun kıyafetlerine uyuyorsun diye babamın yerine geçeceğini sanıyorsan, çok kötü bir uyanış yaşayacaksın. Glymera kendilerinden olanları bile kabul etmiyor. İçinde dolaşabileceğin boş bir ev ve bakabileceğin sana ait olmayan bir boktan başka bir şeye sahip olamayacaksın. Zengin sadece dışarıdan iyi görünür, güven bana."

Bununla birlikte, dışarı çıkmak için çift kapıya doğru yürüdü.

Tohr ve Rhage'ın yanına geldiğinde, bu gece sahaya çıkmaması gerektiğine dair bir konuşma bekliyordu. Hâlâ rotasyon dışı olduğunu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Özellikle de bu yeni ve harika haberin ışığında.

Ancak Kardeşler ona çıkış yolunu açtılar ve kenara çekildiler.

Onu durduramayacaklarını bildikleri için mi, yoksa nereye gittiğini bilmedikleri için mi böyle davrandıklarından emin değildi.

Ve önemli değildi.

Tıpkı hayatındaki pek çok şey gibi.

— TWENTY-TWO —

A Boone, şehir merkezindeki Tanrı bilir hangi sokaktaki donmuş çamurda ilerlerken, soğuk rüzgar yüzünü ve kulaklarını yaktı. Ellerini de. Marquist'le hesaplaşmak için evden çıkma telaşıyla eldivenlerini unutmuştu ama donma umurunda değildi. Ya da vasiyet hakkında ortaya çıkanları. Ya da aslında evsiz olduğu gerçeğini.

Ya da babasının onu soyundan tamamen silmeyi uygun gördüğünü. Bir hevesle hayatlarına giren ve ailenin geçmişini değiştiren sivil bir yabancı lehine. Muhtemelen birden fazla şekilde.

Ama yine de bunların hiçbiri radarında yoktu. En azından bilinçli olarak.

Zihni tamamen boş olmasına rağmen, vücudundan büyük saldırganlık dalgaları geçiyordu; savaşa hazır olma durumunu besleyen motor, çekirdeğini eritmekle tehdit eden bir nükleer reaktör gibiydi.

Ama babasına kızgın değildi. Hayır. O gayet iyiydi.

Tek istediği, savaş tarihinde var olmuş tüm güçsüzleri öldürmektir. Peki bu iş bittikten sonra? İlgilenecek başka bir şey bulması gerekecekti çünkü şu anda, bu zihin yapısında, destansı bir ölçekte doyumsuzdu.

Sokağın sonuna geldiğinde, kendisine çarpmamak için korna çalan ve frene basan arabalara bir bakış bile atmadan dört şeritli bir otoyola çıkmadan önce duraksamadı. Arkasından metal çıtırtıları ve küfür sesleri geliyordu, birazdan siren sesleri de duyulacaktı. Ama o zamana kadar çoktan gitmiş olacaktı.

Boone yoluna devam etti, ara sokakta ilerledi, çürüyen binaların oluşturduğu ızgaradaki diğer kavşaklardan geçti. Yaklaşık yarım mil sonra, nihayet bir fırsat kendini gösterdi. Ama bu, dilencilerin ve seçicilerin şansına kalmış bir durumdu.

Aradığı küçüklerden ziyade.

Yoluna çıkan insan dışısı yarı giyinik, yalınayaktı ve birçok yerinden kanıyordu. Ve o kavşaklarda şaşırdığı tüm Hondalar ve Nissanlar gibi o da hiçbir uyarıda bulunmadan frene basmak zorunda kalmıştı - her ne kadar botlarının izleri karlı zemindeki herhangi bir Michelin setinden çok daha iyi olsa da. Ağırılığı talep üzerine kısa sürede durdu.

Kadın başını çevirip ona bir kez baktı ve avazı çıktığı kadar bağırdı. Yine de adam on iki blok önce dişlerini göstermişti. Ve adam kadının üç katı büyüklüğündeydi.

Kayarak ve patinaj yaparak ara sokakta ondan uzaklaştı ve koşarken arkasında kanlı bir iz bıraktı.

Boone orada öylece durdu ve nefes nefese kaldı, açık ağzından büyük beyaz nefesler çıkıyordu. Oh, Tanrı aşkına. İsteddiği son şey bir ton insan dramının içine düşmektir. Ama bu, arabada Starbucks'a venti latte almaya giderken tamponunuzun önüne bir köpeğin fırlamasına benziyordu.

Tabii, devam edip lanet olası kahveni alabilirsin.

Ama gecenin geri kalanını o lanet olası köpeğe ne olduğunu merak ederek geçirecektiniz.

Ve hiçbir süt köpüğü sizi daha iyi hissettirmeyecekti.

"Hadi ama," diye mırıldandı, bir avcıyı katletme hayalleri yerini anılardan sıyrılma ve 911'i arama zahmetine bırakmıştı.

Ancak kadın koşmaya devam edince belden aşağısının çıplak olduğunu ve kalçalarının iç kısmında kan olduğunu fark etti.

Yaklaşık on beş metre önünde bir kapı açıldı ve boktan panel, sert ahşaba saplanan bir baltanın keskin, net ünlem işaretiyle binanın yan tarafına çarptı.

Dışarı çıkan insan erkeği pantolonunu yukarı çekiyordu ve dişlerinin arasında bir bıçak vardı. Kadının aksine Boone'u fark etmemişti bile. Gözleriyle kardaki kanlı ayak izlerini takip etmekle meşguldü ve insan dişiği gördüğünde dudaklarından dökülen kahkaha saf kötülüktü.

Onu koşarak takip etmedi. Çıplak gövdesi siyah dövmelele işaretlenmiş, kasları sağlıklı bir yağ tabakasıyla kaplı, botlarıyla onun peşinden yürüdü.

"Burası çıkmaz sokak, sürtük," diye seslendi. "Ve seni kurtaracak kimse yok."

* * *

Syn stajyerin firar ettiğine dair mesajı vardiyasının başında aldı. Bu konuda Balthazar'a hiçbir şey söylemedi çünkü buna gerek yoktu. Bir kere, diğer erkek de mesaj uyarısını almıştı. Ama daha da önemlisi, Kardeşlik'te personel eksikliği olduğunda Piçler zaman zaman eğitim programına yardımcı olsalar da

Syn ve adamları çoğunlukla genç askerlerle birlikte hareket etmediler.

Yani o çocuklardan birinin ağır silahlı ve ortağı olmadan sokaklarda olması, kimsenin ondan çözmesini bekleyeceği türden bir sorun değildi.

Bu yüzden Syn, Balthazar'la birlikte şehrin batı çeyreğini tararken ortalığı birbirine kattı. Terk edilmiş evler ve tıka basa dolu uyuşturucu yuvaları Syn'in en sevdiği görevdi çünkü bu mahallelerde yaşayan insanlar kendi hallerindeydi. Gece havaya ne kadar silah sesi, çığlık ya da garip kokular yayılırsa yayılsın. Çalışmak için biraz mahremiyet garanti edilebilirdi.

Doğal olarak, Azaltma Topluluğu da bunu biliyordu ve sonuç olarak, bu on ya da on beş blokluk bölüm şehirdeki en iyi avlanma yeriydi. Ve bir de ne görsünler, taramalarından yaklaşık bir buçuk saat sonra iki avcı ortaya çıktı. Syn onunkini çabucak öldürdü; bu bir hayal kırıklığıydı ama bıçağını dikkatsizce kullanıp şahdamarına çok erken vurursan olacağı buydu: Ölümü hızlandırmak için omzuna bir bıçak saplamayı hedeflemişti ama herif zag yapması gerekirken zig yapmıştı.

Ve sonra Old Faithful vakası, pis kokulu siyah yağdan oluşan lanet olası bir gayzer oldu.

Pislik herif o kadar çabuk kan kaybetti ki Syn, Omega'nın yeni askerlerine Coumadin veriyor olması gerektiğine karar verdi.

Bu arada, şanslı pislik Balthazar, iyi dövüş becerilerine sahip canlı birini ele geçirmişti. En azından Piç'in tarafında çok sayıda silah olmasına rağmen ikisi sokakta göğüs göğüse çarpışıyordu. Ama avcılık son zamanlarda yavaşlamıştı ve bu da becerilerinizi geliştirme şansınız varsa, bundan yararlanmanız anlamına geliyordu.

Savaşın sonunun bu kadar sıkıcı olacağını kim bilebilirdi?

Syn, zavallı sızıntıcısını patronuna geri bıçakladıktan sonra, Balthazar'a "yardım etmek" için ölüyor olsa da yoldan çekildi. Ve "yardım" derken, atlayıp düşmanı bıçaklamayı kastediyordu. Birkaç yüz kere.

Aşağı yukarı.

Sorun şu ki, gecenin erken saatleriydi ve böyle bir hamle, vardiyadaki ortağının huysuzlanmasına neden olacak ve böylece uzun ve eğlencesiz bir mesaiyi garantileyecekti-

Rüzgâr yön değiştirirken burnuna ulaşan kırmızı kan kokusu zayıf ve biraz uzaktı. Ama bakır kokusu dişlerini aşağıya indirdi ve ağzının salyalanmasına neden oldu. Her ikisi de çok uzun zamandır beslenmediğinin işaretiydi - özellikle de dikkatini çeken plazma vampir değil insan kökenli olduğundan ve genellikle sulandırılmış şeyler ilgisini çekmediğinden.

Çenesini kaldırarak havayı kokladı. Çok taze. Gerçekten çok taze.

Ön dişlerinin arasından yüksek sesle ıslık çalarak yoldaşının karşılık vermesini bekledi ve Piç vakit kaybetmedi. Balthazar, avcısını bir çöp konteynırına doğru savuran şiddetli bir sağ kroşe savurdu ve sonra başını çevirip baktı.

Syn burnuyla hafifçe vurduktan sonra sokağın ilerisini işaret etti.

Balthazar bir kez başını salladı ve dövüşüne geri döndü, küçüğünün üzerine atladı, saçlarının arkasından yakaladı ve yüzüyle ve bir tuğla binanın kenarıyla Hopper Ball oynadı, bangada-bangada-bangada-

Tanrım, o siyah sıçrama lekesi Syn'in gördüğü en iyi Rorschach testlerinden biriydi.

Arkasını döndüğünde, Balthazar'ın her şeyi kontrol altında tuttuğunu biliyordu ve eğer olay yerine gelen avcı yedekleri varsa? O zaman Syn hiç de uzakta olmayacaktı.

Kokuyu takip ederek ara sokakta daha da ilerledi ve yaklaşık üç yüz metre sonra karda kanlı ayak izleri ve onlarla birlikte iki çift iz daha buldu. Tam izleri takip etmeye başlamıştı ki, daha aşağılarda bir erkek sesi duydu; derin tonlar, her kimse çıkmaz sokaktaymış gibi etrafa yayılıyordu.

İlerideki gölgelerde bir şey parlıyordu, soluk bir şey.

Syn koşmaya başladı ve sokağın en karanlık kısmına girdiğinde gözleri çabuk alıştı: Bir kadın karda can havliyle koşuyordu, giysilerinin bir kısmı üzerinden sarkıyordu, bacaklarından kan akıyordu, hareketleri büyük bir acı içindeymiş ya da uyuşturulmuş gibi koordinasyonsuzdu. Mesafeyi kapatan bir adam kadının arkasından yaklaşıyordu, yavaş ve düzgün adımları ölümün yakın olduğunun metronomuydu...

Üçüncü bir figür hiçbir uyarıda bulunmadan ortaya çıktı; büyük, karanlık bir şekil, adamla kadının tam arasında, yoktan var oldu.

Sadece bir vampirin yapabileceği gibi.

Syn siyah deri ceketi ve duruşu anında tanıdı. Yüzün çevrimiçi olması bir saniye daha uzun sürdü.

Peki, ne biliyorsun. Kayıp stajyeri bulmuştu. Boone da adamın yolunu kesen ve yaralı kadını koruyan bir kas yığınıydı.

Kurban bir insan olsa bile cesurca bir hareket. Ne yazık ki İyi Samiriyeli rutini, Bizim Olmayan İşlere Karışmayın'dan başlayarak Kardeşlik'in tonlarca kuralını çiğnedi. Bu da listedeki ilk hayır-hayırdı.

Neyse ki çocuğun özgür düşünce tarzı, bulunduğu yer ve birazdan atacağı pisliklerle birlikte Syn'in çözmek i s t e d i ğ i bir sorun değildi.

Gecenin sonunda, o kimdi ki böyle bir geçit törenini bozacaktı?

— TWENTY-THREE —

A Boone adamla kadının arasında cismani formuna yeniden büründüğünde, aniden ortaya çıkışı büyük bir İkisinin de tepkisi aynı oldu: Arkasındaki kurban çığlık attı ve elindeki bıçakla saldırgan geri sıçradı ve kıcının üstüne düştü.

Ve sokağın kış temasına uygun olması için armut ağacında bir keklik.

Boone omzunun üzerinden kadına baktı. "Gözlerini kapat." Solgun yüzü fena halde morarmış, saçları kanla keçeleşmişti. Soğukta titremiyordu, bu da iyiye işaret değildi.

"Tatlım," dedi usulca, "ellerini gözlerinin üzerine koy. Tekrar ne zaman bakabileceğini söyleyeceğim. Güven bana. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim ama bunu görmene gerek yok."

Göğsü kabarıyor, bakışları genişliyordu. Ama adamla ilgili bir şey onu etkilemişti. Bir dizi baş hareketiyle başını salladı, kana bulanmış ellerini yüzüne doğru kaldırdı ve kendi üzerine çökerek çömeldi ve sıkı bir topun içine girdi.

Belki de kendini darbelerden korumaya alışkındı.

Boone adama yeniden odaklandı ve dişlerini gösterdi.

Saldırgan, elindeki bıçakla geriye doğru yengeç adımlarıyla yürümeye çalışırken topuklarını kar yığının bastırıyordu.

sürecini engelliyordu. Erkeksi kabadayılık, saldırganlık ve her şeyi ben yaparım duygusu gitmişti.

Pantolonunu bile ıslatmıştı.

Boone adama doğru yürürken, adamı öldürmek için hangi silahı kullanacağını biliyordu.

"O sadece bir fahişe," dedi insan. "Tanrı aşkına."

Bir sürü laf daha edildi ama Boone'un bu saçmalıkla işi bitmişti.

Havaya sıçrayarak tam cepheden saldırdı, bir eli adamın boğazının ön tarafına odaklanırken diğeri bıçağı kontrol eden bileğe kilitlendi. Konuşulacak bir mücadele yoktu. İnsanlar, hatta erkekler bile vampirlerin gücüyle boy ölçüşemezdi ve Boone'un bıçağı düşürmek için kolu yuvasından çıkarması bir anlık bir işti.

Saldırganın çıkardığı acının çiğ sesi Boone'un kulaklarına müzik gibi geliyordu ama bunun uzun sürmesine izin veremezdi.

Parmaklarını adamın açık ağzına sokarak, kafayı alt çenesinden öyle bir güçle çekti ki, gövdenin büyük kısmı da yukarı çıktı. Sonra da kafatasının arkasını kar yığınının çarparak herifin zilini çaldı. Darbe ona aradığı sersemlemiş hareketsizliği sağladı: Adam hâlâ hayattaydı -göğsü inip kalkıyor, boğazındaki damarlar nabız gibi atmaya devam ediyordu- ama idraki zayıflamıştı.

Yakında geri gelecekti.

Saldırgan için bundan kurtulmanın herhangi bir yolu yoktu.

Boone'un gözünün ucuyla adamın kadın üzerinde kullandığı bıçağı gördü. Silah yan yatmış, lekeli bıçağı parlıyordu.

Oh, iyi, diye düşündü Boone. İşler keskin olmazsa bu daha eğlenceli olacaktı.

Kabzayı avuçlayarak topuklarının üzerine oturdu ve kan çanağına dönmüş gözlerinin tekrar odaklanmaya başlamasını bekledi. Hem adamın görece gençliğinin hem de karın yastıklama özelliğinin bir kanıtı olarak, bu hiç de uzun sürmedi.

Boone saldırganın hazır olduğundan emin olunca eğildi ve bıçağı tam suratına sapladı.

Mırıldanma. Bir sürü mırıldanma. Ardından umutsuzca yalvarmalar.

"Beni izlemeni istiyorum," dedi Boone. "Tamam mı? Benimle misin? Beni kızdırma, bu kötü bir fikir. Hazır mısınız? Cevap ver bana."

Başını salladığında Boone işaret parmağıyla ucunu gösterdi. Sonra adamın beline doğru ilerledi ve kasık bölgesini işaret etti.

Bir sürü inilti ve hâlâ çalışan kol, elini o hassas yere vurdu.

"Evet, hayır," dedi Boone usulca. "Bu şekilde gitmeyeceğim."

Ceketinin ceplerinden birini karıştıran Boone, bir yaraya baskı uygulaması gerektiğinde kullanmak üzere her zaman üzerinde taşıdığı bandanayı buldu. Sonra hızlı bir hamleyle bıçağı saldırganın koruyucu elinin arkasına sapladı.

Adam çığlık atmak için ağzını açtığı anda, Boone pamuk kıvrımlarını tüm o dişlerin arasına soktu.

Sonra bir yumruk yaptı ve adamın omuz çukuruna öyle sert bir yumruk attı ki, orada bir şey çatladı. Bu susturucu için iyi bir testti ve başarılı oldu. Çığlık sanki kafasına çuval geçirilmiş gibi kesindi. Ancak fırıl fırıl dönen bacaklar tam bir baş belasıydı, karı tekmeliyor, gövdeyi hareket ettiriyordu ve Boone insan dişinin çok daha fazla kan ve vücut ısısı kaybetmesinden endişe etmese bu sorunu halledebilirdi.

Bıçağı elinin arkasından çekerek, insan bir kez daha odaklanana kadar bekledi. Sonra adamın pantolonunun önünü kavradı ve bıçağın ucunu soktu. İdrarla ıslanmış kumaş nispeten dayanıklıydı, lacivert dokuma kapıcıların işe giderken giydiği türden bir şeydi ama kör bir bıçakla bile boy ölçüşemezdi.

Komando. Anla işte.

Kendini adamın bacaklarının arasına yerleştiren Boone, seğiren kalçaları dizleriyle sıkıştırarak açtı. Tam bıçağı yerine yerleştirmek üzereyken durakladı ve işleri çok ileri götürdüğünü düşündü.

Ama sonra arkasındaki kadını düşündü. "Bu onun için," dedi hırlayarak.

* * *

Helania gece yarısından biraz önce yirmi dört saat açık lokantaya vardı. Arka otoparkın gölgelerinde yeniden şekillenirken gülümsemek zorunda kaldı. Mekânın adı kelimenin tam anlamıyla 24 Saat Diner.

Görevin netliğinden bahsedin.

Ön girişe doğru uzanan kaldırıma adım attığında, paslanmaz çelik görünümlü dış panelleri, kavisli pencereleri ve içeride pencerelerin yanındaki kabinlerde ve tezgâhtaki taburelerde şaşırtıcı derecede çok sayıda insanın yer alması hoşuna gitti.

İçeri girerken kapının yanındaki kasanın yanında duraksadı. Dekor ellili yıllardan kalma bir yerden beklenecek türdendi: kırmızı-beyaz renkler, pötikareli peçeteler ve perdeler, etekli garsonlar, yırtık gömlekler ve önlükler. Menü tezgahın üzerine asılmıştı, her koltukta ayrı bir müzik kutusu vardı ve soda çeşmesinin yanındaki tabaklarda turta dilimleriyle dolu cam bölmeler vardı.

Boone ortalıkta görünmüyordu ve o türden olan hiç kimseyi tanımıyordu.

Birçok açıdan yersiz olduğu hissi göğsünün ortasında mantıksız bir panik yarattı ve arkasını dönüp dışarı çıkmayı düşündü. Ama sonra omuzlarını dikleştirdi ve ayağa kalkıp tek başına bir dilim turta yemek zorunda kalacağı anlamına gelse bile kalacağını söyledi.

Artık ufkunu genişletmesinin zamanı gelmişti. Bu sadece 24 Saat Lokantası'nda bir kabin kadar uzak olsa bile. Diner.

Üzerinde "Ruth" yazan bir yaka kartı olan yaşlı bir kadın yaklaştı. "Günaydın hayatım, oturmaya hazır mısın?"

Güneyli aksanı bir sürprizdi. Ama yine de Helania daha önce hiç şahsen duymamıştı.

"Burada bazı arkadaşlarımla buluşmam gerekiyordu?" "Henüz gelmediler mi?"

Helania tekrar etrafına bakındı. Belki insanların arasında oturan üç vampiri gözden kaçırmıştır diye. "Ah, hayır. Hiç sanmıyorum."

"Kaç kişisiniz?"

En azından kadının böyle söylediğini düşünüyordu. "Özür dilerim, ne dedin?"

Eski alışkanlıklarına geri dönerek, kendisine verilen cevabı dudaklarından okudu: Kaç kişisiniz?

"Üç mü?" Tamam, bu soru-cevap olayı sinir bozucuydu. Sanki kadın Helania'nın yanlış anlaması durumunda sayıyı psişik olarak doğrulayabilecek bir konumdaydı? "Yani, dört. Toplamda. Üç artı ben."

Ona geri dönen gülümseme o kadar beklenmedik ve o kadar ... nazikti ki Helania neredeyse ağlayacaktı.

"Gerginsin," dedi kadın. "Bir erkekle mi buluşacaksın?"

"Şey, evet. Evet, biriyle görüşmeye yeni başladım.

O ve arkadaşları benimle burada buluşacaklar, bir çift. Yani, başka bir çift daha geliyor. Onunla birlikte."

"Oh, çifte randevu! Hadi, hepiniz şuraya oturabilirsiniz, sessiz bir yere."

Helania garsonu takip ederek tezgâhın karşısındaki sıranın sonunda yer alan bir kabine geçti. Yüzü kapıya dönük olacak şekilde içeri girdiğinde, "Ruth" dört bardak su getirdi ve bir kalçasını yastıklı bankın boş tarafına yasladı.

"Peki, bana sevgilinden bahset," dedi insan.

O bir vampir ve yaşamak için ölümsüzleri öldürüyor. Ayrıca çok iyi öpüşüyor.

"Birbirimizi yeni yeni tanıyoruz." Onun durumunda içten ve dıştan, diye düşündü kızarak. "Ve o gerçekten iyi bir adam."

"Tatlım, o zaman mantıklı konuşuyorsun. Merv'imle elli yıl evli kaldım ve onu gömdüğümde de en az koridorda yürüdüğüm zamanki kadar sevdim." Kadın eğildi ve sesini alçalttı. "Sözlerime kulak verin, iyi adamlar eve götürüp saklamak isteyeceğiniz adamlardır. Kötü adamlar sadece kalbinizi kırar ve bu akıllı bir kadının sadece bir kez yaşadığı bir geçiş törenidir. İyi adamlar mı? Onlarla yuva kurarsınız."

Ruth doğrulurken Helania'ya göz kırptı. "Kahve ister misin?" İster miyim? Helania merak etti.

"Evet, lütfen?" Tanrım, yine o lanet soru işareti. "Yani, evet. Lütfen."

"Krema ve şeker mi? Ve dinleyin, biz badem sütü ya da soya saçmalıklarının hiçbirini yapmıyoruz, bu yüzden sormayın bile. Kremamız ineklerden geliyor. Geri kalan saçmalıklar sadece mükemmel kahveyi mahvediyor."

Helania bu noktada nasıl bir şey istediğini bilmediğinden, sadece siyah alacağını söyledi. Ruth kafein almaya giderken Helania da terli avuçlarını kot pantolonuna sürttü. Parkasının içinden geçen sıcak dalgalara yardımcı olmadığını düşünerek ve çok yakında el sıkışmak zorunda kalacağını bilerek ceketini çıkardı ve aşağı kıvrımları uyluğu ile kabinin duvarı arasına sıkıştırdı.

Tam masa büyüklüğündeki müzik kutusuna göz atarken, hisleri harekete geçti ve başını kaldırdı.

Kapıdan çok hoş görünümlü bir çift giriyordu. Kadın sarışındı ve gerçekten dikkat çekiciydi; gündelik kot pantolonunu ve yün ceketini resmi kıyafete dönüştüren bir çekiciliğe sahipti. Yanındaki erkek çok uzun boyluydu ve Syracuse beyzbol şapkası takıyordu, iri vücudu rahattı - gözleri lokantanın etrafını dolaşırken bile belki, muhtemelen, sadece -eğer gerekliyse- bir saldırgana saldırmayı bekliyordu.

İkisi de ona odaklandığında Helania'nın aklına gelen ilk şey Isobel'in ne yapacağı oldu. Bunun cevabı çok açıktı: Kız kardeşi kabinden fırlar, yanlarına koşar, yabancı olmalarına rağmen onlara sarılır ve en iyi arkadaşı ve sırdaşı olmaya başlayabilmek için onları geri getirirdi.

Tamam, doğru... Helania o dans kartını çıkarmayı düşündüğünde, bu hareketlerin hepsine hayır demek zorunda kaldı. Tanrı aşkına, o kadar gergindi ki, bu koltuktan kaymaya çalışsa muhtemelen ayağı takılıp yüzüstü düşecekti. Ve o bir B planı düşünemedi, çift el salladı ve aşağıya doğru gitmeye başladı.

Helania sertçe yutkunarak yanındaki cam pencereye baktı. Her zaman ortadan kaybolabilirdi. Onları

insan anılarını temizle. Dairesine geri dön ve bir daha asla böyle bir şey deneme.

Hiç.

Ama sonra bir şey fark etti. Bu Isobel'in ne yapacağıyla ilgili değildi.

Bu Helania'nın ne yapacağıyla ilgili bir soruydu. Güçlü bir şekilde ortaya çıkıp henüz tanımadığı iki kişiyle anında kanka olamadı diye, bu bir tür sınavda başarısız olduğu anlamına gelmiyordu. Aynı zamanda utangaç doğasının ahlaki bir kınaması da değildi.

Çift masaya geldiğinde derin bir nefes aldı. Sonra şaşırtıcı derecede sakin ve düz bir sesle, "Merhaba, sanırım birlikte yemek yiyeceğiz? Ben Helania."

Korku dolu bir hisle ne yapacaklarını görmek için bekledi-
Kadın gülümsedi ve diğer taraftaki kabine geçti.

"Sizinle tanıştığımız için çok mutluyuz! Ben Paradise, bu da cehennem arkadaşım Craeg. Boone senin hakkında çok iyi şeyler söyledi."

"Evet," diye kabul etti erkek. "Senin için çıldırıyor."

Paradise erkeğine bir bakış attı. "Onu garip hissettirmeyelim-"

"Sadece söylüyorum." Craeg omuz silkti. "Hadi ama Leelan, o da benim seninle olduğum gibi. Ve bunu bilmesinde de yanlış bir şey yok."

Paradise masanın diğer tarafına baktı ve gülümsedi. "Dinle, eğer Boone'un kimliğini açığa çıkardıysak, daha sonra ondan özür dileriz. Ama bu doğru. Bize geleceğinizi mesaj attığında çok heyecanlı görünüyordu."

"Bir sürü emoji." Craeg suyundan bir yudum aldı. "Ve o asla emoji kullanmaz."

Ruth elinde kahve ve menülerle geldiğinde Helania gözlerinin yeniden yaşardığını hissetti. Hızla gözlerini kırpıştırarak rahatlama ve mutluluk içinde nefes verdi.

Ona bir bak. İnsanlarla tanışmak. Arkadaş edinmek, muhtemelen.

Ve onun için "vahşi" olan bir adamı bekliyordu.

Sonuç olarak, gece daha iyi geçemezdi.

— TWENTY-FOUR —

A Kör bıçaklar gittiğinde, saldırganın tercih ettiği silah çok iyi bir iş çıkardı. Daha çok dilimleme işi. Değil bazı şeylere çok ince bir nokta koymak.

Har-har, hardy har-har.

Ve ne biliyor musunuz, Boone kendi kendine kötü şakalar yapabildiğine göre biraz daha iyi hissediyor olmalı diye düşündü. Öte yandan insan erkek, pek çok farklı nedenden ötürü kendini çok daha kötü hissediyordu. Gerçi göğsünün artık inip kalkmadığı göz önüne alınırsa, artık hiçbir şey hissetmediği varsayılabilirdi.

Çok çabuk bitti, diye düşündü Boone avından geri çekilirken. Ama hızlı çalışması gerekiyordu ve şimdi temizlemesi gereken bir sürü pislik vardı. Karda çok fazla kırmızı, adamın derisinde çok fazla kırmızı, çok fazla kırmızı-

Boone yukarı baktı. Çıkmaz sokağın tamamı kırmızı bir ışıltıyla yıkanıyordu, garip ışık duvarları, binaların arkalarını, birikmiş ve üzerine kar yağmış çöpleri ... ve Boone'un onu bıraktığı yerde çömelmiş, avuçlarını iki gözüne dayamış olan kadını aydınlatıyordu.

Ayağa sıçrayarak dandik bıçağı diğer eline geçirdi ve savaşçı avucuyla silahlarından birini kınından çıkardı. Yaklaşık otuz metre ötedeki gölgelerin derinliklerinden, iki lazer noktasından ürkütücü bir ışık yayılıyordu

Soğuk esintide erkek bir vampirin kokusu ona doğru geldi ve Boone kaşlarını çattı. "Oraya kim gidiyor. Kendini tanıt yoksa sana hoşlanmayacağın bir isim veririm-"

"Bir stajyerden sert bir konuşma."

Boone silahını indirdi. O sesi tanıdı. Kokuyu da tanıdı. Ve her ikisinden de öte, zihninde bir şey tetiklenmişti, tam olarak çıkaramadığı bir şey.

"Göster kendini," dedi.

Dışarı çıkan muazzam figür, Boone'un giydiği siyah derinin aynısını giymişti. Ama gözlerinden gelen kırmızı ışık yüzünden yüzünü görmek mümkün değildi.

"İyi iş çıkardın," dedi erkek. "Bir cerrah olabilirsin. Ancak temizlik çok zor olacak." Boone geri çekildi. "Syn?"

Yüksek, tiz bir ıslık geceyi delip geçti, ses sokağın birkaç blok aşağısından, ters yönden geliyordu.

Anında kırmızı parıltı kayboldu ve Boone o zaman erkeği tam olarak gördü: Mohawk'ı, sert ve haşın yüzü, geniş omuzları.

"Bıçağı bana ver." Piç öne çıktı. "Çabuk ol." "Ne? Neden?"

"Çünkü ben öyle diyorum." Boone itaat etmeyince Syn küfretti ve daha yavaş konuştu. Sanki Boone'un işitme duyusunun bozuk olduğunu anlamıştı. "İnsanın bıçağını bana ver ve gidip onunla ilgilen. Tabii benim yapmamı tercih edeceğini düşünmüyorsan?"

Oh, evet ... bu kesinlikle hayır olurdu. Piç alınmasın ama canını kurtarmak için kaçan birinin kurtarılmasında Syn'e ihtiyacı yoktu.

Bıçağı Piç'e fırlatan Boone, kadının yanına gidip diz çöktü. Kadının elleri hâlâ

Gözleri ve Tanrım... çömeldiği yerin altında çok fazla kan vardı. "Sorun yok, artık güvendesin." Silahını kılıfına soktu ve ceplerini karıştırdı. "Sana yardım getireceğiz."

Katlanmış bir kare çıkararak plastik ambalajını yırttı ve Mylar battaniyeyi katlarından kurtardı. Battaniyeyi kurbanın etrafına sarmaya çalıştığında, kadın çığlık attı ve ondan uzaklaşmaya çalıştı. Dengesini sağlamak için ellerini kullanamayınca kirli karın üzerine düştü.

"Hayır, hayır, artık güvendesin." Gümüş örtüyü kadının omuzlarına doladı ve onu nazıkçe sağa yatırdı. "İşte. Bu vücut ısını korumana yardımcı olacak."

Boone battaniyeyi yerinde tuttu ve Syn'e doğru baktı.

Biri ara sokaktan geliyordu ve Syn'in elinde bıçakla kanlı cesedin başında durmasına bakılırsa? Sadece başka bir vampir olması için dua edebilirdiniz-

"Tanrı aşkına," diye sinirli bir ses geldi. "Ne oluyor be? Şimdi ne yaptın?"

"Olur böyle şeyler," diye yanıtladı Syn.

"Biliyor musun, sen dahil olmadığında aslında olmuyor."

Boone kaşlarını çatarken, Piçlerden biri olan Balthazar'ı tanıdı. Ama anlamadığı şey konuşmıyordu.

"Her şeyi berbat ettin." Balthazar insanın ayaklarının dibinde durdu. "Ve şimdi bununla başa çıkmak zorundayız."

Boone cesedin kevgire benzeyen durumundan bahsetmek için ağzını açtı ama Syn ondan önce davrandı.

"Bak, herif bunu hak etti. Sakın o avcıya acele etmemişsin gibi davranma. Tabii eğer kafatası hasarının avcılarını Omega'ya geri getirmenin bir yolu olduğunu düşünmüyorsanız. Aksi takdirde

"Verdiğin o sarsıntı partisinde iyi vakit geçiriyormuşsun gibi geldi bana-"

"Bunu bana geri çevirme-"

"Sen de avını bıçaklayabilirdin. O yüzden senin yaptığın şeyin aynısını yaptığım için bana kızma."

Boone durumu düzeltmek için ağzını açtı ama ikisi de onu duymazdan geldi.

"Bu"-

Balthazar cesedi işaret etti: "Bir insan. Hayır. Pop! and fizz! bye-bye . . ."

"Kimsin sen?"

Ölü adamla ilgili tartışma devam ederken soru usulca soruldu ve Boone kurbanına baktı. Kadın ellerini biraz indirmiş ve iki siyah gözünün arasından ona bakıyordu.

"Ben sadece sana yardım etmek için buradayım." Vücudunu, kızın sokağın ortasında yatan şeyi görmesine imkân vermeyecek şekilde konumlandığından emin oldu.

"Seni bir doktor tarafından tedavi ettirmemiz gerek-"

"Hayır," diye fısıldadı.

"Kanaman var. İç kanama."

"Nereden geldin sen? Bu bir rüya mı?"

Boone telefonunu çıkardı ve gece için görevli olan kişilerin grup mesajına bir kod girdi. "Buraya birini göndereceğim-"

"Hayır!" Sarsılarak uzaklaştı. "Hastaneye gitmek istemiyorum."
."

"Bu bir insan ambulansı değil. Merak etmeyin."

"İnsan . . . ?"

Siktir, diye düşündü Boone.

"Dinle, sadece benimle kal," dedi Mylar battaniyeyi yeniden yerleştirirken. "Bilincini kaybetmemelisin."

* * *

"Bana geri dönmedi."

Helania'nın karşısındaki çiftin erkek yarısı cep telefonunu yüzüstü kabinin masasına koyarken, Helania yine kaçma ihtiyacı hissediyordu. Saat neredeyse on iki buçuktu ve Boone hiçbir yerde yoktu.

Bunu biraz olsun katlanılabilir kılan tek şey, arkadaşlarını da ekmiş olduğunun ortaya çıkmasıydı. Otuz dakika kadar. Ve saymaya devam ediyor.

"Pekâlâ," dedi Cennet oturduğu bankta arkasına yaslanırken. "Açlıktan ölüyorum. Sipariş verip gelmesini ummaya ne dersiniz?"

"Bana uyar." Craeg bir menü açtı. "Soğuk beni acıktırıyor. Ayrıca, çizburger kokusu alan başka kimse var mı?"

Kadın beklentiyle masanın diğer tarafına bakarken Helania ne yapacağını bilemiyordu. "Boone'un yaralanmış olma ihtimali var mı?"

Gerçi ona rotasyonda olmadığını söylemişti. Muhtemelen bir savaş yarası için tıbbi yardım aramıyordu.

"Yani tarlada olmaktan dolayı mı yaralandın?" Craeg, menünün ön sayfasındaki Reuben sandviçi ve bir parça turtanın lamine edilmiş resminin arkasından konuştu. "Bu konuda endişelenmenize gerek yok. Dışarıda görev yaparken hepimiz yer belirleyicilerle donatıldık. Ama o rotasyon dışında. Her an burada olabilir. Bunu biliyorum."

En azından onun bu konuda kendisine yalan söylemediğini biliyordu.

Paradise başını salladı. "Sanırım Craeg haklı. Sipariş verelim ve işimize b a k a l ı m . O ortaya çıkacaktır. Ne dersin Helania? Bizimle yemek yer misin?"

Nefes alamadığı hissine kapıldı ve tekrar pencereden dışarı baktı. Ancak tam pencereyi açtığı anda

Ruth onlara yaklaştı.

"Hâlâ bir tane daha mı bekliyorsunuz?" dedi garson kız. "Zaman geçirmek için kahve ister misin? Geçen sefer beni geri çevirmiştin ama bu gece kendimi şanslı hissediyorum."

"Aslında sipariş vermeye hazırım." Craeg menüsünü yere bıraktı. "Ama önce kadınlar."

"İşte bir centilmen." Ruth ona göz kırptı ve sipariş defterini çıkardı. "Kim ne istiyor?"

Herkes Helania'ya baktı.

Derin bir nefes aldı ve kendini tek başına dairesine dönerken hayal etti. Oturup beklemek için. Ve Boone'a ne olduğunu görmek için.

Boğazını temizleyerek, el değmemiş kahve fincanını masanın ortasına doğru itti. "Aslında sıcak çikolata tercih ederdim. Sanırım bunu kahve gelmeden önce düşünmeliydim. İki yumurta, beyaz kızarmış ekmek ve domuz pastırması istiyorum, iki tane de domuz pastırması."

"O java'yı elinden alacağım," dedi Craeg. "Hava soğuk," diye uyardı Helania.

"Kafein kafeindir."

Helania zayıfça gülümsedi ve kupayı ona doğru itti.

"İsterseniz krema ve şeker de var."

"Ama o tuhaf şeylerin hiçbiri yok," diye araya girdi Ruth.

Garson kız laktoid alternatiflerinin kötülükleri hakkındaki konuşmasını sürdürürken Helania Boone'un arkadaşlarıyla ne hakkında konuşacağını merak ediyordu. Bir başka çift yan masaya yerleşip yüksek sesle kahkahalar atmaya başlayınca, eski korkusu olan düzgün duyamama korkusu geri geldi.

Dudaklar, dedi kendi kendine. Onların dudaklarını her zaman okuyabilirdi.

Paradise ve Craeg siparişlerini verirken o alnını silme isteğine karşı koydu. Masanın altında topuğu zıplamaya başladı ve avuçları terledi-

"Peki, bize nasıl tanıştığınızı anlatın," dedi Paradise. "Boone her zaman çok sessizdir ve biz ayrıntı istiyoruz."

Helania gözlerini kırptırdı ve silkinerek kendine geldi. Ruth gitmiş, menüler temizlenmiş ve Craeg bir fincan soğuk sade kahveyi yarılammıştı.

"Ah . . ." Kız kardeşi ve öldürülen kadınla ilgili her şeyi gözden geçirme fikri midesini daha da bulandırdı. "Pyre'nin Revyval'inde."

"Ah, şu kulüp." Paradise bir kolunu Hellen'inkine doladı. "Boone'un bu tür şeylerle ilgilendiğini bilmiyordum. Çoğunlukla kendi halinde takılır ama yine de aklına geleceğini düşünmüştüm. Yine de, uzaktan akraba olduğumuz ortaya çıksa da, onu şimdiye kadar hiç tanımadım. Toplumdan uzak dururdu."

"Sen de mi aristokratsın?" Helania ağzından kaçırdı.

Dişi güldü ve düz postunun yakasını açtı.

"İnanması zor, değil mi?"

Elmacık kemiklerine bakılırsa öyle değil, diye düşündü Helania.

"Boone ve ben dördüncü dereceden kuzen falan sayılırız." Kadın omuz silkti. "Ama zaten herkes birbiriyle akraba, değil mi?"

"Ben de sessizim." Helania kızardı ve neden bu konuyu açma gereği duyduğunu merak etti. "Fark etmediysen diye söylüyorum."

Craeg konuştu. "Bunda yanlış bir şey yok."

"Katılıyorum," diye ekledi Paradise.

Helania onların rahat omuzlarına ve açık, misafirperver yüzlerine baktı. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

"İkimiz de eğitim programına katıldık," dedi Paradise. "Ama biz katılmadan önce bile, o kapıdan girer girmez ... onun benim için doğru kişi olduğunu biliyordum."

"Burada da aynı," diye onayladı Craeg. "Ve dinle, bu geç kalma olayını dert etme. Boone dik duran bir adamdır. O her zaman

doğru olanı yapar, geleceğini söylediğinde gelir,
sorumluluk ve taahhütlerini ciddiye alır."

Paradise başını salladı. "Bu doğru. Tanıdığım en güvenilir
erkeklerden biridir."

— TWENTY-FIVE —

S cerrahi minibüsün kırmızı stop lambalarının ışığında duruyordu,

Boone karavanın arka tarafındaki kapalı kapılara, sanki üzerlerinde evrenin cevabı varmış gibi baktı. Dr. Manello insan kadını tedavi etmeyi kabul etmişti ve dikkatlerin o sokaktaki büyük kan lekelerine çekilmesini önlemek için Boone onu alıp muayene edilmek üzere dört blok öteye taşımıştı.

Bunun üzerine iyi kalpli doktor ona tedavi bölümüne girmesine yardım etti ve her şeyi sıkı sıkıya kapattı.

Egzozun kırmızı parıltıyla yükselişini izlemek ona Syn'in küçük göz numarasının her şeyi Freddy Krueger'a dönüştürdüğü zamanı hatırlattı. Vampir gözlerinin bunu yapabileceğini kim bilebilirdi? Yine de dünyada her türden alt tür vardı.

Belki de erkeğin damarlarına başka bir şey karışmıştı. Kim bilir. Ama o Piç'le ilgili daha acil bir mesele vardı ve sadece açıklanamaz bir nedenden ötürü Syn'in karda ölen insan erkeğin suçunu üstlenmeye karar vermiş olması da değildi.

Bu da Boone'un sokakta düzeltmeye çalıştığı bir şeydi. Ancak Syn sadece onun üzerinden konuşmuştu ve sonra kurbanla işlerin halledilmesi gerekmişti. Ancak hadım etme ve diğer eğlence ve oyunların yanlış atfedilmesi ele alınacaktı.

Syn'e dönelim. Piç sokakta belirdiğinde, Boone'un hafızası bir bağlantı kurarak ateşlenmişti ama zihinsel tetikleyicileri bir araya getirmek mümkün olmamıştı. Şimdi hatırlıyordu. Dün gece, Pyre'ı aramak -okuyun: bakmak- için gittiğinde

Helania, kalabalığın içinde tanıdığı ama hemen tanımlayamadığı bir varlık hissetmişti.

Syn'di. Bundan kesinlikle emindi.

Ve normalde, bu büyük bir mesele olmazdı. Piç tam kanlı bir savaşçı olabilirdi ama bu bazı insanların yanında stres atamayacağı anlamına gelmezdi. Türün diğer üyeleri de oraya gidiyordu. Sadece... neden herkesi içeren grup mesajında Butch'a bundan bahsetmemişti? Kardeş soruşturma hakkında herkesi bilgilendiriyordu ve özellikle Pyre'nin Revyval'ine giden olup olmadığını sormuştu.

Belki de Syn mesajı görmemişti. Ya da özel bir konuşma yapmışlardır?

Cerrahi karavanın arka kapıları açıldı ve Dr. Manello karın içine indi. Her şeyi tekrar kapattıktan sonra Boone'a başını salladı.

"Size bir şey sorabilir miyim?" diye sordu adam.

"Evet?"

"Ona bunu yapan piçi yakaladın mı?"

"Yakaladım. Ve her şeyin icabına baktım."

"Şükürler olsun. Çünkü o zavallı kız ..." Doktor başını salladı. "Durumu çok kötü. Şu anda sıvı takviyesi yapmak ve antibiyotik vermek için serum takıyorum. Gereken yerlere dikiş attım ama hepsini aldırmaq için bir doktorla görüşmesi gerekecek. Daha da önemlisi, gidecek güvenli bir yeri olduğunu sanmıyorum ve onu burada öylece bırakamayız."

"Ne öneriyorsun?"

"Bilmiyorum." Doktor kapalı kapılara baktı. "Ben içeri dönüyorum. Ziyaretçisi olabileceği zaman size haber veririm ve siz ya da bir başkası onun hafızasını silmek zorunda kalacak."

Doktor karavana tekrar girdiğinde Boone ne kadar geriye gideceğini merak etti.

Ağır ayak sesleri kafasını çevirdiğinde Boone hâlâ arka lambaların arasında duruyordu. Syn ona doğru yürüyordu, savaşçının ağır bacakları aradaki mesafeyi kapatıyordu.

"Dağınıklık gitmiş," diye açıkladı.

"Cesedi ne yaptınız?"

"Onu sardık ve oradan çıkardık. Karın üzerinde bir çöp ateşi yaktık. Ama kimsenin umurunda olmayacak-"

"Neden beni korudun?" Boone talep etti. "Ve sonra konuşmama izin vermedin."

Syn kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bir süre sessizlik oldu. Boone tam tekrar soracakken, Piç omzunun üzerinden başını sallayarak olayların geçtiği yöne doğru ilerledi.

"Bunu ne sıklıkla yapıyorsun?"

Soru değil. Boone erkeğin ne sorduğunu bilmesine rağmen, "Ne yapacağım?" dedi.

"Avazınız çıktığı kadar Noel şarkıları söyleyin," diye tersledi Syn, "Sen neden bahsettiğimi sanıyorsun?"

Boone başka tarafa baktı. Aslında o saldırganı yaptıklarının çok ileri gittiğinin farkındaydı ve bu sorunun sadece bir parçasıydı. Kendisini durduramadığı gerçeği daha da büyük bir sorundu.

Ancak tüm bunlar hakkında konuşmak niyetinde değildi. "Onu ben öldürdüm. Onun hayatını kurtardım ve saldırganın-"

"Şerefsizi etkisiz hale getirdiniz ve hâlâ hayattayken hadım ettiniz. Sonra da onun parçalarını kesmeye başladın.

ölene kadar."

"Balthazar da aynı şeyi yaptı. Bunu kendiniz söylediniz."

"Yakınından bile geçmedi. O bir avcıyla oynadı. Öte yandan sen, kasıtlı bir şekilde acı verdin."

"Kılı kırk yarmak."

"Öyle mi düşünüyorsun? Yardım bekleyen bir kurbanınız vardı ve yine de acı çektirmek zorundaydınız, değil mi? Tıbbi müdahaleye ihtiyacı olsa bile, o rahatlamayı sağlamalıydın yoksa vücudundaki kükremseni yok edecekti. Haksız mıyım?"

Yine soru sormadı. Ve Boone, Kardeşler'den herhangi birinin her an ortaya çıkabileceğinin son derece farkındaydı.

Boone kendine lanet etti. Yaptığı şeye. Piçin Boone'un kendi kafatasının içinde dolaşıyor gibi görüldüğü gerçeğine.

Syn'in sesi alçaldı, derin tonlar neredeyse baştan çıkarıcıydı. "Bu gece araziye çıktığında, burada olmaman gerektiği halde, oynayacak bir şey bulana kadar devam edecektin. İçindeki zehiri atana kadar. Kan dökmeye olan susuzluğunu giderene kadar."

Boone yavaş bir dönüşle Syn'e döndü. "Hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

Piç'teki değişim anlıktı. Sanki hiç var olmamış gibi yılan gibi bilmiş bakışlar kaybolmuştu.

Syn kuru bir sesle, "Ben sadece performansınız hakkında geri bildirim veriyorum," dedi. "Siz stajyerlerle yapmamız gereken şey bu değil mi?"

Saçmalık, diye düşündü Boone. O sokakta ne yaptığını çok iyi biliyorsun. Ve gözlerin parlıyordu çünkü bir şeyin merhametine kalmanın ne kadar iyi hissettirdiğini biliyorsun.

Boone'un üzerine ani bir dehşet duygusu çöktü. "Hiç Pyre'nin Revyval'ine gittin mi?"

Savaşçının ifadesi değişmedi. Vücudu da kaymadı. Ve gözleri en ufak bir titreşim bile göstermedi.

"Hayır," dedi sakın bir sesle. "Yapmadım."

* * *

Helania dairesine geri dönmüştü, küçük mutfak masasında P.J.'leriyle oturuyordu, dizüstü bilgisayar açıktı ve çalışmalarının basılı kopyaları önüne serilmişti. Pek fazla düzenleme yaptığı söylenemezdi. Ne kadar zamandır bu sandalyede oturmuş, boşluğa bakıyordu?

İki saat. Saat sabah dördü biraz geçiyordu.

The 24 Hr. Diner'da yeterince güzel bir yemek yedikten sonra Paradise ve Craeg'i saat bir buçuk civarında arka otoparkta bırakmıştı. Eve döndüğünde koltuğuna uzanmış ve telefonunu avuçlarının arasına almış, sanki kristal bir küreymiş ve ona gelecekte neler olacağını söyleyecekmiş gibi bakıyordu.

Yaklaşık yarım saat süren bu saçmalığın ardından, kendini kalkmaya, üstünü değiştirmeye ve buraya gelmeye zorlamıştı. Sanki bu çok daha verimliydi, kâğıtları masanın üzerinde dokunulmadan duruyordu, ekran koruyucusu yazması gereken Word belgesinin üzerine baloncuklar püskürtüyordu, poposu uyuşuyordu.

Gerinerek kapısına doğru baktı, sanki bu evrene birinin kapıdan içeri girmesi gerektiğine dair hisler gönderecekti. Ve hayır, eski okul Avon'dan bahsetmiyordu.

Çıkışta diğer ceketleriyle birlikte asılı duran siyah pelerin, gerçek amacından uzaklaştığını hatırlatıyordu. Boşa harcanan zamanı. İçine düşmesine izin verdiği tarafsızlığı.

Hepsi Boone yüzünden. Ve hala ondan hiçbir haber alamamıştı.

Sandalyesini geriye iterek ellerini karnının üzerine koydu. Lokantada çok fazla yemişti ama bundan önceki son yemeğinin ne zaman olduğunu hatırlayamadığı düşünülürse, muhtemelen kalori konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Üstelik bu gece onu çıplak gören kimse de yok gibiydi.

Sevgili Bakire Kâtip, Boone neredeydi? Ona ne olmuştu- Telefonu çalmaya başladı, titreşim onu dizüstü bilgisayarının yanında küçük bir gezintiye gönderdi ve anında eli o şeyi almak için uzandı. Arayanın kim olduğunu görünce yumuşak bir küfür savurdu.

"Boone-"

"Helania, çok üzgünüm." Bağlantıdaki sesi şimdiye kadar duyduğu en iyi şeydi. "Yemeği kaçırmak istememiştim-"

"İyi misin-"

"-ama acil bir durumla ilgilenmek zorundaydım-" "-tek umurumda olan-"

"-Ben iyiyim."

"-İyi olduğunu."

İkisi de aynı anda derin bir nefes alıp verdiler.

Rahatlama Helania'nın vücudundan akıp giderken baş döndürücüydü, kasları gevşedi, başı dönmeye başladı: Onu öldürmüştü. Belki de kaygan bir kış yolunun kenarındaydı. Ya da şehir merkezinde bir ara sokakta. Ya da banyosunun zemininde, kafasını porselen küvetin kenarına çarpmıştı.

Ölümün pek çok şekli vardı ve Isobel'in kaybından sonra Helania kaderin sevdiği herkesi lanetleyeceğinden endişeleniyordu-

Önemsliyordu, diye düzelitti. Onu bu kadar çabuk sevmesi mümkün değildi, değil mi?

"Beni aradığınız için çok teşekkür ederim." Ağrıyan başını ovuşturdu. "Sadece senin için gerçekten endişelendim."

"Seni görmeye gelebilir miyim?" diye sordu. "Bütün gün kalmam gerekmiyor, sadece-"

"Evet, lütfen. Görmeyi çok isterim-" Kapısının çalınması sürpriz oldu ve arkasını döndü. "Sen misin?"

"Öyle," dedi, sesi hem telefon bağlantısından hem de ince panelden geliyordu.

Helania telefonunu yere attı, **k o ş a r a k** yanına gitti ve bir şeyler açtı. Ona bakma zahmetine bile girmede. Sadece onun vücuduna doğru gitti ve o da aynıydı, kolları onu sardı ve sıkıca tuttu.

Yeni duş almış gibi kokuyordu ve kıyafetleri bir gece önce olduğu gibi gündelikti; kadının onun gardırobuyla en ufak bir ilgisi yoktu. Önemli olan tek şey kalbinin geniş göğsünde eşit bir şekilde atması, nabzının güçlü olmasıydı. Sağlıklı. Canlı.

"İşte, içeri girelim," dedi onları dairesine taşıırken.

Boone kapıyı kapatıp eşyaları arkalarından kilitlerken, ellerini yanaklarına götürdü. İçinden geçen kızarıklık başını döndürdü ve gidip kanepeye oturdu. Başını dizlerinin arasına indirdiğinde, Boone ona doğru gelirken mokasen ayakkabıları görüş alanına girdi.

"İyi misin?" diye sordu.

"Lütfen yanlış anlama ama öldüğünden endişelendim." Başını iki yana salladı. "Evet, bunun kulağa çılgınca geldiğinin farkındayım-"

"Çok özür dilerim." Kalçalarının üzerine çökerken dizlerinin bağı çözüldü. "Tarlada görmem gereken bir şeye t a k ı l d ı m . Elimden geldiğince çabuk aradım."

Helania gözlerini kaldırdı ve sonra eliyle onun yüzünü okşadı. "Ne oldu?"

"Korkunçtu." İğne oyali yastıkların arasında onun yanına oturmak için yana kaydı. "İnsan dişi. Kötü yaralanmıştı. Şehir merkezindeydim ve o tam yolumun üzerinden geçti. Karışmak istemedim, gerçekten istemedim, ama sonra bu adam arkasından çıktı, elinde bıçakla onu kovalıyordu. Bunun peşini bırakamazdım."

"Onu kurtardın mı?"

"Yaptım. İnsan erkekle aramızdaki sorunları çözdükten sonra onu Kardeşliğin cerrahına tedavi ettirdim. Sonunda onu eğitim merkezine geri götürdüler ama orada uzun süre kalamaz. Sanırım onun için insan dünyasındaki seçenekleri araştırıyorlar ve umarım onu bir rehabilitasyon merkezine yerleştirirler. Hafızası düzgün bir şekilde temizlendiği sürece, türüne ve yaşadığı travmanın en azından bir kısmına dair hiçbir şey hatırlamayacak."

Helania onun eline uzandı. "Sana rastladığı için çok şanslı. Adama ne yaptınız? Onu polise teslim ettiniz mi?"

"Artık onun için bir sorun olmayacak. Önemli olan tek şey bu." Helania onun ne demek istediğini anlayınca gözlerini kırptırdı. "Şey... Sanırım suçu bildirmek zor olurdu."

"Karmaşıklaşıyor ve insanlarla etkileşime girmeye karşı kurallar var. Ama gitmesine izin veremezdim. Birinin ona yardım etmesi gerekiyordu."

Helania, Craeg ve Paradise'ın onun hakkında söylediklerini, her zaman doğru olanı yaptığını düşündü.

"Adım atmana sevindim." Gülümsedi. "Yemekte seni özledik ama olman gereken yerdeydin."

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istememiştim," dedi ciddiyetle. "Ya da seni endişelendirmek."

"Artık her şey daha iyi. Sen iyi olduğun sürece."

Birbirlerine bakarlarken Helania aralarındaki bağıın derinleştığının, anlık ve biraz da açıklanamaz bir şekilde güçlendiğinin farkındaydı. Yine de ikisi de bu derin anı kabul etmemişti.

Konuşulacak kelimeler için çok erkendi. Çok korkutucuydu. Yine de olanlar çok gerçektir ve belki de bu yüzden ikisi de sessiz kalmıştı. Eğer bir hazine bulduysanız, soyulmayacağınızdan emin olana kadar üzerine fazla ışık tutmak istemezsiniz.

Ne de olsa kendini korumanın pek çok şekli vardı ve bunların hepsi korkakça değildi.

Boone tatlı ve yumuşak bir şeyler mırıldanarak onu göğsüne doğru çekti ve ağır kolları omuzlarına ve beline çok iyi sarıldı. "Craeg ve Paradise ile eğlenebildin mi? Onlar gerçekten iyi insanlar."

"Biliyor musun, gerçekten de öyle. Yani, sohbet etme konusunda paslanmışımdır, ama benim için bile, onlara açılmak gerçekten kolaydı."

"Ne hakkında konuştunuz?"

Başını arkaya yatırarak onun gözlerinin içine baktı. "Craeg benim için vahşi olduğunu söylüyor."

Boone'un ağzını geren şehvetli gülümsemenin her yerinde Büyük Planlar yazıyordu. Ve konuşma anlamında değil. "Öyle mi?"

"Öyle misin?"

"Eğer dünü hatırlıyorsan..." Adamın geniş eli kadının belinin kıvrımlarını okşadı. "Bence 'vahşi' oldukça doğru görünüyor."

"Mmmm . . ." Kadın adamın ağzına odaklandı. "Evet, hafızam beni yanıltmıyorsa, sanırım bu onu kapsıyor, ama bana hatırlatmanız gerekebilir."

"Benim için zevk."

Ağzını onun kine yaklaştırıp öptüğünde diş macunu gibi bir tadı vardı ve kadın tıraş losyonunun kokusunu alabilmek için derin bir nefes aldı. Buraya gelmeden önce temizlenmeye özen göstermiş olması fikri onu gülümsetti.

"Daha düz bir yere gitmemizin sakıncası var mı?" dedi o seksi gülümsemesiyle. "Ve çıplak?"

Ayağa kalkarken, onunla birlikte olmak için umutsuz bir ihtiyaç duydu ve onu bir çekişle kanepeden çekti. "Acele edelim."

"Tavrını sevdim."

Yatak odasında, yatağının ayak ucuna oturmak için acele etti ve sonra tişörtünü yırttı. Boxer şortuyla uğraşmadan Boone dizlerinin arasına diz çöktü ve onu yavaşlattı.

"İzin verin size yardım edeyim."

Adam onu öpmek için yaklaştığında, kadın kollarını adamın büyük omuzlarına doladı ve kalçalarını kaldırdı. "Sadece seninle çıplak olmak istiyorum."

Boğazından süzülen hırıltı çok tatmin ediciydi ve hiç vakit kaybetmeden boxer'ını bacaklarından indirip ayaklarından çıkardı. Sonra iri, nasırlı elleri onu öpmeye devam ederken kalçalarını okşuyor, dili alay ediyor ve geri çekiliyor, onu daha da ateşlendiriyordu. Aslında her şey, vücudunun her kayışı, her temas noktası ve kesinlikle dilinin her yalaması daha da artmış gibiydi.

Şiltenin üzerine uzanarak, işe başlayabilmeleri için onun da kendisiyle gelmesini bekledi. Ama gelmedi. Elleri göğüslerinin üzerinde geziniyor, onları sıkıyor ve uçları neredeyse birleşecek şekilde yerinde tutuyordu. Ağzı aşırı hassas, şişmiş meme uçları arasında gidip geliyor, emiyor, yalıyor ve-

İçinden geçen şimşek şok etkisi yarattı ve inlerken bile başını yukarı kaldırdı.

Bu sırada Boone, göz kapakları düşük, dişleri aşağı inmiş, iri omuzları arkasındaki dış odanın görüşünü engelleyerek, göğüslerinin kabarıklığı üzerinden ona baktı.

"Doğru," dedi boğuk bir sesle, "benim için gel."

Pembe dilinin aşağıya doğru uzanması ve dar, parlak pembe meme ucunun etrafında bir daire çizmesi, onu tekrar esaret altında bırakmak için yeterliydi. Tanrım, tepkisinin nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve gerçekten umursamıyordu. Belki de bunu bir gün önce birkaç kez yaptıkları ve çekingенliği azaldığı içindi. Belki de onu bir kadın olarak uyandırdığı içindi.

Belki de sadece çok ateşli olduğu ve onun da kendisini istediği kadar kendisini istediği içindi.

Boone sonunda göğüslerini serbest bıraktığında, onun üzerine çıkacağından emindi ve o da buna çok hazırdı. Serbest bırakılmaları ne kadar inanılmaz olursa olsun, onu ilk haydut orgazmı kadar şok edici bir açgözlülükle içinde istiyordu.

Ama hayır.

Onun üzerine çıkmadı. Daha aşağıya indi. Çok daha aşağıya.

Dudakları kaburgalarına ... göbeğine ... göbek deliğine ... inen bir yolu öperken elleri kalçalarına kilitlendi.

Adamın nereye gittiğini anladığında, bacakları sabırsızlıkla kesildi ve yatağa doğru gerildi, izleyebilmek için başı yana döndü. Ama kahretsin, kızdırmak, kandırmak, duygusal olarak beklentiyi arttırmak için zamanlar vardı. Bu onlardan biri değildi. Ve adamın bunu bir şekilde bilmesi için dua etti.

Bu gece oynamayacaktı. Açlığı çok güçlüydü. Boone onun bacaklarından birini okşadı ve sonra

yana doğru hareket ettirerek onu açtı. "Helania . . ."

Giriş yok. Bakire Kâtip'e şükürler olsun. Hemen içeri girdi, ağzıyla onun çekirdeğine taptı, seksini emdi ve çekirdeğinin derinliklerine doğru yaladı. Hemen tekrar boşaldı, onun adını haykırdı, altındaki yorgani yumrukladı, zevkten vücudunu büktü. Ve yüzüne karşı kıvranırken, vermek zorunda olduğu her şeyi aldı, dilinin kaygan hissi, sıcak nefesi, acımasız ilgisi, dünyasını salladı.

Gözlerini kapatan Helania nefes nefese kaldı ve inledi. Sonra göz kapaklarını açmak ve onu tekrar izlemek zorunda kaldı.

Sanki kızın kendisine merak ve sıcaklıkla baktığını biliyormuş gibi, kızın bakışlarını üzerinde tutarken kasıtlı olarak kızın ortasını yaladı, pembe dili ve parlak beyaz inen dişleri kızın asla unutamayacağı türdendi.

Peki ya o? Onun ihtiyacı-

Başka bir salınım içinden geçerken tüm düşünceler aklını terk etti, dalgalı pelvisi ağzına karşı sürtünme yarattı ve her şeyi büyüttü.

Boone alay etmeyi sevmiyor olabilirdi ama her şeyi aceleyle getirmediği kesindi. Gecenin geri kalanını ve önümüzdeki günün tamamını olduğu yerde geçirmekten memnun görünüyordu, boğazının derinliklerinde çıkardığı mırıltı sesi bundan onun da en az onun kadar zevk aldığını gösteriyordu.

Ama sonunda doğruldu, elleri fermuarına gitti. "Oh, Tanrım... evet..." dedi. Ve oturabilirdi

Ona yardım etmek için ayağa kalktı, ama tamamen kemiksizdi, vücudu bir anda tamamen doymuş ve daha fazlası için hazırды.

Hissettiği bir sonraki şey onun sert, sıcak boyunun içine girmesiydi. Ve tekrar sınırı aşmak için ihtiyacı olan başka hiçbir şey yoktu. Adam hareket etmeye başladığında bile, o zaten oradaydı: Duyguları içinden geçti ve sonra pompalamaya başladığında daha da yükseldi

-Adam kazağını ve gömleğini başının üzerinden yukarı doğru sıyıdırırken, son giysileri de ortadan kaybolurken göğsü ve ağır kolları sergileniyordu.

Şimdi onu yine kalçalarından tutuyor, içine çekiyor, itişlerine uygun bir ritimle uzaklaştırıyordu. Göğüsleri ileri geri sallanana kadar vuruşlar arttı, ultra hassas uçları sanki aşağıdaki bağlantı aracılığıyla ona her yerinden dokunuyormuş gibi yaptıkları seksin yankılarını taşıyordu.

Boone'un gözleri alev alev yanıyordu ve aniden geriye doğru çekilip ona kilitlenirken dişleri parladı. Orgazmının gücü o kadar büyüktü ki, omuzlarından boynuna doğru uzanan kas kordonları belirgin bir şekilde ortaya çıktı, kalın damarlar patladı, vücudundaki güç ona hizmet etmek için harekete geçti.

Boone tamamen muhteşemdi.

Ve onu doldurmayı bırakmadı.

Çok, çok uzun bir süre boyunca.

— TWENTY-SIX —

"I Helania, "Gece tahmin ettiğimden de iyi bitti," diye mırıldandı.

Boone'un dişisi ona daha da sokulunca gülümsedi. Küçük yatağında çırılçıplak yatıyorlardı, kadın Boone'un göğsüne yayılmıştı, vücutları o kadar çok ısı yayıyordu ki, bir saatten uzun bir süre önce seks yapmaktan nihayet bayılmış olmalarına rağmen, üstlerini örtmeleri düşünülemezdi.

Havada koyu baharat kokusu vardı ve kızın bunu fark edip etmediğini merak etti.

Erkek erkeğe bağlanmak pek de ince bir şey değildi. Yine de aralarında söylenmemiş pek çok şey olduğunun farkındaydı - kötü bir şey değil; tam tersine, gerçek olamayacak kadar iyi görünen şeyler.

"Biliyor musun," diye mırıldandı, "sana katılmak zorundayım.

Her iki tarafta da birçok bitiş vardı ..."

Tanrı bilir ne kadar uzun süre sevişmişlerdi ve ateşli ve ağır konuşmuşlardı. Her nedense -belki de yaşadıkları stres ve bastırdıkları enerjinin boşalmasıydı- seans tam bir maraton olmuştu. Öyle ki, onu incittiğinden endişeleniyordu.

Ve sonra başka bir sorun vardı. Temizlik.

"Yapmalı mıyız ..." Boğazını temizledi. "Her yerini batırdım."

Helania'nın alçak ve seksi kıkırdaması ona kendisini Yılın Erkeği gibi hissettirdi. "Dağınık değil. Ve çoğu içimde

-kalabileceği bir yer."

O kadar geniş gülümsedi ki yanakları acıdı. "İnanılmazsın. Biliyorum. Bunun bir cümle gibi geldiğini biliyorum ama değil. Beni hem dizlerimin üstüne çöktürüyor hem de ayağa kaldırıyorsun. Bu sihrin tanımı."

"Birlikte iyi olduğumuzu söyleyebilirim." O kadar geniş esnedi ki çenesi çatladı. "Çok iyi."

İkisi de sessizliğe gömülürken Boone onun başının üstünü öptü. Bir an sonra kadın inledi ve Boone'dan uzaklaşarak yanındaki yatağa uzandı.

"Daha fazla odaya ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Sanırım kaloriferi çok yüksekte bıraktım. Bekle biraz."

Kadın ayağa kalkıp duvardaki termostata doğru yürürken, adam kadının omuzlarının ve belinin görüntüsüne hayran kaldı.

. . . onun güzel alt yarısını . . . ve bacaklarının arasında diz çöküp ağzıyla onun seksiyle seviştiği zamanı düşündü. Acele etmemiştii ve oraya geri dönmek için sabırsızlanıyordu. Ona zevk vermek, adını o kısık sesle söylediğini duymak, dudaklarında onun en mahrem yerini hissetmek... Tek istediği o deneyime geri dönmektii.

"Sadece yetmişte," dedi sesinde şaşkınlıkla. "Sanırım kendi ısıımızı kendimiz yaratıyoruz."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin."

Kadın arkasını döndüğünde gözleri göğüslerine gitti. Meme uçları koyu gül rengindeydi ve çok belirgindi, uçları kremi kabarıklıklarından dışarı çıkıyordu, ona doğru yürürken vücudunun sallanması onların hareket etmesine neden oluyordu.

Arzu tekrar leğen kemiğini yaladı, siki tepki olarak zıpladı. Ama her ne kadar onunla tekrar birlikte olmak istese de, vücudunun geri kalanı tükenmişti.

Helania yatağın kenarında durdu ve onun uyarılmış haline baktı. "Bunu yanlış anlama ama nasıl hala ..."

"Zor mu?" diye söylendi. "Bana yaptığın şey bu."

Aslında yeniden erekte olduğuna o da inanamıyordu. Sonra aniden, artık dayanma gücü konusunda endişelenmiyordu: Helania onun üzerine çıktı, o yumuşak kalçaları kalçalarının üzerinde genişçe yayıldı, o çekirdeği onun uyarılmasının hemen üzerinde geziniyordu.

"Dürüst ol," dedi ellerini onun gövdesinin iki yanına koyarken. "Ve eğer istemiyorsan bana kesinlikle hayır diyebilirsin."

"Seninle birlikte olmayı asla istemeyeceğim," diye inledi, pelvisi yuvarlanıyor, iyi kullanılmış horozu daha fazla ilgi için yalvarıyordu.

"Eğer işi ben yaparsam-"

"Lütfen, sik beni." Alt dudağını dişlerinden biriyle ısırды ve yukarı doğru kalktı. "Bunun için yalvaracağım. Sana yalvaracağım-"

Ona doğru eğilerek dudaklarından öptü. "Buna gerek yok."

Elleri onun uyarılmış bedenine gitti ve onu ayağa kaldırdı. Vücudunu onun üzerine indirdiğinde birlikte hareket etmeye başladılar, sanki iki saattir aralıksız sevişmiyorlarmış gibi seks yeniden başladı. Ve bazı çılgın nedenlerden dolayı, adam uzun süre dayanamadı. Kadın da öyle.

Deliliğin en iyi türüydü, değil mi?

Kadın tekrar adamın göğsüne çöktükten sonra bir süre birlikte nefes aldılar ve sonra kadın adamın üzerinden kayarak bir kez daha sırt üstü yattı. Yerinden sıçrayarak hem şiltede hem de yastıkta yer olduğundan emin oldu ve kızın eli onunkini kavradığında karşılığında avucunu sıktı.

Ve her şey bir süreliğine huzurluydu. Mutluydu.
. bir süreliğine.

Ama peşini bırakmayan kurtlar sonunda ona geri dönmüş, gerçeklik sanki tutku tarafından dışarıda bırakılmaya içerlemiş gibi Helania'yla birlikte kutsal alana aceleyle girmişti: Babasının ölümü. Babasının sevgilisi. Babasının vasiyeti. Ve daha pek çok şey.

Gözlerini kapatarak, Seyirci Evi'nde olanları düşünmemeye karar verdi. Ya da o sokakta kurtardığı kadını. Ya da o adama yaptıklarını - ki bunun tamamen uygunsuz olduğunu ve bir daha asla benzerini yapmayacağını kabul ediyordu.

Ve sonra Syn vardı-

Aksine, Boone kısa sürede derisinin altında canlı bir tel haline geldi, her şeyin stresi adrenalini yeni bir dalgalanmaya yol açtı, sanki Helania'nın yatak odasının sessizliği ve huzuru zehirli bir bitkinin büyümesine yardımcı olan üst topraktı.

Ama Tanrım, tüm o orgazmların enerjisini tamamen tüketmiş olması gerekirdi. Öte yandan, sahada yaralandığında o Seçilmiş'in damarından kan almıştı. Bunun bir erkeğe süper güç verdiği biliniyordu-

"Ben de Isobel'in arkadaşlarına ulaştım," diye mırıldandı Helania.

Boone'un göz kapakları tekrar açıldı ve başını yastığa çevirdi. "Yaptın mı?"

"Facebook'ta. Bana Isobel'den bahsetmek için buraya gelen kadının sayfasını buldum - kız kardeşimi birlikte gömdüğüm kadının. Her neyse, ona özel mesaj attım. Sonra karar verdim, neden orada durayım? Kız kardeşime övgü bırakan herkesi aradım."

"Herhangi biri sana geri döndü mü?"

"Bazıları yaptı." Bir duraklama oldu. "Hepsine erkek arkadaşını sordum. Bir isim. İletişim bilgileri. Olası konum."

Boone sesini düz tutmaya zorladı. "İçlerinde onu tanıyan var mıydı?"

"Hayır. Onun hakkında bir şeyler duymuşlardı ama kimse onu tanımıyordu ya da onunla tanışmamıştı." Bir duraklama oldu. "Ve o zamandan beri de kimse onu görmemiş ya da ondan haber almamış."

Boone lanetini kendine saklamaya çalıştı. "Belki de mantıklı bir açıklaması vardır."

"Eskiden gerçekten öyle olduğunu düşünürdüm." İç çekti. "Ama eğer kötü davranmış olsaydı ... Isobel'in bana neden yalan söylediğini anlamıyorum. Ve bu dairede ne gördüğümü biliyorum. Tüm hayatım boyunca onunla yaşadım, onu herkesten daha iyi okuyabilirdim. O mutluydu."

Boone'un tek yapabildiği başını sallamaktı. Ona ve Isobel'e duyduğu saygıdan dolayı erkek arkadaş konusunun etrafından dikkatle dolaşmak istiyordu ama lanet olsun, uyarı zilleri çalıyordu: Kız kardeşi mutlu olsa bile erkekler bazen patlayabiliyordu. Merhaba. . . bu gece o sokakta kendisi de vardı.

"Kazmaya devam etmeliyiz," dedi. "Peki ya seni görmeye gelen kadın? Cevap verdi mi?"

"Hayır. Henüz değil. Türdeki pek çok insan gibi o da açıkça takma bir isim kullanıyor. Bu yüzden gerçek adının ne olduğunu bilmiyorum."

İçinden bir ürperti geçerken başını kaldırdı ve yere atılmış yorgana baktı. "Üşüdün mü?" "Ne olduğumu bilmiyorum," dedi bitkinlikle.

"Emin olduğum bir şey varsa o da burada olmana sevindiğimdir."

Boone onun kolunu okşadı. "Ben de. Ben de burada olduğum için mutluyum."

Bir süre sessiz kaldılar ve Boone zamanını uyluk kaslarının seğirmesini kontrol etmeye çalışarak geçirdi. Ve uyanık olan tek şey bacakları değildi. Yine tamamen ereksiyon halindeydi, uyarılmışlığı geriliyor, kanı damarlarında yoğunlaşıyordu. Ama her neyse, aşağıdaki Bay Mutlu

parlak fikirlerle defolup gidebilirdi. Seks, libidosunun gündemindeki ilk şey olsa bile Boone'un aklındaki son şeydi. Dişisini yeterince yormuştu ve umarım Bakire Kâtip'in de onayıyla birlikte geçirecekleri daha pek çok gün ve gece olacaktı.

"Arkadaşların seni gerçekten çok seviyor," dedi.

"Ben de onları çok seviyorum." Zihnini bir şeye odaklamaya çalıştı... herhangi bir şeye. "Stajyer sınıfımdaki diğer herkesle tanışmalısın. Ayda en az iki kez hep birlikte dışarı çıkarız. Bir dahaki seferin ne zaman olduğunu öğrenip sana haber veririm.

-Ve bunu kaçırmayacağımdan emin olacağım."

"Gelecek hakkında konuşmanız beni mutlu ediyor."

Bu arada, on dört gün içinde kalacak bir yeri olmayacağını göz önünde bulundurarak kendisine taşınıp taşınamayacağını sormak geldi içinden ve belki o zaman gelecek için bunun nasıl bir şey olduğuna dair bir şaka yapabilirdi. Ama bu dram karşısında sessiz kaldı. Yeterince şey yaşıyordu.

"Fakir olsam umurunda olur muydu?" diye ağzından kaçırdı.

Helania ona doğru baktığında ve yüz yüze geldiklerinde, bunun yastık sohbetinin tam tanımı olduğunu anladı.

"Zengin olduğunuzu bilmiyordum," dedi. "Yani, aksanınızdan aristokrasinin bir üyesi olduğunuzu tahmin etmiştim ama bunun finansal sonuçlarını hiç düşünmemiştim."

Elini tekrar sıktı. "Yine de umursar mıydın? Param olmasaydı umursar mıydın?"

"Zerre kadar değil. Varlıklı olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmedim. Yani eğer değilseniz, bu benim durumumu zerre kadar değiştirmez ve ben şu anda olduğum yerden memnunum."

Boone rahatlamış bir şekilde nefes verirken, cevabının onun için bu kadar önemli olmasına şaşırmadı. "Çok memnun oldum. Çoğu

Glymera'daki kadınlar daha çok gider hesapları ve kredi kartlarıyla ilgileniyor."

"Ayarlanmış çiftleşmeniz." Tereddüt etti. "Dişi tam olarak neden ayrıldı?"

Helania sorduğu için utanmış gibi görüldüğünden, Boone hiçbir konunun sınır dışı olmadığına dair onu rahatlatmak umuduyla gülümsedi. "Mesele para değildi. Başka birine aşıktı. Sebebi buydu. Ve tahmin edin ne oldu, o da bir sivildi. Bir gün Rochelle'le tanışacaksın. Geldiği yere bakılırsa son derece ayakları yere basan biri ve gerçekten önemli olduğunda benden daha cesur davrandı. İkimize de iyilik yaptı."

"O zaman onunla çiftleşecek miydin?" Helania durakladı. "Ve dinle, eğer çok kişiselleştiriyorsam-"

"Senden saklayacak bir şeyim yok."

Boone yatağın sallanmaya başladığını hissettiğinde çıplak vücuduna baktı ve yarı yarıya bir köpeğin içeri sızdığını ve kuyruğunu bir şeye karşı salladığını görmeyi bekledi ama hayır. Ayağı sanki başka birinin vücuduna bağlıymış gibi durmadan ileri geri gidiyordu.

İrade gücüyle o şeyin durmasını sağladı ve sonra kadının sorduğu soruya odaklandı. "Çiftleşmeyi takip etmeme gelince, sanırım hissettiğim şey şuydu. Onu sevmediğimi biliyordum ama aristokrasinin nasıl olduğunu göz önüne alırsak, eğer anlaşılmadan çekilseydim, ona düşen utanç yoğun ve ömür boyu sürecektir olurdu. Başka bir erkek tarafından asla çiftleşmek için düşünülmezdi ve ailesi bu sosyal utançtan dolayı onu asla affetmezdi. Bu onun hayatını mahvederdi."

"Sadece bozuk bir anlaşma yüzünden mi?" Adam başını salladığında, kadın dehşete düşmüş gibiydi. "Bu çok zalimce."

"Yeterince doğru. Ama iyi haber şu ki, onu bu durumdan kurtardım. Babama ve efendimin aracılığıyla toplumun geri kalanına söyledim,

beni layık bulmadığını. Serpintinin onun üzerine düşmesini engellemenin yolu buydu."

"Ama sonra sana ne oldu?"

"Ben bir erkeğim." Gözlerini devirdi. "Yani kurallar farklı.

Elbette, biraz bok yedim - Fransızcamı bağışlayın - ama Rochelle'in uğraşmak zorunda kalacağı şeyle karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi. Bu adil değil ama glymera'da her yerde çifte standart var ve bunlar genellikle kadınların özgürlüğünü ve rollerini baltalıyor."

"Yaptığınız şey için size çok minnettar olmalı."

"Bence öyleydi ve hala da öyle. Ama demek istediğim, birlikte olmamız onun hatası değildi, benim de değildi. Sadece durum böyleydi ve içinde bulunduğumuz gerçekliğe göre, kız kurusu olmaya mahkûm edilmesindense ve her fırsatta alay konusu edilmesindense, sevdiği kişiyle özgürce birlikte olabilmesi için itibarımı feda etmeyi tercih ederdim."

Helania gülümsedi. "Arkadaşların da senin hakkında böyle diyordu."

"Ne?"

"Paradise ve Craeg senin her zaman doğru olanı yaptığını söyledi." O insan erkeğin kanlı ve kesik görüntüsü gibi Boone'un aklına açık beden geldi, "Her zaman değil" diye düşündü.

.

"Ama anlaşma bozulduktan sonra," diye sordu Helania, "baban memnun olmadı, değil mi? Bana zaten onunla ilişkinizde sorunlar olduğunu söylemiştiniz ve ben de ..."

"Bana kesinlikle çok kızmıştı. İşte bu yüzden para konusunu açtım. İki hafta içinde kalacak bir yerim olmayacak ve neredeyse beş parasız kalacağım. Efendim beni vasiyetinden çıkarmış. Yeni öğrendim."

Helania başını tekrar kaldırdı ve adam onun yanaklarındaki parlak kızarıklığa hayran kaldı. Kızıl ve sarı saçlarıyla birleşen yüksek rengi o kadar güzeldi ki, ona hayranlık duyuyordu. Ona baktıkça şehveti daha da kabarıyor, sinsice yaklaşıyor ve bir çıkış yolu arıyordu.

Bu sırada düşünebildiği tek şey ... erkeklerin gerçekten de domuz olduklarıydı, değil mi?

"Anlamıyorum," dedi. "Bir baba böyle bir durum yüzünden kendi oğlunu nasıl mirasından mahrum bırakabilir?"

"Bu senin için glymera. Ve başka şeyler de vardı."

Altamere ile kan bağı olmaması gibi. Tüm bu iğrenç hikâyeyi de anlatabilirdi ama birden babasından bahsetmekten sıkılmıştı. Erkeğin zaten çok fazla yer kapladığını hissediyordu ve ayrıca, efendisi ölmüşken ve vasiyetin değişikliği neyse o iken? Boone artık geçmişte kalmış bir şey için çok fazla enerji harcamaya meyilli değildi.

Helania başını kaldırdı ve ona baktı. "Bu gece şehir merkezine bu yüzden mi gittin? Kafanı boşaltmak için mi?"

Boone, Syn'in o sokakta parlayan kırmızı gözlerini düşündü. Kendisinin o insana yaptıklarının yanı sıra.

"Evet," dedi. "Hâlâ rotasyon dışındayım ama ihtiyacım vardı. Dışarı çıkıp bir süre tek başıma kalmam gerekiyordu. Sokaklarda yürümek. Biraz soğuk ve temiz hava almak. Kral'ın Dinleme Evi'nden ayrıldıktan sonra, kısa bir süreliğine de olsa her şeyi kafamdan atmam gerekiyordu."

Elbette, en iyi işleyen mekanizma o kadının saldırganını öldürmektir. Ve Syn çok haklıydı. Boone'un herhangi birinin yanında kendine güvenebilmesi için önce bu rahatlamaya ihtiyacı vardı. Buna özellikle Helania'sı da dahildi.

"Ve yine," diye mırıldandı, "sokaklarda yürürken o insan kadına rastladım."

Helania başını tekrar yastığının üzerine koydu. "Daha önce de söylediğim gibi, seni bulduğu için çok şanslı. Ben de öyle."

Boone, Helania'nın başının üstünü öptü ve yatak odasının tavanına doğru gülümsedi.

Bir süre sessiz kaldılar ama yine de ikisi de hareketsizdi. Helania'nın vücudu, sanki rahat bir pozisyon arıyormuş ve bu ödülünden mahrum bırakılıyormuş gibi, Helania'ninkine doğru kaymaya devam etti ve o da aynıydı, bir o yana bir bu yana kıpırdanıyordu.

Karşılıklı rahatsızlıklarının ortasında, onu gerçekten sevdiğine karar vermesi ironik görünüyordu.

Helania'yı severdi.

Evet, zamanlama pek iyi değildi. Evet, her şey çok çabuk oldu. Ama öğrendiğinizde biliyordunuz. Ve bir sonraki adım o kişiye söylemekti-

Helania yumuşak bir horlama sesi çıkardı ve ikinci bir horlama sesi geldiğinde Boone tekrar gözlerini kapadı ve kendine aynı şeyi yapmasını söyledi. İfşaatlar için daha sonra zaman olacaktı. Ve belki de güller ve mum ışığında düpedüz romantik bir şeyler.

Ya da belki bir süreliğine sakinleşir ve kendine saklardı. Bir hafta kadar. En iyisi.

Mutluluğunu kendine saklayabildiğini varsayarsak.

Kısa bir süre sonra yorgunluk onu ele geçirdi, bilinci boşaldı ve yerini yoğun bir düşünce, duygu ve hayal boşluğuna bıraktı. Ama o uçurumdan düşerken yüzünde bir gülümseme vardı.

Onu sevdiğini söylemek için sabırsızlanıyordu. Ve bunu düzgünce yapmak için.

—» TWENTY-SEVEN «—

ABoone önce onu neyin uyandırdığını bilmiyordu. Uykudan uyanıp uyanmadığından bile emin değildi. Sanki Yüzüyordu, her şey bulanık ve uzaktaydı, hem bedeni hem de bulunduğu yer bir rüya manzarası gibi maddeden çok eterdi. Yine de bulanıklığın ortasında bir şey çok ama çok gerçektir.

Adını. Belirsiz ve değişken bir farkındalığın ötesinde, adının çok uzaklardan çağrıldığını hissedebiliyordu.

Bir şey onu eve çağırıyordu. Bir şey.

Acele etmesi gerektiğine dair bir his düşüncelerini keskinleştirdi, bu aciliyet onu koşmaya zorladı - ancak herhangi bir bedensel forma bağlı görünmüyordu: Harekete geçirecek uzuvları, kaldıracak ayakları, pompalayacak kolları yoktu. Dahası, üzerinde hareket edebileceği sağlam bir zemin de yoktu.

Öldü ve Fade'e mi gitti? Onu kim arıyordu?

Çaresizlik kalbinin çarpmasına neden oldu ve işte o zaman sıcaklığı hissetti. Yakınlarda bir yerde bir yangın vardı, yanma o kadar yoğun ki, kesinlikle derisini kemiklerinden eritecekti-

Boone sağa doğru fırladı, rüyadan kurtulurken ağzından büyük bir nefes patladı - yoksa bu bir kabus muydu?

Çılgınca etrafına bakınırken, çoğunlukla boş olan loş bir yatak odası gördü. Çorak duvarlar. Çarşaflar baldırlarına dolanmıştı.

Nerede olduğunun farkına varması bir an sürdü ve farkına varır varmaz şaşkınlığının son kırıntıları da akıp gitti ve dışisine uzandı . . .

Yatakta yalnızdı.

"Helania?"

Dairenin başka bir yerinden gelen acı dolu bir inilti ona cevap verdi ve dehşetten ayakları yere değmeden açık kapıya doğru sıçradı. Helania'nın yaşam alanında ya da mutfakta hiçbir yerde görünmemesi dışında, kanepe ve küçük masanın etrafındaki sandalyeler boştu-

Aniden kalçalarının önüne baktı ve geri çekildi. Acı verici bir şekilde tahrik olmuştu, ereksiyonu kalçalarından öyle bir güçle fırlamıştı ki, dimdik dışarı çıkmıştı.

Şu anda bile orgazmın eşiğindeydi.

Nefes nefese kaldığını ve yüzünün kızardığını fark ettiğinde, içinde ayrıışmış bir korku hissi oluştu. Ellerini kaldırdığında, tenini kaplayan terin parlaklığını fark etti ve burnundan soluduğunda, havadaki koku alarm zillerinin daha da yüksek sesle çalmasına neden oldu.

Ağır çekimde, banyonun açık kapısına döndü. Helania fayans zeminde yatıyordu, çıplak vücudu yüzükoyun ve yayılmıştı, banyo paspası sanki kendini olabildiğince serinletmeye çalışıyormuş gibi kenara itilmişti.

Yolun karşısından bile kızın seksinin parladığını görebiliyordu.

-Ve üzerine gelen şehvet dalgası o kadar büyüktü ki, onu dizlerinin üzerine çöktürdü.

Yere sertçe çarptığında, kapıyı kapatmaya çalıştı ve bir şeyler mırıldandı.

"Oh . . . Tanrım," dedi nefesinin altında. "İhtiyaç duymak."

Boone, doğurganlık döneminin kabaran hormonlarını durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmamasına rağmen, onu koruma içgüdüleriyle kendini ayağa sürükledi ve ona doğru tökezledi, bacakları sanki sarhoşmuş gibi özensiz ve koordinasyonsuzdu. Kanepeye çarparak bir elini duvara, masaya, kapı pervazına, bulabildiği her şeye attı; ta ki tekrar düşüp dört ayak üzerinde sürünmek zorunda kalana kadar.

"Helania-"

"Beni içeri kapat... kapat beni içeri... yapabiliyorsan git... Bilmiyordum, yemin ederim ..."

Kolunu uzatarak kapının, pozisyonunu bilmediği bacaklarından birine çarpmasını engelledi. Sonra kapı pervazına yaslandı ve neredeyse baskın gelen hormonal tepkisi aracılığıyla mantıklı tarafıyla bağlantı kurmaya çalıştı.

Vampir dişiler sadece on yılda bir doğurgan olurlardı ve bu bir lütuftu. Helania'nınki gibi ihtiyaç duyduklarında, korkunç cinsel istekler duyuyorlardı; bu o kadar büyük bir işkenceydi ki, hamile kalmaya çalışmıyorlarsa çoğu ilaçla uyutulmak istiyordu. Tıbbi olarak acılarına son vermenin dışındaki tek çözüm neydi? Bir erkek, cinsel isteklerini cinsel yolla hafifleterek onlara hizmet etmeliydi.

Onları tekrar tekrar doldurmak.

"Git..." diye mırıldandı karmakarışık saçlarının arasından.

"Çok özür dilerim, git ..."

"Seni bırakmayacağım." Ve sadece gün ışığı olduğu için değil. "Doktorları aramamı ister misin?"

Bir insan olarak, Manny arabayla gelebilir. İlaç getirebilirdi. Acısını dindirir-

Hayır, bekle. Doktor Jane. Evet, bir kadın daha iyi olurdu.

Boone kalkmaya gittiğinde, dikey pozisyona geçmek için yeterli koordinasyona sahip değildi, bu yüzden sürünerek yatak odasına geri döndü. Pantolonunu bulup ceplerini karıştırdı. Telefon yoktu. Lanet telefonu neredeydi? Daireye girdiğinde yanındaydı çünkü onunla konuşuyordu, Tanrı aşkına.

Dört ayak üzerinde oturma alanına geri döndü, yerde ayaklarını sürüyerek halıları topladı, azı dişlerini kendi cinsel ihtiyacına karşı gıcırdatırken aletin sallanmasını görmezden gelmeye çalıştı. Kanepeye geri döndü. Etrafı kolaçan ederek, iğne oyalı minderleri aradı-

Sonunda lanet olası şeyi bulduğunda elleri çok kötü titriyordu, onu almak ve tutmak için mücadele etti. Sonra kliniğin numarasını bilmediğini fark etti.

"Orospu çocuğu!"

* * *

Yaşayanları sanki ölmüşler gibi özleyebilmeniz çok garipti.

Butch eğitim merkezinin sorgu odalarından birinde tek başına otururken, yere vidalanmış bir masadaydı. Kıcını oturttuğu sandalye ise hareket edebiliyordu, ama bunun tek nedeni onu yıldız başlı bir aletle dört noktadan bağlı olduğu yerden kurtarmış olmasıydı. Üç tane daha kış sarayı vardı ve kendisine katılmak için buraya gelen herkese nezaketen benzer bir özgürlük sunmaya hazırdı.

Bu derme çatma düşünce kuruluşunda yalnız o l d u ğ u gerçeği ona eski ortağı José de la Cruz'u düşündürdü.

Ya da eski ortağını özlemek gibi. Ya da, tamam, belki de "yas tutmak" daha doğrudu.

"Burada olmalısın José," dedi yüksek sesle.

Karşı duvara yeniden odaklanarak, gözlerinin Pyre'daki cinayetlerin her biri için hazırladığı dehşet verici sergide dolaşmasına izin verdi. Soldan sağa doğru, bir numaralı cinayetle başlamıştı. Romen rakamının altına, CCJ'de çıkan makaleleri en sonuncusu en üstte olacak şekilde sırayla bantlamıştı. Fotoğraf yok. Gerçek notlar yok.

Hâlâ Caldwell Polis Departmanı'nda çalışıyor olsaydı, elinde olay raporu ve onunla ilgili tüm belgeler olacaktı. Olay yeri fotoğrafları. İçeri alınan kanıtlar. Tanıkların, şüphelilerin isimleri vs.

Belki de davaya atanan kişi o olurdu. Ama hayır.

II numaralı romanın altında, ikinci cinayetle ilgili bazı detaylar listelenmişti: "Kadın, Isobel, Eyrn'in kanlı kızı, ??? tarafından depoda ??? bulundu. Bilinmeyen kadın(lar) tarafından çıkarıldı. Ceset gömüldü mü??? (kamu arazisi). Ertesi gece Eyrn'in diğer kanlı kızı Helania'dan bir çağrı geldi."

Asıl soru, en yakın akrabası olarak Helania'dan bir mezar açma izni isteyecek kadar ileri gitmeleri gerekip gerekmediğiydi. Tipik bir sivil Solma Töreni yapıldığını ve cesedin sadece bez katmanlarına sarıldığını varsayarsak, bu konudaki sorun, kalıntıların şimdiye kadar ciddi şekilde bozulmuş olmasıydı. Geriye kemiklerden başka bir şey kalmazdı.

Bu fikirle ilgili diğer bir sorun da, Helania'daki travmaya karşı her türlü kanıt potansiyelini tartmak zorunda olmasıydı. Eğer kalıntılardan geriye kalanlardan önemli bir şey bulma şansı olsaydı, bunu gözünü kırpmadan yapardı.

Gerekirse Gazap'ın emrini yerine getirecekti. Ama ne aradığını ya da ne bulmayı umduğunu bilmiyordu ve toprak donmuştu. Bu yüzden acımasızca görünüyordu.

Romen rakamıyla III, parlak ve dehşet verici fotoğrafların bulunduğu sütundu. En üstten başlayarak, aynı türden temel bilgilere sahipti: "Kadın, Mai, Roane'un kanlı kızı, Helania tarafından bulundu, Eyrn'in kanlı kızı, 23 Ocak. Sağdaki dördüncü depolama birimi. Kalıntılar V. tarafından kaldırıldı."

Butch'un koyduğu siyah-beyaz fotoğraflar arasında Vishous'un olay yerinde çektiği fotoğraflardan bazıları da vardı: Kancayı gösteren yüz yakın çekimi. Asılı cesedin tam boy görüntüsü. Açık kapıdan depo odası. Bir de Butch'un Havers'ın morgunda çektiği fotoğraflar vardı: Boğazdaki kesikler ve bileklerdeki kesikler. Çürükler. Sürüklenmesinden kaynaklanan sıyrıklar. Boone'un fark ettiği o küçük çivi.

Shellan'a söylediği gibi, Mai'nin ailesi otopsi yapılmasını kabul etmişti ve Havers ameliyat programını tamamladıktan sonra gece karanlığında otopsiyi yapacaktı.

Yani şu anda sadece bir bekleme oyunuydu.

Sandalyesini arka ayakları üzerinde dengeleyen Butch, kollarını göğsünde kavuşturdu ve oluşturduğu tahtaya baktı.

Bunu José ile sayısız kez yapmıştı: Bir dava hakkında bildikleri her şeyi duvara asar, böylece bir şey tıklayana kadar pisliğe bakabilirlerdi. Tanrım... Birlikte araştırdıkları o kadar çok ölüm olmuştu ki. Küçük bir şekilde telafi etmeye çalıştıkları pek çok hayat kaybolmuştu. Kötü haber vermek zorunda kaldıkları pek çok aile üyesi.

Anneler, babalar, kız kardeşler, erkek kardeşler. Büyükanne ve büyükbabalar. Teyzeler, amcalar ve kuzenler.

Bu arada, içki içerek kendini öldürmeye çalışmakla meşguldü.

Öte yandan José bir aile babasıydı. Karısını ve çocuklarını seven iyi bir Katolik.

"Acaba neyi kaçırdığımı görebiliyor musun José?" dedi durgun havaya doğru.

Devam edecek çok az şey vardı ve sahip olduğu ve henüz bulamadığı, bildiği ve merak ettiği şeyleri çiğnerken beyninin tanıdık çalkantısı, eski hayatının on yıllık bir dönemine açılan bir kapıydı. Bir insan olarak.

Varlığındaki, kimliğindeki büyük değişim artık tuhaf gelmiyordu. Muhtemelen vampir olmakla ilgili her şeyi sevdiği için: Shellan'ı. Arkadaşlarını. İşini, amacını, yaşam tarzını.

Azı dişleri olanlarla ilgili masalların aksine, özünde insan olan bir şeyden tamamen insan olmayan bir şeye "dönüşen" çok nadir melezlerden biriydi. Gerçek dünyada, "ölümsüzler" tarafından ısırılmak dindar bir bakireyi sonsuza dek kana susamış bir şekilde takip edilmeye mahkûm etmiyordu. Ya o türden doğardınız ya da doğmazdınız. Onun ve diğer bir avuç insanın durumu hariç.

Ve tıpkı o tür ayrımının aşılmması gereken sert bir çizgi olması gibi, Homo sapiens'i vampirlerden ayıran iki dünya da öyleydi. Bu yüzden bu tarafa geldiğinde José'yi yanına alamamıştı. Ve veda edememişti. Ya da nereye gittiğini veya ona ne olduğunu açıklayamamıştı.

Hayattaki en büyük pişmanlıklarından biri, eski ortağını ortadan kaybetmiş olmasıydı. Yine de José'nin buna şaşırmadığını düşünmüştü hep. Butch'un yaşam tarzına bakılırsa? Sadece bir aptal tabutun ona doğru geldiğini görmezdi.

Butch Mai'den geriye kalanların fotoğrafına baktı ve kendini suçlu hissetti. Bir ceset ne kadar korkunç olursa olsun, sevilen birinin bunu görmesi ya da duyması ne kadar ruhu parçalayıcı ve korkunç olursa olsun

Bir kanun adamından bunu duymak, daha kötü olan tek şey hiçbir şeydi. "Nerede" sorusuna cevap yok. "Nasıl" ya da "neden" olduğuna dair hiçbir ipucu yok. Yas sürecine başlamak için hiçbir fırsat ve dolayısıyla kederlerini bir tür huzura kavuşturmak için hiçbir yol yok.

José'nin Butch'un yaşadığı o boktan apartman dairesine geleceğinden hiç şüphesi olmamasından nefret ediyordu.

-Butch yataktan kalkamayacak kadar akşamdan kalma olduğunda adamın her zaman yaptığı gibi ve kesinlikle hiçbir şey bulamadı. Yatakta sızmış, viski kokan bir ortak yoktu. Duşta DT'ler yüzünden tıraş olurken kendini kesen huysuz bir piç yoktu. Pantolonunu tek seferde giymeye çalışan dengesiz bir herif yok.

Hiçbir şey.

Ceset yok. Not yok. Cevap yok.

İşin aslı, José bu durumdan canlı canlı etkilenecek türden bir adamdı. Tanrı biliyordu, Butch adamın yabancılara olan bağlılığını görmüştü. Kendi ortağı için mi? Bilinmeyen bir nedenden ötürü yıllardır değer verdiği kişi için mi?

José cevapları arardı. Cidden. Uzun bir süre.

Bazen, kötü bir fikir olmasına rağmen, Butch geceleri dışarı çıkıyor ve kendini neredeyse adamla karşılaşma pozisyonuna sokuyordu. Hatta bir akşam Marissa'yla birlikte şık bir restorana gitmişlerdi ve José de yolun karşısındaydı.

Butch oraya gitmişti. Ve adamla konuşmuştu.

Sonra José'nin bazı anılarını yeniden düzenledi.

Ama yeterli gelmiyordu. Ve böyle anlar söz konusu olduğunda, adamı arayıp bir sorunu ya da bu durumda bir sorunu çözebilmeyi dilediğinde yeterli değildi.

Cinayet. Ya da iki -ilkinin tüm bunların bir parçası olmadığını varsayarsak.

Gördün mü? José ile konuşmak istediği şey tam olarak buydu.

Eski ortağını düşünen Butch, adamın ne söyleyeceğini hayal etmeye çalıştı ve neredeyse José'nin sesini duyabiliyordu: Noktaları birleştiremiyorsan, daha fazla nokta bul.

Belki de Butch'un yapması gereken şey yarışa ulaşmak ve sosyal medya aracılığıyla yardım çağrısında bulunmaktı. Telefon hatlarını ve gizli e-posta kutusunu açabilir ve kendisine ne geri döneceğini görebilirdi. Akşam karanlığında Mai'nin ailesini bu konuda uyarması gerekecekti ama sonra yarışın kapalı Facebook grubuna bir gönderi bırakabilir ve Seyirci Evi'ne gelen herkese bir e-posta gönderebilirdi.

Sonra ne olacak, diye merak etti-

Cep telefonu çaldığında neredeyse geriye doğru düşüyordu. Dört ayağının üzerine düşmekle kafasının üzerine düşmek arasındaki dengede asılı kalırken, José'nin kendisine ihtiyaç duyulduğunu psişik olarak algıladığı ve gizemli bir şekilde Butch'un yeni telefonuyla bağlantılı yedi numarayı çevirdiği gibi çılgınca bir düşünceye kapıldı.

Sandalye taş zemine düzgün bir şekilde çarptı ve Butch Samsung'u kaldırdı. Ekranı ters çevirerek, o-

Oh.

Telefonu açarak, "Hey, Boone, ne yapıyorsun-" dedi. Üzerine gelen kelime yağmuru o kadar karmakarışık ve çılgıncaydı ki, tek düşünebildiği "Siktir" oldu. Boone çoğunlukla mantıklı, ölçülü ve dengeli bir adamdı. Mesela bu gece o sokakta: Syn bir insanın üzerine çılgına dönmüşken, Boone yaralı bir kadınla ilgilenmeyi akıl edebilmişti.

Yani bu her neyse? Ciddi bir şeydi.

"Yavaşla evlat," diye sertçe araya girdi Butch. "Daha açık konuşmalısın."

Birkaç kez denemesi gerekti ama sonra mesaj yerine ulaştı ve Butch'un tek yapabildiği gözlerini kapatıp küfretmek oldu. Bu çok kötüydü. Gerçekten çok kötüydü. Ve not: O çocuk bugün Helania'nın dairesinde ne halt ediyordu-

Kimi kandırıyordu ki? Boone'un oraya neden gittiğini çok iyi biliyordu. Ve şimdi karşı cinsin üyeleri arasında olabilecek en kötü komplikasyon tünemek için eve gelmişti.

'Urprise!

Göz kapaklarını açarak saatini kontrol etti. Ve tabii ki öğleden sonra birdi.

"Tamam Boone, senden yapmanı istediğim şey şu - hayır, her şeyi ben halledeceğim. Ama hamile kalmasını istemiyorsan, kendini bir odaya kilitlemelisin. Ne? Evet, acı çektiğini biliyorum, ama onunla birlikte olursan, on sekiz ay içinde bir çocuk sahibi olacaksın. Kendini ondan uzak tutmalısın. İşler daha da kötüye gidecek. Bu arada ben de Doktor Jane'i çağırayım, en kısa zamanda sana gelecektir."

Karmakarışık birkaç hece daha vardı ve Butch onları hemen kesti. "Kendini içeri kilitle. Gerisini ben hallederim."

Telefonu kapatıp Pit'i aradığında başını sallamak zorunda kaldı. Gördünüz mü? . . işte bu yüzden tanıklara bulaşmadın.

İşler birkaç saat içinde berbattan tamamen berbat bir hale gelebilirdi. İtiraf etmeliydi ki, ihtiyacı olan şey neydi?

Tüm cinayet tecrübesine rağmen, bunun olacağını asla tahmin edemezdi.

—» TWENTY-EIGHT «—

BKimse Kardeş Butch'un yanıldığını düşünmek istemedi. Kendisinin en iyisi olduğuna inanmak istiyordu. Her şeyden önce bir centilmendi, kendini kontrol edebiliyor ve dizginleyebiliyordu; dolayısıyla Helania banyodaki o soğuk fayansın üzerinde kıvranıp dururken onunla ilgilenebilirdi. Kendinden emin bir şekilde onun ihtiyaçlarının üzerine çıkabileceğini, üzerini hafif bir çarşafı örtebileceğini ve banyo büyüklüğünde bir havluyla başında durup onu serinletmek için yelpazeleyebileceğini düşünmek istiyordu.

Helania'nın onun için ifade ettiğı her şeyle birlikte, yardım gelmesini beklerken onun ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koyabileceğine gerçekten inanmak istiyordu.

Ancak sonunda, maruz kaldığı hormon dalgalanmaları gittikçe şiddetlendiğinden, Kardeş'in talimatlarını yerine getirmekten başka çaresi kalmadı. Hatta o kadar kötüleşti ki, kendini yatak odasına kapatıp kapıyı kapatmakla kalmadı, aynı zamanda yatağı panellere doğru iterek bir şeyleri kapalı tutmaya çalıştı.

Düşündüğünde bu aptalcaydı. Eğer yatağı oraya taşıyacak kadar güçlüyse, arkaya da taşıyabilirdi.

Ama bu konunun dışındaydı.

Yatak odasında yere kıvrılmış, dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını göğsüne dolamış, vücudu üşümekten değil ama felç olmaktan titriyordu.

Onu ezen cinsel ihtiyaç... gözlerini sıkıca kapadı ve ona gitmemesi için dua etti.

Onu hamile bırakmak istemediği için değil.

İstediği için.

Ailesinin mirasından kurtulabileceği fikri.

. ve Helania ile birlikte kendi işini kurmak? Bu, uğruna dua edebileceğini bile bilmediği türden bir kaderdi. Ve şimdi, tam önünde böyle bir olasılık varken?

Yan odada mı?

Hayal edebildiği tek şey mutlu bir aileydi. İstediği tek şey. Son zamanlarda kendini boş bir boşlukta hissederken devam edebilmesinin tek yoluydu. Helania'yla çiftleştiiğinde, genç biriyle ... bir amacı olacaktı. Topraklanacaktı. Doğduğu değil, sevgiyle yarattığı bir yer ve bir soy.

Ama Helania'nın ne istediğini bilmiyordu. Ve onun nerede durduğundan emin olmadığı için riske giremezdi. Dişiler ihtiyaç duyduklarında, çevredeki tüm erkekler bir dereceye kadar etkilenirdi - ama başlangıçta dişiye duygusal olarak bağlı olan bir erkek? Ona açıkça bağlanmış olan bir erkek? Boone'un cinsel dürtüleri de en az onunki kadar kötüydü.

Yanı başında çalan bing! sesi başını kaldırıp telefonuna bakmasına neden oldu.

Arayan Jane'di ve ona dairenin kapısının hemen dışında olduğunu mesajla bildiriyordu.

Boone inleyerek ayağa kalktı ve siki zıplayıp bacağına sürtünerek yere çarptığında neredeyse orgazm olacaktı.

Lanet olsun, hâlâ çıplaktı. Işığın yanmasını isteyerek pantolonunu buldu ve tahterevalli gibi sallanan bacaklarını pantolonun içine sokmayı başardı. Gömleğini çekiştirdi ama içine sokamadı. Elleri çok fena titriyordu.

Yatağı yolundan çekerek yatak odasından çıktı ve gözlerini Doktor Jane'in uzak tarafında durduğu kapıya dikti. Banyoya doğru bakmasına izin vermedi. Burnundan hiç nefes almadı. Ayaklarının zavallı kıcını döndürmesine ve vücudunu banyoya, yere ve kadının bacaklarının arasına itmesine izin vermedi.

Dairenin kapısına doğru yürümekten ziyade, bacaklarını kontrol edemediği için dengesini sağlayamayarak kapıya doğru koşmaya başladı. Kapı koluyla uğraştı. Bu da işe yaramayınca, lanet şeyi çekiştirdi-

Kilitliydi. Sürgülü.

Bir şekilde bir şeyleri fırlattı ve sonra-

V'nin arkadaşının bodrum koridorunda durduğunu görünce "Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı.

Doktor Jane içeri girip eşyaları arkasından kapatırken geri geri gitti, daha doğrusu çıplak ayaklarına takılıp kış ü s t ü düştü. Bir yığın halinde yere düştüğünde, tam bir karmaşa içinde olduğunu biliyordu.

Doktorun yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da aynı fikirdeydi. "Beni bayılt," diye mırıldandı. "Önce sen yap ki benimle uğraşmak zorunda kalmayasın. Tehlikeli olduğumdan endişeleniyorum. Düşünemiyorum."

Doktor Jane'in ağzı hareket etmeye başladı ve Boone bir anda efendisinin Solma Töreni'ne geri döndü, karşısında duran biri teorik olarak İngilizce olan ama ona hiçbir anlam ifade etmeyen bir dille iletişim kuruyordu.

Mantıklı olan neydi?

V'nin kadın olması, eski moda doktor çantasını yere koydu.

İçinden bir şırınga ve kauçuk kapaklı küçük şeffaf bir şişe çıkardı. Ve sonra hemen bir çeşit ilaç yükledi

iğnenin karnına.

Onun yanında diz çökerken, "Benim için kolunu sıyırır mısın?" diye sordu.

Yuvarlan. Yukarı. Kol.

Anladım, diye düşündü.

Omuzundaki şeyi yırttı ve bir yere fırlattı. Çıplak kolunu uzatarak, kadının bir alkol karesini pazısına daire şeklinde sürmesini ve ardından onu iyice dürtmesini izledi.

Boone ona teşekkür etmek için ağzını açtı. Ama bok hızlı etki ediyordu. Gerçekten.

* * *

Helania'nın vücudu bir halattı ve vücuduna dolan hormonlar iki ucundaki kızgın ellerdi, büküyor, büküyorlardı.

. çekerek ... ta ki bedensel formunu oluşturan lifler kopana kadar. Yüzüstü fayansın üzerine düşmüştü, içten dışa doğru yanıyordu, hiçbir şey onu ıstıraptan, kesici ihtiyaçtan, pençeleyen, işe yaramaz arzudan kurtaramıyordu.

Boone'un nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama ona söylediği gibi onu terk etmişti.

Bu noktada, nerede olduğundan bile emin değildi.

Göz kapaklarını açmaya zorladığında her şey bulanıktı, bu yüzden küçük bir lavabo yarı görünür hale gelene kadar gözlerini kırıştırdı. Banyo. Banyodaydı.

Sırt üstü döndüğünde, karnı havaya maruz kaldığı için bir cereyan hissetti. Yine de omuzları için uygun serin bir yer yoktu. Vücudunun içindeki fırın yerdeki fayansları ısıtmıştı.

Rahatlama, biraz rahatlama olmalıydı.

Yine yüzüstü. Şimdi yan yatıyor. Bacaklar düz. Bacaklar yukarıda. Bir bacak aşağıda, diğeri yukarıda. Omuzlar düz, omuzlar kavisli.

Hiçbir şey yardımcı olmadı. Ama ihtiyacın doğası buydu. İşaretleri nasıl gözden kaçırabilirdi ki? Huzursuzluk. Çok sıcak olmak. O lokantadaki domuz pastırması ve çikolata, ki ikisi de normalde hiç ilgisini çekmezdi.

Hayatında ilk kez, karşısındaki kişiyi çok uzun süredir tanımadan seks yapmış olması. Alışılmadık cüretkârlığı şimdi çok anlamlıydı. Bu doğurganlık döneminin habercisiydi.

En son ne zaman ihtiyaç duymuştu? Hatırlayamıyordu.

Tanrım, Boone. Daha net düşünebilseydi, işaretleri yakalayabilseydi onu uzak durması için uyarırdı-

Sanki biri pencereyi açmış ve dışarıdaki havanın bir kısmını içeri almış gibi, birdenbire serin bir esinti geldi. Ama onun açacak penceresi yoktu-

Başını kaldırarak yukarı baktı ve ne gördüğünü anlayamadı. Ama sanki dışı bir melek gelmiş ve onu beyaz bir bulutla kaplamıştı. Bekle. . . sadece bir çarşaf değilse?

"Merhaba," dedi melek. "Ben Doktor Jane. Size yardım etmek için buradayım."

Helania önündeki görüntünün değişip değişmediğini görmek için birkaç kez gözlerini kırptırdı. Değişmemişti. Hâlâ kısa sarı saçlı, koyu yeşil gözlü ve ... mavi doktor önlüğü giymiş bir dışı melek miydi?

Her şeyi anlamlandırmaya çalışmaktan vazgeçerek başını tekrar fayansa bıraktı. "Yardım et . . . bana . . ."

"Hayati değerlerini kontrol edeceğim, sonra da sana bazı ilaçlar vermeyi düşünüyoruz, senin için sorun olur mu?"

İlaçlar mı? Ve ne tür bir melek hayati belirtilerden bahseder ki? Ayrıca, eğer Fade'e gittiyse, artık sonsuza dek ölüydü, yani tüm bunlar tartışmalı bir konuydu.

Bir başka ısı patlaması içinden geçerken Helania inledi ve aniden planın ne olduğunu umursamadı.

Her şey bu korkunç öğütücü ihtiyaçtan daha iyiydi.

"Evet, lütfen. Teşekkür ederim."

Ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

O anda bir şeyler oldu. Koluna bir şey kondu, ardından yavaşça bir daralma ve gevşeme oldu. Sonra göğsünün ön tarafına gökten gelen soğuk bir disk bastırıldı. Bundan sonra kulağının yanında bir bip sesi duyuldu - hayır, bekleyin, bu kulağının içindeydi.

"Helania? İzninizle size bir doz morfin vereceğim. Seni rahatlatacak ve bunu çok daha katlanılabilir kılacak. Sorun olur mu?"

Meleğin sesi artık daha yakındı ve Helania gözlerini açmaya çalıştı. "Evet. Her şey ..."

Bu noktada, eğer kuru buz banyosuna girmesi gerekseydi, atlardı-

Bir başka dalgalanma onu ele geçirdi ve haykırırken, hormon artışlarının hâlâ güçlendiğinin farkındaydı. Ne kadar imkansız görünse de, yoğunlaşmayı hissedebiliyordu-

Rahatlama dalga dalga vücuduna yayıldı ve sanki ateşten indirilmiş bir tencere gibi kaynamayı sakınleştirdi. Ama bu rahatlamaya güvenmedi ve bir süre için kendini destekledi ve acının geri gelmesini bekledi.

"Her şey yolunda," dedi o kadın sesi. "Sadece kendini rahat bırak. Ben burada kalıp seni izleyeceğim. Elimizden kaçmasına izin vermeyeceğim."

Gözyaşları sert ve ağır geliyordu, Helania hiçbir mantıklı neden olmadan ve bitkin bir nedenin her çeşidiyle ağlıyordu.

"Doğa Ana kadınlara karşı çok acımasız olabiliyor," dedi ses.

Helania ön koluyla gözlerini silerek etrafına bakındı. Mistik kadının detayları ortaya çıktıkça

daha net bir şekilde, kaşlarını çatı. Kanat yok. Aura yok. Doğaüstü bir varlık yok. Bunun yerine . . .

"Sen bir melek değilsin."

Kadın güldü, orman yeşili gözleri parladı. "İnan bana, hiç de öyle değilim. Cehennemliklerime sorun yeter."

Helania kendine baktı. İşkence gören bedenini kaplayan kabarık beyaz bir bulut olduğunu düşündüğü şeyin kendi çarşaflarından biri olduğu ortaya çıktı. Küçük pembe ve sarı çiçeklerin soluk desenini tanıdı.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" diye sordu doktor. "Boone nerede?"

"Kanepenin yanında baygın yatıyor. Ben de ona biraz yardım ettim." Helania gözlerini kapattı. "Yemin ederim, bunun olacağını bilmiyordum. İhtiyaç."

Hiç mantıklı konuşuyor muydu? Gevezelik ediyormuş gibi hissediyordu.

"Anladığım kadarıyla," dedi doktor, "bunun zamanlamasını tahmin etmeniz her zaman mümkün olmuyor. Ve Butch bana çok fazla stresle uğraştığınızı söyledi. Bu da işleri karıştırabilir."

"Sen vampir değil misin?" "Hayır, değilim."

Oh, tabii ya. Yoksa dişi gündüz buraya nasıl gelebilirdi? Bekle. . . gündüzdü, değil mi?

Her neyse. Önemli değildi.

"Daha akıllı davranmalıyım." Helania gözlerini kapattı. "Yapmalıydım ..."

"Seni yatağına götürmemize ne dersin? Burası soğuk ve zemin de çok sert olmalı."

Öyle miydi? Morfinin etkisiyle fayanslar tüy kadar yumuşak geliyordu. Yine de doktor elini uzattığında Helania kendi elini uzattı ve bedenini dik konuma getirme çabasına katılmak için elinden geleni yaptı.

Bu hedefe ulaşan doktor, Helania'nın beline sarıldı ve ağırlığının yarısından fazlasını destekleyerek, çarşafın kuyrukları arkasından sürüklenerek yaşam alanına doğru topallayarak ilerlediler.

Yatak odasına girmek için köşeyi döndüklerinde nihayet Boone'u gördü. Kanepenin önünde yerde yatıyordu, kolları ve bacakları birbirinden kopuk bir dizi açıyla sallanıyordu, gövdesi bükülmüştü, böylece yarı sırtüstü yarı yüzükoyun yatıyordu. Enayi yumruğu yemiş ve sertçe yere düşmüş gibi görünüyordu.

"Durumu iyi," dedi doktor. "Ona daha hafif bir doz verdim ve uykuya daldı. Ve siz sormadan önce hayati değerlerini kontrol ettim. Sadece çok yorgun."

"Emin misin?"

"Evet. Daha üç gece önce bir Seçilmiş'ten beslendi." Bir Seçilmiş, diye düşündü Helania.

Doktor nazikçe, "Bu tıbbi bir ihtiyaçtı," dedi. "Endişelenmenize gerek yok. Orada bir şey yok."

"Bu beni ilgilendirmez."

"Buna siz ve o karar vereceksiniz." Doktor gülümsedi. "Hadi, seni yatıralım. Eğer üzerime bayılırsan, seni yere düşmekten kurtaramayabilirim."

Helania yatağına doğru çekilmesine izin verdi -Bir sebepten dolayı yerinden oynatılmıştı. Ama umurunda değildi. Uzandığında, doktorun onu tekrar yatağa yatırmakta haklı olduğunu biliyordu. Bir baş dönmesi dalgası odanın dönmesine neden oldu ve sonra vücudu o kadar güçsüzleşti ki felç falan mı geçirdiğini merak etti.

Duvara bakarken, yerde yatan Boone'u düşündü, hayatlarının en uzun günü olacağına hiç şüphe yoktu. Doktorun nazik yardımlarına rağmen.

En azından hamile değildi. Bildiği kadarıyla, doğurganlık zamanı geldikten sonra seks yapmamışlardı.

Aksi takdirde, **k e n d i n i** olduğundan daha da kötü hissedecekti.

Yine de ne karmaşaydı ama.

— TWENTY-NINE —

B Biri kendine geldi ve kendini kanepede bulunca şaşırdı. Ama en azından nerede olduğunu biliyordu.

Helania'nın dairesinden geçerken Gerçi yerden kalktığını hatırlamıyordu. Belki de Doktor Jane ona ikinci iğneyi yaptığında yapmıştı. Ya da üçüncüyü.

Saat kaçtı? "Gece yarısını geçti."

Başını yukarı kaldırdı. Doktor Jane Helania'nın mutfak masasında oturuyordu, önünde bir tablet açıktı ve küçük ekranında bir tür film oynuyordu.

"Bunu sesli mi söyledim yoksa zihin mi okuyorsun?" diye sordu oturmaya çabalarken.

Gömleği uzun bir yolculuğun sonundaki bir haritadan daha fazla kırıkmıştı.

Doktor gülümsedi ve çalan müziği kapattı. "Kelimeleri söylediniz."

Boone gerindi ve omzunu kırdı. Sonra yatak odasına doğru baktı. Kapı açıktı ama içerideki ışıklar kapalıydı, bu yüzden Helania'yı göremedi.

"Merak etmeyin, o iyi. Onu yirmi dakika önce kontrol ettim."

Bir iniltiyle öne eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Kamyon çarpmış gibi hissediyorum."

"Öyleydin. Uyuşturucuyla birlikte hormon yükü altında mısın? Bir süre kendini kötü hissedeceksin."

"Bunu beklemiyordum."

"O da öyle." Doktor Jane başını salladı. "Her türden kadın bedeni var, ama vampir bedeni? Bu hiç adil değil."

"Bitti mi? Onun için mi?"

"Söylemesi zor. Anladığım kadarıyla çok fazla stres altında ve bu da ihtiyacın seyrini kısaltabilir ya da uzatabilir. Ya da tipik zaman çizelgesini takip edebilir. Son bir saat içinde eski haline kıyasla bir iyileşme olduğunu söyleyebilirim. Bence en kötüsü geride kaldı ve altı saat içinde kendini çok daha iyi hissedecek."

"Tanrı'ya şükür."

"Beslenmesi gerekecek. Ve yarın akşam kontrole gelmesi gerekiyor."

"Ne için?"

"Hamile olup olmadığını görmek için."

Boone çok ama çok hareketsiz kaldı. "Ama seks yapmadık."

Doktor Jane'in yüzü profesyonelce sakinleşti. "İhtiyaç sırasında mı yoksa son yirmi dört saat içinde mi?"

"Ah . . ." Yüzü kızarıırken boğazını temizledi. "İhtiyaç sırasında."

"Onunla en son ne zaman birlikte oldun?"

Gözlerini kapadı ve Doktor Jane için cinsel eylemin tıbbi kayıtların bir parçası, biyolojik bir olay olduğunu kendine hatırlattı. Ama lanet olsun, sanki bir mahmene itiraf ediyormuş gibi hissediyordu.

"Boone," dedi sessizce, "bu önemli. Onun sağlığı ve refahı için bilmemiz daha iyi -ama ona şahsen sormamı tercih ederseniz, benimle daha iyi konuşabilecek duruma gelene kadar beklemekten mutluluk duyarım-"

"İhtiyaç vurmada belki altı saat önce. En az dört." Doktor Jane başını salladı. "Tamam, o zaman kontrol edilmeli. Eğer hamileyse, derhal doğum öncesi bakıma ihtiyacı olacaktır."

Boone gözlerini kırptırdı. Sonra da ağzından kaçırdı: "Eğer öyleyse onunla çiftleşeceğim."

Doktor Jane'in gülümsemesi sabitti. "Bu durumu adım adım ele alalım. O köprüye ulaşırsanız geçebilirsiniz."

* * *

Helania yavaşça uyandı. İlk düşüncesi morfinin hâlâ vücudunda yoğun bir şekilde bulunması gerektiği idi: Kollarını ya da bacaklarını hissetmiyordu ve yatağın kaldırma kuvveti aşırı abartılıydı, sanki bir şiltenin üzerinde yatmak yerine durgun bir su kütesinde bir kanodaymış gibiydi.

Yan dönerek yatak odasının açık kapısına doğru baktı ve saatin kaç olduğunu merak etti. Doktorun hâlâ dairede olup olmadığını. Eğer Boone-

Sanki adını seslenmiş gibi, adam pervazların arasında belirdi. Adam da en az onun kadar bitkin görünüyordu; saçları kötü bir açıyla dikilmiş, gömleği mahvolacak kadar kırıışmış, pantolonu sanki on kilo su kaybetmiş gibi kalçalarından aşağı sarkıyordu.

"İyi misin?" dedi.

Sesi sertti ve o odaya girdiğinde, kadın kendini acı verici bir arzu saldırısına hazırladı.

"Sanırım öyle." Vücudu kendi içinde öğütülmediğinde nefes verdi. "Çok daha iyiyim. Nerede ..."

"Doktor Jane? Kliniğe gitmesi gerekti. Ama bir şeye ihtiyacınız olursa onu hemen arayacağımı söyledim."

Helania doğrulmaya çalıştı ve dünya dönmeye başladığında şöyle düşündü izin vermek o fikir Git.
Ama olarak onu DENG

Geri döndüğünde çarşafı çıplak vücuduna doladı ve saçlarını yüzünden u z a k l a ş t ı r d ı .

"Saat kaç?" diye sordu. "Saat dört."

"Öğleden sonra mı? Sadece üç saat mi sürdü?"

"Sabahleyin."

"Oh."

Boone sanki tüm ağırlığını yatağa vermemeye çalışıyormuş gibi dikkatle yatağa oturdu. Birbirlerine bakarlarken, Remi'lerde geçirdikleri önceki gecenin tam tersini hissetti: Onunla konuşmak alışılmadık derecede kolayken, şimdi her zamankinden d a h a fazla dili tutulmuştu.

Ama konuşmak zorundaydı. "Çok özür dilerim."

Geri çekildi. "Ne için? Bunun hiçbir kısmı üzerinde kontrolün yoktu."

Tamam, bu teknik olarak doğrudu. Ama Boone'un kanepesinin önünde yerde uyuşturulmuş halde yatarken nasıl görüldüğünü düşündükçe kendini hâlâ sorumlu hissediyordu.

Helania onun gözlerinin içine baktı. "Bunu söylemem ve senin de duyman benim için çok önemli. İhtiyacımın geldiğini bilmiyordum. Bilseydim seni gönderirdim ya da içeri bile almazdım. Bana inanman gerek."

"Helania, sana tamamen inanıyorum-" "Öyle mi?"

Boone şaşkınlıkla başını salladı. "Nereden geliyor bu?

Senden hiçbir konuda şüphe etmedim."

Yorgunluk onu başka türlü olabileceğinden daha açık sözlü yapmıştı. "Sadece seni çiftleşmeye falan zorlamaya çalışmadığımı bilmeni istiyorum."

"Whoa . . ." Sanki birbirlerine daha yakın olsalar onu daha iyi anlayabilecekmiş gibi öne doğru eğildi

Fiziksel olarak. "Neden böyle bir şey düşünüyim ki?"

"Glymera'nın bir üyesisin ve paran var. Bedava gezinti peşinde olduğumu düşünmeni istemiyorum."

"Dün gece yaptığımız konuşmayı hatırlıyor musun? Fakir olabileceğim hakkında ve sana bunun bir sorun olup olmayacağını sormuştum?"

Tanrım, adam haklıydı, diye düşündü. Beyni ... orada hiçbir şey doğru çalışmıyordu. Yine de net olmak için iyi bir noktaydı.

"Sadece bazı şeylerin yüksek sesle söylenmesi gerektiğini düşünüyorum."

Boone ellerini kavuşturdu ve çenesini parmaklarının ucuna dayadı. "Yeterince makul."

Bir süre garip bir sessizlik içinde oturdular ve kadının tek düşünebildiği, önceki gecenin nasıl farklı bitmiş olmasını dilediğiydi. Keşke o insan kadınla olan acil durumu biraz daha uzun sürseydi, gün ışığı onları ayrı tutabilirdi ve o zaman bunların hiçbiri olmazdı.

"Doktor Jane kliniğimize gelmenizi istiyor," dedi.

Helania başını salladı. "Buna gerek yok. Bu benim için ilk kez olmuyor. Sonrasında hep iyi olmuşumdur."

"Kontrol edilmeniz gerekiyor."

"Neden?" Adam ona öylece bakarken, kadının düşünce süreci yavaş yavaş kendine geldi. "Hamile değilim."

"Vurmadan hemen önce seks

yaptık." "Hamile değilim."

"Olabilirsin."

"Değilim."

Tekrar sessizleştiklerinde mantıksız davrandığını fark etti ama geri adım atamazdı. Başka bir canlıdan sorumlu olabileceği fikri mi? Böyle bir olasılığı düşünmeyi reddediyordu.

O kapıyı zihinsel olarak açmadığı sürece, bu sonuç onun kaderinin bir parçası olmayacaktı.

Kendine zar zor bakabilen bir münzeviydi.

Bu dünyada nasıl . . .

"Beslenmeye ihtiyacın var mı?"

diye sordu. Helania başını kaldırıp ona baktı. "Beslenmek mi?"

Adam kaşlarını çatarken -sanki kızın aklından geçenlerin tıbbi açıdan önemli bir şey olup olmadığını merak ediyormuş gibi- kız başını iki yana salladı. "Hayır, damar almak zorunda değilim."

"En son ne zaman yaptın?"

"Isobel ölmeden önce. Damarını almamıza izin veren bir arkadaşı vardı ama öldüğünden beri onunla görüşmedim."

"Sekiz ay mı?"

"Yılda bir kereden fazla ihtiyacım olmuyor, gerçekten." Tanrım, eğer bu lanet olası evden ne kadar seyrek ayrıldığını göstermiyorsa, parlak ışığın ne olduğunu bilmiyordu. "Ben iyiyim-"

"Helania, olman gerek-"

"Hamile değilim."

"Bunu seninle tartışmayacağım." Boone ayağa fırladı. "Yarın gece yarısı bu apartmanın önünde olacaksın, seni oradan alacağım ve birlikte eğitim merkezine gideceğiz."

"Kontrol edilmeme gerek yok-"

"Sen biliyorsun. Çünkü eğer hamileyseniz, o zaman o benim çocuğum ve ikinize de her düzeyde bakıldığından emin olacağım."

Adam yatak odasından çıkarken Helania arkasından bakakaldı. Onu geri aramak istiyordu ama ne için? Olmayan bir şey yüzünden tartışabilsinler diye mi? İkisi de cehennemin bir versiyonunu yaşamışlardı ve

ihtiyacı olan şey yemek, uyku ve molaydı. Daha fazla konuşmak çözüm değildi.

Ayrıca, konuşacak bir şey yoktu. Hamile değildi.

THIRTY

BBabasının evine geri döndüğünde - bekle, artık Marquist'in evi olacaktı ve hatırlaması gerekiyordu kötü bir ruh hali içindeydi. En başından beri çatışmadan nefret ederdi ve Helania söz konusu olduğunda bu nefretin daha da yoğunlaştığı ortaya çıkmıştı.

Ondan ayrılışının ardından her şey kötü gitmişti.

Ama lanet olsun. Onun yavrusuna sahip olmamaya o kadar kararlıydı ki, kendi başının çaresine bakmak istemiyordu. Ne oluyor be?

Karların arasından tepinerek yukarı çıkarken, ön kapının yine kilitli olmasını umuyordu. Tüm vücudunu alıp bir şeyleri kırmak, tahtada kan lekeleri ve etinde çürükler bırakmak istiyordu.

Ne yazık ki, lanet şey hemen açıldı.

İçeride, evin tüm kanadını saran yoğun, unlu ekmek kokusunu takip ederek doğruca mutfığa gitti. Parlatma odası ve kilerden geçtikten sonra uşak odasının önünde durdu. İlk kez her şey açıktı ve oturma odası/ofis alanına girdi.

Bakın kim taşınmış.

Solmuş Doğu halısının ortasında birkaç atılmış karton kutu ve bir rulo bant vardı ve deri ciltli bir kitap yığını da koltuğun yanında duruyordu.

şömine, taşınmaya hazırdı. Ev hesaplarının tutulduğu defterler hâlâ masanın üzerinde açık duruyor, personel şefinin her zaman kullandığı mürekkep hokkası ve eski moda kalem de kurutma kağıdının üzerinde hazır bekliyordu. Ama her zaman Marquist'in efendisi ve mahremi olduğunu düşündüğü kişilerin sepya fotoğrafları yoktu. Yan masalardaki kişisel eşyaları da öyle.

İçeride daha derine inen Boone yatak odasına girdi. Daha önce -harçlık için uşağa gitmek zorunda kaldığı gecelerde- ön büro bölümüne girmiş olmasına rağmen, daha ileriye hiç gitmemişti. Özel alan özel alandı. Doğduğundan beri ona böyle öğretilmişti. Ama uşağın artık ev halkına uşaklık etmediği açık olduğuna göre, tabiri caizse?

Etrafa bakmamak için bir sebep yok.

Yatak odasında, uzak duvara dayalı, on dokuz ellili yıllardan kalma ahşap bir çerçeve üzerinde ikiz bir yatak vardı. Matelassé yorgan özenle yerleştirilmiş ve yastığın üzerine katlanmıştı. Sağdaki komodinin üzerinde tek bir lamba, bir bardak su için bir bardak altlığı ve Boone'un bir kat yukarı ve birçok oda aşağı evin en iyi süitine taşınma telaşında unutulduğuna bahse girmeye istekli olduğu bir şarj standı vardı.

Çalışma masasına yöneldi ve en üst çekmeceyi açtı. Bir de ne görsün. Sıra sıra boxer şortlar ve atletler. Bir sonraki kolalı düğmeli önlüklerle doluydu. En altta yüzlerce çift siyah çorap vardı.

Marquist uşak üniformasını geride bırakmıştı.

Bunu doğrulamak için, Boone için gerçekten önemli olmasa ve cevaptan zaten emin olsa da, çıplak ahşap döşeme tahtalarını geçti ve dar dolap kapağını açtı. Yaklaşık on farklı siyah takım elbise vardı. Bazı paltolar. Ağır siyah bir cübbe.

Muhtemelen her şeyi bir sonraki işe alıma bırakıyor. Ve kumda ne çizgi, ha.

Bir zamanlar personeldi, şimdi ise mülkün sahibi olarak işlerin işe alma tarafında. Boone orada durup uzun bir süre dolaba baktı ve bir tür öfkenin kendisini ele geçirmesini beklediğini düşündü. Gerçekten de olayların bu sıra dışı dönüşünü daha fazla önemsemesi gerekiyormuş gibi görünüyordu.

Özellikle de soyunun bir sonraki neslini düşünmesi gerektiği gerçeği göz önünde bulundurulduğunda.

Ancak her şeyi düşündükçe, bu yüce geçmişinden ne elde ettiğini daha çok sorguluyordu. Elbette, para güzeldi ama hiçbirisi ona ait değildi. Müzeleri ve etkilemek için tasarlanmış sahne dekorlarını seviyorsanız ev de iyiydi. Ama başka pek bir faydası olduğunu söyleyemezdi.

Lanet okuyarak odalardan çıktı ve mutfağa gitti. O içeri girdiğinde, Son Yemek'i hazırlamakla meşgul olan köpekler yaptıkları her şeyi durdurdu, her biri doğramanın ortasında, karıştırmanın ortasında, karıştırmanın ortasında dondu kaldı.

İşte o zaman üzüntü onu vurdu. Bu harika, sadık erkek ve dişileri hayatı boyunca tanımıştı. Bazıları mahmenleri tarafından işe alınmıştı. Birkaçı da büyükannesi ve büyükbabasından miras kalmıştı. Ve ona panik ve yas karışımı bir duyguyla bakıyorlardı.

"Her şey yolunda." O da onlara gülümsedi. "Her şey yoluna girecek. Sizi işe devam ettirmek zorunda kalacak, yani sizin için hiçbir şey değişmeyecek."

Aşçı Thomat bıçağını indirdi. "Sizin için bir şeyler hazırlayabilir miyiz Lordum?"

Lordum. Bu isimlendirme evin baş erkeğine atıfta bulunuyordu.

"Thomat, öyle değil." Boone ilerledi ve doggen'in karşısında durdu, onları ayıran sayaç farklı konumları için bir metafordu. "Ama bu şeref için teşekkür ederim. Hepiniz benim için çok harikaydınız."

"Burası sizin eviniz, Lordum." Thomat başını salladı.

"Başka kimsenin değil. Şimdi, size hizmet etmek bizim için bir zevktir." "Ben burada misafir bile değilim. "Burada misafir bile değilim.

Kral önümüzdeki on üç gece boyunca bu çatı altında kalacak. Bu yüzden kendime hizmet edeceğim."

Saygı göstergesi olarak avucunu gösterdiğinde köpek ona bakakaldı. Sonra Thomat tezgâhın kendi tarafından geri çekildi ... ve o kadar alçak sesle eğildi ki şapkası neredeyse kırpmakta olduğu kuzuya değecekti.

Boone etrafına bakınırken, personelin birkaç üyesinin daha içeri girdiğini fark etti. Ve her bir köpek de onun önünde eğiliyordu.

Gözlerini kapatarak onlara yollarına devam etmeleri gerektiğini söylemek istedi. Ama buna gücü yoktu. Yine de bu sadakat ve saygı gösterisinin kendisini ne kadar etkilediğini görünce şaşırdı.

Kalbimi ısıttı, gerçekten.

* * *

Helania gece saatlerini eline geçen her şeyi temizleyerek geçirdi. Yatağı ve havlularıyla başladı, her şeyi soydu ve çamaşır makinesini büyük bir yük ile doldurdu. Sonra banyoya ovalama köpükleriyle girdi, ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü ve fayans katmanlarını ovarak binanın iskeletine kadar temizledi. Sırada mutfak vardı. Buzdolabını boşalttı, bulaşık makinesini

rafları lavaboya götürdü ve pırıl pırıl olana kadar sabun ve sıcak suyla süngüledi. Ayrıca zemini, dolapların önlerini ve tüm çekmeceleri de elleriyle yıkadı.

Gümüş takımların içinde bulunduğu tepsiyi bile çıkardı ve altındakileri süpürdü. Bu da yeterli olmayınca çatalları, bıçakları ve kaşıkları tezgâhın üzerine koydu ve tepsinin kendisini sildi.

Oturma odasında, kanepenin üzerindeki nevresimi çekti. Onu yıkamaya attı. Halıyı süpürdü ve sonra etrafta dolaşıp iğne oyası yastık malzemelerini yeniden düzenledi. Basamaklı tabureyi çıkarıp köşeden tavana doğru bir örümcek ağını süpürdüğünde, buraya gerçekten dikkat etmeyeli ne kadar uzun zaman olduğu için utandı.

Isobel ölmeden çok önceydi.

Öldürülmüştü, diye düzeltti kendini. Boone gibi. Şafak sökerken bir ara gücü tükenmişti. Çıplak kanepeye oturup kurutucunun yorgan üzerinde yaptığı işi dinlerken, yüzeyin hemen altındaki duygulara karşı savaştı.

Isobel bununla nasıl başa çıkacağını bilirdi, diye düşündü elini düz karnının üzerine koyarken.

Eğer kız kardeşi hayatta olsaydı . . . Isobel ne yapacağını bilirdi. Hamilelik olasılığı hakkında. Boone'un durumu hakkında. Kendini kontrol etmesini engellemeye kararlı görünen bu gözyaşları hakkında.

"Neden gitmek zorundaydın?" dedi kısık sesle.

Kelimeler onu terk ettiğı anda gözleri Pyre'da kendini gizlemek için giydiğı pelerine kaydđ. İşte o zaman kız kardeşinin katilini aramaya çıkmış olması gerektiğini fark ederek öfkesi kabardı.

Henüz bulunamayan.

Helania pırıl pırıl temiz dairesine baktı. Bir gece dikkatini kaybetmesine izin verilebilirdi ama bundan fazlası olamazdı. Hamile değildi ve Boone ne kadar korumacı hissederse hissetsin, yarın akşam o kulüpteki işine geri dönecekti.

İntikamını alması gereken ölüleri vardı. Ve etrafta oturup Ağlamaklı ve gülünç olmak bu büyük amaca hizmet etmeyecekti.

Sweatshirt'ünün cebine uzanarak telefonunu çıkardı. Zil sesini kapatmıştı çünkü kafasını toparlamak için zamana ihtiyacı vardı - ki bu da belli ki yaşam alanını toparlamasına neden olmuştu.

Üniteyi çevirdiğinde, Boone'un aradığı ya da mesaj attığı bir sürü bildirim görmeye kendini hazırladı ve bu konuda ne hissettiğinden emin değildi. Bir yanı onunla konuşmak istiyordu. Bir yanı da istemiyordu-

Ondan arama yok. Mesaj da yok.

Boş ekrana bakarken, göğsünde içi boş bir ağrıyla sarsıldı. Ama ne bekleyebilirdi ki? Boşluk istemişti.

Ona veriyordu.

THIRTY-ONE

T Ertesi akşam Helania dokuz milimetrelik tabancasının namlusunu poligonun uzağındaki bir hedefe doğrulttu. Atış rihtımı 4'teydi, kulak koruması takılıydı, önündeki tezgahta açık bir mermi kutusu vardı, boş bir kutu da ayaklarının dibinde beton zeminde.

Bir gövdenin dış hatlarından yayılan boğa gözünün merkezine odaklanarak kollarını önünde sabitledi ve bir ... iki ... üç ... dört-beş- sıktı.

"-15 dakika içinde kapatıyoruz. On beş dakika içinde kapatıyoruz. Lütfen şimdi toplanmaya başlayın."

Silahı indirerek kabinin duvarındaki düğmeye bastı ve hedef, eve çağrılan bir köpek gibi ona doğru koştu, alt kısmı hızın yarattığı cereyana karşı geriye doğru eğildi. Ağır kağıt önüne geldiğinde, klipsini açtı ve açtığı deliklere baktı.

Hepsi eşmerkezli dairelerin merkezinde toplanmıştı ve aralarında sadece bir halka ... en fazla iki halka vardı.

"Silah kullanmakta çok iyisin."

Kendisine yaklaşan görevliye bakarken, kulağındaki mufflerlerin seslerin gelmesine izin verirken silah seslerini nasıl azalttığına bir kez daha hayret etti.

Kulak korumasını çıkararak, "Ben iyiyim." dedi.

"Çoğundan daha iyisin."

Gülümsedi çünkü gülümsemek zorunda olduğunu hissediyordu ve aslında adamla bir alıp veremediği yoktu. ABD Gazisi şapkası takan ve her zaman seksenli yıllardan kalma bir tür konser tişörtü giyen hoş ve yaşlı bir adamdı. Bol mavi kot pantolonu ve ona altmışlı yaşlarının sonunda, yetmişli yaşlarının başında olduğunu düşündüren yıpranmış yüzüyle, el emeğine, uzun çalışma saatlerine ve AC/DC'ye aşına gibi görünüyordu.

"Seninle arabana kadar yürümemi ister misin?" dedi. "Geç oldu."

"İyi olacağım, ama teşekkür ederim."

"Silahını dolu ve dışarıda tut. Her zaman yaptığım gibi seni monitörden izleyeceğim. Senin gibi güzel bir kızın ateş etmeyi bilmesine sevindim."

Kaba bir baş hareketiyle, boş rıhtım sırasına doğru topallayarak geri döndü. Adamın bir bacağının eksik olduğundan ve protez kullandığından emindi ama sormamıştı. Ve onun kendisi için endişelenmesini takdir ediyordu. Genellikle.

Bu gece bu durum onu rahatsız etmişti, ancak bunun nedeni herhangi bir şekilde onun tarafından tehdit edilmesi değildi. Sadece neden özel ilgi gördüğünü merak ediyordu. Onda bir zayıflık sezdiği için miydi?

Nedense bu sorunun yanıtlanmasını istemiyordu. İçsel güç onun için birdenbire çok önemli oldu.

Silahını kalçasına dayadı, kullanılmamış mermileri naylon çantasına doldurdu, boş mermi kutusunu attı ve parkasını giydi. Çıkışa doğru giderken, görevlinin oturduğu camlı büfenin yanından geçti ve ona el salladı. Park alanının görüntüsünü gösteren siyah-beyaz televizyonu işaret etti ve başıyla onayladı. Kadın da karşılığında başını salladı.

Dışarıda, on yıllık bir Toyota kamyonetin yanına gitti. O ve Isobel birikimlerini bir araya getirerek bu şeyi yeni almışlardı. Gerçi her zaman bir yerleri maddeleştirebilirlerdi,

araçlar -özellikle de açık kasa olanlar- büyük mağazalar için, taşınırken ve sadece bir yere gitmek istediğiniz nadir durumlarda gerçekten kullanışlıydı.

Direksiyona geçtiğinde debriyaja bastı, vitesi boşa aldı ve motoru çalıştırdı. Yola çıktığında eve doğru yöneldi ... ve sonunda oraya varıp varmayacağını merak etti. Bir sürü dolambaçlı yol vardı: Markete gidebilirdi. Temizlik malzemeleri için yirmi dört saat açık Target'a gidebilirdi. Benzine ihtiyacı olana kadar etrafta dolaşabilirdi.

Bu noktada, biraz benzin alıp etrafta dolaşmaya devam edebilirdi.

Yine de Boone'un onu beklediğini ve evine gelene kadar gitmeyeceğini biliyordu. Hâlâ ona ulaşmamış olsa da, biriyle randevulaştığında her zaman gelen türden bir erkekti. Şey, şu lokanta olayı hariç, o yemeği kaçırmak için geçerli bir nedeni olduğu kesindi.

Tıpkı söylediği gibi binanın önünde olacaktı.

Tanrım... gerçekten uzaklaşmak, çok çok uzaklaşmak istiyordu. Bir kliniğe gidip dürtülme fikrinin hiçbir çekiciliği yoktu ve çıkarlar dengesiyle mücadele ediyordu. Bu onun bedeniydi ama Boone haksız da sayılmazdı. Eğer hamile kalırsa, içindeki şeyin yarısı onun olacaktı.

Onun bir parçası.

Yani tüm bu olaylarda bazı hakları vardı.

Hamile olduğundan değil tabii ki. Şansı neydi ki, gerçekten.

Elbette, daha önce seks yapmışlardı ama bu saatler önceydi.

En az dört. Belki altı.

Kahretsin.

On dakika sonra Helania arabasını binanın arka tarafındaki otoparka çekti. Dışarı çıkarak naylon çantasını omuzladı ve karla kaplı arka girişe doğru yürüdü. İçeri girmek için anahtarını kullandı ve sonra sağa dönerek merdiven boşluğundan bodrum katına indi.

Alt kata indiğinde çelik kapıyı açtı-

Boone dairesinin etkileyici olmayan, hiçbir özelliği olmayan girişinin yanında duruyordu: İri vücudu duvara yaslanmış, elleri deri ceketinin ceplerinde, koyu renk başı öne eğikti. Onu fark ettiği anda dikkat kesilmişti ve deri ceketini düzeltme şekline bakılırsa, onun da en az kendisi kadar garip hissettiği belliydi.

"Merhaba," dedi öne doğru gelirken.

"Öyle olup olmadığını bilmiyordum. . ." Boğazını temizledi.
"Merhaba."

"Gelip gelmeyeceğimi bilmiyor muydun?" "Araba dışarıda bizi bekliyor."

"Eşyalarımı bırakmak istiyorum."

Burun delikleri alevlendi. "Ateş ediyordun."

"Evet." Kaşlarını çatı. "Becerilerimi yüksek tutmak önemli." "Öyle olmadığını söylemiyorum. Bir eğitim programındayım, unutma. Kardeşler her zaman bunun ne kadar kritik pratiktir."

Birbirlerine bakarlarken Remi'nin evinde onun karşısında oturduğunu hatırladı, sohbet o kadar akıcıydı ki ciğerlerindeki hava gibiydi: kolay ve yaşamı sürdüren. Oysa şimdi buradaydılar, aralarında pürüzlü heceler ve pürüzlü sessizliklerden başka bir şey yoktu.

Helania omuz çantasını yere bıraktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Doğru kelimeleri bulabilmesi için bir süre geçmesi gerekti.

"Bilmiyorum..." Derin bir nefes aldı ve onun gözlerinin içine baktı. "Eskiden olduğumuz yere nasıl geri döneceğimi bilmiyorum. Bizi kaybettim. Ve bunu söylerken bile bunun saçma olduğunu biliyorum çünkü uzun süredir birlikte değiliz. Peki tam olarak neye geri dönemiyorum? Hala . . . Eskiden olduğumuz yeri özlüyorum ve olduğumuz yerden nefret ediyorum."

Gözyaşları akmaya başlayınca işler karıştı ve poligon görevlisini düşünerek küfretti. İnsanların onunla sağlı sollu ilgilenilmesi gerektiğini düşünmesine şaşmamalıydı. Tam bir baş belasıydı-

"Helania. Buraya gel."

Elini uzattı. "Hayır. Hayır, sana yaslanmak istemiyorum. İstemiyorum. Kendi başıma ayakta durmam gerek. Hayatımda ilk kez güçlü olmak istiyorum."

"Bu bir ya/ya da meselesi değil, biliyorsunuz. Güçlü olabilirsin ve arkadaşlarınıza ve ailenize güvenin."

"Bundan pek emin değilim. Ve daha da önemlisi, başkalarının hayatlarını mahvetmekten bıktım. Isobel yıllarca bana göz kulak oldu ve biliyor musunuz? Bugün çok düşündüm ve o kadar saati boşa harcasaydı çok kısa hayatında başka neler başarabilirdi diye merak ettim. Sevgilisinin yanına taşınır mıydı? Onunla çiftleşir ve kendi çocukları olur muydu? On yıl önce benimle bir kamyon satın almak yerine, başka bir erkekle, farklı bir erkekle bir ev satın aldığı ve onunla bir gelecek kurduğu için onunla tanışmaz mıydı? Gidebileceği pek çok yol vardı, ama bunun yerine benimle yıllarını harcadı, anlaşıldığı kadarıyla harcamak zorunda olmadığı yıllarını."

Boone, "Ona olanlar için kendinizi suçlayamazsınız," dedi. "Öyle ya da böyle geleceğin ne getireceği hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Benim hatamdı. O boşa geçen yıllar benim hatamdı."

Boone kaşlarını çattı. "Alınma ama bunun seninle ve benimle ne ilgisi var?"

"Eğer gençlerle birlikte olursam, çiftleşmek isteyeceksin." "Elbette isteyeceğim. Nasıl istemem?"

Helania başını salladı. "Ama ben bunu istemiyorum. Başka bir görev kılıcının üzerine düşmeni istemiyorum."

"Öyle bir şey değil."

"Gerçekten mi? Öyle mi düşünüyorsun? Hamile olmamın anlaşmalı bir çiftleşmeden ne farkı var?" Adam dişlerini gıcırdatırken, kız onun haklı olduğunu bildiğini çenesinin duruşundan anlayabiliyordu. "Sen her zaman doğru olanı yaparsın. Bunu anlıyorum. Ama mesele şu. Eğer bir gün çiftleşirsem, düşünmek isterim ki ..." Acı göğsünü delip geçti. "Zorunluluktan değil, sevgiden dolayı seçilmek istiyorum ve lütfen şu anda 'Seni seviyorum' deme. Bu üç kelime kutsaldır, her derde deva değildir çünkü birinin duygularını incitmek ya da senin ve benim içinde bulunduğumuz gerçekliği görmezden gelmek istemezsin. Aslında birbirimize yabancıyız ve bunu sen de biliyorsun. Yine de ikimizin de hayatını sonsuza dek değiştirebilecek bir şeyle karşı karşıyayız."

Başını salladı ve küfretti. "Sanki bir araba kazasıymış gibi konuşuyorsun."

"Bu bir."

Aniden yüzünü ovuşturdu. "O zaman kliniğe gidelim. Çünkü lanet olası bir araba kazası geçiren birinin yapacağı şey bu değil midir?"

Helania gözlerini sertçe kaçırdı. Ve sonra içinde tuttuğu kelimeler ağzından döküldü. "Hamile kalmak istemiyorum."

"Evet," diye mırıldandı Boone, "sanırım benim gençliğimi istemediğinizi açıkça belirttiniz. Ama ne olursa olsun, Doktor Jane sizi kontrol edecek ve başka ne derse yapacağız çünkü biz kendi yarattığımız bir yetişkin durumunda yetişkinleriz."

"İhtiyacımı karşılayacağımı bilmiyordun.
Yani bu benim suçum."

"Sanki ne zaman geleceğini kontrol edebilirmişsin gibi? Ayrıca, sen bunu yaşadın ve öncesinde ben de yanındaydım. Ve artık bu konuda ya da kliniğe gitmekle ilgili başka bir şey hakkında tartışmıyorum."

Sesindeki acılık gözlerini tekrar ona çevirmesine neden oldu. Boone'un yüzü gergindi, kaşları düşmüştü, odaklanmamış bakışları önünde bir yere odaklanmıştı.

Onun bu kadar mutsuz görünmesi kendisini daha da kötü hissetmesine neden oluyordu ve eğer bu tavrını sürdürürse ikisini de yok edeceğini biliyordu. Belki de tam burada ve şimdi.

Ayrıca ... belki de her şey boşunaydı.

"Peki," dedi, "bana bir dakika ver de gidelim."

Boone ona bakmadan başını salladı. "Seninle arabada buluşuruz.

Ön tarafta."

* * *

Boone biraz temiz hava alabilmek için apartmanın arka kapısından dışarı çıktı. Fritz'in Kardeşlik'in siyah Mercedes'inde beklediği yere doğru yürürken göğsü o kadar kötü ağrıyordu ki, duygusal acının kalp krizine neden olup olamayacağını merak etti ve sonra cevabı pek de umursamadı.

Çünkü bir kar yığınının içine düşüp ölse bile en azından artık kendini bu kadar boktan hissetmeyecekti.

Köşeyi dönüp arabayı gördüğünde, Fritz'e arabayı sürmesini söyleyip Helania'ya istemediği hiçbir şeyi ona yaptırmayacağına dair mesaj atmayı düşündü. Sonra da gidip bir köprüden atlayacak ve Hudson Nehri'nde uzun uzun yüzecekti.

Ondan sonra da belki biraz alkol bulurdu.

Yapmayacağı şey ise sinirini bir avcıyı ya da bir insanı sakatlayarak çıkarmaktı. Bütün gün dönüp dururken, Helania'yı aramamaya ya da mesaj atmamaya kararlıyken, çünkü onun yalnız kalmak istediği açıktı, o sokakta yaptıkları aklından çıkmıyordu. O adamın, o saldırganın başına gelenleri fazlasıyla hak etmiş olması konunun dışındaydı ve asıl dehşet verici olan Boone'un kendine sormayı reddettiği soruydu.

Ama Tanrım, ya adam bunu hak etmemiş olsaydı? Ya Boone'un yolu sadece sokakta yürüyen masum bir insanla kesişmiş olsaydı?

Hiçbir şey yapmayacağına inanmak istiyordu. Daha azını ya da bir gölgeyi bulana kadar yoluna devam edeceğine inanmak istiyordu.

Ama bu konuda kendine pek güvenmiyordu ve bu da Helania'nın onun hakkında kendisinin bilmediği bir şey bilip bilmediğini merak etmesine neden oluyordu. Belki de bu yüzden onun gençliğini istemiyordu.

Mercedes'e yaklaşan Fritz direksiyonun arkasından inerken başını salladı. "Hayır, benim kapım var. Teşekkür ederim."

Kâhyanın yüzü düştü, sanki Boone adamlarının değerini sorgulamıştı.

"Oh . . ." Boone ağrıyan başını ovuşturdu. "Oh, tamam. Elbette."

"Hemen efendim!"

Yaşlı bir erkeğe göre kâhya hızlı hareket edebiliyordu; yine de pek çok şeyi hızlı yapıyor gibiydi. Buraya gelirken sanki trafik kanunları ve hız limitleri diğer insanlar yoluna daha az çıksın diye varmış gibi araba kullanıyordu.

"Kadınınız nerede?" diye kibarca sordu uşak arka kapıyı açarken.

Nereye gittiğini bilmiyorum, diye düşündü Boone kendi kendine.

Tam önümdeyken bile. "Geliyor."

Umarım.

Bir dakika sonra, yaptı. O uzaktaki koltuğa yerleşirken Helania binanın ön kapısından çıktı. Üniformalı uşağı ve S 65'i görünce tereddüt etti ama sonra omuzlarını dikleştirdi ve kürekle kazılmış yollara doğru yürüdü. Üzerinde kot pantolon ve Remi'ye gittikleri gece giydiği parka vardı; botları bilek hizasındaydı ve iyi kullanılmıştı. Saçları arkaya toplanmıştı ve makyajsızdı, taze ve doğal görünüyordu.

Aynı zamanda koruması gereken biriydi ve bunu ondan istemediğini de biliyordu.

"Selamlar hanımefendi," dedi uşak geniş bir gülümsemeye. Sonra daha alçak sesle eğildi. "Size hizmet etmek benim için bir zevk. Ben Fritz Perlmutter."

"Teşekkür ederim?" diye mırıldandı.

"Lütfen," dedi Fritz neşeye, "oturun ve biz de hızla ilerleyelim."

Helania arabaya binerken Boone gözlerini kaçırdı. "Bu uzun sürmeyecek."

Fritz direksiyonun arkasına atladı ve onlara döndü. "Şimdi bölmeyi kaldıracağım! Lütfen kemerlerinizi bağlayın ve gidelim."

Siyah cam kalkarken, tüm camlardaki paneller de kalkarak aracın dışını görmeyi engelledi. Harika. Karlı manzaraya bakıyormuş gibi yapamazdı. Ama bu Kardeşlik'in eğitim merkezinin etrafındaki güvenliğin bir parçasıydı. Bir gün, belki o ve diğer kursiyerler serbestçe girebileceklerdi. Ancak bu henüz gerçekleşmemişti ve gerçekleşmiş olsa bile Helania'nın tesisin nerede olduğunu bilme yetkisi yoktu.

Elleriyle bir şeyler yapmaya çalışıyor - parmak eklemlerini zorlayıcı bir şekilde kırmaktan başka -

Boone kemerini göğsüne **d o l a d ı** ve yerine oturduğunda bir yalpalama ve çok güçlü bir motorun hafif kükremesi duyuldu.

Peki ya şu Mets'ler, diye düşündü kendi kendine.

"Bu arada," dedi, "Butch eğitim merkezinde bir kanıt odası kurdu. Klinikteki işiniz bittikten sonra uğrayıp onu görmenizi istiyor."

"Tamam."

Telefonu deri ceketinin içinde titreşirken, dikkatini dağıttığı için Kâtip Bakire'ye teşekkür etmek istedi ama telefonu çıkardığında kaşlarını çattı. Rochelle ona mesaj atmıştı ama mesaja daha sonra bakması gerekecekti. Şu anda hiçbir şeye odaklanamıyordu.

"Gün boyunca evinizde kalabildiniz mi?" Helania söyledi. Boone'un kalbi onun beklenmedik sesi karşısında küt küt atmaya başladı ve Helania'nın bölmenin pürüzsüz camındaki yansımaya baktı. "Evet. Orada uyudum. Kral başka bir yere gitmem için bana toplam on dört gece verdi."

"Bundan sonra nerede kalacaksın?"

"Craeg ve Paradise bana boş yatak odalarını önerdiler. Ama ben kendim bir şeyler bulacağım."

Yirmi dört saatten biraz daha uzun bir süre önce, onunla kalıp kalamayacağını merak ettiği bir zaman vardı. Ancak bu fırsat penceresi kapanmıştı. Ve kendisinin de söylediği gibi, o boşluğa nasıl geri döneceğini bilmiyordu.

"Efendin için gerçekten üzgünüm-"

Boone arkasını döndü ve sesini yükseltti. "Pekâlâ. Bu saçmalığa bir son **v e r m e l i y i z** . Sen ve ben aramızda çok fazla şey yaşıyoruz.

ya da ölmüş babamla ilgili yorumlar. Bunu iyi idare edemediğimin farkındayım ama dürüst olmak gerekirse, sorunun ne olduğunu anlamıyorum. Gerçekten anlamıyorum. İçinde bulunduğun bu ruh halini anlamıyorum, ama açıkçası, anlamadığım gerçeği sadece seni gerçekten tanımadığımın bir hatırlatıcısı. Aramızda harika bir kimya vardı ve bunu seninle keşfetmeyi dört gözle bekliyordum... ne kadar sürerse sürsün. Ama bunu anlamıyorum, seni de anlamıyorum ve bu beni deli ediyor. Bu yüzden şu anda küçük konuşmalar yapamıyorsam kusura bakma, özellikle de hayatımdaki büyük şeyler hakkında."

Onun da kendisine bağırmasını bekliyordu. Onu bir tür duygusal haydut olmakla suçlayacaktı. Tekrar hamile olabileceği gerçeğine karşı çıkmasını.

Onun yerine başını salladı. "Bu adil. Haklısın."

Boone uzaklara, yanındaki karartılmış pencereye baktı. Arabanın geniş bir dönüş yaptığını hissettiğinde ve hızlanmanın etkisiyle kova koltuğa gömüldüğünde, Kuzey Otoyolu'na girdiklerini anladı.

"Ben de senin bağıracağını umuyordum," dediğini duydu. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Bir süre sonra kolunda yumuşak bir dokunuş hissetti ve ona baktı. "Ne?"

"Kendime bakamazsam, bir gence nasıl bakabilirim?" Boone gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

Helania elini geri çekti ve kalçasının içine soktu. "Kliniğe gidip kontrol olmak istemiyorum çünkü hamile olduğumu öğrenmek istemiyorum. Hamile olmak da istemiyorum çünkü bir çocuğun sorumluluğunu almaktan korkuyorum."

Bir şey söylemek için ağzını açtığı anda, kadın aceleyle konuşmaya başlayınca kendini susturdu.

"Arkadaşlık kurmak için gerekli becerilere sahip değilim. Tek başıma süpermarkete gitmeye korkuyorum. Üst kattaki insanların gün içinde binayı ateşe vermesinden ve güneş ışığından korunmak için ne yapacağımı bilememekten korkarak yaşıyorum. Sekiz aydır iyi uyuyamıyorum çünkü gerçek şu ki yalnız yaşamaktan nefret ediyorum. Ve bir şeye ihtiyacım olduğunda arayabileceğim kimse olmadığı için sürekli endişeleniyorum." Başını salladı ve ellerine baktı. "Bir gencin ihtiyacı olan ebeveyn tipi bu değil.

Bu tür bir insan, bu kadar güçlü olamaz.
bir mahmen."

Helania'nın gözleri tekrar onunkilere döndü. "Ve haklısın. Saçma sapan bir ruh hali içindeyim. Belki de hormonlar hâlâ sistemimden çıkmaya çalışıyor, ama bunun bir parçası olsa bile, ihtiyaç duyduğum şeyler içinde bulunduğum gerçekliği değiştirmiyor. Yani, Tanrım, kız kardeşimi kimin öldürdüğünü hala bilmiyorum - bu konuda sahip olduğum tek şey, her kimse bunu başka bir kadına yapmış olabileceği. Ben sadece . . . Bıktım artık Boone, kendim de dahil her şeyden. Bu çağın kız gücü çağı olması gerekiyordu, ama biliyor musun? Ben güçlü, dirençli bir kadının tam tersiyim ve bundan nefret ediyorum. Bundan nefret ediyorum ve bu gerçeklikten kaçamıyorum çünkü nereye gidersem gideyim, oradayım."

Boone tekrar gözlerini kırptırdı. Sonra boğazını temizledi. "Bence kendine hak ettiğinden çok daha az kredi veriyorsun. Kadın ya da erkek, her gece Pyre'a gidip senin yaptıklarını yapacak çok fazla insan yok."

"Diğer kadının hayatını kurtarmak için zamanında yetişemedim."

"Ama bu süreçte kendini de öldürtmedin. Ve Kardeşler'i de işin içine kattın. Gitmen gereken yere gittin."

"Bu yeterli değil," dedi sesi çatlayarak. "O dişi kurtaramadım. Isobel'i kurtaramadım."

Uzanarak yanağındaki bir damla gözyaşını sildi ve onu kollarının arasına almak istedi. "Elinden geleni yapıyorsun. Soruşturmaya yardımcı oluyorsun."

"Oraya geri dönüyorum. Kulübe. Bunu bilmen gerek."

Boone başını eğdi. "Biliyorum. Yapmayacağını hiç düşünmemiştim."

"Hamile olsam bile."

Bağırsakları düğümlenirken, korkusunun ortaya çıkmasına ya da hissettiği koruyucu saldırganlık dalgasına izin vermeyi reddetti. Konu kendi lanet olası hayatınız olduğunda sizden daha iyi bildiğini düşünen birinin çıkıntısı altında yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu. Sırf erkek olduğu ve fiziksel olarak ondan daha güçlü olduğu için bu zenginliği Helania ile paylaşmayacaktı.

"Tıbbi açıdan güvenli olduğu sürece," dedi, "sizi durdurmaya çalışmazdım."

"Bunu mu demek istiyorsun?"

"Evet, biliyorum." Ona doğru eğildi ve elini tutabilmeyi diledi. Ama onu sıkıştırmak istemiyordu. "İşte sana bu kadar güveniyorum. Sana bu kadar inanıyorum. Fark ettiğinden daha cesur ve bildiğinden daha güçlüsün ve ben seni destekliyorum."

Kelimeleri söylerken, bunların son derece dürüst gerçekler olduğunu fark etti. Ve bazen, kendinize inanmak için, birisinin sizin için o yolu aydınlatması gerekirdi. Bunu Kardeşler'den öğrenmişti. Stajyer arkadaşlarından.

"Evde kalmamı isteyeceğini sanıyordum," diye fısıldadı.

"O zaman kız kardeşini yüzüstü bırakırsın, değil mi?"

Gözleri yaşlarla parlıyordu. "Suçluluk duygusuyla yaşamakta zaten çok zorlanıyorum. Yaşadıklarım bir de

Isobel'in katilini bulmaktan vazgeçerek mi? Bunu anlayamıyorum."

"Bana mantıklı geliyor." Boone kendi geçmişini düşünürken başını salladı. "Bak, glymera'nın kadınları neye dönüştürdüğünü gördüm. O kâbusun içinde yaşadım. Birinin bana efendilik taslamasını istemem - neden senin bunu isteyeceğini düşüneyim ki? Dediğim gibi, tıbbi açıdan güvenli olduğu sürece, sırf hamilesin diye seni bir mobilyaya dönüştürmeye hakkım yok, bunu istemem de."

Yumuşama gözlerinde başladı, düşmanca, ayırıcı ışık azaldı. Sonra yüz hatları gevşedi, ardından omuzları ve göğsünün üzerinde kavuşturduğu kolları gevşedi.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Ben sadece bildiğim doğruları söylüyorum." Onu kollarının arasına almak istedi ama olduğu yerde kaldı. "Ve tek bir şey istiyorum."

"O da ne?"

"Bir dahaki sefere, fikrimi doğru olmadığını umduğun şeylerle karıştırmak yerine bana ne düşündüğümü sor. Söz veriyorum, her zaman dürüst olacağım ve belki bazı konulardaki görüşlerimden hoşlanmayacaksın ama en azından varsayımsal farklılıklar yerine gerçek farklılıklar üzerine tartışıyor olacağız."

Helania derin bir nefes aldı. "Beni Remi'ye götürdüğün zamanı hatırlıyor musun?"

"Bu üç gece önceydi," dedi kısa bir kahkaha atarak. "Yani evet, hatırlıyorum. Üç yıl önce bile olsa, seninle birlikte olduğum her saniyeyi hatırlayacağıma emin olabilirsin."

Helania kızardı ve yüzündeki renk çok güzeldi.

"Sana bu işte iyi olmadığımı söylediğimde" -aralarını işaret etti- "gerçekten doğru söylüyordum. İnsanlarla iyi ilişki kuramıyorum."

Boone omuz silkti. "Öyle mi herhangi biri iyi at o, Yine de?"
Özellikle de işin içinde cazibe varsa."

"Bilemiyorum. Craeg ve Paradise tamamen aynı fikirde görünüyorlardı."

"Aman Tanrım, gördün mü, şimdi onları yakalıyorsun. Başlangıçta çok büyük bir çatışma yaşadılar."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ve hey, bunu onlara sorabilirsin, ama muhtemelen hikayeyi doğru anlamayacaklardır. Gerçek aşk, tıkladığında, büyük bir silgidir. Bir ilişkiyi rayına oturtmak için yaşanan tüm çatışma ve çabalar, insanlar yumuşak bir yelken açtığında yok olup gider." Boone yine omuz silkti. "Ama ben ne bilirim ki."

Sessizleşerek başını dinlenmeye bıraktı ve gözlerini kapattı. Uykuya dalmaya yakın bile değildi ama belki de uyuduğunu anlayacaktı-

Helania'nın eli onunkinin içine girdi.

Ve temas kurduğu anda ona baktı. O da başını arkaya yaslamıştı ve nefes alış verişi düzgün ve yavaştı. Ama o da uyumuyordu.

Bunu biliyordu çünkü avucunu sıkarken . . başını ona doğru çevirdi ve sonra omzunun dış tarafına yaslandı.

"Helania?" dedi usulca.

"Hmm?"

"Bil diye söylüyorum, benimle ilişkilerinde iyi olmak zorunda değilsin. Kendin ol. Ben de kendim olacağım ve konuşmaya devam ettiğimiz sürece? İyi olacağız."

Göz kapakları açıldı, kirpikleri yukarı kalkarak gözlerinde daha önce hiç görmediği bir ışıgı ortaya çıkardı. "Bunu yapmamızı gerçekten çok isterim."

"Biraz daha konuşalım mı?" diye mırıldandı, kızın yüzündeki bir tutam saçı fırçalarken.

"İyi ol," dedi yumuşak bir sesle. "İyi olmamızı gerçekten çok istiyorum."

THIRTY-TWO

Helania yolculukları boyunca hafif bir uykuya girip çıktı. Rüya görmemek rahatlatıcıydı. O Bilinçaltından çıkabilecek şeylerden korkuyordu. Ama en azından Boone'la arasındaki havanın bir nebze de olsa dağıldığını hissediyordu.

Bir dizi dur kalk başladığında, ona yaslandığı yerden doğrulup oturdu.

"Yaklaşıyor muyuz?" dedi.

Boone oturduğu yerde kıpırdandı. "Evet."

Helania boynunu kırdı ve kollarını gerdi. "Demek eğitim için gittiğiniz yer burası."

"Evet, öyle. Tesis oldukça sert. Her şeye sahipler."

"Bu Kardeşlik'in."

Gevezelik ettiklerinin farkındaydı, duygusal derinliklere inmekten kaçınıyordu. Yine de, en büyük korkusunu yüksek sesle dile getirdikten sonra kendini çok daha iyi hissetti ve onu önemseydiğini bildiği birine bunu dile getirmenin ne kadar yardımcı olduğuna hayret etti.

Ve şimdi Boone ile yeniden çok daha iyi bağlantı kurabiliyordu. Özellikle de onun Pyre'da kendisini durdurmayacağını bildiği için.

Tabii doktorların bu konuda büyük bir fikri yoksa. Sevgili Bakire Kâtip ... ya hamile olsaydı?

"Teşekkür ederim," dedi, "tüm bunları anlatmama izin verdiğiniz için."

Adam ona bakarken, yüzünün yakışıklı hatlarını seyretti... ve bu hatların onun renginde ve onun vücut tipinde küçük bir çocukta nasıl görüneceğini merak etti.

"Senin için her zaman zaman ayıracağım."

Elini parkasının altındaki karnına koyarak düşündü ... şey, bu ifade bir tür seni seviyordumdu, değil mi?

Mercedes durdu ve olduğu yerde kaldı, motor sesi aniden kesildi. Sonra asık suratlı ve Kaliforniya güneşi gülümsemeli uşak kapısını açtı.

"Hanımefendi, geldik!" Sanki bir mucize, bir müzik konseri ve bir spor müsabakası bir araya gelmiş gibiydi. "Hoş geldiniz!"

Dışarı çıkarken ona gülümsedi. "Çok teşekkür ederim." Derin bir selam verdi ve sonra Boone koltuğun diğer tarafına geçip kocaman omuzlarını ve yüksek boyunu arkaya doğru açınca kaşlarını çattı.

"Sizin tarafınıza geçerdim, efendim."

"Oh, biliyorum. Bizi buraya getirdiğin için teşekkürler Fritz."

Sanki köpekçik hâlâ kapıyı açamıyormuş gibi bir an şaşkınlık yaşadı. Ama sonra tekrar mutlu olmaya başladı.

"Size içeriyi göstermeme izin verin," dedi kahya ağır çelik kapıya doğru yürümeden önce. "Size yiyecek bir şeyler getirebilir miyim?"

Sanki yiyecek bir şeyler isteseler ona iyilik yapmış olacaklarmış gibi.

Boone ve uşak konuşurken Helania etrafına bakındı. Şehir merkezinde, ticari standartlara göre inşa edilmiş bir tür yeraltı park alanındaydılar ve burası boş değildi. Bir otobüs vardı

Camları karartılmış arabalar yolun karşısına park etmişti ve aralarında şık kenarlarında kar izleri olan çok şık bir Audi'nin de bulunduğu birkaç araba sıralanmıştı.

Vay canına. Birinin böyle bir şeyi kış sokaklarına çıkardığına inanamıyordu. Sert, gerçekten-

"Helania?" Boone söyledi. "Yiyecek bir şey ister misin?"

"Ah, hayır, üzgünüm." Kendini silkeleyerek dikkatini topladı. "Ben iyi, teşekkür ederim."

Uşak ağır paneli kolaylıkla açtığına, adamın yaşının gösterdiğinden daha yürekli olduğuna karar verdi. Ve tesise girdiğinde, bulduğu şeye hazırlıklı değildi. Boone buranın birinci sınıf olduğunu söylediğinde, eğitim merkezinin oldukça büyük ve iyi donanımlı olacağını düşünmüştü. Ama ... vay canına. Görebildiği kadarıyla uzun, çok uzun bir koridor dünyanın öbür ucuna kadar uzanıyordu ve koridorda bazıları açık olan sayısız kapı vardı. Yürüdükçe, büyük bir üniversiteye yakışır sınıflar ve sorgu odalarına benzeyen şeyler gördü. Havada, yakınlarda bir yerde bir havuz olduğunu düşündüren çok hafif bir klor kokusu aldı ve uşak profesyonel düzeyde bir tıbbi muayene odasının açık kapısında durduğunda, ağırlıkların şingirdediğini ve basketbol toplarının zıpladığını uzaktan duyabiliyordu.

"Gidip Doktor Jane'i çağıracağım," dedi Fritz derin bir selam vererek. "Ve dönüş yolculuğunuz için çağrılmayı bekleyeceğim."

Hem o hem de Boone uşağa tekrar teşekkür ettikten ve Fritz adımlarını hızlandırarak uzaklaştıktan sonra muayene odasına baktılar. Ortada, tıbbi ışıkların altında bir hasta masası vardı, yastıklı yüzeyinin üzerine ince bir kâğıt çekilmişti ve bir çift üzenği hazırды. Bir tarafta da vinç boyunlu bir lamba vardı.

İç sınavlar çok eğlenceliydi.

"Bana ne yapacaklar?" diye sordu yüksek sesle.

"Bugün pek bir şey yok," diye cevap geldi.

Helania dönüp baktı ve konuşan kadını hemen tanıdı. Bu, melek sandığı doktordu ve kendisini görecek olanın o olması onu tamamen rahatlatmıştı.

Doktor yanımıza gelip elini uzatırken, "Mütevazı evimize hoş geldiniz," dedi. "Ben Jane. Bu işi çabucak bitirelim ki siz de normal programınıza geri dönebilesiniz."

Helania avucunu sıktı ve kısa sarı saçları ile koyu yeşil gözlerini not aldı. Evet, pek çok ayrıntının farkında olmasa da doktorun gösterdiği nezaketi hatırlıyordu.

"Bana bu kadar iyi davrandığınız için teşekkür ederim," dedi dişiye. "Çok minnettarım."

Güven verici bir el omzuna indi. "Sadece yardım etmek istedim. Kendini gerçekten iyi hissetmiyordun."

Doktor Boone'u kucaklayarak selamladı ve ardından muayene odasına giden yolu gösterdi. "Bu gece yapacağımız tek şey hayati değerlerinizi kontrol etmek ve hormon seviyelerinizi değerlendirmek için biraz kan almak. Sonra gitmekte özgürsünüz."

Helania üzengilere bakarken minnettarlığın da ötesindeydi. "Müthiş." Odaya girdiğinde parkasını çıkarıp yan sandalyeye koydu, sonra da zıplayarak masanın üzerine çıktı. Boone koridorda kalınca kaşlarını çatı.

"Benimle içeri gelmeyecek misin?"

* * *

Boone oturdu ve muayene masasının karşısındaki duvara dizilmiş üç sandalyeden birinden her şeyi izledi. Kan basıncı. Kalp atış hızı ve oksijen

İstatistikler. Ateş. Steteskop göğse. Bu arada iki kadın sürekli iğne oyası hakkında konuşuyordu. Helania bu işe nasıl başlamıştı; Doktor Jane'in annesi nasıl yapmıştı; en iyi tuvalleri ve ipliği nereden bulabilirdi.

İkisinin de bu konuda ondan yorum beklememesi iyi bir şeydi. Birincisi, örgü örmeyi bilmiyordu -ya da iğne oyası olduğunu tahmin ediyordu. İkincisi, ağzını açmazsa aşırı nefes aldığını gizlemek çok daha kolaydı. Üçüncüsü, bir sesi olduğundan bile emin değildi.

Bu tıbbi ortamda bulunmak ona hamileliğin tüm risklerini, özellikle de sonunda gelenleri hatırlattı. Vampir doğum yatakları hem mahmenler hem de gençler için özellikle tehlikeliydi. Pek çok kişi ölüyordu ve Helania'nın da bu korkunç ölüm oranlarına maruz kalacağı aklına yeni yeni geliyordu.

Evrimsel açıdan bakıldığında, ihtiyaç duymanın böyle bir şey olmasına şaşmamalı. Bu yoğun arzular olmasaydı, dişilerin hamilelik için gönüllü olacaklarını hayal bile edemezdi.

"Tamam," dedi Doktor Jane, "şimdi seni biraz dürtmem gerekiyor."

Boone sertçe yutkundu ve bir elini Helania'nın parkasına doğru uzattı, parka onun yanındaki sandalyeye yerleştirilmişti -sanki bu bir şekilde ona doğrudan destek olmasına yardım edeceği anlamına gelecekti. Ama işin hayati kısmı gibi bu da dramatik değildi. Doktor Jane küçük bir tepsi getirdi, Helania'nın dirseklerinden birinin içini inceledi ... sonra bir silme, iğne yerleştirme işlemi yapıldı ve tüpün karnı dolduruldu. Doktor Jane daha sonra küçük çelik kılıcı geri çekti ve deliği bir pamuk topuyla kapattı. Helania'nın kolunu yukarı doğru kıvrarak tüpü aldı ve üzerine basılı bir etiket yapıştırdı.

"Sen . . ." Helania boğazını temizledi. "Sonuçları hemen öğrenecek miyiz?"

"Hayır. Daha çok erken." Doktor şişeyi havaya kaldırdı. "Ancak bu bize azalan bir taban çizgisi verecektir. Sizi kırk sekiz saat sonra tekrar çağıracağız. Eğer hormon seviyeniz yükselirse hamilesiniz demektir. Eğer düşmeye devam ederse, değilsiniz demektir."

"Peki öyleysen ne olacak?"

"O zaman sizi düzenli olarak izlemeye alırız. Ya da daha kolaysa, bakımı Havers'a devredeceğim, böylece randevularınız için buraya kadar eşlik edilmenize gerek kalmayacak."

"Kimseye rahatsızlık vermek istemem."

Boone kendi kendine, "Burada tedavi edilecek," dediğini duydu.

"Her iki şekilde de seve seve yaparım." Doktor Jane Helania'ya gülümsedi. "Bence önemli olan, işleri nasıl halletmek istediğinizi sizin seçmeniz. Gücenmeyeceğim, söz veriyorum. Benim görüşüme göre, hamilelik sırasında kontrolünüz dışında o kadar çok şey oluyor ki, elinizden geldiğince dizginleri elinize almanız önemli."

"Boone'a katılıyorum. Burada yapmayı tercih ederim." Boone başını salladı.

"Güzel. Karar verilmiştir."

"O halde eğer hamileyseniz doğumunuza kadar size eşlik etmek benim için bir onurdur." Doktor Jane başıyla kapıyı işaret etti. "Anladığım kadarıyla Butch hepimizi görmek için bekliyor. Gitmekte özgürsünüz, programınıza uyarsa yarından sonraki gece bu saatlerde görüşürüz."

"İşe yarıyor. Ama bu gecenin sonucuyla birlikte beni arayacak mısın?" Helania sordu.

"Elbette. Ama yine de, hangi sayı olursa olsun, karşılaştıracak bir şey bulana kadar bize bir şey söylemeyecektir."

"Tamam." Helania masadan kalktı ve ceketini almak için yanına geldi. "Teşekkür ederim."

Doktor kapıyı açıp sabırlı bir gülümsemeyle onları beklerken, "Sizinle temasa geçeceğim," dedi.

Boone, Helania'nın parkasını verdi ve sonra koridora çıktılar ve o da okul kısmına doğru ilerliyordu. "Buradan aşağı iniyoruz."

Yürürlerken kolunu ona dolamak istedi. "Nasıl gittiği konusunda iyi misin?"

"Doktor Jane'den gerçekten hoşlanıyorum."

"Ben de."

"Artık sadece bir bekleme oyunu."

Tekrar sessizleştiler ama ikisinin de aynı şeyi düşündüğünden emindi: Lanet olsun, ya yeni bir hayat yaratmış olsalardı? Ve onu güvenli bir şekilde taşımak zorunda kalsaydı?

Çıkarımlar galaksi kadar geniş görünüyordu ve sorgu odalarından birinin kapısının önünde durmak rahatlatıcıydı.

"Sanırım doğru olan bu." Kapıyı çaldı. "Butch?"

Diğer taraftan biri cevap verince Boone kapıyı açtı. Sağ tarafa, duvara asılmış olan fotoğraflara bir kez baktı ve irkildi. Arkasındaki Helania da aynı şekilde irkildi.

Masanın üzerinde, Butch not defterinden başını kaldırıp baktı. "Ah. Özür dilerim. Sana önceden haber vermeliydim."

Boone gidip morgdaki fotoğrafların önünde durdu, cüssesi görüntülerin hiçbirinin görünmemesini garanti ediyordu.

Butch, "Burada konuşmak zorunda değiliz," dedi.

"Hayır." Helania başını salladı. "Bunu görmezden gelmeyeceğim ya da hiçbir şey olmamış gibi davranmayacağım."

Duvara yaklaştığında Boone yerinden kımıldamadı ama onun neyi engellediğine bakmıyordu. Romen rakamıyla işaretlenmiş orta kısma odaklanmıştı

II. Yukarı uzanarak, üzerinde kız kardeşinin adının yazılı olduğu bir kâğıda dokundu.

"Isobel'in ölümüyle aran nasıl?" Butch sessizce sordu. "Ve bu konuda açık konuştuğum için üzgünüm."

Boone sorguyu durdurmak için ağzını açtı ama Helania önce davrandı. Omzunun üzerinden Kardeş'e bakarak, "Önde olmana sevindim. Peki ya bununla başa çıkma konusunda? İlk öğrendiğimde benim yaptığımdan çok daha iyi değil."

"Nerede olduğunu biliyorum."

"Evet, tahminimce çok fazla cinayet görmüşsünüzdür." "Ben de kız kardeşimi kaybettim."

Boone Kardeş'e sertçe baktı. "Bunu bilmiyordum." Butch sandalyesinde arkasına yaslandı ve iki arka ayağı üzerinde dengede durdu. Mavi Bic kalemını kalçasına vurarak yaptığı plana odaklandı. "Kız kardeşim kaçırıldı, tecavüze uğradı ve öldürüldü ve ona bunu yapan çocuklarla birlikte arabayla uzaklaşırken onu gören son kişi bendim. Ben on iki yaşındaydım. O on beş yaşındaydı."

Helania masaya doğru yürüdü. Bir sandalye çekmeye çalıştığında kaşlarını çattı.

Butch kendini düzeltirken, "Vidalanmışlar," dedi. "Bende bir tornavida var-"

"Hayır, sorun değil." Helania masa ile koltuk arasındaki boşluğa kaydı, sırtı fotoğraflara ve notlara dönüktü. "Bana onun kaybıyla nasıl başa çıktığınızı anlatabilir misiniz?"

Butch şimdi kalemını karaladığı defterin üzerine vuruyordu. 8,5'a 11 inç boyutlarındaki defter mavi çarpı işaretleri, cümleden cümleye atlayan oklar ve ... golf arabası karalamalarıyla doluydu.

"Dürüst olacağım, hala atlatabilmiş değilim. Janie'yi düşündüğümde, tam da senin söylediğin gibi oluyor. O anki gibi taze

öğrendim. Günün ve gecenin her saniyesinde keder içinde debelenmemeniz için çok zaman geçmesi gerekir. İstedikinden daha fazla zaman. Yine de size söz veriyorum, bir akşam uyanacaksınız ve aynanın karşısında dişlerinizi fırçalıyor olacaksınız ... ve aslında gün boyunca uyuduğunuzu ve başka birinin derisindeymiş gibi hissetmediğinizi fark edeceksiniz."

Boone yanlarına gitti ve onlara katıldı. Vücudunu karayla çevrili sandalyeye sıkıştırma deneyimi Helania'nınkinin yarısı kadar bile kolay olmamıştı ama kendini buna uydurdu.

"Her ölüm zordur," diye mırıldandı Butch ikisine, "ama bunu durdurmak için bir şeyler yapabileceğinizi hissettiğinizde çok daha kötüdür."

Boone başıyla onayladı. "Buna amin derim."

"Babanın ölümünden kendini gerçekten sorumlu hissediyor musun?" Helania sordu. "O gece evde kalması için onu ikna etmeye çalıştım." Boone efendisini zihninde gün gibi net bir şekilde canlandırdı; Altamere çalışma odasındaki masada oturuyor ve Boone onu ikna etmeye çalışırken ters ters bakıyordu. "Ama o ısrar etti ve benim endişelendiğim şey... aklımdan çıkmayan şey? Ya ben ..." Boone boğazını temizledi. "Ya bunun olmasını ben istediysen? Ya onun gitmesini istediysen, bu yüzden onu o insanlardan uzak tutmak için yeterince çaba göstermediysen?"

"Ama onunla konuştun, değil mi?" Helania söyledi. "Onu gitmemesi konusunda uyardın."

"Belki daha fazlasını yapabilirdim."

Butch başını salladı. "Wrath ile konuşmaya geldiğinde ben de oradaydım. Baban hakkında konuşurken yüzündeki inancı gördüm. Zihnimdeki kasetleri sana oynatabilseydim? Ne yaptığımı görürdün; iyi bir evlat olarak özel hayatında doğru olanı yapmaya çalıştığımı ve işleri DL'de yapabileceği kadar ileri götürdüğünde Kral'ına geldiğimi. Ve gerçek şu ki, eğer bize neler olduğunu anlatmamış olsaydın.

Kardeşlik orada olmazdı ve o gece daha fazla insan ölürdü."

"Ne oldu?" Helania sordu.

Boone ayrıntıları gerçekçi bir şekilde anlatırken, Kardeş'in söylediklerine inanabilmeyi diledi. Ancak şüpheleri devam ediyordu ve aynı şey diğer ikisi için de geçerli görünüyordu.

Hepsi bir aile üyesini şiddet içeren bir şekilde kaybetmişti ve her biri kendini sorumlu hissediyordu.

Masanın etrafına bakan Boone, bu odada küçük bir kulübün toplandığını hissetti ve o duvardaki montajların ölümle ilgili olması ne kadar da yerindeydi.

Sessiz bir esnemedten sonra Butch, Helania'nın omzunun üzerinden onun koyduğu şeye baktı. "Bilirsiniz, sizinle aynı yolda yürüyen ama biraz daha ileride olan biri olarak? Söyleyebileceğim tek şey bunun bir süreç olduğu ve acının en kötüsünden geçmenin tek yolunun bir ayağı diğerinin önüne koymak olduğu. Aşamalar var ama işin kötü tarafı asla sonuna gelemiyorsunuz. Onları özlemekten asla vazgeçmezsiniz. Yine de başlangıçtaki şeyler en kötüsüdür. İkiniz de bir süre her türlü taşın altına bakacak ve cevaplar arayacaksınız. Yapmanız gereken şey bunu atlatmak ve kendi kendinize ilaç vermemek. Ben bunu otuz yıl boyunca denedim ve içki içmek ve uyuşturucu kullanmak bana karaciğer sirozu dışında hiçbir şey yapmadı. Kafanızı kuma gömüp sonsuza dek sürüncemede bırakmaktansa bu işi yapıp bitirmek daha iyidir."

"Isobel'i çok özlüyorum," dedi Helania.

Boone hiç düşünmeden uzandı ve onun elini tuttu. Ne yaptığını fark ettiğinde, kendisine dokunmamasını tercih edip etmeyeceğini merak etti. Ama onun yerine avucunu sıkıca tuttu. Gözleri buluştuğunda, Boone onunla bir birliktelik hissetti, her ne kadar ortak noktaları üzücü olsa da.

Örneğin iğne oyası olsaydı çok daha iyi olurdu.

Yine de yalnız olmadığını ve onun yanında olduğunu bildiği için minnettardı. Kardeş de öyle.

Boone başparmağını aşağıya eğerek Helania'nın avucunu işaretleyen, kürekle yaptığı işten arta k a l a n ince yara izleri ağını kasten okşadı.

Ona hüzünlü bir gülümseme sundu. Sonra Kardeş'e odaklandı. "Peki yeni bir şey var mı?"

Kardeş sandalyesinde tekrar geriye yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Ela gözlerini bir kez daha duvardaki fotoğraflara, makalelere ve notlara dikti.

"Hayır," diye mırıldandı. "Bu noktada soğuk davranıyoruz. Ama Boone, kız kardeşinin sosyal medyadaki bazı adamlarıyla iletişime geçtiğini söyledi."

"Isobel'in eşyalarının giriş bilgilerini sana verebilirim, böylece kendin de görebilirsin?" Helania omuz silkti. "Ne

yazık ki çok yararlı bir şey olduğunu sanmıyorum. Belki benim gözden kaçırdığım bir şeyi fark edersin. Sen profesyonelsin." "Bir şeyler kırılmak zorunda," dedi Butch nefesinin altından. "Bir başkası bir şey bulmadan önce bir

fırsat yakalamalıyız.

incindim."

THIRTY-THREE

A Helania kız kardeşinin Facebook sayfasına giriş ve şifre bilgilerini girdikten sonra Brother Butch'un ayrıntıları yeni bir kağıda not almasını istedi. Isobel'in öldürülmesiyle ilgili olarak neler yaşadığını ilk elden bildiğini asla tahmin edemezdi ve her ikisinin de kardeşlerini kaybetmiş olmaları, ona yardımcı olabilecek herhangi bir konuda onu serbest bırakmasını mümkün kıldı.

Onlar bir tür akrabaydı. Kan dökerek.

"Aşağıdaki ofiste bir bilgisayar var," dedi. "Siz gittikten sonra oturum açacağım."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

"Farklı bir platformdan haber alırsanız bana haber verin.

Tek yapabileceğimiz bir şey çıkana kadar kazmaya devam etmek. Her zaman çıkar. Ne yazık ki, vahiyler insanın değil, Tanrı'nın zamanındadır ve O bizi bekletir."

Boone, "Rotasyona ne zaman döneceğimi bilmiyorum," dedi. "Ama Pyre'a geri döneceğim ve o zamana kadar her şeye göz kulak olacağım."

"Seni izleme listesine ekleyeceğiz evlat. Bu gece yarısından itibaren, oranın açık olduğu her saatte orada kardeşlerimiz ve savaşçılarımız olacak. Ne olur ne olmaz."

"Böylece insanlar güvende olacak," dedi Helania rahatlayarak.

"Her şeyden önce vampirler içindir, ancak elbette, bir insanı etkileyen bir şey görürlerse, müdahale edeceklerdir.

ikincil bir önceliktir."

"Bildiğim iyi oldu." Helania sandalyesinden kaydı. "Bu gece oraya gidiyorum."

Butch ona bakarken kaşlarını çattı ve kadın kendini bir sürü "hadi makul olalım" cümlesine hazırladı.

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum," dedi Rahip. "Soruşturmayla ne kadar bağlantılı olduğunuz düşünüldüğünde bu riskli."

"Orada hiç tehlikeye girmedim."

"Bundan emin misiniz? Sırf cinayetleri ihbar ettiğiniz için birileri sizi hedef alabilir."

"Ama bu gizli bir hat."

Başını sallayan Kardeş ayağa kalktı. "Paranoyakça konuştuğum için özür dilerim ama tanıklarım konusunda kimseye güvenmiyorum. İşler kimsenin tahmin edemeyeceği yönlerde gidebilir. Güvende olmanızı istiyorum, bu yüzden lütfen Pyre'ın Revyval'inden uzak durun."

Boone da ayağa kalktı. "Ona ne yapıp ne yapamayacağını söylemeye hakkımız yok. O bir şüpheli ya da şüpheli bir kişi değil. O bir tanık, az önce öyle dediniz."

"İşte bu yüzden onu yaşayanların ve nefes alanların tarafında tutmak istiyorum."

"İsterse gidebilir ama ben de onunla birlikte orada olacağım." Kardeş aralarında bir ileri bir geri baktı. Sonra defterini eline aldı. "Tamam. Bununla yaşayabilirim."

"Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Helania yine kendi kendine yeterlilik çizgisini savunacaktı ama Kardeş'in haklı olduğu bir nokta vardı. Isobel'in en yakın temsilcisi olarak soruşturmaya yardım etmek istiyordu. Ama belki de kulüpte değerlendiremediği riskler vardı? Ve bu konuda neden aptallık etsin ki? Ayrıca . . .

Eli tekrar karnının alt kısmına gittiğinde, hayatta kalmak istemesinin başka bir nedeni olabileceğini biliyordu-

Her nedense, o anda Isobel'in sahip olabileceği gençleri asla bilemeyeceğini fark etti.

Helania yeni bir üzüntü dalgasıyla, "Umarım bunu yapanı buluruz," dedi.

Kardeşin gözleri ciddiydi, ipek gömleğinin yakasına soktu ve ağır bir altın haç çıkardı. "Rabbim ve Kurtarıcım üzerine yemin ederim ki kız kardeşini öldüren her kimse bulunup gereği yapılana kadar asla pes etmeyeceğim. Bu benim sana ve Isobel'ine olan yeminim. Vazgeçmeyeceğim ve araştırmayı asla bırakmayacağım ve Tanrı bana yolu gösterecektir. O her zaman gösterir."

Helania gözlerini dikip erkeğe baktı. Ve sonra, muhtemelen profesyonelce davranması gerektiği halde, kollarını erkeğe doladı ve ona sarıldı.

Biraz geri çekilerek onun şaşkın yüzüne baktı. "Her kurbanı kız kardeşinmiş gibi davranıyorsun, değil mi? Ve her suçluya da onun katiliymiş gibi."

Gözlerinde parlayan acıyı görmek zordu - çünkü onun kalbinde de aynı şey vardı. "Evet," dedi. "Onların her biri benim kız kardeşim."

"Erkeği bulacaksın." Boone'a baktı. "Ve biz de seninle birlikte çalışacağız."

Kardeş onu sertçe kucakladı ve sonra geri çekildi. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Bana inanmak."

Onun haçına baktı. "Her şey inançla ilgili, değil mi?"

Boone avucunu cırparak erkeğe veda ettikten sonra Helania onunla birlikte odadan çıktı ve Kardeş koridorda ilerlemeye başladı.

Boone telefonunu çıkardı. "Fritz'e gitmeye hazır olduğumuzu mesaj atmam gerekiyor."

"Aceleye gerek yok."

Soğuk beton duvara sırtını yasladığında, buraya sık sık gelip gelmeyeceğini merak ederken buldu kendini. Randevular için. Karnı büyüdükçe ve içinde hayat büyüdükçe.

Kalbinin derinliklerinde sessiz, çekingen bir heyecan alevlendi.

Bir genç. Sevecek biri. Kendinden ve Isobel için duyduğu kederden başka bir şeye odaklanacak biri-

Yolun aşağısında, daha önce girdiği muayene odasını geçtikten hemen sonra bir kapı açıldı ve halter tesisi olması gereken bir yerden iki erkek çıktı. Üstsüzdüler ve terliyorlardı, Helania ya da Boone'a aldırış etmediler. Sadece ters yöne doğru yürüdüler-

Helania doğruldu, beyni ona pozisyon değiştirmesini söylemeden önce vücudu hareket etti. Burun deliklerini açarak tökezleyerek ileriye doğru bir adım attı. Ve sonra bir adım daha.

İçlerinden birinin kokusu, yabancı olmasına rağmen tanıdıktı. Ve zihninde anında kurulan bağlantı dehşet vericiydi.

Boone dikkat kesildi. "Helania? Ne-"

Sol taraftaki uzun boylu, Mohawk saçlı erkeği işaret etti ve "Sen! O sendin!" diye bağırdı.

* * *

Butch eğitim merkezinin ofisine giderken kafası tamamen karıştı. Janie ne zaman gündeme gelse, hangi durumda olursa olsun, her zaman biraz sarsılırdı. Ama bundan daha fazlası vardı. Her nasılsa, Helania'nın sarı gözlerine bakmak, onun Tanrı'sına duyduğu güvenin aynısını Helania'ya duymak onu derinden sarsmıştı.

Her kurbanda kız kardeşinmiş gibi davranıyorsun, değil mi? Ve her suçluya da onun katiliymiş gibi.

Bir açıdan bakarsak, o kadar da zor bir tahmin değildi. Merhaba. Çocukluk travması yetişkinlikteki yaşamı etkiliyor mu?

Özellikle de söz konusu bireyi kendi geçmişinde yanlış giden şeyleri başkalarının geleceğinde düzeltmeye motive ettiği için mi? Tam olarak Einstein malzemesi değil. Ama yine de Helania'nın bunu bu şekilde dile getirdiğini duymak?

Vay canına, canı viski istedi. Ya da on beş.

Ama bir içki içme isteği, hem de kokteyl tarzında değil, harekete geçeceği bir şey değildi. Alkolü duygusal bir silgi olarak kullanmak eski yaşam tarzının bir parçasıydı ve bir geceliğine bile olsa bu boka geri dönerse lanetlenirdi-

"-o sendin!"

Butch kısa bir süre durdu ve arkasını döndü. Ağırlık odasının aşağısında Helania, Piçler Çetesi'nin iki üyesine doğru ilerliyordu, parmağı suçlama işaretiydi ve vücudu titriyordu.

Balthazar ve Syn de aynı şekilde bağırıya karşılık verirken, Boone onlarla dişi arasına atladı ve Helania'nın çok yaklaşmasını engellemek için kollarını uzattı.

Butch bir lanet okuyarak içgüdüsel olarak kalçasında kılıfında tuttuğu otomatik silahına uzandı ama dramaya doğru koşarken silahı kalçasının yanında tuttu.

"Burada neler oluyor?" dedi polis moduna geçerek.

İki Piç'e şöyle bir bakınca, onlardan bir saldırı gelmesi pek olası görünmüyordu. Balthazar şaşkın görünüyordu, yüzünde WTF'den başka bir şey yoktu. Peki ya Syn?

"Dişiyi öldürdü! Kız kardeşimi öldürdü!"

Helania hızlı ama net konuşuyordu ve Syn'i işaret eden parmak, okuduğunuz gibi bir sıralama kimliği idi. Ve Piç'in tepkisi ilginçti çünkü hiç tepki vermedi. Savaşçı öylece kadına baktı, yüzünde, gözlerinde, duruşunda hiçbir değişiklik yoktu.

"Kulüpte o öldürülen kadınla birlikteydin!" Helania söyledi. "O zaman kokunu almıştım. Onu alt kata indiren sendin. Ve kan kokusunu aldıktan sonra aşağı indiğimde, havada senin kokun vardı! O sendin!"

Syn Sfenks kartını oynamaya devam etti, yüz hatları sakın ve neredeyse sıkılmıştı. Ama Balthazar? Piç şimdi yoldaşına öfkeyle bakıyordu ... sanki, sadece belki de, bu adamla bunu daha önce yaşamış gibiydi.

Butch Boone'a baktı. "Bana bir iyilik yap, onu bulduğumuz odaya geri götür. Syn ile konuşmak istiyorum."

"O yaptı!" Helania erkeğe doğru hamle yaptı ama Boone onu yerinde tuttu. "Seni piç! Seni lanet olası piç!"

Butch kadının yanına yaklaştı ve dikkatini çekince sesini alçalttı. "Sana inanıyorum. Onu öldürülen kadınla birlikte gördüğüne inanıyorum. Onu alt kata kadar takip ettiğine inanıyorum. Şu anda onunla konuşmama izin vermeni istiyorum, tamam mı? Sonra seninle daha fazla konuşmak istiyorum."

Helania ağır ağır nefes alıyordu, yüzü bembeyazdı, gözleri kocaman açılmıştı. Ama hakkını yemeyelim, kendini sakınleştirdi.

"Gitmesine izin verme," dedi sertçe. "Sakın gitmesine izin vereyim deme."

"Yapmayacağım. Yemin ederim. Janie'm üzerine."

Helania Boone'a baktı. Gergin bir andan sonra erkeğin onu götürmesine izin verdi, ikisi birlikte sorgu odasına doğru yürüdüler. Tüm bu süre boyunca omzunun üzerinden dik dik baktı ve kapı kapandıktan sonra bile Butch onun suçlayıcı bakışlarını lanet betonun içinden hissettiğine yemin edebilirdi.

Butch tekrar Piçlere döndü. Balthazar'ın yoldaşının yanına yaklaşmış olmasını tuhaf buldu.

diğer erkeğın aptalca bir şey yapabileceğinden endişeleniyordu. Ama sanki kaçacak bir yer varmış gibi?

Yine de, Syn'in sert bakışları göz önüne alındığında, belki de endişelenecek başka türden "aptallar" vardı.

Butch rahat bir ses tonuyla Piç'e, "Bu beklenmedik bir şeydi," dedi. "Az önce olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

"Hiç de değil," diye söylendi Syn. "Onunla konuşman gerekiyor. Benimle değil."

"Buna katıldığımdan emin değilim." Butch aralarındaki mesafeyi kapattı ve göz göze geldiler. "Öldürüldüğü gece, öldürüldüğü kulüpte öldürülen bir kadınla birlikte olduğunu tespit ettim. Ve arkadaşının bu kadar sinirli görünmesine bakılırsa, bu tür bir belaya ilk kez bulaşmadığına dair bir his var içimde. Haksız mıyım?"

Syn omuz silkti. "Söyleyecek bir şeyim yok." "Hiç mi?"

"Şimdi de insan dünyasını mı oynayacaksınız? Beni kelepçeleyip hücreye atmadan önce bazı haklarımı okuyacak mısınız?"

Butch, en azından Caldwell'de vampirler için hapisane olmadığı gerçeğinden bahsetmenin yararlı olacağını düşünmüyordu. Batıda seçenekleri vardı ama Nevada çölü çok ama çok uzaktaydı. Belki de o orospu çocuğunu bir FedEx kutusuna sıkıştırabilir, kutuda birkaç delik açabilir ve kıcını ceza kolonisine gönderebilirlerdi.

Butch ne haltlar döndüğünü anladıktan sonra tabii. Balthazar yoldaşına ters ters baktı. "Ya sen konuşmaya başlarsın ya da ben."

"Adama söyledim, söyleyecek bir şeyim yok."

Uzun bir sessizlik oldu. Ve sonra Balthazar Butch'a odaklandı.

"Arkadaşımlın cesetlerle ilgili küçük bir sorunu var. Etrafında çok fazla ceset oluyor ve bunlar her zaman bizim istediklerimiz olmuyor."

Syn, "Sokaktaki o insan hak ettiğini buldu," diye mırıldandı.

"Ama bunu böyle yapmak zorunda değildin." Balthazar başını salladı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Pyre'da bir şey olduysa, bunu itiraf etmelisin."

Syn bir kaşını kaldırdı ve sonra omuz silkti. "İyi. Kulüpte bir kadınla birlikteydim ama öldürülenin o olup olmadığını bilmiyorum."

Butch kaşlarını çattı. "Neden bana daha önce söylemedin? Herkesten oraya gidip gitmediklerini bana bildirmelerini istedim."

"Önemli olduğunu düşünmemiştim."

Butch çenesini kaldırdı. "Şu anda Havers tarafından otopsi için kesilmekte olan ölü bir kadın var. Ve sen bunun önemli olmadığını düşünüyorsun."

"Hayır, yapmadım."

"İşte benim sorunum da bu. Bana önceden söyleseydiniz, şu anda bir şeyler sakladığınızı düşünmezdim."

Syn gözlerini devirdi ve arkasını dönecekmiş gibi yaptı. "Bu beni sıkıyor-"

Butch hızla hareket ederek diğer erkeği yakaladı ve onu beton duvara doğru itti. Syn'i ön koluyla boğazından kavrayıp pedini bıraktı ve silahının namlusunu Piç'in şakağına dayadı.

"Bunun bir şaka olduğunu mu sanıyorsun?"

Butch göz ucuyla Boone ve Helania'nın sorgu odasının kapısında onu izlediklerini gördü ama bu konuda endişelenemezdi. Bazı cevaplar almak için Piç'i vurmak zorunda kalırsa, tetiği anında çekerti. Örneğin bir kulağını kaybetmek acı verici olabilirdi.

Kolunun üst kısmına kurşun yemek de öyle. Dize. Vurulacak pek çok ölümcül olmayan yer vardı ve acı, meşhur kapıları açmaya çok meyilliydi.

Ancak Syn bu tunç gösterisinden etkilenmiş gibi görünmüyordu. Siyah gözleri zekâyla parlıyordu ama kesinlikle hiçbir duygu yoktu.

"Bir kadın öldü," diye homurdandı Butch, "ve sen az önce onu öldürmekle suçlandın. Ve sen sessiz mi kalıyorsun?"

"Yorum yapmayacağım ama bir şeyler yapacağım." Syn şeytani bir şekilde gülümsedi, o siyah bakışları aniden kanlı bir ay gibi kırmızı parladı. "Ölü bedenler için bir alana bir bedava yapmaya ne dersin?"

Erkek, Butch'un onu yakalayamayacağı kadar hızlıydı. Syn silahı kaptı ve dolu ağzını kendi ağzına soktu.

Gözlerinde, kırmızı, parlayan gözlerinde tek ve sadece tek bir mesaj vardı: Yap şunu.

THIRTY-FOUR

DBoone sadece Helania'yı herhangi bir başıboşluktan koruduğundan emin olmak istedi. uçan kurşun.

Ama tabii ki Syn, Butch'un lanet olası silahını ağzına dayadığında bu zorunluluk tartışmalı bir mesele haline geldi.

İki erkek de tetiği çekmenin eşiğinde kilitlenmiş halde dururken titriyordu; Piç'in çıplak üst gövdesi yüksek kabartma şeklinde oyulmuştu, Butch'un gerçek boyutlardaki yapısı ise kaygan kıyafetlerinin altında bir boksörünkine benziyordu. Ve bir saniye içinde, sanki sessiz bir alarm çalmış gibi, Kardeşler spor salonundan, ofisten ... diğer klinik odalarından içeri doldu. Birkaç dakika sonra silah Syn'in ağız boşluğundan çıkmış, ikili ayrılmış ve Vishous Butch'u sorgu odasına götürüyordu.

İkili içeri girerken Boone onlara biraz yer vermeyi düşündü ama Helania buna yanaşmadı. Kardeşlerin hemen ardından içeri girdi ve bu Boone'un da içeri gireceği anlamına geliyordu.

Vishous arkasını döndü ve buz gibi gözlerle ikisini süzdü. "Bana onunla bir dakika verin. Gitmek zorunda değilsiniz ama ikinizin de sakinleşmesi gerekiyor."

Boone, Helania'yla birlikte uzak duvara doğru geri çekilirken başını salladı. Birlikte, V'nin Butch'u zorla bir sandalyeye oturtmasını ve ağır bir elle onu yerinde tutar gibi görünmesini sessizce izlediler. Birbirleriyle alçak sesle konuştular ve

saygı duyan Boone, kulak misafiri olma ihtimalini azaltmak için arkasını döndü.

"İyi misin?" diye fısıldadı Helania'ya, solgun yüzüne bakarken.

Başını yavaşça salladı ve sert, alçak bir sesle konuştu. "O olduğunu biliyorum," dedi ısrarla. "Tanrım... o gece oydu. Ve belki Isobel'i de o öldürdü."

Kadın gözyaşı dökmeye başlayınca, adam kollarını ona doladı ve kadın, adam onu dik tutana kadar göğsüne gömüldü. İşte o zaman Kardeşler başlarını çevirip baktılar.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Butch. "Profesyonelce davranmadım.

Bu bir daha olmayacak."

Helania başını Boone'un göğsünden kaldırdı. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Ben de onu vurmak istiyorum."

"Kimse kimseyi vurmuyor," diye araya girdi Vishous. Sonra gözlerini devirdi. "Ve böyle bir şey söyleyen ben olursam insanların çıldıracağını biliyorsun."

Butch Helania'ya, "Onun o olduğundan emin misin?" diye sordu. "Hiç şüphen yok."

"Ne kokladığımı biliyorum. Yalan makinesine gireceğim. Ya da beni körlemesine test edin, onu bin kez doğru seçerim."

"Tamam." Butch başını kaldırıp Vishous'a baktı. "Syn'in bir sonraki emre kadar burada bir hasta odasında tam koruma altında tutulmasını istiyorum. İntihar riski taşıdığı düşünülmeli, bu yüzden kendini bıçaklayabileceği, kesebileceği ya da asabileceği her şeyden arındırın. Şimdi gidip malikanedeki odasını arayacağım ve onu konuşturmamız gerekiyor. Xcor'u buraya getirin. Onu konuşturabilecek biri varsa, o da lanet olası patronudur. Ve bunun kaydedilmesini istiyorum."

Vishous başını salladı. "Tamamdır."

"Ama önce, ben burada Helania ile ayrıntıları teyit ederken senin de Wrath'ı güncellemen gerekiyor."

Diğer Kardeş ayrılırken, Boone'un her şeyin Butch'un istediği gibi yürütüleceğinden hiç şüphesi yoktu ve bu rahatlatıcıydı.

Yüce Tanrım, katilin kendilerinden biri olduğu fikri? Boone buna inanamıyordu ve yine de o ara sokakta parlayan kırmızı gözleri hatırladıkça ve o insan saldırganın parçalanmış cesedinin başında dururlarken Piç'in ona söylediklerini düşündükçe?

Syn'in spor olsun diye adam öldürebileceğinden şüphe duymuyordu. Butch etrafına bakındı ve küfretti. "Kahretsin, defterimi koridorda unutmuşum."

"Gidip getirmemi ister misin?" Boone, vücuduyla fotoğrafları engellemek için geri dönerken bile sordu.

"Hayır, her şey yoluna girecek." Kardeş Helania'ya odaklandı. "Syn'i Mai ile kulüpte gördüğünüz gece tam olarak ne giydiğini tekrar söyleyebilir misiniz?"

Başını salladı ve masaya doğru yürüdü. Otururken ellerini öne doğru uzattı ve Boone bunun bir şey saklamadığını kanıtlamak için olduğu izlenimine kapıldı.

"Başında siyah örgü bir şapka vardı. Koyu renk güneş gözlüğü. Ve tamamen siyah giysiler."

"Ne tür kıyafetler giyeceğiniz konusunda gerçekten açık olabilir misiniz? Senin gibi bir pelerin mi? Ya da-"

"Deriler. Siyah kash gömlek, sanırım. Sonra da deri bir ceket." Boone vücudunu göstererek konuştu. "Benimki gibi mi?"

"Evet, tıpkı seninki gibi."

"Ne tür ayakkabılar? Ya da bot?" Butch sordu.

"Bilmiyorum. Özür dilerim." Başını iki yana salladı. "Ve sen sormadan söyleyeyim, yüzünü gerçekten görmedim. Bunu itiraf etmeliyim. Ama kokusu çok netti."

"Harika gidiyorsun. Bana gereğinden fazlasını ve bu gece alacağımızı düşündüğümünden çok daha fazlasını verdin." Kardeş

altın haçını tekrar çıkardı. "Gördün mü? Ben ne diyorum. Onun zamanında."

Helania arkasına yaslandı ve Boone'a baktı. "Biliyor musun, buraya kontrol için gelmemiş olsaydım, onunla nasıl karşılaşabilirdim bilmiyorum."

Boone, "Bunun olması gerekiyordu," dedi.

Helania tekrar Butch'a baktı. "Şimdi ona ne olacak?"

"Ben odalarını arayıp ne bulabileceğime bakarken o burada bekliyor. Mai'nin kanından ya da kokusundan herhangi bir iz var mı? Dolabında asılı et kancaları ya da kurbanlara ait bir parça giysi gibi kanıtlar var mı? Sonra onu Wrath'a götürürüm ve her şeyi senin tanıklığınla birlikte Kral'a sunarım - tıpkı bir yargıcın önündeymişim gibi. Syn'in kaderine Gazap karar verecek."

Helania'nın gözleri kısıldı. "Peki bununla ne olması muhtemel?"

Kardeş bir an sessiz kaldı. "Eğer katil Syn ise? Bu işin sonunda yaşamıyor olacak. Bunun sözünü verebilirim."

"Orada olmak istiyorum. O öldüğünde." Öne doğru oturdu ve Kardeş'in kolunu tuttu. "Anlıyor musun? Benim için bundan daha önemli bir şey yok. Onun öldüğünü görmek istiyorum. Kız kardeşimin huzur içinde yatmasının tek yolu bu."

Butch başı ağrıyormuş gibi yüzünü ovuşturdu. "Syn'in kız kardeşini öldürdüğünden emin değiliz."

Boone konuştu. "Ama orada bir bağlantı olabilir. Çok olası bir bağlantı."

"Evet." Butch ayağa kalktı. "İçimde öyle bir his var."

"Orada olmak istiyorum," diye ısrar etti Helania. "O öldürüldüğünde." "Bu Gazap'a bağlı. Eğer ölüm cezasına çarptırılırsak, tanık olmak için Kral'a dilekçe vermek gerekecek."

Bakalım ne diyecek." Kardeş bir elini onun omzuna koydu. "Ama onu benim kadar tanıyor musun? Nereden geldiğini tamamen anlayacaktır."

* * *

Helania'ya, Kardeşlik'in lüks Mercedes'iyle evine dönüş yolculuğu bir nefesten daha kısa sürmüş gibi geldi. Tamam, iyi... belki de daha çok iki derin nefes alma ve bir hıçkırık gibiydi. Ama bundan daha uzun sürmedi.

Ve kapısını açık tutan yaşlı uşak sayesinde sıcak iç mekandan çıkarken zamanda bir bozulma daha oldu: Boone'la birlikte arabanın arkasına oturup Kardeşlik'in tüm o tesisleri sakladığı yere doğru yola çıkmalarının üzerinden günler mi yoksa saniyeler mi geçtiğine karar veremiyordu.

O kafasında görelilik teorileriyle uğraşırken Boone da arka koltuktan indi. Ve tıpkı eğitim merkezinin park alanında olduğu gibi, uşak kapıya gidip görevini yapacak zamanı olmadığı için telaşlandı.

İki erkek bir şeyler söyledikten sonra kadın Fritz'e teşekkür ediyor ve araba kar yığınının üzerinde uzaklaşıyordu.

"Sadece seni kapıya kadar geçirmek istiyorum," dedi Boone. "Kalmak zorunda değilim."

"Sorun yok." Kendini salladı. "Yani, içeri gelmeni istiyorum. Eğer bir dakikan varsa."

Binanın ön girişine doğru yürürlerken, bağımsızlık teklifi için bu kadar yeter, diye düşündü. Yine de Boone'un evine gelmesini istemişti ve bunu sadece yalnız kalmak istemediği için yapmamıştı. Onunla birlikte olmak istediği içindi ve ille de cinsel olarak değil.

Sadece tüm bunların gerçekten yaşandığından emin olması gerekiyordu, koridorda o savaşçıyı görmesi . .. Butch'la kız kardeş ve baba kayıpları hakkında konuşmaları-

Boone ile birlikte binanın dış kapısından içeri girdiklerinde, Boone doğru anahtarı çıkarırken posta kutularının yanında durdular.

"Katilin Kardeşlik ile bağlantılı olmasını hiç beklemiyordum." Anahtarını içerideki kilide soktu ve döndü. "Yani ... onlardan biri, değil mi?"

"Hayır, onlarla dövüşüyor." Boone ağırlıkları açmasına yardım etti. "Bu büyük bir fark."

Bodrum katına indiklerinde sessizdiler ve kadın onları dairesine aldı.

"Vay canına," dedi onları içeri kapatırken. "Burası çok temiz."

"Gün boyunca kendime yapacak bir şeyler bulmam gerekiyordu." Parkasını çıkardı ve Pyre'nin Revyval pelerininin yanına astı, eli siyah kumaşın kıvrımlarında gezindi. "Aklımı bir şeylerden uzak tuttu."

Kadın adama baktığında, adam kanepeye oturmuş ve kucağında oya yastıklarından biri vardı. Becerikli parmakları bir sümbülün izini sürerek düzenli dikiş çizgileri üzerinde geziniyordu.

"Bunu yapmak uzun zaman almış olmalı," diye mırıldandı. "Bir başka mükemmel dikkat dağıtıcı." Yanına geldi ve onunla birlikte oturdu. "Düşüncelerimin kontrolden çıkmaması için zihnimi yeterince meşgul ediyor."

"Belki de bunu kabul etmeliyim." Yastığı bir kenara koydu. "Onları satabilir ve geliriyle yaşayabilirim."

"Faturaları ödememe yardımcı oluyor."

"Uyumayı bıraktım, bu yüzden artık fazladan zamanım var." Birbirlerine baktılar. Kadın adama doğru eğildiğinde, adamın ne diyeceğinden emin değildi.

yapmak için. İhtiyaç duyulduktan hemen sonra her şey olduğundan daha iyiydi, ancak çok fazla bilinmeyen vardı.

Boone işaret parmağını dudaklarına koyarak onu durdurdu. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Doktor Jane'e özellikle hamile değilsem doğurganlığın semptomlardan daha uzun sürüp sürmediğini sordum. Sürmediğini söyledi. Yani endişelenmemize gerek yok." Kaşlarını çattı. "Tabii senin için bir şeyler değişmediyse."

"Seni isteyip istemediğimi mi soruyorsun?" Başparmağıyla kızın alt dudağını okşadı. "İstemediler. Yine de sana hayır demeyeceğim. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman."

Karşılığında ona bir şeyler söyleyebilir, içinde bulundukları durum karmaşık olsa da ona karşı hislerinin karmaşık olmadığını kelimelerle ifade edebilirdi.

Bunun yerine, parmağını dudaklarının arasına alıp dilini etrafında döndürerek ağzının konuşmasına izin verdi.

Ondan gelen mırıltı duymak istediği şeydi. Boone'un bir sonraki hamlesi ise parmağını geri çekip yerine dilini koymak ve onun içine doğru yalayarak ilerlemek oldu. Öpücük ihtiyacı olan her şeydi ve kollarını onun boynuna sararken ona doğru eğildi. Boone onu tekrar kanepeye ittiğinde, kadın kendini bıraktı.

Ama onu dikkat dağıtmak için kullanmadığını bilmesini istiyordu. Düşünmek istemiyordu, bu doğruydı. Ama şu anda ona ihtiyaç duymasının başka pek çok nedeni vardı.

"Boone . . ."

"Açıklamak zorunda değilsin." Geri çekildi. "Sadece seninle olmak istiyorum ve seni her şekilde elde edeceğim."

Helania onunla özdeşleştirdiği koyu baharatları koklarken onun yüzünü okşadı. "Ben seni hak etmiyorum."

"Aynen öyle."

Ağızları daha da derin bir öpücükle birleşti ve giysileri çıkarılıp yere atılırken de bunu sürdürdüler. Çıplak olduklarında, kadın kalçalarını ayırdı ve onu karşıladı.

"Yavaş gideceğim," dedi. "Hâlâ ağrın varsa diye."

"Tamam."

Biraz irkildi ama sonra adam içini doldurmaya başladı, kalın ve sıcaktı. Yine de hareket etmedi.

"Helania . . ." diye fısıldadı. "Damarımı al."

Gözleri hiç beklenmedik bir anda adamın boğazının yanından geçen kalın şahdamarına kaydı. Beslenmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve içinde bulunduğu stres ani bir açlıkla birleşmişti.

Bir de hamile olma ihtimali vardı. "Emin misin?" diye nefes aldı.

"Yalvarmamı mı istiyorsun?"

Dişleri aceleyle üst çenesinden aşağı düştü ve dudakları ikiz noktaları ortaya çıkarmak için ayrıldığında inledi. Hızlı bir hareketle vücutlarını yeniden konumlandırdı, böylece kadın onun kalçalarının üstünde, kontrolde ... baskın olacaktı.

"Al beni," dedi. "Kullan beni."

Kadından çıkan tıslama daha önce hiç çıkarmadığı türden bir sestti ve kadın adamın boğazına saldırırken Boone onun adını haykırdı, kalçaları yukarı kalktı, uyarılmışlığı kadının içine daha da fazla itti. Ağızında ve boğazının arkasında bıraktığı tat sarhoş edici bir heyecandı ve kadın içmeye başladığında, Boone pelvisini hareket ettirmeye başladı.

Ona sadece onun verebileceği besini yutarak, adam orgazm olurken karnını ve cinsel organını doldurdu, ısırığının tatlı acısı onu açıkça eşiğin üzerine gönderdi. Tek ihtiyacı olan da buydu. O da serbest kaldığını hissetti, çekirdeğinden dışarı yayılan zevk halkaları

Ona verdiği gle birlikte gelen bir sevinç dalgası.

Duyguları ne kadar inanılmaz olsa da, damarına devam etmek için ne kadar cazip olsa da, çok fazla almamaya çok dikkat ediyordu. Kan bağının bu kadar saf olması ve ayrıca yakın zamanda kutsal bir Seçilmiş'ten kan almış olması, Helania'nın daha önce kimsenin yaptığını duymadığı bir şeydi -Yani muhtemelen ona çok daha fazlasını verebilirdi. Ama ona gerçekten değer veriyordu ve onun çok değerli hayatını tehlikeye atmaktansa kana susamayı tercih ederdi.

Kendine yetecek kadar aldıktan sonra, delinmiş yaraları yalayarak kapattı ve sonra onun ağzını öptü. Ve vücutları birlikte hareket etmeye devam etti, orgazmlar orgazmlarla birleşti, seks her ikisinin de kelimelere dökemediği her şeyin bir ifadesiydi.

Cevaplanmamış o kadar çok soru vardı ki. Toplanması gereken çok fazla ip vardı. Önlerinde birbirinden ayrılan pek çok yol vardı.

Ancak böyle bir anları vardı. Ve sadece bunun son anları olmaması için dua edebilirdi.

THIRTY-FIVE

B Piçler Çetesi Kardeşlik'le birlikte malikaneye taşındığında, karar daha önce kapalı olan bir yatak odası koleksiyonunu açmak için yapılmıştır. İkinci kattaki oturma odasının uzak duvarından dışarı çıkılarak ulaşılan ek süitlerin kapladığı alan, garajın yanı sıra mutfak/kiler/çamaşırhane kanadının tamamına yayılmıştır.

Butch çok güzel döşenmiş bir salonda ilerlerken, lambri panellerden sarkan İngiliz manzaralarını gösteren yağlıboya tablolardan hiçbirine göz atmadı, yan masalardaki kış bile taze çiçeklere bakmadı ya da pencerelerin altındaki çıkıntılarda duran ara sıra rastlanan büstlere hi-how're-ya yapmadı.

Fritz'e odaklanmıştı. Kâhya yolun yaklaşık dörtte üçünde, kapalı bir kapının önünde durmuş, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Butch yaklaşırken, "Efendim?" dedi. "Kral bu kapıyı sizin için açmamı istediğini belirtti?"

"Evet."

"The Kral belirtildi sen vardı gidiyor içindenetlemek Odaları mı? Lordumun talimatıyla mı?"

"Evet. Planımız bu."

Ve teşekkür ederim, Wrath.

Belki de Butch'un onca yıl boyunca insan sisteminde polislik yapmış olmasıydı. Ya da belki de

Evde herhangi bir sorun olmadığından emin olmak için kıcını kollaması gerektiğini hissetti. Ya da belki de kuzeninin bu çatı altındaki ve ırk içindeki tüm meseleler üzerindeki otorite konumunu kabul ediyordu. Ama nedeni ne olursa olsun, Wrath'a Syn'in eşyalarını karıştırmanın sorun olup olmadığını sormak zorunda hissetmişti.

Ve ne biliyorsunuz, Helania' nın Piç'in kimliğine dayanarak, söz konusu izin verilmişti.

Butch uşağın önünde durdu. "Her şeyi gözden geçirirken şahidim olmanı istiyorum."

"Tanık mı?"

"Hiçbir şey yerleştirmediyimi ya da Syn'in eşyalarını yanlış kullanmadığımı kanıtlamak için."

Fritz eğilerek selam verdi. "İhtiyacınız olan her şekilde size hizmet etmek benim için bir zevktir."

"İyi anlaşma. Teşekkürler. Şimdi eşyaları açalım ve neyimiz varmış görelim."

Uşak neredeyse kendi eli büyüklüğünde bakır bir anahtarı kilide soktu ve eski moda tamburlar yerinden çıkarken bir takırtı duyuldu. Gıcırdayan menteşeler yoktu. Fritz'in yönettiği bir evde böyle bir şey asla olmazdı.

Koridordan gelen ışık karanlığa karıştığında Butch gördükleri - d a h a doğrusu göremedikleri- karşısında kaşlarını çatı.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandı.

"Bu onun olmasını istediği şey."

Butch içeri girerken başını salladı. Oda tamamen çıplaktı. Halı yoktu. Yatak yoktu. Komodin ya da büro yoktu. Yazı masası, yan sandalyeler ya da Darius'un sadece Christie's tarafından tatmin edilebilecek bir alışveriş bağımlılığı varmış gibi malikanenin diğer her bir santimetrekaresini dolduran antika eşyaların hiçbiri yoktu.

Butch omzunun üzerinden baktı. "Syn her şeyi nereye koydu? Mobilyaları yani."

"Ondan kurtulmamı istedi, ben de bazı eşyaları başka süitlere paylaştırdım ve geri kalanı bodruma gitti. Ona zevkine daha uygun bir şey sipariş etmeyi teklif ettim ama Eski Dünya'da bir asker olarak, saklanma deliklerinde ve karakollarda sırtında taşıyabileceğinden başka bir şey olmadan uyumaya alışkın olduğunu söyledi. En basit dekor bile ona kendini sıkışık hissettiriyordu."

Butch çıplak döşeme tahtaları arasında dolaşırken mokasenlerinin ayak sesleri çorak duvarlarda yankılanıyordu. "Buraya taşındığından beri böyle olduğuna emin misin? Son kırk sekiz ya da yetmiş iki saat içinde geri gelip bir şeyleri temizlemiş olma ihtimali yok mu?"

Fritz'in yüzü düşüp solduğunda Butch ne yaptığını anladı. Kâhyaya doğru koşarak ellerini uzattı ama sonra bıraktı çünkü köpeğe dokunmaya çalışırsa işleri daha da kötüleştireceğini biliyordu.

"Özür dilerim," dedi Butch aceleyle. "Sadece mırıldanıyordum, bilirsiniz, kendi kendime konuşuyordum. Yanlış hatırladığınızı ya da bu evdeki her bir odanın, dolabın, koridorun ve bodrumun yapısını, düzenini ve içeriğini bilmediğinizi ima etmek istemedim."

Fritz tereddüt etti, sanki Butch'un gerçeği söylemek yerine onu neşelendirmeye çalıştığından endişelenmişti.

Butch haçını çıkarırken, "Rabbim ve Kurtarıcım üzerine yemin ederim," dedi. "Bunu yüksek sesle söylememin tek nedeni, bu odalardaki her şeyi olduğu gibi görmemin hayati önem taşıması, kimsenin bir şeyler atarak izlerini gizlemeye çalışmaması."

"Syn şüpheli mi?" Fritz sordu. "Çalınan bir şey için mi?"

Evet, diye düşündü Butch. Bir hayat. Ya da iki. Belki de üç. "Bu zor bir durum." Butch etrafına bakındı. "Şey, sanırım burası çıkmaz sokak, hayır, bekle, banyo ve dolap. Burada bir dolap olmalı."

Yürüyerek banyoya bir göz attı. Mermer alan da cırılçıplaktı, Butch'un artık görmeye alıştığı tüm lüksler gitmişti: Banyo paspası yoktu. Kabarık ekstra havlular yok. Bornoz yoktu. Bir diş fırçası ve tek bir tüp diş macunu vardı. Crest Original.

Sanki adam da florürünün yakınında yaygara kopmasından hoşlanmıyordu. Butch çekmeceleri açtı. Dolapları kırdı. Tuvalet odasına eğildi.

Sadece jilet ve tıraş losyonu vardı.

Fritz'e baktı. "Nerede uyuyor?" "Sanırım şimdi göreceksiniz."

"Dolap mı?" "Evet, sanırım öyle."

Bir çift kapıya doğru yürüyen Butch kapıları açtı ve tepedeki ışık yandığında gözlerini kırıştırdı.

Omuz hizasındaki oda büyüklüğündeki alanın etrafını saran çıplak askı çubuklarına bakarken, "Tamam, bu tam bir suç israfı," dedi. "Gardırobumun en az yarısını buraya sığdırabilirim."

Ya da Marissa'nın, Jane'in ve Vishous'un tüm kıyafetlerini ve golf arabasını.

Ama Fritz'in bahsettiği şey oradaydı: Uzak köşede, silah ve bıçaklardan oluşan bir halka yarım daire şeklinde yerleştirilmişti ve çevresi Syn büyüklüğünde bir vücuda uyuyordu.

Giysiler, oldukları gibi, düzenlemenin dibinde bir yığın halinde istiflenmişti.

Telefonunu çıkaran Butch, açık kapı aralığında durdu ve dolabın videosunu çekti. Sonra içeri girdi ve giysilerin yanına gitti. Birkaç orta mesafe çekim yaptıktan sonra

ve yakın çekimlerde cebinden bir çift nitril eldiven çıkarıp taktı ve katmanları inceledi.

Siyah örgü bir şapka buldu. Siyah güneş gözlüğü.

Ve sanki bir yerlerde bulunmuş gibi kokan iki çift deri.

Kapı aralığında duran Fritz'e baktı, yaşlı elleri sanki bir şekilde yardım etmek için çaresizmiş gibi önünde çalkalanıyordu.

"Syn'in kaç çift derisi var?" Butch sordu.

"İki. Tam onun bedeninde daha fazla sipariş verdim, ancak geldikleri ambalajın içinde alt kattalar. Henüz onları kabul etmedi. Bana söylediğine göre bir yerlerinin aşınmasını bekliyormuş. Ancak o zaman elindekileri değiştirecek."

Butch her iki çifti de duvardan duvara halının üzerine sererek uzun bacakları düz bir şekilde uzattı. Takımları ayrı ayrı ve sonra birlikte fotoğrafladıktan sonra ters çevirdi ve aynı işlemi arka tarafları için de yaptı. Ardından, ceplerini karıştırmadan önce aynı işlemi deri ceket için de tekrarladı.

Mermiler. Sustalı. Zincir uzunluğu.

Tarçınlı Trident şekersiz sakız. Tamam, Piç'in hem temiz nefes hem de sağlıklı diş minesi konusunda endişeli olduğu açık.

Kamburunun üzerine oturan Butch küfretti.

"Sorun nedir?" Fritz sordu.

Dolaptan bir şey çıkarılmadığından emin olup olmadığı konusunda uşağa baskı yapıp yapmamayı tartıştı.

Evet, çünkü bu, dışarıdaki tüm dekor tartışmalarıyla çok iyi gitti.

Derilere yeniden odaklanan Butch, ön tarafları görünecek şekilde onları ters çevirdi ve aşınma izlerine baktı.

Lekeler. Çizikler. Eğilerek burnundan nefes aldı ve kokuları test etti.

Tamam, pek çok az kan var. Syn'in kendi kanı olması gereken bir miktar erkek kanı. Kir. Ter. Barut. Seks.

Ama kadın kanı yok. İki sette de.

Ki bu biraz boktan bir şeydi. Deriler öyle çamaşırhaneye atılıp Tide ile gezdirilecek türden şeyler değildi. O kadar kolay temizlenmiyorlardı ve kâhyanın ifadesine bakılırsa Syn'in sahip olduğu tek çift bunlardı.

Yani, Fritz'in söylediklerinin doğru olduğunu varsayarsak, Syn o kadınları öldürmüş, alt tarafına ne giyiyorsa atmış ve eve döndüğünde yeni bir çift giymiş gibi değildi. Tabii bunları gizlice kendisi sipariş edip şehirdeki bir yere göndertmediyse.

Butch'un banka hesap bilgileri olsaydı, bu yönde yapılmış herhangi bir işlem olup olmadığını kontrol edebilirdi. Ama içinden bir ses, bu kadar seyrek yaşayan biri için bu tür bir güçlüğü büyük bir öncelik olmadığını söylüyordu. Gerçi cinayeti örtbas etmeye çalışıyorsanız? Amazon Prime'dan bir pantolon daha alırdınız.

Sen yapmaz mıydın? diye düşündü.

"Kas tişörtlerine ne dersin?" Butch dedi ki. "Onları düzenli olarak çamaşırhaneye gönderiyor mu?"

Fritz eğildi. "Gerçekten de öyle. Ayrıca iki sweatshirt'ü var, bunları dönüşümlü olarak giyiyor ve bazı spor kıyafetleri de var."

"Çamaşırcı kadınla konuşmak istiyorum, lütfen."

Fritz tekrar eğildi. "Hemen efendim. Burada kalın. Onu size getireceğim."

Yalnız kalan Butch kıcının üzerine oturdu ve mavi eldivenli ellerini dizlerinden sarkıttı. Derilere bakıyordu,

Mantıktaki boşluğu bulmaya çalıştı. Erkeğin sahip olduğu iki pantolonun neden ölüm ya da kadın kanı gibi kokmadığına dair başka bir açıklama.

Belki de Syn cinayeti işlerken başka birinin derisini ödünç almış ve sonra onları atmıştı. Belki de . . . Fritz yanlış saymıştı.

Sonuncusu muhtemelen o değildi.

Butch yana doğru eğilerek boş yatak odasına baktı. Çok boştu. Çok yalnız. Yani ... iyi ayarlanmış bir adamın özel o d a s ı değildi. Ama istifçilik karşıtlığı Syn'in katil olduğu anlamına gelmiyordu.

Öte yandan Helania, Piç'i maktulün yanında gördüğünden tamamen emin olmakla kalmamış, tarif ettiği koyu renk gözlük ve örgü şapka da Syn'in kıyafetlerinin geri kalanıyla birlikte buradaydı.

"Efendim? Bu Lilf." Fritz yanında üniformalı bir dişi köpekle dolaba girdi. "Sorularınızı yanıtlamaktan memnuniyet duyacaktır."

Lilf eğilerek selam verirken, Butch gri-beyaz üniformasının gri saçlarıyla uyumlu olduğunu fark etti.

"Efendim," dedi, "size nasıl hizmet edebilirim?" "Merhaba, Lilf. Buraya geldiğin için teşekkürler."

Butch ayağa kalktı ve giysi yığını gösterdi: Hepsi ütülenmiş üç kaslı gömlek, hepsi ütülenmiş üç atlet ve bir siyah sweatshirt. Ayrıca altı çift kalın siyah çorap ve bir jockstrap vardı.

"Bütün kıyafetlerini yıkıyor musun? Syn'inkileri?" dedi. "Herkesin kıyafetlerini yıkıyorum, efendim."

"Güzel, bu arada kendi başıma böyle güzel bir iş çıkardığınız için teşekkür ederim. Şimdi, lütfen bana son beş gece içinde, bu odada bulunan herhangi birine ait herhangi bir gömlek, pantolon, çorap, polar gibi herhangi bir şeyin üzerinde vampir kanı kokusu alıp almadığınızı söyler misiniz?

Ev halkı mı? Yani, sahibine ait olmayan bir vampir kanı."

"Düşünmeme izin verin." Lilf'in gözleri çorak dolabın içinde dolaştı. "Şey, evet. Vishous Kardeş'in üzerinde kendi kanı olmayan bir kas gömleği vardı. Daha bu sabah. Kadın türeviydi."

Kardeşinin Mai'nin cesedini taşıdığına şüphe yoktu. "Güzel. Tamam. Başka kimse var mı?"

"Balthazar ve Zypher'ın gömleklerinde aynı kan vardı. Kokusundan anlayabiliyordum."

Butch, V'ye yardım ettiklerini düşündü.

Uzun bir sessizlik oldu. "Özür dilerim efendim, bu akşam oldukça yavaş görünüyorum."

"Acele etme, Lilf. Yüzde yüz emin olman gerçekten çok önemli."

Köpekçik kollarını göğsünde kavuşturdu, çenesini indirdi ve gözlerini kapattı. Transa benzer bir duruma girmiş gibi görünürken, Butch bunu hatırlaması için dua etti-

"Başka kimse yok," dedi göz kapaklarını kaldırırken. "Sadece bu üçü. Son beş gecede."

"Tüm ev halkından."

"Evet, efendim." Fritz'e baktı. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Fritz onun ön kolunu okşadı. "Oh, hayır, canım. Emin olduğun sürece gayet iyi gidiyorsun."

"Öyleyim." Tekrar Butch'a baktı. "Tüm yükleri sırayla yapıyorum. Bütün yatak odalarında dönüşümlü olarak çalışan bir sistem var. Böylece kimin çamaşırının kimin olduğunu biliyorum."

"V, Balthazar ya da Zypher'ın eşyalarının başkalarınıninkiyle karışmış olma ihtimali var mı?" Butch, Doggen'ı gücendirmek istemediği için çok dikkatli konuştu.

"Kimin kaslı gömleğinin kimin olduğu konusunda kafanızın karışmış olması mümkün mü?"

Belki de V onunkini atmıştı ve Syn'inki de saydığı üç kişiden diğerydi. Bu, Piç'in derilerinin neden Mai'nin kanının kokusuyla işaretlenmediğini açıklamazdı ama devam edecek bir şey olurdu.

"Hayır," dedi Lilf kendinden emin bir şekilde. "Ne kadar küçük olursa olsun tüm yükler ayrı tutulur, çünkü evdeki her kişi eşyaların farklı bir şekilde temizlenmesini tercih eder. Bazıları yumuşatıcı sever, bazıları sevmez. Bazıları koku sever, bazıları sevmez. Birçoğunun belirli bir deterjan tercihi vardır, bu yüzden ben sepetleri kontrol ederken-"

"İçindekileri kontrol ediyor musun?" "Evet, bir günlüğüm var."

Butch köpeğe baktı. "Çamaşırhaneye gönderilen her giysi parçasının sahibi tarafından mı?"

"Evet ve lekelerin üzerinde notlar var, bu yüzden kandan eminim." Başını yana eğdi. "İşleri başka nasıl düzgün yapabilirim ki?"

Dayum. Turnayı gözünden vurmuştu. "Kayıtlar ne kadar geriye gidiyor?"

"Bu çatı altında Kral için yaptığım ilk yüklemeden beri." İşte böyle, diye düşündü Butch.

"Kayıtları görebilir miyim?" diye sordu. "Senden şüphe ettiğim için değil, sadece nasıl yapıldığını merak ediyorum."

Ve çünkü onu iki kez kontrol ediyordu.

"Oh, evet, efendim. Bu taraftan."

As Fritz ve Lilf yürüdü dışarı . Syn's süit, Butch da peşinden gitti.

Çamaşırhaneye giden arka merdivenlerden inerlerken sessizdi ama otomatik pilotta değildi.

Tam tersine.

Syn'in Mai'nin bileklerini ve boğazını kesmeyi ve onu bir et kancasıyla asmayı nasıl başardığını anlamaya çalışıyordu. . derisine kan bulaşmadan. Örgü şapkası. Gömleği-

Butch, Syn'in ter içinde antrenman odasından çıktığını hayal etti.

"Bekle!" diye bağırdı.

Her iki köpek de sahanlıkta irkilerek durduğunda, elini ileri geri salladı. "Özür dilerim, hepinizi kastetmemiştim. Eğitim merkezindeki dolapları unutmuşum."

İhtiyacı olan kanıt orada olacaktı.

Bundan emindi.

* * *

Helania'nın dairesinde, yatak odasında, Boone çıplaktı ve yorganın altında sırtüstü yatıyordu, dışisinin vücudu ona sıkıca sarılmıştı. Onun uyuduğundan oldukça emindi. Damarını aldıktan ve burada tekrar seviştikten sonra, o beslenme sonrası sersemlemiş durumdaydı ve kemiksiz kalıp kendini dinlenmeye bıraktığında Boone ona destek olmaktan mutluydu.

Onun tavanına bakarken, bir bekleme düzeninde olduklarının farkındaydı.

Seks kapısı tekrar açılmıştı ve bundan memnundu. Ama birbirleri için kim olduklarına dair daha büyük mesele şimdilik rafa kaldırılmıştı.

Eğer hamileydiyse, haklıydı. Onunla çiftleşmek isteyecekti ve hepsi bu kadardı. Onu ve yavrularından birini dünyada tek başına bırakmayacaktı, asla ve bu onun soyunu onurlandırmakla ilgili bir durum değildi. Kahretsin, artık kendi soy ağacının bir parçası bile değildi, değil mi?

Mirastan mahrum bırakılmak, bu tür bir kumda oldukça net bir çizgiydi. Ama onun için, ona ve yavrularına bakmak,

Herhangi bir yavrusunun istikrarlı ve sevgi dolu bir yuvaya sahip olmasını sağlamak, içine doğduğu boktan durumla bağlantılı değil, kişisel bir zorunluluktur. Efendisinin bir baba olarak performansı Boone'un olmak istemediği her şeyin bir örneğiydi-

"O dişiyi bulmam gerek."

Boone başını kaldırdı. "Ne?"

Helania uyanık kalmaya çalışıyormuş gibi yüzünü adamın göğsünde aşağı yukarı ovuşturdu. "Bana Isobel'i anlatmaya gelen kadın. Onu gömmeme yardım eden kadın. Katilin bulunduğunu bilmeyi hak ediyor ve sonunda orada olmak isteyip istemediğine de karar vermesi gerekiyor."

"Bu mantıklı." Boone kaşlarını çattı. "Devam etmek için neyimiz var?"

"Ev. Beni götürdüğü ev. Onu bulmam gerek, bana yardım eder misin? Şehrin neresinde olduğunu hatırlamaya çalışmak istiyorum. Facebook'taki profiline baktım ama adresi yok. Gerçek adı da yok. Kimliğine dair hiçbir ipucu yok. Fotoğrafi sadece yüzünün bir kısmının yakın çekimi, Tanrı aşkına."

"Sana hiç geri döndü mü? Ona mesaj attığını söylediğini biliyorum."

"Henüz değil ama eğitim merkezine gittiğimizden beri kontrol etmedim." Helania çenesini elinin üzerine koydu ve ona baktı. "Ona karşı bir sorumluluk hissediyorum. O da benim kadar üzgündü. Tamamen kalbi kırılmıştı. Belli ki Isobel'in çok iyi bir arkadaşıydı."

"Onu bulacağız." Helania'nın saçlarını geriye taradı ve onu alnından öptü. "Ve gece karanlığında o evi arayarak başlayacağız. Ve sen onunla tekrar konuşana kadar onu aramaya devam edeceğiz."

Helania'nın kirpikleri hızla kırpışırken, onun için acıyı omuzlayabilmeyi diledi. Onun yasını kolaylaştırmak için her şeyi yapardı, bu yüzden evet, lanet olsun, bulacaktı

O ev, o kadın, onun için dünyada yapacağı son şey olsa bile.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Sana ihtiyaç duyulduğunda her zaman oradasın, değil mi?"

"Olmaya çalışıyorum."

"Baban oğlu olduğun için seninle nasıl gurur duymaz?"

Boone omuz silkti. "Farklı set . standartları. Çok farklı."

Bir duraklama oldu. Ve sonra dedi ki, "Ne oldu?" "Hm?"

Parmak uçlarını kaşlarının üzerinde gezdirerek onları yumuşattı. "Kaşlarını çatıyorsun. Ne düşünüyorsun?"

Bu konuya girmek için muhtemelen iyi bir zamanlama değildi. Ama nedense kendini konuşmaktan alıkoyamadı - muhtemelen sorgu odasında Butch'la yaptıkları konuşma yüzünden.

"Bazen efendimin benim kanıma sahip olabileceğini düşünüyorum.

mahmen öldürüldü."

Helania irkildi, sitrin rengi gözleri kocaman açılmıştı.

"Ciddi misin sen?"

"Sorun yok." Elleriyle onun omuzlarını yatıştırdı. "Her şey yolunda."

"Hayır, değil. Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Hasta değildi. Yaşlı değildi. Hamile değildi. Bir akşam ölü olarak uyanması dışında." Başını iki yana salladı. "Ona efendime olduğumdan daha yakın değildim ama bir yabancı bile onun mutsuz olduğunu söyleyebilirdi."

"O ... intihar mı etti?"

"Fade'e bu şekilde giremezsin. Ya da en azından öyle diyorlar ve onun da buna inandığını biliyorum. Bir keresinde teyzemle konuşurken kulak misafiri olmuştum.

çektiği acının sonunda onu sonsuzluğun beklediği düşüncesiydi. Tabii düşüncesizce bir şey yapmazsa."

"Nasıl öldü?"

"Hiç bilmiyordum. First Meal'e geldim ve babam bana onun öldüğünü söyledi. Hepsi bu kadar. Sanki hava durumu gibi bir şeydi. Nasıl olduğunu hiç öğrenemedim ve sormam gerekirdi. Muhtemelen ondan herhangi bir cevap alamayacak olsam da, denemediğim için pişmanım."

"Baban üzgün müydü?"

Boone başını salladı. Ve bu sözleri söylemenin ne kadar zor olduğuna biraz şaşırdı. "Babam başka birine a ş ı k t ı ."

"Onu aldatıyor muydu?"

"Bence bundan daha fazlasıydı. Tam anlamıyla bir ilişkiydi."

"Ve o kaldı ile senin mahmen Çünkü Glymera'da boşanma yok mu?"

"Hayır, bence bir erkek olduğu içindi. Bir erkeğe aşıkta. Marquist'e, her şeyini bıraktığı kişiye."

Helania'nın çenesi yavaşça açıldı. "Mahmeniniz biliyor muydu?" "O gerekirvar. Hatta Yine de aristokratlar vardır Ahlaksızlıkları konusunda çok titiz, bu konuda çok özel ve bu tür bir ilişkiye izin verilmiyor, Marquist taşındığında bunun onun için açık olmamasına imkan yok. Nasıl olmasın ki?" Omuz silkti. "Ayrıca, bunun babamın bu konudaki ilk ilişkisi olduğundan şüpheliyim ve belki de bu onu da bu yüzden aldattı." "Aldattı mı?"

"Biyolojik olarak ona ait olduğumdan bile emin değilim." Helania'nın gözleri tekrar parlayınca acı acı güldü. "Evet, korkarım benim geldiğim yerde işler sadece dışarıdan iyi görünüyor. Ve bu da

Tam da bu yüzden, mahmenim öldükten hemen sonra, babam başka bir 'uygun' dişiyi yanına aldı. İkinci shellanı da ilkinden daha iyi değildi ama en azından üvey annem bu durumla yaşamaya daha hazır görünüyordu."

"Boone . . . Böyle büyüdüğünü hiç bilmiyordum."

"Sorun değil."

"Hayır, değil." Helania göğsünün ortasına, tam kalbinin üzerine masaj yaptı. "Annemle babamın para konusunda pek bir şeyleri yoktu ama sevgileri kız kardeşimin ve benim hayatlarımızın bağlayıcısıydı. İnanılacak, örnek alınacak, umut edilecek bir örneğe sahip olmamanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

Ebeveynleri arasında böyle sevgi dolu bir ilişki olduğu fikri Boone'un onu kendi shellan'ı için daha çok istemesine neden oldu.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı Helania. "Kulağa çok saçma geliyor ama... Keşke-"

"Sorun değil," dedi eğilip onu öperken. "Her şeyi birilerine anlatmak iyi hissettiriyor. Kimseye gerçek hikâyeyi anlatmadım ve kanımdan olan Mahmen'in ölümüne gelince, bunu hangisinin yaptığından emin değilim." Boone sert bir şekilde güldü. "Babamı tanıyorsam, muhtemelen ellerini kirletmeyi reddetmiştir. Ve hey, Marquist oyma bıçağını iyi kullanır. Bir biftek kızartmasına neler yapabildiğini görmelisin - gerçi artık malikânenin lordu olduğu için mutfaktaki o geceler çoktan geride kaldı."

"Bu konuda bir şey yapabilir misin? Belki Butch yardım edebilir?"

"Bu yirmi yıl önceydi ve elimde sadece şüphelerim var. Ayrıca, şimdi bir çıkar çatışmam var çünkü Marquist lehine mirastan mahrum bırakıldım. Mahmenimle bağlantılı bir cinayet işlediyse? Sanırım mal varlığını almaktan diskalifiye edildi çünkü o benim

Babamın shellan'ı ve eğer yaşasaydı, her şeyi saklayacaktı ve ben de onun tek varisi olacaktım."

"Ama düşündüğünüz şey doğruysa, Marquist cinayetten paçayı sıyrabilir ve mirasınızı alabilir."

Boone bir süre bunu düşündü. Sonra Helania'ya odaklandı. "O zaman o eski uşak sırtını sıvazlayıp paranın ve evin tadını çıkarabilir. Ben geriye gitmiyorum, sadece ileriye gidiyorum."

Bu sözleri söylerken, onun hamile kalmasını gerçekten istediğini fark etti.

Hayatına yeniden başlamak istiyordu. Helania ve yavrularıyla.

Ve ailesinin yaptığı gibi işleri doğru yapmak istiyordu.

THIRTY-SIX

A Hasta odasının kapısı açıldığında Syn hastane yatağının ayakucunda oturduğu yerden başını kaldırdı. Gelenin kim olduğunu görünce küfretti ve gözlerini yere dikti. Başka biri. Başka birini tercih ederdi ve hiç şüphesiz Kardeşler de tam olarak bu yüzden erkeği seçti.

Ve ne biliyorsunuz, Piçler Çetesi'nin lideri Xcor yalnız değildi. Vishous onun arkasındaydı ve ikisi birlikte içeri girdiklerinde Kardeş kapıyı kapatıp kilitledi.

"Demek seni onlar gönderdi," diye mırıldandı Syn. "Tahmin etmeliydim." Xcor duvara dayalı sandalyelerden birine oturdu, devasa vücudu mobilyayı dolduruyordu. Erkek kısa bir süre önce kafatasını kestirmişti ve saçlarının olmaması boynunu daha da kalın, omuzlarını daha büyük, göğsünü daha geniş gösteriyordu. Her zamanki gibi yüzü gülmüyordu, dudaklarını çarpıtarak dudak büker gibi görünen ama aslında sadece üst dudağının yanlış hizalanmasından ibaret olan dudakları vardı.

Belki de adam kızgındı.

Xcor alçak bir sesle, "Sanki kendim gelmeyecekmişim gibi," dedi.

Syn'inkine çok benzeyen o Eski Dünya aksanı, kaç yıldır birlikte olduklarını hatırlatıyordu. Savaşmak, hayatta kalmak... kadere kızmak. Ama Xcor

izlerini değiştirdi. Artık mutlu bir şekilde çiftleşmişti ve üvey gençleri bile vardı.

Syn akıl hocasının, liderinin ... arkadaşının gözlerinin içine bakarken bunun olacağını asla tahmin edemezdim, diye düşündü.

Ona geri dönen bakış o kadar düz, o kadar duygusuzdu ki, Syn'in kararlılıkla görmezden gelmesi gereken bir yumruk etkisi yarattı. İtiraf etmekten ne kadar nefret etse de, ikisi şu anda masanın farklı taraflarındaydı ve bu onu rahatsız ediyordu.

Xcor başını kaldırıp Vishous'a baktı. "Bizi yalnız bırakabilir misin?"

Kardeş başını salladı ve telefonunu kaldırdı. "Ve kaydediyorum."

"Tüm bunlar ne kadar da resmi bir gösteri," dedi Syn.

"Bu resmi." Xcor sandalyede geriye doğru yaslandı, ağırlığı plastik ve metalin gıcırdamasına neden oldu. "Bir dişi öldü."

"İki değil miydi?"

"Bunu hava atmak için mi söylüyorsun?"

"Hayır, sadece bu kadar ciddi olduğumuza göre kaydı düzeltmek için." Syn kapının yanında bir gardiyan gibi beliren Kardeş'e başıyla işaret etti. "Ve ayrıca telefonuna yapacak bir şey vermek için."

Uzun bir sessizlik oldu ve liderinin ve diğerlerinin c i n a y e t i Syn'in işlediğine inanarak hareket etmeleri son derece anlamlıydı. şimdiki zaman her zaman geğmişe göre değerlendirilirdi ve Syn'in eylemleri kendi adına konuşuyordu.

Ya da belki de daha çok cesetleri kendi adına konuşuyordu.

Bir süre daha bekledikten sonra Xcor, "Cesetleri geride bırakmak size yakışmıyor. Genellikle kimse onları bulamaz, en azından bir süreliğine. Sonra da kimliklerini tespit etmek zor olur."

"Hayal kırıklığına uğramış gibisin."

"Bu işleri daha da kolaylaştırırdı," diye mırıldandı erkek kuru bir sesle.

Syn kaşlarını kaldırdı. "Ama o zavallı kadın hâlâ ölü olurdu, değil mi? Ve diğeri. Boo-hoo."

"Yani yaptığını kabul ediyorsun."

"Kabul edersem ne kazanacağım?"

"Bunun cevabını biliyorsun."

Kardeş Butch'un silahı şakağına dayadığını düşünen Syn gülümsedi. "Bu sonuç benim için sorun değil. Bunu şimdi yapabilir miyiz yoksa geceyi beklemek zorunda mısınız, böylece ormana gidebilir ve köpeklerin temizlemesi için daha az pislik bırakabiliriz."

Xcor'un ayağı vurmaya başladı, bok tekmesinin topuğu karo zeminde sekiyordu. "Çok sıkı bisiklet sürüyorsun. Sekiz ay önce. Altı gece önce. Önceki gece ara sokaktaki insan erkekle. Çok hızlı hareket ediyorsun."

"Öyleyse hemen şimdi bitirelim." Syn, V'nin kalçasında kılıfında duran silaha başıyla işaret etti. "O yapabilir. Ya da sen istiyorsan, sen yap."

Vishous Kardeş kaşlarını çattı, şakağındaki dövme deforme oldu. "Hâlâ dişileri öldürdüğünüzü söylediğinizi duymadım."

Syn gözlerini kapatarak o geceyi, o kulübü, peruklu ve büstiyerli, göğüslü ve dudaklı kadını düşündü. Onu kalabalığın arasında gördüğünü, itişip kakışmalarını, içinde bulunduğu tartışmayı hatırladı. Sonra ona doğru geldi, üzerine çıktı, onunla oynadı, ta ki adam onu kucağına alıp aşağı indirene kadar. Kapıya yaslanmış, sikişiyorlardı. Kapı açıldı ve deponun siyah iç kısmına döküldüler.

Canavarı derisinin içinde kıpırdanıyor. Sinsice dolaşiyor. Dışarı çıkmayı talep ediyor.

Sonra kulübün dışında, soğuk yüzünü yakıyor, vücudu kıyafetlerinin altında sıcak, aleti hala sert.

Tüm bunlardan çok yorulmuştu, doğası, dürtüleri, içindeki dışarı çıkması gereken bu şey onu çok yormuştu. En azından Eski Dünya'da bunu hak eden kurbanları seçmek için elinden geleni yapmıştı ama şimdi ... artık umurunda bile değildi.

"Tabii ki ben yaptım," dedi Kardeş'e bakarken. "İkisini de öldürdüm ve depodaki et kancalarına astım. Ve eğer benimle düzgün bir şekilde ilgilenmezseniz, bunu tekrar yapacağım."

* * *

Saatler sonra, güneş aydınlatma görevini bırakıp ufku altına batarken, Butch eğitim merkezindeki kanıt odasına geri dönmüş, sandalyesi iki ayağı üzerinde duvara bakıyordu. Elinde, notlar, notlar ve daha fazla not almak için kullandığı Bic, parmaklarının sapları arasında gidip geliyor, parmaklarının etrafında sonsuz bir dansla dönüyordu.

Kapı açıldığında başını çevirip bakmadı. Bakmasına gerek yoktu.

Türk tütününün kokusundan kim olduğunu anladı.

Sandalyesini düzelterip masanın üzerindeki kâğıtlardan bazılarını çekerek, kardeşi park etmek isterse Vishous'a yer açtı. "Numaralar nasıl, evlat?"

"Sen söyle."

Kapı kapandı ve en yakın arkadaşı Mai'nin siyah-beyaz fotoğraflarına bakmaya başladı. Hem V hem de o çok uzun bir süre sessiz kaldılar ve itiraf etmek zorundaydı ki ev arkadaşının evde olmasından memnundu. V şimdiye kadar tanıdığı en zeki insandı. WTF'nin bu meyve salatasını anlamlandırabilecek biri varsa o da Vishous'tu.

Çünkü işler bir türlü yoluna girmiyordu ve bu hiç mantıklı değildi. Sadece . . . değildi. Yüzeydeki her şey doğrudan Syn'i işaret ediyordu ama hepsi bu kadardı. Kanıtlar hiçbir şeyi desteklemiyordu ve birinin işlemediği bir ya da iki cinayeti neden üstlendiğini anlamak zordu. Butch'un araştırabileceği birkaç konu daha vardı ama davanın şu ana kadarki gidişatı bir gösterge ise, kendisine ulaşanlardan daha iyi cevaplar alamayacaktı.

"Işığ ı açmamın sakıncası var mı?" V, yakın çekim iş e yaramamış gibi geri çekilirken sordu, belki panoramik bir görüntü yardımcı olabilirdi.

"Hayır. Bu noktada ben de alışkanlık için gönüllü olmayı düşünüyorum."

Vishous sandalyelerden birini geri çekmeye gitti. Sandalye direnince Butch öne doğru oturdu ve Phillips başlığına uzandı. "İşte, hadi şu-"

Kardeşi sandalyeyi yukarı çekti, metalin yapısal bütünlüğüne ulaş ıp onu aş an tiz sesi Butch'un irkilmesine neden oldu. Vidalardan bazıları sert cilalı zeminde sekerken, V sandalyeyi çevirdi ve parçalanmış ayakları inceledi.

"Bunu hiç düşünmemiştim," diye mırıldandı.

Kaçınılmaz dengesizliğ e bulduğı çözüm, bu dört ayağı betona tekrar tekrar çakmakt ı, ta ki bu şey ayakları üzerinde bir şekilde dü z durana kadar.

"İşte," dedi k ıçını park ederken. "Düzelttim."

Dengesiz oturduğı ve yerde delikler açtığı gerçeğine dikkat çekmek önemsiz görünüyordu.

"İyi iş ," dedi Butch.

"Diğ er ikisini ben yapabilir miyim?"

"Sanırım sorun yok. Ama teklif için teşekkürler."

Vishous başıyla onayladı ve kâğıtlarıyla tütün kesesini çıkardı. Bir tanesini sararken, Butch eldivenli ve eldivensiz olan o güçlü elleri izledi.

"Peki ne düşünüyorsun?" dedi ağabey, kâğıdın kenarını yalayıp kapağı yerine oturturken.

Butch başını salladı ve Mai'nin fotoğraflarına yeniden odaklandı. "Otopsi sonuçları geldi."

"Sürpriz var mı?"

"Hayır." Butch omzunu ovuşturdu ve yuvasında yuvarladı. "Toksikoloji biraz zaman alacak, ama bundan ne çıkacak? Vücudunda uyuşturucu olduğu mu? Belki de boğazını kesmeden önce onu uyuşturmuştur? Durum böyle olsa bile, Syn'in odasına girdim. Silahlar ve bir öğleden sonrayı geçirmeme yetecek kadar kıyafetten başka bir şey bulundurmuyor. Ne uyuşturucu ne de başka bir şey vardı."

"Hepsini fırlatıp atabilirdi." V, kapalı bir alanda olmalarına rağmen Butch'tan uzakta nefes verdi. "Deriden ve ceketten kurtulmuş. Ve tüm uyuşturuculardan."

Butch omuz silkti. "Konu derilerine gelince, kont haklı. Malzeme dolabına gittim. Yedekleri, Fritz'in onun için sipariş ettikleri, makbuzla eşleşiyor. Çamaşır sayısı da kusursuz. Her şeyin hesabı tutulmuş."

"Bunu açıklamanın her türlü yolu var. Derileri kendisi sipariş edebilir."

"Kredi kartı yok. Tüm banka bilgilerini aldım.

-Ya da Balthazar'dan yoksunluk mu demeliyim?"

"Belki de bizim bilmediğimiz bir hesabı vardır." Butch başını eğdi. "Doğru."

V alt dudağındaki tütün parçasını kopardı ve yarısı boşalmış bir fincan soğuk kahveyi küle yatırdı. "Syn yaptı amına koyayım. Bana itiraf etti. Kaydı dinledin."

"Evet." Butch ipek gömleğinin cebini karıştırdı ve haçını eline alarak ağır altını ovuşturdu. "Biliyorum-"

Kapı keskin bir şekilde ve tek seferde çalındı.

"İçeri gel," diye mırıldandı V.

Balthazar içeri girdi ve eşyaları yeniden kapattı. Piç kurusu sahra kıyafetlerini giymişti ama ceket ve silahları yoktu; Butch, Balthazar'ın sonuncusunu bir saygı göstergesi olarak kasten mi çıkardığını merak etti. Hırsızlığıyla tanınan Balthazar yine de onurlu, dik duran bir adamdı - en azından dürüst olmaya değer bulunduğu kısa liste için. Peki ya dünyanın geri kalanı? Beş parmak indirimini ve daha fazlasını sallayabilirdi.

Aslında Butch'a Southie'deki İrlandalı mafya babalarını hatırlatıyordu ve garip bir şekilde bu adama saygı duymasına neden oluyordu.

"Hey," dedi Piç. "Beni mi görmek istedin?"

Butch ayağa kalktı ve avucunu uzattı. "Ne yapıyorsun.

Geldiğiniz için

teşekkürler." "Tabii.

Evet."

Vishous avucunu omzunun üzerinden uzattı ve diğer erkek onu alkışladı. "Sigara ister misin?"

Balthazar kas yüklü vücudunu diğer taraftaki sandalyeye sıkıştırdı. "Vay canına, bu çok sıkı bir sıkıştırma. Ve evet, lütfen, nikotinden."

"Sandalyeni tamir etmemi ister misin?" V teklif etti.

"Hayır," dedi Butch. "Yeniden dekore etme işini bitirdik. Kulak zarlarım bunu bir tur daha kaldıramaz."

V ona boş boş baktı ve sonra Balthazar için bir tane yuvarlamaya başladı.

Butch öne doğru oturdu ve parmaklarını kaleminin etrafında birleştirdi. "Sanırım neden benimle oturmanı istediğimi biliyorsun."

"Kuzenim Syn."

"Evet. Onunla biraz sorunlarım var."

"Öyle olduğunu biliyorum." Piç kendi nasırlı ellerine baktı. "O zor bir vaka ve bu beni üzüyor."

V yeni bir el ve çakmağını uzatırken sessiz bir an yaşandı. Balthazar her ikisini de kabul edip yakarken, Butch Syn'in kendisini tuttuğu çorak odaları düşündü. Kendini rahat hissettiği bir gelenekte kaldığını varsaysanız bile, o yaşam alanı için "üzücü" iyi bir kelimeydi.

Balthazar, "Oh... bu güzel bir tütün," diye mırıldandı. "Çok yumuşak." V memnuniyetle gülümsedi, sanki adam arabasına iltifat etmişti.

"Ne zaman bir tane istersen, sana sahibim, doğru mu?"

"Sana minnettarım." Balthazar uzun, yavaş bir nefes verdi ve sonra tekrar Butch'a baktı. "Yani . . . Syn. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Butch, "Bana Eski Dünya'daki pisliklerden bahset," dedi.

Balthazar elindeki ruloyu çevirdi ve parlayan ucuna baktı. "Kuzenimi seviyorum. Ona karşı büyük bir sadakat besliyorum. Kötü bir erkek değil ama büyürken kötü bir durumdaydı. O zamanlar işler farklıydı. Genç siviller tarlalarda çalışmak ve yiyecek sağlamak için yetiştirilirdi - onlar çiftlik ekipmanıydı, nimet değil. Efendisi vuracak bir şeye ihtiyaç duyan bir ayyaştı ve Syn genç yaşta bunun kendi adamları yerine kendisi olmasını tercih ettiğine karar verdi. Bu yüzden dayağı o yedi."

Butch başını salladı. "İnsan tarafında böyle evler biliyordum."

"Türleri ne olursa olsun insanlar pislik olabilir." Balthazar omuz silkti ve başını salladı. "Bir gece Syn'in babası bakır bir tencere aldı ve zavallı çocuğu kilere kadar kovaladı. Syn'in kafatasına öyle bir vurdu ki lanet metalin şekli bozuldu. Ondan sonra bir daha asla eskisi gibi olmadı. Nöbetler. Bayılmalar. Ve . . . öfke ondan sonra geldi."

"Klasik sarsıntı travması," diye mırıldandı V.

"Bu olay olmasaydı bile Syn'in çok öfkeli olacağını düşünüyorum ama bu olaydan sonra ... o farklıydı."

"Evdeki durumdan nasıl kurtuldu?" Butch sordu. "Babasını öldürdü." Balthazar sanki görmemeyi tercih edeceği şeyler görüyormuş gibi gözlerini ovuşturdu. "Cesedi bulan bendim. Tanınmaz haldeydi. Sahada giydirilmiş ve kafası kesilmişti. Kafayı lanet olası bir çalının altında görene kadar kim olduğunu bilmiyordum. Syn orada, kalıntıların yanında oturuyordu, efendisinin kanıyla kaplıydı, elindeki bıçağa bakıyordu, sanki onunla ne yaptığına şaşırılmış gibiydi."

"Ölümü ilk kez tadıyor," diye fısıldadı V.

"Bunun için onu suçlamadım." Balthazar başını salladı ve fincana kül attı. "Babası gitmek zorundaydı. Ama sonra, onun geçişinden sonra başkaları da oldu. Bir sürü başkaları."

"Dişiler mi?"

"Evet, kadınları da. Hakkını yemeyelim, hiçbir zaman hak etmeyen birini hedef almadı. Öldürdüğü insanlar katiller, dolandırıcılar, hırsızlardı." Piç başını kaldırdı ve uzaktan gülümsedi. "Bu sonuncusu benim için sorun değil çünkü ben onun ailesindenim."

"Görünüşe göre şansın yaver gitmiş," dedi Butch.

"Evet, gerçekten." Balthazar elindeki sigaradan bir nefes çekti. "İşe gittiğinde işler dehşet verici bir hal alıyor ve çok yaratıcı."

"Yani Pyre'da bulunan iki kadın tam da ona göre."

Balthazar ayağa kalktı ve Mai'nin vücudunun siyah-beyaz fotoğraflarının yanına gitti. "Aslında bu onun için biraz uysalca."

"Benim zevkime göre yeterince ahlaksızlaştı." Butch başını iki yana salladı ve kanıt duvarına baktı.

yaratılmış. "Otopsi, öldükten sonra onunla seks yaptığını gösterdi."

Balthazar omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. "İçine girmiş demek istiyorsun."

"Sadece o değil. Dedikleri gibi tam bir bifta oldu."

Piç, kaşlarını çatmış bir halde masaya geri döndü.

"Bundan emin misin?"

Butch masanın üzerindeki kâğıtları karıştırdı ve raporu çıkardı. "Evet, bu az önce bana geldi ve tam burada." Otopsi belgesinin üst sayfasını geri çevirdi ve notlara geçti. "Vajinada meni bulundu ve Havers dokuyu inceleyerek bunun ölümden sonra olduğunu tespit edebildi. Syn'den bana bir örnek vermesini isteyeceğim ve eğer reddederse, konuyu zorlamak zorunda kalacağım. Belki bu bana sonunda ihtiyacım olan somut kanıtı verir."

"Bekle, emin misin? Sperm konusunda mı?"

Butch sayfaya dokundu. "Raporda yazıyor. Kayınbiraderim hakkında bazı açılardan karamsar bir bakış açısına sahip olsam da, klinik bulgularından şüphe duymak için hiçbir nedenim olmadı."

"Çünkü o öldükten sonra olduysa, Syn onunla birlikte olan son erkek değildi."

Butch kaşlarını çatarak otopsi raporunu yerine koydu. "Bunu sana söyleten ne?"

Balthazar bir duman çıkardı. "Çünkü boşalamıyor. Asla boşalmaz. Yani seksin daha sonra gerçekleştiğinden eminseniz, o gece kurbanla birlikte başka biri daha vardı."

THIRTY-SEVEN

TErtesi akşam Boone, Helania'nın dairesinden babasının evine doğru yola çıktı. Soğukta dururken, bahçe hortumu ve tutucusuyla kıldığı çalışma odasının penceresine baktı. Evin içinde konuşan iki travestinin sesleri Boone'un açtığı delikten geliyordu, geçici olarak asılmış olan çürük muşamba konuşulanları çok az süzüyordu.

Sohbet bir yana, ilerleme kaydediyorlardı. Kırık, sivri camlar sökülmüştü ve teker teker yerlerine yerleştiriliyordu. Şafağa kadar her şeyin düzelmiş olacağına bahse girmeye hazırdı.

Yine de Marquist işleri halletme konusunda her zaman becerikliydi, değil mi-

Helania'nın bahar kokusu onun gelişinin ilk habercisiydi ve hemen ardından onun yanında cisimleşirken fiziksel formu geliyordu. Ondan beslendiği için nerede olduğunu her yerde takip edebiliyordu, bu yüzden ona bir adres vermek zorunda kalmamıştı.

Konağın resmi girişine baktığında gözleri büyüdü. Sonra karda birkaç adım geri çekildi ve yukarıya, çok yukarıya, evin zarif ve şık dış cephesine baktı.

Yüz ifadesi düpedüz şoka dönüştü. "Büyük bir yerde yaşadığını söylediğinde ... Hiçbir fikrim yoktu."

Boone başını salladı ve ağır kapıyı açmak için yanına gitti. "Gecenin sonunda hâlâ sadece bir çatı ve dört duvar var."

İçeri adım atarak büyük meşe panelleri araladı ve kızın kendisine katılmasını bekledi. Kapıya yaklaşırken çizmelerinin tabanlarındaki karı ezmeye dikkat etti ve eşiği geçtiğinde fazla ileri gitmedi.

Gözleri, oymalı korkulukları olan merdiven boşluğundan, Solma Töreni'nin yapıldığı salona ve efendisinin çalışma odasının açık kemerine kadar fuayede gezindi. Ve kız ihtişamı incelediği süre boyunca Boone bu zenginlik gösterisi için özür dilemek istediğini hissetti.

"Bu ben değilim," dediğini duydu. "Ben bu ev değilim." Helania ona baktı ve konuşması için bir süre geçmesi gerekti. "Ama burası senin geldiğin yer. İçinde yaşadığın dünya bu."

"Artık öyle değil." Boone omuz silkti. "Hadi, bir araba bulalım da o evi aramaya başlayalım ve buradan gidelim."

"Odan nerede?"

"Üst katta. Ama önemli değil."

"Oh. Tamam."

Adam elini uzattığında kadın ona doğru geldi ve adam onu evin arka tarafına doğru götürdü. Parlatma odasından geçerken, sıralanmış gümüş tepsilere ve onları yavaş yavaş griye dönüşen pembe bir macunla ovalayan üniformalı köpeğe bakarken hızını kaybetti.

"Oh, Lordum!" Hizmetçi elindeki süngeri bıraktı ve Boone'un önünde eğildi. "Benim için onurdur."

"Sorun değil, endişelenme, her şey yolunda-" Boone sözünü kesti ve köpeğin ayağa kalkmasını diledi

tekrar. Helania'ya dönerek şöyle dedi: "Sizlere
."

"Arkadaşım," dedi Helania elini uzatırken. "Ben onun arkadaşayım."

Köpekçik kendisine uzatılan avuca tam bir şokla baktı. Sonra da şaşkınlıkla Boone'a baktı. "Lordum?"

Boone araya girdi ve Helania'nın kolunu gizlice indirdi. "Harika bir iş çıkarıyorsun Susette. Çok teşekkür ederim. Şimdi gidiyoruz."

Helania'yı kiler odasına götürürken Helania onun kolunu çekti. "Neyi yanlış yaptım? Anlamıyor muyum?"

Boone, tezgahının tamamı porselen tabak yığınlarıyla dolu olan hazırlama alanında durakladı. Yemek tabaklarına bakarken, diğer odada üzerinde çalışılan tepsileri göz önüne alarak, Marquist'in kendisine bir kutlama partisi düzenleyip düzenlemeyeceğini merak etti.

Boone, Helania'ya yeniden odaklanırken bu konuda iyi şanslar, diye düşündü. "Daha önce hiç bir Doggen'le tanıştın mı? Fritz dışında?" diye sordu.

"Saygısızlık etmek istemem, gerçekten istemem."

"Um . . . hayır. Daha önce böyle bir evde bile bulunmadım."

"Tamam, doggen'lar çok eski kafalıdır ve tek istedikleri ailelerine bakmaktır. Bizim seviyemizde olduklarına inanmıyorlar ve bu yüzden sizin elinizi uzatmanız, bu şekilde kabul edilmeyi nasıl karşılayacaklarını bilmiyorlar. Bu onlar için anlaşılmaz bir şey. Ben şahsen buna hiçbir zaman katılmadım, ama onlar kendi yollarını seçtiler ve geleneklerine duyduğum saygıdan dolayı bu tartışmaya girmeye bile çalışmadım."

"Oh. Bilmiyordum."

"Sorun yok. Unutuldu." Karanlık bir şekilde gülümsedi. "Ayrıca, artık benim hayatımdan da çıktı, bu yüzden endişelenmemize gerek yok."

Onu mutfağa çekerken, Son Yemek'i pişiren ve hazırlayan tüm köpekler düşünüldüğünde açıklamanın iyi bir zamanlaması olduğunu düşündü. Boone miktarları kontrol ettiğinde, başka insanların da geleceğini düşündürecek kadar yeterli miktar yoktu ama bunun ne kadar süreceğini merak ediyordu.

"Evin efendisi nerede?" diye sordu sobanın yanında duran Thomat'a.

Şef eğildi. "Sanırım ona bakıyorum, efendim."

Boone gözlerini devirmek istedi ama kendini durdurdu. "Marquist, yani."

"Üst katta, bir antrenör ve ardından bir masöz tarafından ilgileniliyor. Sonra anladığım kadarıyla bir terzi geliyor, ardından da bir ayakkabıcı."

"Kendine çeki düzen veriyor. Sanırım babamın kıyafetleri ona yetmedi ve geceleri ayakkabı boyamaktan vazgeçti, ha?"

"Bu iğrenç bir şey."

Boone bunu olduğu yerde bıraktı. "Arabamı dışarı çıkarıyorum-oh, bu da Helania. Arkadaşım."

Thomat kadına doğru eğilirken kadın ellerini kollarının altına sıkıştırdı ve "Tanıştığımıza memnun oldum." dedi.

"Benim için onurdur." Şef doğruldu. "İhtiyacınız olan bir şey varsa, hanımefendi, lütfen bana bildirin."

"Teşekkür ederim."

Helania Boone'a baktığında, Boone ona belli belirsiz bir başparmak işareti yaptı.

"Birkaç saat içinde döneceğiz Thomat. Bazı eşyalarımı almak için."

"Evet, Lordum."

Boone'un dilinin ucunda, erkeğe Marquist'in duyabileceği hiçbir yerde bu terimi kullanmamasını önermek vardı ama bunu söylemeye gerek olmadığını düşündü. Belki de şefin umurunda değildi.

İlginç bir intikam maçı olabilir, diye düşündü Boone.
Eski uşak, şimdiki şefe karşı mı?

Her şey eşit olsa bile -ki değildi- Thomat'a bahse girerdi.

Garajlara doğru ilerleyen Boone, yarım düzine arabadan oluşan sıranın üzerinde asılı duran kafesli ışıkları yaktı. Helania keskin bir nefes aldığıında, bu zenginlik gösterisinden etkilenmesi gerektiğini hatırladı. Ama alışkın olduğu şey buydu.

"Bentley benim," dedi, sıranın aşağısını göstererek.

"Bu hangisi?"

"Altın olan. Dört aşağı. Dört tekerden çekişli."

Continental GT Speed'in sahibiydi ve direksiyona geçip anahtarların hâlâ orta konsolda olup olmadığını iki kez kontrol ettiğinde, arabayı satıp biraz para kazanabileceğini fark etti. Değeri yüz binin üzerinde olmalıydı ki bu da şehrin dışında küçük bir ev için peşinat ödemeye yeterdi.

Elbette bu fantezide Helania'nın eşyalarını kendi eşyalarının yanına taşımasını ve ikisinin yavruları gelmeden önceki on sekiz ayı, hakkında kitaplar yazılan türden bir çiftleşme mutluluğu içinde geçirmelerini istiyordu.

Ah, kurgu. Gerçeklikten çok daha iyi.

Helania onun yanına bindi ve kapısını kapattı. "Vay canına."

Parmak uçlarını ön göğüsteki dışbudak panellerin üzerinde gezdirirken, onlara neden hiç dikkat etmediğini merak etti. Gerçekten güzel bir ahşaptı ve bunu belirtmek gerekirdi.

Bunun yerine, arabayı sadece tekerleğe ihtiyacı olduğu için almıştı ve kuzeni Manhattan'da ona yirmi dört saat içinde bir tane teslim edebilecek bir adam tanıyordu.

Rengi önemli değildi. Ne de içi. Hiçbir şey özellikle önemli görünmemişti ... oysa gerçekte, pahalıya yapılmış güzel bir arabaydı.

Zengin insanların etraflarını saran zenginliği görmezden gelme gibi bir hünerleri vardı, değil mi?

Boone garaj kapısını açarak geri döndü ve karların içine daldı. "Peki nereden başlamalıyız?" Helania pencereden

malikâneye baktı, onlar K-

avlude döndü ve onları yola doğru yönlendirdi. "Burası sadece bir ev," diye mırıldandı. "Ve ben bunu

kastetmiyorum

Sanki böyle baktığınız için sizi eleştiriyormuşum gibi. Bu daha çok benim buranın temsil ettiği şeyi sevmememle ilgili bir durum."

"Dehşete düşmek istemiyorum, sanırım öyle denebilir. Filmlerin dışında hiç böyle bir şey görmemiştim. Yani, Jake Ryan'ın ailesinin evinden çok daha büyük."

"Kimin?"

"Sixteen Candles. Film. Aşk macerası." "Bir gün birlikte izlemeliyiz."

Eve bakmaya devam etmek için öne doğru eğilirken, "Evet, bir gün," diye mırıldandı.

Yolda onları, sokağındaki evlerde yaşayan tüm hanımların tırnaklarını yaptırmak, birbirlerine hediye almak, dekoratörlerini ve kuaförlerini görmek için gittiklerini hayal ettiği gösterişli, yerel dükkanlardan oluşan küçük merkeze götürdü.

"Evin hangi mahallede olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu. Kendini toparlamış gibi görünen Helania koltuğuna geri yaslandı.

"Keşke o gece daha dikkatli olsaydım. Ama Beth Shalom Tapınağı'nın önünden geçtiğimizi çok net hatırlıyorum. O gece

nerede olduğunu biliyor musun?"

"Uydu belediye kütüphanesine doğru mu demek istiyorsun? Sheffield'da mı?"

"İşte bu."

"Tam olarak nerede olduğunu biliyorum," dedi yön sinyalinin verirken.

* * *

Yaklaşık bir saat sonra Helania arabanın camından dışarı baktı ve sokakları, evleri, mahalleleri sekiz aylık hafızasına göre ölçmeyi bıraktı. Bunun yerine yağmaya başlayan kar tanelerini değerlendirdi.

"Fırtına geldi," dedi.

Bentley'nin silecekleri ileri geri hareket etmeye başlayınca Boone küfretti. "Bahsettikleri kar fırtınası bu muydu?"

"Kimdi?"

"Bilmiyorum."

Sesi yorgun geliyordu ama henüz havlu atmaya hazırmış gibi değildi. Yine de içinde bu sonsuz döngüden daha fazla kalacağından emin değildi. Evi bulmak ne kadar önemli olsa da, onun bir dizi kaprisini takip ederek, benzin harcayarak etrafta dolaşıyorlardı ve şimdi bir fırtına yaklaşırken?

Tanrım, keşke beynini daha iyi çalıştırabilseydi.

Bentley yavaşlayarak yolun kenarında durdu ve Boone öne doğru eğilerek gözlerini kısarak bir sokak işaretine baktı. "Manchester Caddesi mi? Bir şey çağrıştırıyor mu?"

Helania etrafına bakındı ve içinde bulundukları alanla ilgili hiçbir şey hatırlamadı. "Hiçbir şey. Ve bu evler ... tek hatırladığım, içinde bir sürü çalı olan beyaz bir evdi.

Ön taraf. Uzun çalılar vardı, o yüzden pek bir şey göremezdiniz. Bilmiyorum. Sanırım zamanımızı boşa harcadım."

"Bu bir kayıp değil. Devam edelim."

On beş dakika sonra, silecekler çok daha hızlı bir şekilde ileri geri hareket ediyordu ve farlara düşen kar aşağıya doğru kayıyordu.

"Bence geri dönmeliyiz," dedi. "Fırtına gittikçe kötüleşiyor."

"Evet. Ama her zaman yarın gece var."

Boone onları geri döndürdü ve güçlü arabanın lastikleri zaten yükselmekte olan birikimi kavrarken, dört tekerlekten çekiş olayına sevindi. "Bunun için teşekkür ederim."

"Size hizmet etmek benim için bir zevkti."

Söylediği sözler hazırlıksızdı ama ona doggen'i, o evi, içinde büyüdüğü dünyayı düşündürdü.

"Tüm bunlardan vazgeçmek istediğine emin misin?" diye sordu. "Para, o malikane..."

"Son yirmi dört saat içinde bu konuda çok düşündüm ve gönül rahatlığıyla söyleyebilirim ki öyleyim. Zaten orada hiç mutlu değildim. Söylediğin gibi, farklı bir şey bilmiyordun ve bulunduğun yerden memnun musun? Ben de diğer tarafta bulundum ve çoğu zaman nefret ettim, bu yüzden kendimi daha hafif ve özgür hissediyorum."

"Mahmeniniz için gerçekten üzgünüm. Hayatında çok fazla ölüm yaşamışsın."

"Zaman içinde herkesten daha fazla değil-"

Arabanın içinde bir telefon çalmaya başlayınca ayağa fırladı. "Bu da ne-"

"Üzgünüm, Bluetooth." Kaşlarını çatı. "Bunu almamın bir sakıncası var mı?" "Hayır, lütfen al."

Boone aramayı kabul etti ve havaya doğru konuştu. "Alo, Rochelle?"

Bedensiz bir ses kokpiti doldurdu. "Boone?"

"Hey," dedi dur işaretinde fren yapıp dümdüz ilerlemeye devam ederken. "Dün gece seni geri arayacaktım. İşler benim açımdan biraz telaşlı geçti. İyi misin?"

"Arabada mısın?" Ses gidip geliyordu. "Bağlantı kötü."

"Fırtına yüzünden olmalı. Ve evet, öyleyim." Kaşları aşağıya indi. "Her şey yolunda mı?"

Helania koltuğunda kıpırdandı. Demek neredeyse çiftleşmek üzere o l d u ğ u dişi buydu. Aksi takdirde devam ettireceği anlaşılmadan caymak isteyen kadın. Sözde başka birine aşık olan dişi.

Sesi doğru düzgün duymakla olağanüstü derecede ilgilendiğini inkâr etmek zordu. Ama Boone'un ona dişi ve aralarındaki ilişki hakkında anlattığı her şey göz önüne alındığında, bölgeci olmanın hiçbir anlamı yoktu.

"-Gelip bakar mısın?" Rochelle söylüyordu. "-Seninle konuşmak için." "Gelip beni görmek mi istiyorsun?"

Elbette, ama-"

"Senin gel. -se?"

"Benim evime mi?"

"Evet?" diye cevap verdi. "Şimdi mi?"

Boone gösterge paneline baktı. "Oraya yarım saat uzaklıktayım. Otuz dakika sonra görüşür müyüz?"

"-dakika?"

"Otuz," dedi yüksek sesle. "Otuz dakika."

"Evet ... otuz."

Telefon görüşmesi sona erdiğinde başını çevirdi. "Evime dönmemizin bir sakıncası var mı? Arabayı kıyafetler ve kitaplarımla doldurmak istiyorum."

"Evet, tabii." Kendini elini karnının üzerine koyarken buldu. "Rochelle ile tanışmak istiyorum."

"Ondan gerçekten hoşlanacaksın. O değerli bir kadın."

Helania gülümsemeye zorladı ve sonra parlak farların altında dönen pulların pikselleşmesini ölçmeye geri döndü.

Olan biten her şey göz önüne alındığında, Boone'un aristokrat neredeyse kabuklusu ile tanışmak için gerekli enerjiye ya da soğukkanlılığa sahip değildi. Ama sırf kendi ayakları üzerinde durabildiğini kendine kanıtlamak için bunu yapacaktı.

Kendi kendine, bağımsızlık için her şeyi yaptığını hatırlattı. Parasını ağzının olduğu yere koyma zamanı gelmişti.

"Ve dinle," dedi Boone, "sadece bilmeni istiyorum. Bu on dört gece bittikten sonra dairene gitmek zorunda değilim. Eşyalarımın bir kısmını şimdi alıp yanımda tutarım diye düşündüm. Marquist, Wrath'ın ona attığı dayaktan sonra beni tekrar dışarıda bırakmaz. Ama işlerin nasıl gideceğini asla bilemezsiniz ve ben de göçü daha geç başlatmaktansa daha erken başlatabilirim."

Helania onun yanına taşındığını, erkek kıyafetlerinin dolabında olduğunu, büyük botlarının kapının hemen içinde paspasın üzerinde çıkarıldığını, İlk Yemek'ten sonra lavaboda bir yerine iki kahve fincanı olduğunu hayal etti.

"Benimle kalabilirsin."

THIRTY-EIGHT

A Butch, eğitim merkezinin koridorunda sinsice ilerleyen Wrath'ı gördüğünde, Kral'ın hâlâ en güçlü kişi olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Yetişkin bir erkeğin kıcını büzüştürecek türden bir şeydi. Özellikle de etrafında şeytani bir aura gibi süzülen öfkeli saldırganlık bulutu düşünüldüğünde. Vishous bir yanında, Tohr diğer yanında, Xcor ise altısında duruyordu - ve kahretsin.

Wrath golden retriever'ı geride bırakmıştı.

Bu yüzden çok bağırmaya hazırlanıyordu.

Butch beton duvara yaslandığı yerden doğruldu. "Ne yapıyorsun?"

"Nerede o?" Gazap sordu.

"Şurada."

Butch kıyamet alayını Syn'i tuttukları hasta odasına götürdü, sanki Piç bulaşıcı hastalığı olan vahşi bir hayvanmış gibi. Kapıyı çalan Vishous, cevap gelmeden kapıyı ardına kadar açtı.

Wrath kendisiyle oda arasındaki cesetleri ezip geçerken, körlüğün uzamsal yönelimini tamamen ortadan kaldırmadığı açıktı. Ama sınırları vardı.

"Biri bana Piç'in yerini gösterebilirsin," diye bağırdı.

Tohr ayağa kalktı ve tek kelime etmeden Kral'ı döndürdü. Sonra da şarapnel parçalarıyla bayılmak istemiyormuş gibi geri çekildi.

Umursamamakla herkesi ve annesini sikip atmak arasında gidip gelen Syn yatakta doğruldu ve ilk kez sırtma numarasına başvurmadı. Teknik olarak Wrath'ın fark edeceği bir şey değildi ama Kral'ın koku alma yeteneği göz önüne alındığında, herhangi bir saygısızlığı fark etmiş olabilirdi. Ve şu anki ruh haliyle, herhangi birinin suratına bir tokat atmaya meyilli olduğu açıktı.

"Konuş benimle Butch," diye tersledi Kral, Piç'e ters ters bakarken.

Butch, Kral'ı buraya getirmek için tetiği çektiğinden beri buna hazırlanıyordu. Dava tuhaf bir şekilde durmuştu; Piç söz konusu olduğunda altına bakılacak fazla taş yoktu ve kilit-anahtar rutini için geçerli bir neden yoksa adamı sonsuza kadar burada tutamazlardı.

Syn serbest bırakılmayı ya da kafatasının delinmesini hak ediyordu. Ya da en azından bu iki olasılıktan birinin ne zaman kafasına düşeceğine dair bir fikir verilmeliydi. Sadece adil olan

-Ve sadece Wrath'ın yapabileceği türden bir çağrı.

Boğazını temizleyen Butch, her şeyi etkili bir şekilde anlatmaya devam etti: Helania'nın suçlaması ve kimliği. Syn'in itirafı. Çamaşırhaneye ilgili şeyler. Derilerin sayımı. Tahmin ettiğinin aksine, Syn'in eğitim merkezinde kullandığı dolapta davayla ilgili hiçbir şey bulunmaması. Boşalamama.

Son olarak Balthazar'ın geçmişle ilgili raporunu, aile durumu ve travmatik beyin hasarı ile ilgili Tiny Tim detaylarını çıkararak anlattı.

Şimdi, teknik olarak, Eski Ülke'deki diğer cinayetlerin yanı sıra üç gece önce bir insan saldırganın vahşice öldürülmesiyle ilgili son kısım önyargılıydı. Önceki suçların kanıtları insan mahkemelerinde asla kabul edilemezdi. Ama burası vampir dünyasıydı, yani kurallar farklıydı ve Wrath insan jürilerden çok daha akli başında biriydi-

"Yaptın mı yapmadın mı?" diye tersledi Kral.

Tamam. İyi. Belki de "akli başında" tam olarak doğru kelime değildi.

"Butch'u duydun," dedi Syn.

Wrath Piç'e doğru eğildi, uzun saçları ağır omzundan düşüp bir kefen gibi sallanıyordu. "Peki, bunu senden duymak istiyorum."

Syn omuz silkti. "Çabaları tekrarlamaya gerek yok. Ve o kadar iyi bir iş çıkardı ki-"

Bir şey hızla ilerlerken, Butch hareketi göz ucuyla yakaladı ve hemen "hayır" demek zorunda kaldı. Vishous, görünüşe göre Syn'in tavırları yüzünden ukalalık statüsüne meydan okunduğu sonucuna varmış ve hastane yatağına saldırmaya karar vermişti.

Butch ileri atıldı ve ortalık tamamen karışmadan önce en iyi arkadaşını yakaladı.

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye tısladı Butch oda arkadaşını geri çekerken V'nin kulağına. "Sakin olmalısın."

"Kankanı dinle, V," diye mırıldandı Wrath. "Ve bu işe karışma."

Syn'in Kral'ının kör gözleriyle karşılaşmayı reddettiği uzun bir sessizlik dönemi yaşandı ve Butch bu süreyi V'nin göğsündeki sıkı tutuşunun gerginliğini kaybetmediğinden emin olarak geçirdi. V'yi tanıyan kardeş, Piç'i itiraf ettirmeye çalışma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Ve bu sadece zorlayıcı değildi, Butch bunun Syn'in istediği şey olduğunu hissetti.

Wrath sert bir sesle, "Burada çok açık konuşacağım," dedi. "Sizinle polisle intihar oyunu oynamayacağız. Eğer bu gezegenden teknik olarak kurtulmak istiyorsan, sorun değil, ama adamlarımın bunu yapmana yardım etmesine izin vermeyeceğim. Ya kendinizi öldüreceksiniz ya da Azrail'in size yürüyüş kağıtlarınızı tebliğ etmesini bekleyeceksiniz. Ama yapmayacağın şey, bizi ve Pyre'deki durumu Fade'e girmene yardımcı olmak için kullanmak."

Syn kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturdu ve çenesini sıktı.

"Peki," diye devam etti Wrath, "sana tekrar soracağım. Pyre'daki o iki dişiyi öldürdün mü?"

Bunu izleyen sessizlik o kadar yoğun ve uzun sürdü ki Butch neredeyse çığlık atacaktı. Ama sonra Syn ağzını açtı.

"Evet, onları ben öldürdüm. İkisini de."

Kral'ın burun delikleri alevlendi ve odadaki hiç kimse kıpırdamadı. Aslında Butch, Caldwell'deki her şeyin durduğundan oldukça emindi.

"Neden bana yalan söylüyorsun?" dedi Kral sert bir sesle.

* * *

Kar fırtınasını andıran koşullar altında Boone, Bentley'nin dört çeker motoru bile onları eski mahallesine giden yokuşa çıkarmakta zorlansa da eve dönmekte düşündüğünden daha iyi zaman geçirdi. Arabaya bindiklerinde, eşyalarını dışarı çıkarmanın daha kolay olması için doğrudan ön kapıya yöneldi.

Motoru kapatırken Helania'ya baktı. "Tekrar dışarı çıkacağız. Yarın gece."

Başını salladı. "Evet, lütfen."

İkisi de arabadan indi ve kız, adamın yanına gelmesini bekledi, yağan yoğun kar güzel saçlarında toplanırken bir resim oluşturunuyordu. Ona doğru adım atarak yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerinin içine baktı. Söylemek istediği şeyler vardı ama duymayı bekledikleri haberi düşünerek bunları kendine sakladı. Hamile olup olmaması onun için hiçbir şeyi değiştirmiyordu ve bunu kanıtlamak için, onu sevdiğini söylemeden önce öyle ya da böyle öğrenmelerini beklemek zorundaymış gibi hissediyordu.

Eğer genç kızla birlikte değilse hayal kırıklığına uğrayacaktı ama duygularının ve bağlılığının gerçek olduğuna dair ona güven vermek için en iyi şansı bu olacaktı. Peki ya öyleyse?

Doktor Jane'in de dediği gibi, o köprüye geldiklerinde geçmeleri gerekecekti.

Boone başparmağını onun yanağında gezdirdi. "Bilmeni isterim ki senin burada olman benim de burada olmamı kolaylaştırıyor."

Helania ellerini onun kollarının üzerinde birleştirdi. "Gerçekten çok sevindim." Başını eğerek alt dudağındaki bir kar tanesini öptü. "Hadi, hava soğuk."

Ön kapıya yaklaşırken, bir rüzgâr sırtlarını itti ve onu yakalayıp merdivenlerden çıkmasına yardım etmek zorunda kaldı. Fuayeye girdiğinde fırtınadan kurtulmak rahatlatıcıydı ama ışıklar önce sönüp sonra titreyince başını iki yana salladı.

"Sanırım daha da kötüleşiyor," dedi ağır kapıyı rüzgâra karşı iterek kapatırken. "Eğer bu mümkünse."

Helania botlarına baktı. "Her tarafım karla kaplı." "Bu halı bunu kaldırabilir." Ayaklarını yere vurarak daha iyi hissetmesini sağladı. "Endişelenme."

Ayakkabılarını çıkarmak için ısrar etti ve sonra parkasına dikkat etti. "Bayanlar tuvaletiniz var mı? Ve belki bir fincan çay-"

"Evinize hoş geldiniz Lordum." Thomat arka taraftan çıktı. "Hepiniz kahve ister misiniz? Sıcak çikolata?"

"Sıcak kakao lütfen." Helania şefe gülümsedi. "Ben de hazırlamanıza yardım edeyim."

Şef geri çekilirken, kadın küfretti. "Oh, hayır. Yine yaptım. Yardım etmemem gerekiyor, değil mi?"

Thomat ona yavaşça gülümsedi. Sonra Boone'a baktı. "Lordum bu zarif konuğunun sıcak kakao ve belki de çay için küçük bir tabak sandviç hazırlamamıza yardım etmesine izin verirse, katılımını memnuniyetle karşılıyoruz. Lordumun izniyle."

Boone şefe gülümsedi. Sonra da "Sen en iyisisin" diye mırıldandı.

"Hey." Helania onu yanından dürttü. "Dudak okuyabiliyorum, unutma."

"Evet, yapabilirsin." Boone hızlı bir öpücük için yaklaştı. Kızın ağzına doğru fısıldadı: "Birdenbire aklımdan geçenleri tercüme etmek ister misin?"

Kızarıırken, "Karışık bir ortamda değil, hayır, istemiyorum. Ama sıcak bir şeyler için çok hazırım."

Thomat bir kahkaha attı ve sonra eğilerek mutfağa giden yolu gösterdi. "Beni takip edin hanımefendi, sanırım su dolabını sormuştunuz. Size kadınlar için olan resmi tuvaletimizi göstermekten memnuniyet duyarım."

"Harika. Rochelle için de bir şeyler hazırladığımızdan emin olacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Boone, içini evdeki fırınlarla hiçbir ilgisi olmayan sıcak bir his kaplarken.

Helania ona küçük bir el salladı ve ardından resmi beyaz önlüğü içindeki şef ile kot pantolonu ve kazağı içindeki kadın birlikte şık yemek salonuna doğru gittiler.

Kapı çalındı.

Aceleyle gidip eşyaları açtı. "Oh, Rochelle, içeri gel
-"Bu fırtına rütbeli."

Rochelle içeri girdi ve fırtınayı tekrar dindirirken yüksek topuklu çizmelerini halıya vurdu.

"Korkunç," dedi. "Sadece korkunç-"

Işıklar bir kez daha söndüğünde, ikisi de başlarının üzerindeki armatüre baktılar. Dışarıda rüzgâr daha da yüksek sesle uğulduyordu.

"Sanırım daha da kötüleşiyor?" dedi saçlarını örten kaşmir eşarbını açarken.

"Dur, ceketini alayım."

Göründüğünden daha ağır olan limon sarısı bir örtüden çıkmasına yardım ettikten sonra Rochelle eldivenlerini çıkardı ve sarı saçlarını düzeltti. Yanakları rüzgâr ve soğuk yüzünden parlaktı, ruju mükemmel bir nude renkteydi, makyajı hafif ve zevkliydi. Kullandığı parfüm ... Chanel'den Cristalle, onun imza kokusu.

Gözleri merakla çılgına dönmüştü.

Boone kızın ceketini bir kenara bırakıp kendi ceketini çıkarırken kaşlarını çatı.

"Buraya gel, ateşin yanına otur."

Adam onu salona çekerken, kadın mermer ocaktaki neşeli alevlere doğru gitmedi. Fırtınaya bakan pencerelere doğru gitti ve bir yıl önce bu odaya indiği ve onu aynı şekilde karanlığa bakarken bulduğu o geceyi hatırladı.

"Neler oluyor?" dedi ayık bir sesle. "Konuş benimle."

Rochelle derin bir nefes aldı, camdaki yansıması neredeyse anlaşılmaz bir kederdi. "Her şeyin başladığı yer burası."

"Pardon?"

Omzunun üzerinden baktı. Kışlık beyaz pantolon ve ona uygun bir ceket giymişti, sol yakasında Tiffany'nin Kayadaki Kuş'unun sitrin versiyonu vardı.

"İşte bu odada," dedi. "Burası seninle ilk kez yalnız buluştuğumuz ve her şeyin değiştiği yer."

Boone başını eğdi ve kanepeye oturdu. "Evet, öyle. Ben de tam bunu düşünüyordum."

"Sana karşı şimdiye kadar olduğumdan daha dürüst olmalıyım."

"Tamam." Yanındaki mindere vurdu. "Gel otur, çok solgun görünüyorsun."

Ama Rochelle ona doğru hareket etmedi. Elleriyle yüzünü kapattı ve derin bir nefes aldı. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Pratik yaptım ve yaptım. Ama şimdi burada seninleyim. . ."

"Rochelle. Bana söyleyebileceğin hiçbir şey senin hakkındaki fikrimi değiştiremez. Bunu anlıyor musun? Hiçbir şey."

Ellerini bırakarak kanepeye yaklaştı ve bir minderin en ucuna tünedi. Uzun bir sessizlikten sonra sesi alçaktı.

"Buraya geldiğimde ve anlaşılmayı yapamayacağımı söylediğimde sizi yanlış yönlendirdim."

"Nasıl yani?" Onun için fark etmezdi. "Ve her ne ise, sorun yok."

"Sana söylemiştim. . . Sana birine aşık olduğumu söylemiştim."

Boone uzandı ve elini onun ince omzuna koydu. "Sorun yok, sadece söyle bana-"

"O bir erkek değildi."

"Yani o bir insan mıydı?" Boone geri çekildi ve omuz silkti. "Yani, bana onun sivil olduğunu söyledin, sadece bana söylemekten mi endişe ediyordun-"

"O bir 'erkek' değildi."

"Anlamıyorum-" Boone'un kaşları çatıldı. "Oh."

Rochelle bacak bacak üstüne attı ve ellerini dizlerinin üzerinde birleştirdi. "Evet . . . oh. O bir dişiydi. Bir dişiye aşıktım."

Şaşkınlığı geçerken, ardından gelen matematik hızlıydı. "Sır olarak saklamana şaşmamalı. Lanet olası glymera-"

"Bu benim hakkımdaki düşüncelerini değiştirir mi?" Gözleri ateşe kilitlenmişti, sanki onun yüzünde herhangi bir onaylamama görmeye dayanamıyordu. "Dürüst olabilirsiniz. Lütfen."

Boone geri çekildi. "Elbette değiştirmez. Bir sivile aşık olmam benim hakkımdaki düşüncelerini değiştirdi mi?"

"Ciddi misin sen?" Rochelle kaşlarını çattı. "Hiç de bile. Sadece mutlu olmana sevindim. Mutlu olmana yani."

"Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum. Benim için önemli olan tek şey bu."

Başını ellerinin arasına alan Rochelle titremeye başladı ve Boone onun omzunu okşayarak bir anlığına duygusal rahatlama yaşamasına izin verdi.

"O öldü," dedi Rochelle. "Aşkım öldü ..."

"Oh, Tanrım." Boone yana doğru eğildi ve derisinin arka cebinden bir mendil çıkardı. "Öldü mü?"

Rochelle kıs kıs gülerek kareyi aldı ve yüzüne bastırdı. "O öldü ve benim bir parçam da onunla birlikte öldü. O zamandan beri aynı değilim. Asla eskisi gibi olmayacağım."

"Sevgili Bakire Kâtip . . . Rochelle. Bana neler olduğunu anlat." Tekrar sırtını okşadı. "En başından beri. Ve tüm bunları içinde tutmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

Arkadaşı titreyerek nefes aldı. "Bir yıl önce seninle olan anlaşmayı bozmak için buraya geldiğimde, o ve ben aramızdaki çekimle savaşmayı bırakıp bir ilişki kurmaya karar vermiştik. Ailemin bir şey öğrenmesinden korkuyordum ama o benim tüm dünyamdı. Ben asla

çok mutlu, çok eksiksizdi. Ve senden haberi yoktu. Tüm bunları ve beraberinde gelen her şeyi bilmiyordu." Rochelle eliyle resmi odayı işaret etti. "Seninle çiftleşemeyeceğimi biliyordum. Sadece ona yapacakları yüzünden değil, sana yapacakları yüzünden de. İkiniz de bundan daha fazlasını hak ediyordunuz. Özellikle de o benim saygımı ve sevgimi hak ediyordu. O kimsenin utanç verici sırrı değildi."

"Demek buraya geldin. . ."

"Sana söyledim ve sen bana cesur dedin." Rochelle tekrar burnunu çekti ve burnunu sıvazladı. "Ben cesur değilim. Hem aileme tutunmaya hem de ona sahip olmaya çalışıyordum. Ailemin onu asla anlamayacağını ya da kabul etmeyeceğini biliyordum ve daha da kötüsü, ben onların tek çocuğuyum. Benden sonra mı? Soyumuzdan geriye kimse kalmadı. Bu sözde sorun üzerinde düşünüp duruyordum ki"

Uzaktan sıcak çikolata kokusu aldı ve doğruldu. Belki de Helania'ya biraz beklemesini söylemeliydi? Ne de olsa Helania'ya hayatındaki her konuda güvenmesine rağmen Rochelle'e yabancıydı.

"Ah ... dinle, Rochelle." Onun eline uzandı. "Ben sadece-"

Arkadaşının avucuyla temas ettiğinde, Boone dondu kaldı, içinden bir şok ve inançsızlık duygusu geçti. Rochelle tekrar burnunu çekip sanki cümlesini bitirmesini bekliyormuş gibi ona bakarken, Boone yavaşça elini çevirdi.

Orada, ortada, tuzlanmış ince yara izlerinden oluşan bir ağ vardı.

"Ne oldu?" diye sordu ona.

Boone yaralara bakarken sertçe yutkundu. "Bunları nereden buldun?"

"Aşkımı gömdüm. Bir eyalet parkına. Kız kardeşiyle birlikte-" Bir tepsinin gürültüsü sessizliği bozdu ve Boone yerinden sıçradı. Helania salonun kemerinde duruyordu, yüzü bembeyazdı, elleri titriyordu, sıcak kakao fincanları ve sandviç tabakları ayaklarının dibinde dağınık bir haldeydi.

"Burada ne işin var?" diye mırıldandı Rochelle'e.

THIRTY-NINE

Helania, Boone'un resmi koltuğunda bir başrahibe gibi sakın bir şekilde oturan kadına bakarken tamamen uyuşmuştu. Kıyafetler ve mücevherler tanıdık değildi, makyaj ya da saç modeli de öyle, ama

O yüz unutulmazdı.

Ve tanınma sadece Helania'nın tarafında değildi.

Kadın yavaşça ayağa kalktı, eli Boone'un elinden düştü ve yüzü soldu. "Sensin."

Helania ileriye doğru bir adım atacak oldu ama ayağını bastığında kırık porselenlerin üzerindeydi. Dengesini kaybederek düştü ve kendini kemerin pervazına tuttu. Başını kaldırıp baktığında kadın tam önündeydi.

"Anlamıyorum," dedi Helania.

Kadın uzun süre ona baktı. "Ona o kadar çok benziyorsun ki acıtıyor."

Bir sonraki bildiği şey, bir nesil boyunca ayrı kalmış bir aile gibi kucaklaştıklarıydı. Ve o anda Helania, hayatının büyük ve trajik bir dönüm noktasında tanıştığı bu yabancının burada olduğu gerçeğinden başka hiçbir şeyi umursamıyordu.

Helania aceleyle, "Isobel'in katilini buldular," dedi. "Onu yakaladık. Haber vermek için sana ulaşmaya çalışıyordum."

"Öyle mi?" Kadın geri çekildi. "Onu buldular mı?" "Evet.

Kardeşlik onu yakaladı."

"Oh, Tanrıya şükür."

"Sana haber vermek için Facebook'tan ulaşmaya çalıştım. O sadece Isobel'i öldürmedi. Başka bir kadını da öldürdü-"

"Biliyorum." Kadın Boone'a baktı. "İşte bu yüzden bu gece seni görmek istedim."

İşte o anda Helania ikiye ikiye daha doğru bir şekilde bir araya getirdi. "Bekle. . . Boone'la çiftleştirilmek üzere ayarlanmıştın. Onun shellan'ı olacaktın."

"Evet." Uzun bir duraklama oldu. "Ben Rochelle." "Rocky B. Winkle. Facebook'ta."

"Evet." Dişi aralarında bir ileri bir geri baktı. Sonra bir adım uzaklaştı. "Helania ... Isobel sana bizden ne kadar bahsetti?"

"En iyi arkadaş olduğunuzu mu söyledi? Ve bunu bana kendin söyledin."

Rochelle bir adım daha geri çekildi. "Sana erkek arkadaşından bahsetti mi?"

"Evet, aman Tanrım, onu tanıyor musun? Onunla temasa geçebilir misin?" Helania koltukta büyük bir sükûnetle oturan Boone'a doğru başını salladı. "O ve ben Isobel'in ölümüyle ilgili soruşturma üzerinde çalışıyorduk ve ayrıca ikinci bir cinayet üzerinde. Bu arada o ve ben böyle tanıştık. Ve Isobel için çok şey ifade eden o erkeği bulmayı umuyorduk." Tekrar Boone'a baktı. "Gördün mü, sana Isobel'in eşinin onu öldüren kişi olmadığını söylemişim. Onu daha önce hiç görmediğim kadar mutlu ettiğini biliyordum."

Kimse başka bir şey söylemeyince Helania kadına baktı ama Rochelle Boone'a bakmaya devam etti. O da Helania'ya bakmaya devam etti.

"Ne?" Helania söyledi.

Diğer dişi derin bir nefes aldı ve dizlerinin üzerine çöktü. Kırık porselen parçalarını teker teker topladı ve Helania ile Thomat'ın güzelce yerleştirmek için çok uğraştığı tepsiye koydu.

"Bunu düzgün bir şekilde temizlemek için bir tür beze ihtiyacımız olacak," diye mırıldandı Rochelle. "Belki de bir doggen çağırmalıyız-"

Boone yumuşak bir sesle, "Bana anlattıklarını ona da anlatabilirsin," dedi. "Sorun değil." Rochelle elindeki yarım tabakla donup kaldı. Gözlerini kaldırarak yukarıya, Helania'ya baktı. Ve sonra kısık bir sesle fısıldadı. "Kız kardeşin ... benim tek büyük aşkımdı."

Helania bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra gözlerini kırptırdı. Bir kez daha baktı. Duyduğu şeyi duymadığından, daha ziyade kadının dudaklarını yanlış okuduğundan emin oldu.

"Isobel ..." Rochelle tekrarladı, "benim sevgilimdi. Arkadaştan çok daha fazlasıydık."

Gözyaşları kadının güzel gözlerini tehdit etti ... ve sonra yanaklarından aşağı dökülerek yıkık porselenlere damladı.

Helania boğuk bir sesle, "Hiç bilmiyordum," dediğini duydu. "Hiç tahmin etmemiştim ..."

Kız kardeşimin eşcinsel olduğunu düşündü.

"Ona kimseye söyleyemeyeceğini söyledim." Rochelle yarım tabağı tepsiye yerleştirdi ve yüksek topuklu botlarının üzerine oturdu. "Ailemin kim olduğunu kimseye söylemeyeceğine dair ona söz verdirdim. Ve bu, o öldükten sonra benim için pek çok pişmanlığın ilki oldu."

"Hiç tahmin etmemiştim," diye tekrarladı Helania. "Senden o diye bahsetti-"

"Erkek arkadaş. Biliyorum. Ona ben söyledim."

"Bekle, o gece." Helania göz göze gelebilmeleri için kendini aşağı indirdi. "O gece bana onun öldüğünü söylemeye geldin..."

"Nerede yaşadığını biliyordum. Bana adresini söylemişti. Onu o kulüpte bulduğumuzda . . . **N a s ı l** bir şey olduğunu anlatamam. Senin bilmeni isteyeceğini biliyordum.

Eve gelmediğinde ona ne olduğunu merak etmek ve endişelenmek yerine hemen. Bu yüzden cesedini kendi başıma aldığım ve ailemin hiç gitmediği gizli evime götürdüm."

"Beyaz Saray."

"Macon Caddesi'nde. Onu Solma Töreni için hazırladığımız yerde."

Helania tekrar Boone'a baktı. "Demek bu gece çok yaklaşmıştık." Yeniden Rochelle'e odaklandı. "O evi bulmaya çalışıyorduk. Adresi hatırlayamadım. Seni bulmak için yanıp tutuşuyordum."

"Artık orada yaşıyorum." Rochelle yere oturmak için kendini geriye bıraktı ve tertemiz beyaz pantolonunun sıcak çikolatayla lekelenmiş olması onun için hiç önemli değildi. "O gece, sen ve ben onu hazırlarken, sana gerçeği söylemek istedim. Ama ben bir korkağım ve senin de nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Yapmak istediğim son şey kardeşinle ilgili anılarını mahvetmektir. O seni çok severdi. Her zaman seni düşünürdü. Tek istediği seninle ilgilenmektir ve onun zihnindeki anılarını mahvedebileceğimi düşündüm. Sana söyleyemedim çünkü hakkımızdaki düşüncelerinin ne olacağını bilmiyordum."

Helania Isobel'in ölümünden önceki ayları hatırladı. Isobel ne kadar mutlu, ne kadar ışıltılı ve ne kadar iyimserdi. Helania'nın daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

Yaralı avucuyla uzanarak elini diğer kadının omzuna koydu. Güçlü ve kesin bir sesle, "Sana ne düşündüğümü söyleyeyim. Sen de onun hayatının aşkıydın ve onu hiç görmediğim kadar mutlu ettin."

Rochelle'in gözleri yeni yaşlarla doldu. Ve sonra kadın yaralı elini Helania'nınkinin üzerine koydu.

"Bunun benim için ne anlama geldiğini sana anlatamam," dedi kadın kabaca, "sanki Isobel bana mezardan seslendi. Sanki Isobel benimle mezardan konuşmuş gibi."

* * *

Boone kenarda otururken hem yetismekte zorlanıyor hem de önünde yerde yatan iki kadınla gurur duyuyordu. Glymera adabının kırık dökük parçalarıyla çevrili Rochelle ve Helania, yanlış bilgi, yaşam tarzı ve ölüm arasındaki uçuruma hem gerçek hem de mecazi anlamda uzanıyor ve birbirlerinde teselli buluyorlardı.

Isobel'le hiç tanışmamış olsa da, onun Fade'den aşağıya baktığını ve hayatındaki en önemli iki insanın bir nebze olsun huzur bulmasından duyduğu mutlulukla parladığını hayal etmek zorundaydı.

İkinci kez kucaklaştıktan sonra Rochelle Boone'a baktı. "Ama dahası da var. İşte bu yüzden seni görmek istedim."

Boone koltuktan kalktı ve sert zemindeki pek de öyle olmayan çay partisine katılmaya karar verdi. Gelenekleri ve standartları bir kenara bırakıp burada, kemerli geçitte çömelmek çok doğru geldi, her yerde kırık dökük şeyler vardı, sırlar açığa çıkıyor, sorular cevaplanıyordu.

İyileşme başlangıcı.

Bir kupanın kulpunu aldı ve onunla oynadı. "Anlat bize."

"Daha öncesine dayanıyor. Anlaşmanın yapıldığı zamana."

Rochelle kaşlarını çattı ve başını salladı. "Seninle tanıştıktan kısa bir süre sonra sanki izleniyormuşum gibi hissetmeye başladım."

Takip ettim. Tam olarak tespit edemiyordum ama ailemin evindeydim ve pencereden dışarı bakıyordum ... ve orada birinin olduğuna yemin ediyordum. Çok ürkütücüydü. Sonra bir gece Pyre'da Isobel ile buluştum ve kulüpte dolaşırken bir erkeğin beni takip ettiğini hissettim." Helania'ya baktı. "Oraya giderdik çünkü ilişkimizi saklamak zorunda değildik. Tüm o maskeler ve pelerinlerle özgür olabiliyorduk. Ama o geceyi hatırlıyorum - benim arabamla gitmiştik çünkü arabayı yeni almıştım ve canım sürmek istiyordu. Vardıktan sonra . . . Tuhaf bir şekilde takip edildiğimi hissettim."

"Siktiğimin Syn'i," diye mırıldandı Boone.

"Bir süre böyle devam etti. Ve sonra . . . Isobel öldürüldü." Rochelle gözlerini kapattı. "Ondan sonra kulübe bir daha gitmedim ve her şey kayboldu. O his gitti. Bir daha düşünmedim ta ki ..." Bir ileri bir geri baktı. "Mai bir hafta önce öldürülene kadar."

Boone öne doğru sarsıldı. "Mai? Bekle, ne? İkincisini öldürdüğünü biliyor musun?"

"O bizim arkadaşımızdı. Isobel'in ve benim. Bizi tanıyan tek kişiydi."

"Diğer dişi o muydu?" Helania kekeledi. "Evinize geldiğim o gece mi? Ama durun. . ah, elbette, onu bulduğumda tanıyamadım çünkü maske takıyordu. Ve öldükten sonra o korkunç resimlerde... Kanıt odasındaki duvarda asılı olan o resimlere bakmaya dayanamadım."

"Mai oradaki ikinci ölümdü." Rochelle Boone'a baktı. "Ve ben bunu o gece bir arkadaşımızdan öğrendim-"

"Babamın Solma Töreni'nden," diye söze girdi Boone. "Bu yüzden bu kadar üzgündün."

"Onu da kaybetmek. Neredeyse çok fazlaydı."

Malikânenin dışında fırtına şiddetini artırdı, ışıklar titredi ve söndü. Ama Boone tam bir şamdan bulmayı düşünürken, elektrikler tekrar geldi.

Rochelle elini kalbinin üzerine koydu. "Mai'ye olanları duyduğumda ne yapacağımı bilemedim. Kiminle konuşacağımı. Ölümlerin bağlantılı olup olmadığını bilmiyordum, gerçi-"

"Öyleydiler," dedi Boone. "Ve seni takip eden erkekle aynı kişi olmalı. Çok fazla bağlantı var."

"Sezgilerim bana bunu söylüyor. İki ölüm, aynı yerde, birbirine bu kadar yakın mı? Ama ortaya çıkmakta tereddüt ettim çünkü Isobel ile ilgili her şeyi bir sır olarak saklamıştım. Kardeşliğin sosyal medyada yaptığı paylaşımı gördüğümde her şeyi düşünüp duruyordum ve işte o zaman doğrudan mesajınızı aldım." Helania'ya başıyla selam verdikten sonra tekrar Boone'a doğru baktı. "Dün gece seni görmeye gelmek için mesaj attım, böylece her şeyi konuşabilir ve ne yapacağımıza karar verebiliriz."

"Eğitim merkezindeydik. Sana mesaj atacaktım, çok özür dilerim."

"Artık buradayız, sorun yok. Ve bana kim olduğunu bulduklarını mı söylüyorsun?"

Boone başıyla onayladı. "Kardeşlik'le birlikte çalışan savaşçılardan biri. Kadınları takip etmek ve öldürmekle ilgili bir geçmiş var."

"Yani Mai ve Isobel'i benim aracılığım ile bulmuş olmalı? Ama beni nasıl buldu ve ben neden önemliyim?"

"Pyre'a gitti. Tıpkı senin gibi. Bu yüzden seni takip etmeye başlamış olmalı."

"Sanırım bağlantı buydu. Sırada ben mi varım?"

Boone cevap vermeden önce kızın yüzünde mesafeli bir ifade belirdi ve Boone kaşlarını çattı. "Başka ne var?"

"Mai hakkında." Rochelle derin bir nefes aldı ve Helania'ya baktı. "Sanırım onunla temas kurmuş olabilir. Telefonla."

"Nasıl yani?" Boone söyledi.

"Isobel'in ölümünden sonra Mai, Macon Caddesi'ndeki evime taşındı. Kalacak bir yere ihtiyacı olduğunu söyledi ama sanırım sadece benim için endişeleniyordu ve ben de günlerin çoğunu orada geçirmeye başlamıştım. Yani, her an ağlıyordum ve aileme bunun nedenini açıklayamıyordum. Onlar iyi insanlar ama tamamen gelenekseller. Her neyse, son bir iki haftadır Mai'nin gün içinde telefonda biriyle tartıştığını duyuyordum, sesi yükseliyordu. Ona ne zaman sorunun ne olduğunu sorsam, bana söylemedi. Yine de çok üzgün olduğu belliydi. Belki de o erkekti."

"Syn'in kesinlikle bir cep telefonu var. Ve Kardeşlik'in sahip olduğu erişimle? Onun iletişim bilgilerini bir tür veritabanı ya da başka bir şey aracılığıyla bulmuş olabilir."

"Böyle olmuş olmalı." Rochelle Helania'ya baktı. "Ben gidip Isobel'i mezarı başında ziyaret ediyorum. Ya sen?"

"Evet, kesinlikle." Helania kaşlarını çatı. "Ve biliyorsun, onun tüm eşyalarını sakladım. Daireme gelip onları görmek ister misin? Belki bazılarını beğenirsin?"

"Bunu yapar mısın?" Rochelle boğuk bir sesle söyledi. "Bana biraz verir misin?"

"Evet." Helania gülümsedi. "Kesinlikle eminim ki o da bunu isterdi."

"Oraya ne zaman gidebiliriz?"

Helania Boone'a baktı. "Şimdi daireme geri dönüyoruz. Sen de bizimle gel. İstersen Kardeşlik'e oradan bilgi verebiliriz. Kesinlikle daha fazla mahremiyetiniz olur."

Boone ayağa kalktı ve derisini fırçaladı. Eğilerek tepsiyi aldı. "Bir planımız var. Sadece üzerimi değiştirmem ve birkaç kitap almam gerekiyor, sonra buradan gidiyoruz."

Rochelle'in ifadesi ısındı. "İkiniz birlikte mi yaşayacaksınız?"

Helania sessiz kalırken Boone, "Ah, sayılır," dedi.

"İkiniz adına da mutluyum."

"Sağ ol dostum." Tepsiye başıyla işaret etti. "Hemen döneceğim."

Ayrılırken, kadınların Isobel hakkında konuşmaya başladıklarını duydu ve Helania'nın kız kardeşi ve Rochelle'in büyük aşkıyla asla tanışamayacağı için üzgün olduğunun farkındaydı.

Çok iyi bir insan olmalı, diye düşündü.

Mutfağa döndüğünde tepsideki her şeyi çöpe attı ve Thomat'a birazdan birinin yerleri temizlemesini söyledi - iki dişisine biraz daha zaman vermek istiyordu. Sonra kilerden geri döndü ve Marquist'in eski süütünün açık kapısında durdu.

Ah, evet. Taşıma kutuları. Tam da ihtiyacı olan şey-

Telefonu çalınca çıkardı ve Butch'un aradığını görür görmez cevap verdi. "Ben de tam seni aramak üzereydim. Isobel'in ..." Tereddüt etti, Rochelle'in sessiz kalmayı ne kadar istediğinden emin değildi. Ayrıca Marquist'in evin neresinde olduğunu sadece Tanrı biliyordu. "Isobel'in gömülmesine yardım eden arkadaşını bulduk, Helania'nın aradığı kişiyi-"

"Syn yapmadı."

Boone telefonunu kulağından çekti ve o şeye baktı.

Sonra yerine geri koydu. "Ne dedin sen?"

"Yalan söyledi. Gazap kokusunu alabilir." Kardeş sert bir kahkaha attı. "Büyük Kör Kral bir cehennem olarak ikiye katlanır

yalan makinesi testi."

"Bekle, bu hiç mantıklı değil. Helania onu Mai'yle, öldürdüğü kadınla birlikte görmüş."

"Mai ile birlikteydi. Ama onunla birlikte olan son kişi o değildi."

"Bu mümkün değil. Neden yalan söylesin ki?"

"Bakın, bu dövüşçünün yapmadığı bir şeyi neden itiraf ettiğini tartışmayacağım çünkü bu noktada hiçbir şey hakkındaki mantığını anlayamıyorum. Dürüst olmak gerekirse gerçekten kafayı yemiş durumda. Ancak her ne olursa olsun, ne o kadınlardan birini ne de kulüpte ilk bulunan insanı öldürdü."

Boone o sokağı ve Syn'in sorumluluğunu üstlendiği hadım ettiği ve işkence ettiği insan erkeği düşündü.

O bunları söylemeden Butch devam etti: "Sonuç olarak, onunla ilgili elimizde somut bir kanıt yok. Kanlı giysiler yok. Yatağının altında sakladığı et kancası da yok."

Boone sadece başını sallayabildi. "Bu hiç mantıklı değil."

"Aslında, size doğrulama önyargısı hakkında söylediklerimi hatırladığınızda çok mantıklı geliyor. Ben de oradaydım, siktir et, bu davada oradaydım. Sadece gelişmeleri bilmek isteyeceğini düşündüm ve Helania'ya da anlatılması gerekiyor. Bence ikiniz de buraya gelmelisiniz."

Boone omzunun üzerinden baktı. "Burada, evimde benimle birlikte. Arkadaşına Isobel'in dairedaki bazı eşyalarını kontrol edebileceğine dair söz verdik. Ama ondan sonra içeri girebiliriz ve arkadaşını da yanımızda getirmek istiyorum. Her şeyin başka bir yönü var ama şu anda bulunduğum yerde bu konuya giremem."

"Tamam. Fritz'i ara. Bu fırtınada bile seni almaya hazır." Boone aramayı sonlandırırken, telefonunu duvara fırlatacaktı gibi hissetti.

Onu durduran şey, lanet olası katilin hâlâ dışarıda bir yerlerde olması ve o lanet olası şeye ihtiyacı olabileceği gerçeğiydi.

Marquist'in eski odasının eşiğinden adımını atarak taşınan kutulara doğru yöneldi-

Işıklar bu kez titreme uyarısı olmadan söndü. Karanlıkta yönünü şaşırان Boone bir sandalyeye çarptı, ardından alçak ve ağır bir şeye tekme attı, o her neyse devrildi ve içinde ne varsa etrafa saçıldı.

Tam el fenerini yakmak için telefonuyla uğraşırken elektrikler tekrar geldi ve yere baktı.

Tekmelemeyi başardığı şey bir ayakkabı parlatma setiydi, ahşap kutu yan yatmış, üst kısmının kıvrımları açılmıştı. Metal cila kutuları, lekeli bir güderi bezi ve bir şişe küçük taban çivisi, bir kurbanın kanı ve organları gibi dökülmüştü, çelik burunlu boktan tekmesinin darbesi onları bir yelpaze gibi yaymıştı.

Tabii ki Marquist seti burada bırakacaktı. Artık ayakkabı boyamak yok-

Gözüne bir şey takılınca Boone kaşlarını çattı. Kendini aşağı indirerek halıya daha yakından baktı. Kabından çıkan küçük taban çivileri ısırgan otu gibiydi ve bir tanesini eline alıp gövdesi ile iğne başlı tepesini inceledi.

Tıpkı Mai'nin derisinden çıkana benziyordu. Ama bir bağlantı olması mümkün değildi.

Ayağa kalkarak yeni gözlerle oturma odasına baktı. Hadi ama, sanki Marquist'in kapının arkasında bir et kancası asılı olmasını mı bekliyordu?

Yatak odasına doğru ilerleyen Boone komodini kontrol etti, yatağın eteğinin altına eğildi -bir başka et kancasız bölge- ve köşedeki battaniye sandığını açtı.

İçinde battaniye vardı.

Kalorifer fanı çalıştığında açık dolaba doğru dönüyordu, zar zor hissedilen bir soğuk hava akımı sıcak havanın başlangıcıydı - tabii ki elektriklerin tekrar kesilmemesi şartıyla.

İşte o zaman kokuyu aldı. O kadar inceydi ki, zar zor fark etti.

Ancak okyanus sularındaki köpekbalıkları gibi, vampirler de evrimsel olarak kan bulmaya adapte olmuşlardır.

Başı kendi iradesiyle döndü ve sonra vücudu yavaşça hareket etti.

Uzakta, ön kapının kapanma sesini duydu ama bu sese hiç dikkat etmedi. Bilincinin her parçası o dolaba odaklanmıştı.

Mutlak bir gerçek dışılık hissiyle uzandı ve ağır, siyah kıvrımları öne doğru çekti.

Bir gece önce buraya baktığında yanlış bir varsayımda bulunmuştu. Siyah bir bornoz sandığı şey aslında siyah bir pelerindi. Burnunu kalın kumaşa dayadığında?

Kan kokusu aldı. Kurumuş kan, ama yine de kan.
Ve bu bir kadındı.

Ne oluyor lan?

— FORTY —

In Boone'un ailesinin malikanesinin fuayesinde, Rochelle limon sarısı drapeli bir palto giyerken Helania bir kenarda durdu-

Muhtemelen Helania'nın evindeki kamyonetten daha değerliydi. Yine de dışının hiç gösteriş merakı yoktu.

"Gerçekten bilmeni istiyorum ki," diyordu Rochelle, "Isobel'in bizim hakkımızda sessiz kalmasını sağlamakla hata ettim. Kendi korkularım yüzünden onu çok kötü bir duruma soktum. Ama artık bitti. Artık saklanmayacağım. Tüm bunlar bana başka bir şey öğretmediyse, o da hayatın kısa olduğudur, size kaç gece verilirse verilsin ve ben daha fazla zaman kaybetmeyeceğim. Aileme açılacağım ve o beyaz eve taşınacağım - ve bilesin diye söylüyorum, sen ve Boone'a kapımız her zaman açık."

Helania biraz hüzünle gülümsedi ve sonra mırıldandı, "Geleceğin ne getireceğini asla bilemezsin."

Elini karnının alt kısmına koyarak görev ve zorunlulukları düşündü - ve insanların daha büyük bir iyilik için fedakârlık yapmaları, hayatlarını tam olarak yaşayamadıkları anlamına geliyordu. Boone'la ilişkilerini bir noktada çözüme kavuşturmaları gerekecekti ama geleceklerinden korkuyordu. Hamile olsun ya da olmasın... birlikte olacaklarına inanmak istiyordu, ama Boone'un o itaatkâr yanından endişe ediyordu.

Bedeli ne olursa olsun kendini feda etmesi anlamına gelen kısım.

Elbette, yaptıkları seks iyiydi. Ama geleceğini tehlikeye atmaya değecek bir şey değildi.

Işıklar tekrar söndüğünde, tekrar yanmalarını bekledi. Işıklar yandığında Rochelle sanki Boone ile Helania arasındaki ilişkinin ne durumda olduğuna dair daha az anlaşılmaz bir açıklama beklermiş gibi beklentiyle ona bakıyordu.

"Sadece," dedi Helania, "bilirsin, o ve ben - kim bilir neler olacak."

Güzel sarışın aristokrat kaşlarını çattı. "O sana aşık." Helania irkildi ama aynı zamanda kalbindeki gizli bir yer de heyecanlandı. İlkini saklamaya çalışmadı. İkincisi içinse kendini zorladı.

"Bana aşık olamaz. Sana söyledi mi bilmiyorum ama geçen gece ihtiyacımı giderdim. Yani ... eğer çiftleşeceğimizi falan söylediyse, sadece bu yüzden-"

"Bana senin zamanının geldiğine dair bir şey söylemedi. Ama bana babasının Solma Töreni'nde sana aşık olduğunu söyledi."

Helania haftanın günlerini hesapladı. Bekle . . . bu onun ihtiyaç duymasından önceydi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Tam şurada." Kadın antrenin karşısını işaret etti. "Erkekler tuvaletinde. Törenden sonra kalabalığın ortasında eriyip gidiyordu, ben de mola vermesi için onu oraya götürdüm. Bana sana aşık olduğunu söyledi. Bakın, siz istediğinizi yapın, ama bağlanmış erkekler? Söylendiği gibi, saniyeler içinde düşerler. Ve size söylemeliyim ki, Boone en iyi erkeklerden biri-"

Helania'nın kafasına inen darbe birdenbire geldi. Bir an tam bir oyun değiştirici ile boğuşuyordu; bir sonraki adımda diğer dışının şaha kalktığının farkındaydı

dehşet. Nedenini soramadan kafatasında çınlayan bir ağrı patladı, her neyse onun etkisiyle yana savruldu, tökezledi ... düştü.

Yere düştüğünde görüşü bulanıklaştı ve duyma yetisi tamamen kayboldu. Ama anlaşıldığı kadarıyla o sadece ikincil bir hedefti. Rochelle fuayenin duvarına yaslanmıştı, biri tehditkâr bir tavırla ve uzun saplı bir bıçakla ona doğru geliyordu.

Tüm iradesini görme duyusuna yönlendiren Helania, bulanık olan her şeyden bir odak penceresi çıkarmaya çalıştı ve sonunda görüşü netleşti. İşte o zaman saldırganın yüzünü gördü, her ne kadar vücudu ya da uzuvları hakkında pek bir şey söyleyemese de.

Resmi giyimli, alnından geriye doğru taranmış, tuzlu ve biberli saçları olan bir erkekti. Düzgün hatlara sahip yüzünde öldürücü bir ifade vardı ve konuşurken dudakları hareket ediyordu. Helania bunları okurken eski alışkanlıklarına geri döndü.

. . . diğer ikisi yerine seni öldürmeliydim.
Bu şekilde daha verimli, ama konuşulacağını düşünmüştüm. Efendim, soyunun bu bozuk anlaşmayla lekelenmesini hak etmiyordu. Ve o dişiyle ne yaptığını biliyorum. Seni gördüm, seni izledim.

Helania başını kaldırmaya, kolunu kaldırmaya, vücudunu kaydırmaya, haykırmaya çalıştı. Arkadaşın bunu istedi. Beni ifşa etmekle tehdit etmeye cüret etti. Bir şekilde ben olduğumu öğrendi ve- Isobel. Mai.

Katil buydu!

İçgüdüleri ateşlenip damarlarına saldırganlık dolunca Helania'nın vücudunda adrenalin yükseldi. Başını kaldırmaya zorlayarak bir silah aradı. Herhangi bir şey için. Erkek çılgın ve tehlikeliydi-

Omzunun üzerinden çıkan bıçak acımasızca keskindi ve tepesindeki avizenin ışığı cilalı çelik bıçağında parlıyordu.

Kendini yerden kaldıran Helania

Boone'un deri ceketi, düştüğü yerin hemen yanındaki bir sandalyenin üzerinde duruyordu ve dairesine döndüğünde, içindeki silahların ağırlığından yere düştüğünü hatırladı.

Hayatında hiç olmadığı kadar hızlı hareket etti, içindeki büyük bir güç rezervi vücudunu harekete geçirdi. Cekete doğru hamle yaptı, tam ışıklar tekrar sönerken kıvrımları yakaladı.

Hançer el, diye düşündü deriyi çevirirken Elleri titriyordu. Sağ elini kullanıyordu.

Sağ taraftaki derin cebe dalarak Boone'un silahını avuçladı ve emniyetini açtı. Silahın ağırlığından dolu olduğunu anladı ve bir de ne görsün, silah kendi kullandığı marka ve modelin aynısıydı.

Işıklar tekrar yandığında, namluyu yerine yerleştirdi ve saldırgan bıçaklama hareketinin aşağı doğru yayını başlattığı anda tetiği çekti.

Kurşun tam şakağından kafasına girmiş. Tam olarak hedeflediği yere.

Tek bir öldürücü atış yeterliydi.

Asla unutamayacağını bildiği korkunç bir montajla, ince bir kan püskürmesi ve beyin maddesi sıçraması papatya desenli ağır ön kapıya çarptı ve erkek yere yığıldı.

Bütün vücudu titriyordu. Ama silahı ona doğrulttuğunda avuçlarında taş gibi sabit duruyordu.

"Arkama geç Rochelle," diye emretti.

Helania, Boone'un namlusunu Boone'a doğru tutarken diğer dişi çırpındı ve tökezledi, etrafından dolaştı ve siper aldı.

erkek.

"Git Boone'u getir hemen-"

"Buradayım!" diye bağırdı sesi. "Ben buradayım."

Helania onun gürleyen ayak sesleri dramaya indiğinde başını salladı, şüphesiz dikkati silah sesine takılmıştı. Ama hareket etmedi. Saldırganın vücudu rastgele yerlerde seğiriyordu ve tekrar ayağa kalkıp kalkmayacağından emin değildi.

Boone'un telefonla konuştuğunu belli belirsiz duydu. Ve sonra, çevresel görüşünde, fuayeye gelen diğer insanların farkına vardı, üniformaları göz önüne alındığında personel üyeleri.

Boone aniden ona çok yaklaşmış, dümdüz uzanmış, tahta gibi sert kollarının hemen yanında duruyordu. "Helania, artık silahını indirebilirsin-"

"Ölüp ölmediğini bilmiyorum," diye boğuk bir sesle konuştu. "Öldüğünü nereden bileyim."

"Onu yakaladın," dedi nazik sesi. "Rochelle'in hayatını kurtardın ve onu yakaladın. Ama silahını indirmeni istiyorum. Kardeşler yolda ve kimsenin zarar görmesini istemiyoruz."

Kapının üzerindeki kırmızı lekeye ve ortasındaki, kurşunun ahşabın içindeki canlı maddeye doğru yolculuğunu sonlandırdığı yerde görebildiği küçük deliğe odaklandı.

"Isobel'in katili öldüğünde orada olmak istedim," dedi kısık sesle. "Orada olmam gerekiyordu."

"Sen daha iyisini yaptın. Kız kardeşinin intikamını uygun bir şekilde aldın. Onun canını aldığı gibi sen de onun canını aldın."

Kilidini açan şey buydu. Birden elleri ve kolları titremeye ve güçsüzleşmeye başladı ve tam silahı elinden bırakmak üzereyken Boone silahı avuçlarının arasından aldı ve emniyetini açtı.

Onun güçlü bedenine kapanan Helania her şey için ağladı.
Isobel için.

Mai
için.

Tanrı korusun, eğer kaçırsaydı ne olurdu? . . kaçırmış
olsaydı.

* * *

Boone, Helania'yı vücuduna yaslariken beyni de gerçeği yakalamaya çalışıyordu: Marquist yere yığılmıştı, beyninin bir kısmı ve kanı ön kapıya sıçramıştı. Rochelle bir sandalyeye yığılmıştı, ellerini yüzüne götürmüş sanki bir çığlığı bastırmaya çalışıyordu. Thomat ve Doggen mutfaktan koşarak içeri girmişlerdi, birbirlerine tutunurken vücutları birbirine kenetlenmişti.

Evin dışında kış fırtınası şiddetleniyor, rüzgâr panjurları sarsıyor, kar pencereleri kırbaçlıyordu. Ama bu, sessiz, hareketsiz fuayenin içindeki donmuş kaosla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Rochelle dehşet dolu gözlerini kaldırdı. "Beni öldürmeye çalıştı.

Helania ... beni kurtardı ..."

"Neden?" Boone sordu. "Ne düşünüyordu ki-" "Efendisi için olduğunu söyledi." Dişi, Boone'a baktı.

Sonunda seğirmesi duran bedeni. "Dedi ki ... bu eve utanç gelmesine izin vermeyi reddetti."

"Yani seni takip eden o muydu?" Boone Helania'yı ona karşı yeniden konumlandırdı. "Öğrenmiş olmalı-"

"Isobel hakkında," diye bitirdi Rochelle. "Ama sen ve ben anlaşmayı çoktan bitirmiştik ve ondan sonra öldürüldü. Zaten bitmişse neden onu almak zorundaydı?"

Boone sadece başını sallayabildi. "Bana bu evi ve efendimi korumak için her şeyi yapabileceğini söyledi. Isobel'le görürsen gerçeğin ortaya çıkacağından endişelenmiş olmalı.

ortaya çıkacak ve bu utanç sadece sizin üzerinizde kalmayacaktı."

Helania başını onun göğsünden kaldırdı. "Kız kardeşimi sosyal ahlak için mi öldürdü?"

"Ve Mai," diye ekledi Rochelle. "Mai'nin cinayetle ilgili ayrıntıları, bunu yapanın kendisi olduğunu kanıtlayacak ayrıntıları ortaya çıkarmakla tehdit ettiğini söyledi. Beni kimin takip ettiğini bulmaya kararlıymış ve onu vestiyerdeki kız aracılığıyla bulmuş. Her nasılsa, o insan onu birlikte aldıkları bir kendini savunma eğitiminden tanıyordu. Bana bunun ironik olduğunu düşündüğünü söyledi.

. Tutarsızca gevezelik ediyordu."

"Zavallı Mai," dedi Helania. "Kız kardeşime karşı gerçekten çok iyiydi."

"O benim sevgili arkadaşımdı." Rochelle başını salladı. "Isobel ldğnden beri kalbimin çok kırıldığını biliyordu. Bunun bir nedeni de onu kimin ve neden öldürdüğünü bilmemektir. Belli ki Mai bu gizemi çözmeye ve bana cevaplar bulmaya çalışıyordu."

Boone zntyle, "Keşke yardım isteseydi," dedi.

"Glymera'da çok fazla sır var," diye homurdandı Rochelle.

"Sınıfımızın k o n u ř m a y ı reddettiği çok fazla şey var. Ve sessizlik ölümcüldür-"

Kapıya vurma sesi çok yüksekti.

"Henüz içeri girmeyin!" Boone bağırdı. "Bekle!"

Helania'ya bakarak saçlarını geriye doğru dzelitti. "Ayakta durabilecek misin?"

"Evet," diye yanıtladı. "Beni ayakta tutacak iki ayağım var. Ve onlar bu işi yapacaklar."

Boone onun ağzına hızlı bir öpücük bıraktıktan sonra çalışma odasına geçti. Daha önce oradaki hasarı onarmakta olan işçiler pencereyi büyük ölçüde bitirmişlerdi,

Ama fırtına nedeniyle eve gitmeden önce deliği tamamen kapatmamışlardı. Parlak mavi plastik muşamba parçası camlara sabitlenmişti ve onu söküp çıkardı.

"Buraya gelin!" diye seslendi camlardaki boşluktan.

Gerçi Kardeşler herhangi bir yerde ortaya çıkamazdı ama Butch'un soruşturma sırasında ona öğrettiği bir şey varsa, o da suç mahallerinin korunması gerektiği ve Kardeşler ne kadar çok gelirse gelsin, önce efendisinin çalışma odasında toplanmalarının daha güvenli olacağını biliyordu.

Ve tabii ki, teker teker ortaya çıktılar: Önce V. Sonra Tohr ve Phury. En son Qhuinn. Butch salonun Fransız kapılarından birinden içeri girdiğinde V yanına gidip kapıyı onun için açtı.

Eski polis fuayeye doğru baktı. "Ne oldu? ne oldu burada?"

Boone tekrar Rochelle'e baktı. O başını sallayınca, her şeyi gözden geçirdi: Bozulan anlaşmaları. Isobel'le olan ilişkisi. Taciz. Sırrı saklamak için Isobel'in öldürülmesi. Sonra Mai'nin Marquist'i tehdit etmesi ve Marquist'in kadını öldürüp öfkeyle ona saygısızlık etmesi.

O konuşurken Butch ve Kardeşler cesedin yanına gidip baktılar.

"Ve sonra Marquist Rochelle'e saldırmaya çalıştı," dedi Boone. "Ama Helania ... sorunu halletti."

Helania, Rochelle'in yanında yere oturduğu yerden başını kaldırıp baktı. Yüzü solgundu ve hâlâ titriyordu ama o kadar cesurdu ki. Çok güçlüydü. O an gerçekten önemli olduğunda çok ... emin ... olmuştu.

Hayatında hiç kimseden bu kadar etkilenmemişti. Tek yapmak istediği ona sarılıp

hala hayattaydı. Gerçeği gözlerinin önünde görebilmesine rağmen, onu kaybetme ihtimali kalbini öylesine korkutuyordu ki, bir şekilde sonun farklı olduğundan ve gerçeği görmeyi reddettiğinden endişelenmeye devam etti.

"Helania onu bir kez vurdu," diye sözlerini tamamladı. "Tam da ihtiyacı olan yerden."

Butch kadınlara bir göz attı. "İkiniz de iyi misiniz?"

Helania elini başının arkasına götürdü. "Bana bir şeyle vurdu."

"Bıçağın kabzasıydı." Rochelle elini uzattı. "Sen iyi misin? Onu durdurmalıydım ama ne yapacağımı bilemedim."

Butch cesedin üzerine eğilirken, "Seni hemen kontrol ettireceğiz," dedi. "Doktor Jane her an burada olabilir."

Kardeş kalçalarının üzerine çöküp kurşun yarasını incelerken, Vishous başını salladı ve bir el sigarası yaktı.

"Vay anasını," dedi Kardeş, "uşak mı yaptı?"

— FORTY-ONE —

CButch, bir garaj büyüklüğündeki derin dondurucudan çıkarken, doğrulama önyargısının bir şey olduğunu düşündü.

"Ama kanıt kanıttır," diye mırıldandı elindeki et kancasına bakarken.

Soğuk hava deposuna dönüp oda büyüklüğündeki dondurucu ünitesinin ortasında asılı duran, çözülmeye ve parçalanmaya hazır iki parça sığır etine bakarak başını salladı. Kancalar tıpkı Mai'nin asıldığı kancalara benziyordu.

"İstedığınızı bulabildiniz mi efendim?" diye sordu evin şefi. Butch başını salladı. "Evet. Buldum."

Köpek eğildi. "Size gösterebileceğim başka bir yer var mı?"

Thomat harikaydı: Onu koridorun hemen aşağısındaki bir süit odaya götürmüş, Butch'un kan lekeli bir pelerini dikkatle çıkardığı dolabı göstermişti. Kâhyanın çalışma odasından küçük bir şişe ayakkabıcı çivisi almıştı. Ayrıca ön fuayedeki bıçağı ve Boone'un eski nişanlısı Helania ve Rochelle'in birinci ağızdan anlattıklarını da almıştı.

Mutfağa geri döndüklerinde Butch, "Sanırım iyiyim," dedi. "Kağıt torbalar için teşekkürler."

"Benim için bir zevk, efendim. Sizin için bir tane daha açabilir miyim?" "Evet, bu harika olur. Teşekkürler."

Şef bir tanesini kıvrımlarından kurtardı ve Butch et kancasını oraya yerleştirdi. Sonra da pelerin ve bıçağın bulunduğu ikisini kaptığı gibi fuayeye geri döndü. Rhage geç gelmişti ve gecikmesini telafi etmek için kameralı telefonuyla cesedin ve kapının fotoğraflarını çekiyordu.

Ama Hannaford poşetlerindeki şeyler gibi, tüm bunlar da bir tür kemer ve pantolon askısı önemsizliğindeydi. Açıklama yapılmış, Tanrı'nın vahiy gücüne olan inanç ödüllendirilmiş, bu-şu-bu-diğer-şey nihayet açıklanmıştı. Yine de, profesyonel bir yaşamın alışkanlıkları ve tüm bu saçmalıklar.

Çantaları yere bırakan Butch, Boone'un iki kadınla birlikte oturduğu ve Helania'nın Doktor Jane tarafından kontrol edildiği salona gitti.

Doktor, "Sırtınızda fena bir düğüm var," diyordu. "Ve muhtemelen bir tür beyin sarsıntısı geçirmişsiniz, ancak bunu kanıtlamak için herhangi bir tanısal görüntüleme yapamam. İyi haber şu ki gözbebekleriniz eşit ve reaktif, nörolojik muayeneden de gayet iyi geçtiniz. Sadece çift görürsen, miden bulanırsa ya da uyanık kalamazsan bana haber ver, tamam mı? Ve hayır... devam eden başka herhangi bir şey üzerinde herhangi bir etki konusunda endişelenmenize gerek yok."

Helania eli karnının alt kısmını bulurken, "Teşekkür ederim," dedi. "Minnettarım."

Doktor üçünü de kucaklayıp giderken Butch başını salladı. "şokta olduğunuzu biliyorum."

Boone, Helania'nın sırtını okşarken, "Bu yetersiz bir ifade," diye mırıldandı.

"Dinleyin," dedi Butch, "bu gece olayların nasıl geliştiğine dair iyi bir fikrim var, ancak davayı kapatabilmemiz için hepinizden eğitim merkezine gelmenizi istemek zorundayım.

Resmi bir şey. Ama bekleyebiliriz. Yarın bunun için uygun."

"Teşekkür ederim," dedi Rochelle. "Şu anda doğru düzgün düşünemiyorum."

"Sizi suçlamıyorum. Bu zor bir şey. Gelip seni alabilecek biri var mı?"

Rochelle kaşlarını çattı. "Eve dönme düşünce sine gerçekten katlanamıyorum-"

"Kalabilirsin," dedi Boone. "Bizimle birlikte."

"Evet," diye ekledi Helania. "Lütfen. Aslında ... hepimiz bir günlüğüne burada kalabilir miyiz? Fırtına korkunç ve benim dairem de küçük."

"Elbette," diye teklif etti Boone. "Nerede olduğumuzun benim için bir önemi yok, yeter ki birlikte olalım."

"Teşekkür ederim." Rochelle ellerini kaldırdı ve saçındaki iğneleri teker teker çıkarmaya başladı. "Teşekkür ederim."

Saçlarını sallarken, yüksek topuklu botlarını çıkarırken ve çoraplı ayaklarını altına sokarak kendini yeniden konumlandırırken Butch gülümsedi. Arkadaş olan bir aileyle saçlarını açmak gibisi yok, diye düşündü.

Bunu ilk elden öğrenmişti.

"Tamam," dedi. "Şimdi cesedi kaldıracağız. Sakıncası yoksa sizin burada kalmanızı istiyorum."

Dişiler başlarını sallayınca Boone, "Sorun değil," dedi.

"Ve dinle, bu gece bitmeden Mai'nin ailesiyle temasa geçeceğim. Evlerine bizzat gideceğim. Ne olduğunu bilmek isteyeceklerdir."

"Elbette," dedi Rochelle. "Çok iyisiniz. Ve lütfen tamamen dürüst olmaktan çekinmeyin. Saklayacak hiçbir şeyim yok, artık yok."

"Tamamdır." Butch daha sonra Boone'a bakarken duraksadı. "Bu evin artık senin olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Ne?" dedi erkek şaşkınlıkla.

"Marquist öldü. Sen efendinin yaşayan en yakın akrabasisin. Hepsi senin. Şu anda bunu düşünmenin zamanı olmadığını biliyorum ama kanun kanundur. Neyse o." Butch havada küçümseyici bir el salladı. "Ama dediğim gibi, şu anda düşünecek bir şey yok. Neden bu konuda bir şey söyleme ihtiyacı hissettiğimi bile bilmiyorum."

Bu sonuncusu saçmalıktı elbette. İşin özü, çocuk hiçbir zaman mükemmel derecede sadık ve her yönüyle dik duran bir erkek olmamıştı. Bu arada, efendisi ve uşağı tarafından fena halde kazıklanmıştı - ve bazen, siktir et.

Sonunda sadece iyi olanın kazanmasını istiyordunuz. Butch onlara "İhtiyacınız olursa beni arayın," dedi.

Dönerek odadan çıkmak üzereydi ki koluna bir şey takıldı. Arkasını döndüğünde bu Helania'ydı.

"Ablan şu anda seninle gerçekten gurur duyuyor," diye fısıldadı. "Bir grup insanın daha rahatlamasına ve hayatlarına devam etmek için ihtiyaç duydukları çözümü bulmalarına yardımcı oldun."

Butch'un nefesi kesildi. Ve karşılığında ne söyleyeceğini bilemedi. Ama bunun bir önemi yoktu. Helania onu sert bir şekilde kucakladı ve bazen bu her şeyi anlatırdı, değil mi?

Başını eğip onu kucakladığında, göğsünün derinliklerinde, her zaman yanında taşıdığı kalıcı acının biraz daha hafiflediğini hissetti.

Bu senin içindi, Janie, diye düşündü kendi kendine.

Yine de, bulduğu her katil hep onun içindi.

* * *

Boone, Helania ve Butch'un kucaklaşmasını izlerken, Kardeş'in vasiyet hakkında söylediklerinden dolayı sarsılmıştı. Ama Butch'un haklı olduğunu düşünüyordu. Marquist öldüğüne ve başka bir mirasçı belirtilmediğine göre ... en yakın akrabası oydu.

Ayağa kalkarken sırtını esnetmek için dik duruyormuş gibi yaptı ama ayağa kalkmasının nedeni bu değildi. Salona yeni gözlerle bakıyordu ve olduğu yerde kalma fikrini denediğini hissediyordu.

Ama bu çılgıncaydı. Bu glymera saçmalığının bir parçası olmak istemiyordu. Daha önce hayranı olmamıştı ama Rochelle ve Helania'nın yaşadıklarından sonra? Hiç ilgilenmiyordu-

Kemerli geçitten geçerken evin çalışanlarının hâlâ fuayede bir araya toplandığını gördü, Thomat ve bir düzine kadar doggen oluşturdukları kümede duruyordu. Hepsi de ona bakıyordu. Butch'un söylediklerini açıkça duymuşlardı.

Çünkü yüzlerinde umut vardı. Gözlerinde

Boone için sadakat vardı.

Rochelle yumuşak bir sesle, "Sanırım kalmanı istiyorlar," dedi.

Helania ona doğru yaklaştığında, adam kollarını açtı ve Helania da ona yaslandı. Marquist'in kalıntıları çıkarılırken orada kaldılar, büyük ön kapı açıldı, fırtınanın rüzgarları içeri girdi ve sıcaklığın yerini soğuk aldı. Ama sonra Kardeşler vedalaştı ve Boone salonun penceresinden ameliyat minibüsünün uzaklaşıp yola devam etmesini izledi.

Ayrılmanın ardından evde tuhaf bir sessizlik, aynı anda hem şok edici hem de özgürleştirici bir boşluk vardı.

"Bir şeyler yemeye ne dersin?" Helania ona sordu. "Ben de daha önce bunu yapmaya çalışıyordum..."

"Her şey raydan mı çıktı?" diye mırıldandı.

"Evet."

Rochelle ayağa kalktı. "Bence sıcak kakao olayını tekrar denemeliyiz."

"Belki de kötü şanstır?" Boone önerdi. "Başka bir şey deneyebiliriz."

"Hayır, batıl inançlarım yok," dedi arkadaşı, üçü salondan çıkmaya başlarken.

Boone fuayede durdu ve personele baktı. "Thomat, bence herkesin iyi bir yemeğe ihtiyacı var. Biraz yiyecek. Biraz içki. Ve bununla tüm ev halkını kastediyorum. Birlikte."

Şefin gözleriyle doğrudan karşılaştığında, bir kural koyduğunun farkındaydı. Yeni bir işletim sistemi. Evde işleri yürütmenin yeni bir yolu.

Peki ya şef kabul etmezse? Sonra Boone tüm açıklığıyla çekip gideceğini fark etti. Evi ve eşyaları satacaktı. İçine doğduğu hastalıklı, çarpık, zehirli mirastan temiz bir kopuş yapacaktı.

Thomat diğer çalışanlara baktı. Bazı fısıldaşmalar oldu. Ve sonra şef derin bir şekilde eğildi.

"Lordum, bunu çok uygun buluruz. Belki de mutfağa geçmeli ve ortaklaşa bir menü belirlemeliyiz?"

Boone yavaşça gülümsedi ve kolunu Helania'nın omuzlarına doladı. "İyi anlaşma. Tam da olmasını istediğim gibi."

Herkes gevşek bir grup oluşturarak yemek odasından geçip cilalama odasına ve kilere doğru ilerledi. Kâhya dairesinin açık kapısının önünden geçerken eğildi ve kapıyı sıkıca kapattı.

Bir saat sonra hepsi yemek masasının etrafına oturmuş, gümüş tepsileri ve porselen kâseleri elden ele dolaştırıyor, yemek artıkları ve kolay hazırlanan mezelerden oluşan eklektik bir yemek yiyorlardı.

Herkesin elleriyle yarattığı, herkesin birbirine hizmet ettiği, tüm tabakların aynı yiyeceklerle dolu olduğu.

Boone masanın başında oturuyordu, Helania ise en uçta değil, hemen yanında. Rochelle ortada, Thomat ile hizmetçilerden birinin arasında oturuyordu. Herkes konuşuyordu ve ara sıra kahkahalar atılıyordu, ancak Boone hepsinin hâlâ olayların olağanüstü dönüşünün etkisinden kurtulmaya çalıştığının farkındaydı.

Biraz daha patates püresi alarak Helania'ya baktı. Ve kendini onun yavrusuyla birlikte olup olmadığını merak ederken buldu. Kendini daha iyi hissetmesinin tek yolu buydu. Eğer bir-

Kaşlarını çatarak, kadının çiftleşmeleri hakkında söylediklerini hatırlayarak bu düşünciyi durdurdu. Kazananı olmayan bir durumdan bahsediyoruz. Ona aşıktı. Bunu pek çok farklı şekilde ve pek çok farklı durumda fark etmişti ama hamilelik ihtimali onu tuzağa düşürmüştü. Ona şimdi onu sevdiğini söylese? Ondan kendisiyle çiftleşmesini isterse? Bunu sadece bir görevi yerine getirmek olarak göreceğini çoktan belli etmişti. Ve sorun şuydu ki... kendisi fark etmemiş olsa bile, onun bahar kokusunda çok ince bir değişiklik hissedebiliyordu.

Genç kızla birlikte olduğunu hissediyordu.

"İyi misin?" diye sordu uzanıp onun elini tutarken.

"Evet, ben iyiyim." Zorla gülümsedi. "Bu patatesler harika."

"Ailemde böyle yapardık. Krem peynir tüm farkı yaratıyor."

"Söylemiyorsun," diye mırıldandı, göğüs kafesinin arkasındaki çukuru ovuşturarak. "Krem peynir. Kimin aklına gelirdi ki?"

* * *

Helania, Boone'u resmi bir şekilde dekore edilmiş uzun bir koridorda takip ederken, kapalı kapılara baktı ve on altısında saymayı unuttu.

Evin bu kadar büyük olması inanılmazdı.

Sonunda durdu. "Demek burası benim yatak odam." "Gördüğüm için heyecanlıyım."

"Süslü bir şey değil." Kendini tuttu ve sonra biraz güldü. "Yani, öyle-oh, her neyse, hadi şunu yapalım gibi bir şey değil."

Adam kapıyı açtığında, kadın içeri adım attı: "Bekle, burası oturma odası mı?"

"Süitin oturma alanı."

"Ah." Başını hüzünle salladı. "Vay canına. Tamam-"

Uzak duvardaki kemerli geçide bakarken konuşmayı kesti. Gördüklerinden etkilenerek rüya gibi bir yatak odasına doğru yürüdü. Yatak gerçekten de Boone boyutlarındaydı, monogramlı çarşafarla örtülü ve ortasında bir çeşit mühür bulunan bir yorganla kaplanmış kocaman bir kraldı. Ama onun dikkatini çeken bunların hiçbirisi değildi.

Kitaplardı.

Duvarları kaplayan raflarda kimi modern, kimi eski, kimi deri, kimi kumaş ciltli yüzlerce kitap vardı. Kitapların sırtlarını okumak için yaklaştığında kendi kendine gülümsedi. Sessiz kalmak için bulduğu çözüm filmlerdi. Onunki ise açıkça okumaktı.

Ve ortak yönlerinin içe dönüklük olması hoşuna gitmişti.

"Bu harika bir şey," diye nefes aldı göz ucuyla omuz. "Senin hakkında hiçbir fikrim yoktu. . ."

Adamın kasvetli yüz ifadesini ve hüzünlü gözlerini incelerken cümlenin akıp gitmesine izin verdi. Sormasına gerek kalmadan aklından nereye gittiğini biliyordu ve Rochelle'in ona kapının yanında, işler iyice çığırından çıkmadan hemen önce söylediklerini düşündü.

Bu gece pek çok şey cevaplanmış olsa da hâlâ açıkta kalan bir konu vardı. Ve bu her ikisi için de büyük bir sorundu.

Ama çözümü de biliyordu. İtiraf etmekten korksa da hemen hemen başından beri biliyordu.

Onun yanına geçerek Boone'un elini tuttu ve onu kendi yatağına götürdü. Birlikte otururlarken Boone başparmağıyla kızın bileğinin iç kısmını okşadı ama gözlerinin içine bakmadı. Ve onun bu üzüntüsü kalp kırıcıydı.

Helania zorlukla yutkundu. "Seninle tanıştığıma çok memnunum."

Boğazının arkasından kayıtsız bir ses çıkardı. "Ve benim için yaptığın her şey için minnettarım. son birkaç ..." Geceler mi? Tanrım, yıllar gibi geldi. "... bilirsin, seninle tanıştığımdan beri. Isobel hakkında. Ve dava hakkında."

Kelimeleri onu hayal kırıklığına uğratıyordu. Beyni doğru çalışmıyordu.

Ama kalbi tam olarak nerede durduğunu biliyordu.

Onun önüne geçerek tek dizinin üzerine çöktü ve iki elini de kendi ellerinin arasına aldı. Onun şaşkın gözlerinin içine bakarak gülümsedi ve birden ihtiyacı olan her heceyi buldu.

"Seninle çiftleşmemi istemeni istemediğimi söylediğim zamanı hatırlıyor musun?"

Gözlerini kapattı ve sertleşti. "Evet."

"Bunun bir görev ya da yükümlölük olup olmadığından asla emin olamayacağımı söyledim."

"Sen yaptın."

"Seçilmek istediğimi söyledim."

Nefes verdi ve göz kapaklarını açtı. "Alınma ama her şeyi yeniden konuşmamıza gerek yok. Bu yakın zamanda unutmayacağım acı verici bir konuşmaydı-"

"Bir şeye karar verdim."

Onu durdurmak için elini uzattı. "Hamile olup olmadığını bilmiyoruz. Yani karar verecek bir şey yok. Ama senden

Biliyor musun, eğer sen öyleysen, ben de öyleyim-"

"Seni seviyorum ve benim cehennemliğim olup olmayacağını bilmek istiyorum."

Boone gözlerini kırptırdı. Sonra şaşkınlıkla geri çekildi.

"Ne oldu?"

Bekle, ne yaptın-"

Helania gülümsedi. "Sana soruyorum. Bak, bu şekilde farklı. Hamile olup olmadığımıdan emin olmadığımız için senin bir yükümlülüğün yok ve seçimi ben yapıyorum. Ben seni seçiyorum. Seni sevdiğimi, seni istediğimi ve-"

Bu kadarını yapabildi.

Boone halının üzerine inip onu öperken aceleyle, "Ben de seni seviyorum," dedi. "Oh, Tanrım ... evet, lütfen, seninle çiftleşeceğim. Hamile olman umurumda değil-" Geri çekildi. "Yani, umurumda. Gerçekten olmanı istiyorum."

Helania gözlerini kırptırarak onun hançerli elini tuttu ve büyük avucunu karnının üzerine koydu. "Ben de gerçekten olmak istiyorum."

"Ne değişti?" diye nefes aldı.

Son birkaç gecenin getirdiklerini düşündü ve kız kardeşinin tek gerçek aşkını bir deliden koruduğunu hatırlayarak omuz silkti.

"Aşağıda kendi başıma durup duramayacağımı sorduğunda sana söylediğim gibi" - güzel gözlerine baktı

"İki ayağımı da buldum. Wonder Woman olmak zorunda değilim ve her zaman doğruyu yapmak zorunda da değilim ... ama kim olduğunuzu ve kendinize bakabileceğinizi bildiğinizde, istediğiniz kişiyi dürüstçe ve tamamen sevmekte özgürsünüz. İster erkek ister kadın olsun. . ya da kendi bedeninizden doğurduğunuz bir genç."

Boone'un gülümsemesi sadece yüzünü değil, açıkça ruhunu da aydınlatan bir gün doğumuydu.

"Şey," diye fısıldadı onun ağzına karşı. "Eğer bu bir kan gerçeği değilse ne olduğunu bilmiyorum."

—❧ EPILOGUE ❧—

İki gece sonra . . .

Boone, Helania'nın kendisi için bıraktığı izi takip ederek, moleküllerin dağılmasıyla kış havasında seyahat etti. Birbirlerinden beslendikleri için. Yeniden şekillendiğinde, kendini karla kaplı, ormanlık bir vadide buldu, çam ağaçlarından oluşan orman, açıklanabilir bir nedenden dolayı mükemmel bir dairesel açıklık oluşturmak için ayrılncaya kadar sıktı.

Helania bir kenarda duruyordu, kızıl ve sarı saçları serbestti ve yumuşak bir esintiyle dalgalanıyordu, yüzü kasvetliydi, gözleri yere dikilmişti.

Onu fark ettiğinde gülümsedi, bakışlarındaki tekinsiz ifade kayboldu. "Merhaba."

"Merhaba."

Karda yürürken, botları küçük taneciklerden oluşan tertemiz serpintiye izler bıraktı ve dışisinin arkasına geldiğinde, dişi onun bedenine yaslandı. Kollarını ona dolamış ve gözlerini onunkilerle aynı noktaya dikmiş olan adam, dişi konuşana kadar beklemekten memnundu.

Bir süre sonra, "Isobel'i buraya gömdük," dedi. Sonra biraz güldü. "Bunu anlamadıysan diye söylüyorum."

Boone aşkının başının tepesini öptü. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

"Keşke onu tanısaydın."

"Ben de öyle. Sanırım onu severdim."

"Seveceğinizi garanti ederim."

Açıklıktan geçen rüzgâr yumuşaktı ve eskisi kadar soğuk değildi, sanki kendini ısıtmış ve ölümlere duyduğu saygıdan dolayı yavaşlamış gibiydi.

"Onun Fade'de olduğuna inanmak istiyorum," dedi Helania, "sadece ... bilirsiniz, toprağın altında değil."

Boone kendini gökyüzüne bakarken ve tepesindeki büyük siyah boşlukta parıldayan yıldızları ölçerken buldu. Helania'yla birbirlerini bulma ve Rochelle'in ortaya çıktığı kişi olma ihtimallerini düşünürken?

"Sanki Isobel benimle ilgilenmenin son bir yolunu bulmuş gibi," diye mırıldandı Helania.

"Ne?"

"Bilmiyorum. Tüm hikaye oldukça dikkat çekici. Hayatıma bu şekilde girmen. Rochelle-"

"Her şeyin içinde olduğu kişi olarak," diye bitirdi. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Helania yana doğru eğildi ve ona gülümsedi. "Bunu yapmamıza bayılıyorum."

"Ben de."

Tekrar doğruldu ve yere yeniden odaklandı. "Ve evet, tüm bu olanlarda ablamın parmağı olduğunu düşünüyorum."

Birdenbire, güzel bir Fransız parfümünün esintisi ormana girdi ve işte oradaydı, Rochelle karda belirdi. Üzerinde ahududu rengi bir palto ve ağır, kürklü çizmeler vardı ve adımlarını atarken o da açıklığın ortasındaki noktaya baktı.

Dişi yanlarına geldiğinde Helania uzanıp onun elini tuttu. "Merhaba dostum."

"Merhaba dostum." Sonra Rochelle üzgün bir şekilde içini çekti. "Özür dilerim.

Buraya gelmek çok zor."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum." Helania yere bakmaya devam etti. "Ama bu önemli bir gece."

"Paylaşacak bazı haberlerimiz var," dedi Boone. "Ve ilk öğrenenin siz olmasını istiyoruz."

Rochelle başını çevirdi, gözleri parlıyordu. "Hayır. Sen ciddi misin? Ciddi misin?!"

"Hamileyiz," dedi Helania. "Yeni öğrendik-" Rochelle muzaffer bir çığlık attığında, bu mutlu ses bir baykuşu tüneğinden uçurdu. "Hamilesiniz!"

Rochelle neredeyse Helania'ya sarılacaktı ve ardından kadın Boone'un nefesini kesmeye başladı. "Sizin adınıza çok mutluyum çocuklar! Aman Tanrım! İkiniz de gençsiniz."

"Teşekkürler." Boone geri adım attı. "Ama dinle, burada 'biz' diye bir şey yok, tamam mı? Bütün işi yapan Helania. Bütün bu 'biz' olayı saçmalık. Ben gezegendeki en şanslı erkeğim ve o da benim yavrularımı taşıyor ama bunu yaşayan onun bedeni, benim değil."

Rochelle başını geriye attı ve güldü. "Gördüğüm kadarıyla kanunları uyguluyorsun. Güzel. Tavrını da sevdim, Boone."

Helania kolunu onunkine bağladı. "Evet, ben de. Ne diyebilirim ki, o bir koruyucu."

"Ona Isobel adını vereceğiz," dedi. "Eğer kız olursa. Ve her iki durumda da, bizimle birlikte bir insan trenine binmeni istiyoruz. Bu şeyi yapıyorlar-"

"Buna vaftiz anne-baba deniyor," diye bitirdi Helania. "Ne tür olursa olsun senin vaftiz annesi olmanı istiyoruz."

Rochelle'in eldivenli elleri yanaklarına gitti. "Şu anda beni ağlatıyorsun."

"Lütfen?" Helania dedi ki. "Kız kardeşimle aramdaki en yakın bağ sensin ve seni yavrumuzun hayatında resmi bir görevli olarak görmek istiyorum."

ailenin bir üyesi."

"Zaten öyle olmadığından değil," diye ekledi Boone.

"Buna amin derim." Helania açıklığa doğru baktı. "Bu yüzden sana burada anlatmak istedim. Sanki Isobel hepimizle birlikte, anlıyor musun? Çünkü eğer hayatta olsaydı, ikinize de aynı anda söylerdik. Ne diyorsunuz?"

Rochelle'in cevabı bir grup kucaklaşması oldu.

Ve gerçekten, bu olabilecek en iyi olumlamaydı.

Boone kollarını aynı anda hem gülen hem de ağlayan iki kadına sarmış, kendi ailesini nasıl kurduğunu düşünürken, gökyüzünde bir şey dikkatini çekti.

Gökyüzünde, parlak bir yıldız kayması bir yay çizerek ilerliyordu. . . tam üzerlerinde mükemmel bir gülümseme oluşturuyordu.

Boone bir elini kaldırarak, izi kaybolurken ona el salladı ve, Tanıştığımıza memnun oldum, Isobel, diye mırıldandı.

İçinden bir ses bunun son olmayacağını söylüyordu ve bu onu rahatlatmıştı. Ne de olsa ölüm aşktan daha güçlü değildi ve meleklerin işaretleri her yerdeydi.

Sadece onları aramanız ve ablaların her zaman görevlerini yaptıklarını bilmeniz gerekiyordu, bu Fade'den olsa bile.

—»» ACKNOWLEDGMENTS ««—

WKara Hançer Kardeşliği kitaplarının okurlarına çok teşekkür ederim! Bu uzun, muhteşem, heyecan verici bir yolculuk ve hepimizin sevdiği bu dünyada bundan sonra neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Ayrıca Meg Ruley, Rebecca Scherer ve JRA'daki herkese, Lauren McKenna, Jennifer Bergstrom ve Gallery Books ve Simon & Schuster'daki tüm aileye teşekkür etmek istiyorum.

Waud Ekibine, hepinizi seviyorum. Gerçekten. Ve her zaman olduğu gibi, yaptığım her şeyi hem köken aileme hem de evlat edinen aileme sevgi ve hayranlıkla yapıyorum.

Bu arada kitaplarım için en az benim kadar çalışan Yazar Köpeğim Naamah'a da teşekkür ederim!

Doğaüstü bir dokunuşla aksiyonu seviyor musunuz?

**Favori yazarlarınızla ilgili haberleri duymak (ve
ücretsiz kitap kazanma şansı) ister misiniz?**

Keri Arthur
Kristen Callihan
P.C. Cast
Christine Feehan
Jacquelyn Frank
Larissa Ione
Darynda Jones
Sherrilyn Kenyon
Jayne Ann Krentz ve Jayne Castle
Lucy March
Martin Millar
Tim O'Rourke
Lindsey Piper
Christopher Rice
J.R. Ward
Laura Wright

O zaman Piatkus web sitesini ziyaret edin

www.piatkus.co.uk

Bizi Facebook ve Twitter'da takip edin

www.facebook.com/piatkusfiction | @piatkusbooks

ROMANTİZM OKUMAYI SEVİYOR MUSUN?

Aşık olmak
piotkus
Entice

fempfoléonnfiyour/ng'mféps

Ücretsiz kitaplar kazanma, yepyeni
kitaplardan haberdar olma ve en son
romantizm haberlerini doğrudan
gelen kutunuza alma şansını
yakalamak için
www.piatkuaentice.co.uk
adresinden romantizm bültenimize
kaydolun.

Karşı konulmaz bir romantik
kurgu yelpazesi sadece bir tık
uzağınızda...

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.